VIOREL IULIAN PEŞTEAN

ALBUM NAȚIONAL

MARI AGRONOMI ROMÂNI

1800 - 2000

editura pim
Iași, 2017

Redactor de carte: Viorel Iulian Peştean
Tehnoredactor: Ciornei Silviu Andrei

Copertă: Viorel Iulian Peştean
Lectura: Olga Rusu

editura pim
Editură acreditată CNCSIS – 66/2010
Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497
Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407, 0733.004.203
Fax: 0332.440.715
email: editura@pimcopy.ro
www.pimcopy.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEŞTEAN, VIOREL IULIAN
Album naţional : mari agronomi români : 1800-2000 / Viorel Iulian Peştean. - Iaşi : PIM, 2017
Conţine bibliografie
ISBN 978-606-13-4055-2

63
929

© Drepturile de tipar şi distribuire aparţin exclusiv autorului

PREFAȚĂ

Albumul de faţă, prezentare sintetică iconografică şi biobibliografică comentată, a principalelor personalităţi ale ştiinţei agricole româneşti îşi are sorgintea în lucrarea elaborată de autor în trei volume, între anii 1997-2006, intitulată „Oameni de seamă ai ştiinţei agricole româneşti", scriere însumând aproximativ 1300 de pagini. Primirea favorabilă de care s-a bucurat această lucrare, încununată în 1999 cu premiul Academiei Române „Gheorghe Ionescu-Şişeşti", a fost un imbold determinant în conceperea şi realizarea Albumului bilingv prezent, expresie a intenţiei autorului de-a face cunoscute personalităţile domeniului cititorilor de profil (şi nu numai) de altă limbă decât româna, respectiv engleza.

Lucrarea de faţă prezintă figurile şi activitatea agronomilor proeminenţi din ţara noastră amplu omagiaţi în lucrarea precedentă amintită, „Oameni de seamă ai ştiinţei agricole româneşti" care au trăit şi şi-au desfăşurat activitatea în secolele XIX şi XX, ilustrându-se ca fondatori şi promotori activi ai dezvoltării ştiinţei agricole modeme. Rezultatele lor, incluse în procesul general de evoluţie a societăţii româneşti şi a relaţiilor interumane, permit cunoaşterea dezvoltării ştiinţei şi practicii agricole la români. Fiecare personalitate se regăseşte într-un medalion biobibliografic comentat, insistându-se asupra contribuţiei fiecăruia la dezvoltarea ştiinţei agricole.

Pornind de la Ion Ionescu de la Brad şi Petre Aurelian până la marii agronomi din zilele noastre, aportul fiecăruia la îmbogăţirea şi dezvoltarea ştiinţei agricole româneşti dobândeşte relieful necesar în tabloul de ansamblu. Albumul oferă astfel generaţiilor de azi şi celor ce vor urma mărturia că progresul este asigurat de înfăptuirile spirituale ale trecutului care nutresc performanţele celor ce ştiu să preia aceste deprinderi fundamentale adaptându-le prezentului, proces ce condiţionează reuşita unui neam pe drumul civilizaţiei.

Ca şi în ediţia princeps, prezentarea celor peste 150 de personalităţi este structurată pe domeniile de activitate în care s-au ilustrat (Pedologie, Agrochimie, Botanică, Agrofitotehnie, Plante furajere. Genetică şi ameliorare, Horticultură, Protecţia plantelor, îmbunătăţiri funciare. Zootehnie, la care se adaugă şi specialişti ce s-au remarcat în învăţământul agricol preuniversitar şi producţie).

Reală premieră în literatura de specialitate. Albumul este rezultatul unei munci de decenii, care reţine deopotrivă prin substanţa comentariului, ca şi prin stilul apropiat mesajului avut în vedere. Fiecare personalitate aparţinând şi ilustrând un anumit domeniu al agriculturii dobândeşte relieful pregnant necesar în contextul general al agriculturii şi ştiinţelor agricole din vremurile ce le-a trăit, context indispensabil analizei aportului fiecăruia.

Avându-se în vedere constant nivelul dezvoltării generale, fiecare personalitate este prezentată cu valenţele ei deschizătoare de noi perspective pentru agricultura contemporană. Fiecare îşi are clar subliniată contribuţia la consolidarea bazelor ştiinţifice ale agriculturii româneşti moderne, cei mai mulţi fiind recunoscuţi şi distinşi de diverse foruri academice şi societăţi internaţionale pentru meritele lor. Mai mult, unii sunt scoşi din anonimat sau uitare punându-li-se în valoare contribuţia lor la dezvoltarea agriculturii româneşti.

Apreciem de asemenea intenţia şi capacitatea autorului de a menţine o abordare echitabilă a tuturor personalităţilor ce compun Albumul. În ansamblu, lucrarea este o realizare de referinţă în peisajul istoriei şi retrologiei agrare, impunându-se totodată a fi apreciată şi ca o oglindă a realizărilor din cercetarea ştiinţifică şi practica agricolă românească, de-a lungul întregii evoluţii modeme a acestei îndeletniciri de primă importanţă a poporului nostru.

Aş mai adăuga că Albumul de faţă este, deopotrivă, cum se observă, expresia unui mod de-a fi şi gândi al autorului, ataşat valorilor capabile a se transmite de la o epocă la alta prin vitalitatea şi legitimitatea lor de necontestat, atribute exprimabile în cultivarea lor prin ceea ce numim tradiţie. Tradiţie însă care cine spunea? trebuie înmânată şi multiplicată în sensul dezvoltării ei precum talantul. Este ceea ce împlineşte de ani buni neobositul autor care a lucrat cu dăruire să redescopere coeficientul de permanenţă al valorilor care au contribuit la afirmarea şi continuitatea ştiinţei agricole româneşti.

Nu în ultimul rând, Albumul reţine printr-o ţinută grafică de excepţie.

Tot în sensul relevat, reamintesc, şi nu voi osteni s-o repet, atât cât voi mai fi, contribuţia dr. ing. Viorel-Iulian Peştean, acest fanatic transmiţător al tradiţiei, la ridicarea şi amplasarea statuiei marelui învăţat al agronomiei româneşti Haralamb Vasiliu la Grupul Şcolar Agricol din Podu Iloaiei care-i poartă numele, gest pe care nimeni dintre factorii oficiali responsabili nu a găsit timpul, mijloacele şi necesarul respect să-l înfăptuiască. Domnia sa rămâne unul dintre cei mai activi cercetători care au promovat în forme variate, personalitatea marelui nostru înaintaş.

În fine, nutresc convingerea că oricine va deschide acest Album va rămâne plăcut impresionat de capacitatea, ataşamentul şi dăruirea celor omagiaţi.

Acad. Valeriu D. Cotea

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

I. FONDATORI 1800-2000

1. ION IONESCU DE LA BRAD (1818-1891)
2. PETRE S. AURELIAN (1833-1909)
3. HARALAMB VASILIU (1880-1953)
4. GHEORGHE IONESCU ŞIŞEŞTI (1885-1967)
5. NICOLAE GIOSAN (1921-1990)

Nota autorului

Acum, când globalizarea promovează cunoaşterea în tot mai multe domenii ale activităţii umane, găsim potrivit să ne referim la marii fondatori europeni ai ştiinţei agricole, între care să-i descoperim şi pe cei din teritoriile locuite de români.

Cel mai des invocat dintre precursori este scriitorul latin Callumella Lucius Iunius Moderatus, care a trăit în secolul I e.n. Opera sa „Despre agricultură" redată în 12 cărţi, este cea mai importantă lucrare rămasă din antichitate. În Evul Mediu, un foarte important tratat de agricultură a fost scris de italianul Pietro de Crescentiis, iar trei secole mai târziu, francezul Olivier de Serres (1539-1619) a dat pentru epocă lucrarea „Theatre de 1'agriculture", care s-a bucurat de folosinţă timp de aproape 300 de ani.

Abia la sfârşitul secolului al XVIII-lea s-au înmulţit scrierile despre agricultură; s-au înfiinţat şcoli şi apoi universităţi, în cadrul cărora au funcţionat aşa-numitele „catedre de cameralistică", adică de administrare a bunurilor agricole şi silvice ale monarhilor şi marilor latifundiari. În această perioadă au apărut fondatorii ştiinţei agricole modeme în ţările Europei. Astfel, în Franţa, întemeietorul ştiinţei agricole a fost renumitul chimist-agronom Mathieu de Dombasle (1777-1843), care a înfiinţat „Ferma şi Școala Agricolă de la Roville"; a scris un tratat complet de agricultură; a militat asupra principiului obţinerii beneficiului în agricultură. Fapte asemănătoare a făurit şi Albrecht Thâer (1752-1828) în Germania, fiind totodată şi promotorul reformei pentru eliberarea ţăranilor din Prusia. În Anglia, fondatorul ştiinţei agricole este considerat Arthur Jung, autorul monumentalei lucrări „îndrumări pentru cunoaşterea agriculturii engleze", în 3 volume (1801). Aceşti mari precursori au fost contemporani.

La începutul Erei Moderne, progresul agricol s-a bazat în mare măsură pe cercetări în domenii restrânse, dar primordiale. Unul dintre acestea a fost chimia, care a generat „Chimia agricolă" şi apoi „Agrochimia". Acest domeniu a fost fondat de cercetările întreprinse de John Lawes (1814-1900), întemeietorul unui laborator de cercetări agrochimice, din care s-a dezvoltat celebra staţiune experimentală agricolă Rothamsted din Anglia. În aceeaşi perioadă, Justus von Liebig, care a studiat la Paris cu marele Gay Lussac; era doctor în chimie la 19 ani şi profesor la Universitatea din Giessen la 22 ani; a produs o revoluţie în cunoaşterea chimismului nutriţiei plantelor. Lucrarea sa „Chimia organică şi aplicaţiile ei în agricultură şi fiziologie" a statuat definitiv acest obiect de studiu al agriculturii. Progresul s-a bazat, de asemenea, pe condiţia şi spiritul universal al celebrului învăţat Jean Baptiste Bousignalt (1802-1887). Bazele biologice ale ştiinţei agricole îşi au originea în lucrarea lui Jean Baptiste Lamark (1744-1829) „Filosofia Zoologiei", în genialele lucrări ale lui Charles Darwin (1809-1992) „Originea speciilor" (1859), „Variabilitatea animalelor şi plantelor sub influenţa domesticirii" (1868) şi „Efectele fecundării încrucişate în regnul vegetal" (1877); în extraordinara lucrare a lui Gregor

Mendel (1822-1884) „Cercetări asupra hibridării plantelor” (1865), pe baza căreia s-au stabilit primele legi ale eredităţii, redescoperite de Correns şi Tshermak; în rezultatele uimitoare ale cercetărilor lui Louis Pasteur (1822-1895), întemeietorul microbiologici.

În legătură cu problemele complexe ale biologiei solului şi a relaţiilor lui cu plantele sunt recunoscuţi ca precursori: Hellriegel, Beijerinek, Lohnis, Lipman, Wacksman, Fruwirth, K.A. Timiriazev (1840-1920) ş.a.

Un moment de referinţă în evoluţia tehnicii agricole moderne, l-a marcat perfecţionarea plugului înainte de anul 1800 de către ceasornicarul scoţian Small, iar apariţia plugului de fier la începutul secolului al XIX-lea a fost apreciată de francezul A. Gasparin „încă un pas făcut de om spre libertate”. Perfecţionarea plugului de către Mathieu de Dombasle în prima jumătate a secolului XIX, a deschis un drum nou tehnicii agricole, urmând apariţia maşinilor de secerat şi cosit cu tracţiune animală construite de Abed Hussey şi McCormick (1861).

Secolul XX a avut în prima lui jumătate personalităţi care în domenii înguste şi-au întrecut precursorii. Amintim între aceştia pe E.W. Hilgard, de la Universitatea din California cu lucrarea „Solul, formarea, proprietăţile, compoziţia şi relaţiile cu clima şi cu creşterea plantelor”; E. Ramann profesor la Universitatea din Miinchen, autorul unui tratat de „Ştiinţa solului” (1911); A. Stebut de la Universitatea din Belgrad; Th. Roemer, fost profesor de agrotehnică la Universitatea Halle; E. A. Mitscherlich, profesor la universităţile din Konigsberg şi Berlin; John Rusell, directorul Staţiunii Rothamsted, a cărui operă „Solul şi planta” a cunoscut un succes mondial; Albert Delomon, directorul Centrului de Cercetări Agricole de la Versailles. O epocă glorioasă a avut şcoala naturalistă rusă de pedologie, reprezentată de Dokuceaev (1846-1903), V. R. Viliams (1863-1939), Costâcev (1845-1895) ş.a.

Aşezarea geografică a pământului locuit de români din timpuri străvechi a fost dificilă pentru pătrunderea civilizaţiei şi făurirea progresului. Având mai întâi rostul de paznic al Europei împotriva păgânismului asiatic, noi românii am început cu toate ale înaintării cu o întârziere de cel puţin o jumătate de secol. Prima şcoală agricolă cu predare în limba română a fost înfiinţată de către Cristofor Nako (aromân) la Sânnicolaul Mare în anul 1799, fiind consolidată în 1801 de poetul Samuel Tesedik. Apar apoi şcoli şi cursuri pentru agricultură la Goleşti (1826), Iaşi (1827), Şcoala Naţională din Bucureşti (1831). În Muntenia se înfiinţează şi şcoli săteşti unde se învăţa „lucru pământului” şi „iconomia casnică”. În anul 1835 se înfiinţează „Şcoala de Economie Rurală şi Forestieră” (numai pentru 6 luni) la Pantelimon şi Academia Mihăileană din Iaşi. La Seminarul „Veniamin Costachi” se învăţa „Economia rurală teoretică şi practică”. În numeroasele sale lucrări. Ion Ionescu de la Brad a proiectat dezvoltarea agriculturii noastre.

În anul 1852 s-a înfiinţat Institutul Naţional de Agricultură de la Pantelimon, care a fost mutat la Bucureşti, în 1869, sub denumirea „Şcoala Centrală Agricolă Herăstrău”. Apoi

în anul 1907, Haralamb Vasiliu a început predarea cursurilor „libere” de agricultură de la Universitatea din Iaşi, reuşind apoi (1912) înfiinţarea „Secţiunii de Ştiinţe Agricole” în cadrul Facultăţii de Ştiinţe. În anul 1869 s-a înfiinţat la Cluj „Academia de Agricultură”, ca şcoală de nivel mediu. Aceste instituţii au devenit în timp universităţile agronomice din zilele noastre. Activitatea de cercetare agricolă a început după înfiinţarea Staţiunii Agronomice Bucureşti, la 1 dec. 1886, sub direcţia agronomului Vlad Cârnu-Munteanu, care a fost sprijinit puternic în acest demers de marele agronom Petre Aurelian, ajuns ministru al agriculturii. Activitatea acestei prime instituţii de cercetare agricolă a fost marcată de personalitatea chimistului-agronom Corneliu Roman în perioada 1887-1919. El a lucrat peste 20 de ani aici, având şi funcţia de director. Analizele chimice efectuate de el asupra solului, cerealelor şi vinului, au stat la baza elaborării primelor tratate ştiinţifice din ţară, bazate pe cercetare, pe care le-a publicat cu Vlad Câmu-Munteanu: „Vinurile României”, „Le sol arable de la Roumanie” şi „Les cereales roumaines”. Până la decesul său din 1919, a organizat experienţe cu principalele plante agricole din ţară, precum şi cu noile plante de cultură: lucerna, sfecla de zahăr, bumbacul ş.a. După 40 de ani de activitate (1886-1928), s-a făcut un pas important spre progres în cercetarea agricolă prin înfiinţarea ICAR (Institutul de Cercetări Agronomice al României), având ca prim director pe agronomul Gheorghe Ionescu Şişeşti, profesor de elită şi fost director la Şcoala Centrală Agricolă Herăstrău, recunoscut prin rezultatele de cercetare după anul 1911, când a revenit de la studii agronomice din Germania. El a fost organizator şi promotor al cercetărilor agricole în perioada interbelică. Rezultatele cercetărilor din ICAR timp de 34 de ani (1928-1962) au permis stabilirea unor tehnologii pentru principalele culturi, crearea unor soiuri la plantele de câmp, îmbunătăţirea raselor de animale, analiza chimică a solului şi produselor agricole în laboratoarele proprii, organizarea protecţiei plantelor ş.a. După anul 1945, cercetarea agricolă a intrat în stagnare, dar acţiunile de înnoire şi orientare nouă a activităţii s-au intensificat. Primul pas spre schimbare s-a produs în anul 1957, când s-a înfiinţat „Institutul de Cercetări pentru Cultura Porumbului” la Fundulea, jud. Călăraşi, al cărui director a fost profesorul agronom N. Giosan. În anul 1962 s-a produs unificarea sa cu ICAR, sub denumirea ICCA (Institutul Central de Cercetări Agricole), care în anul 1969 s-a reorganizat în Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice.

În anul 1989, reţeaua de cercetare a Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice avea o structură formată din 29 instituţii de cercetare: institute, centre, laboratoare şi staţiuni speciale (pentru plante aromatice şi medicinale, pe nisipuri, pe săraturi, pentru combaterea eroziunii, pentru porcine). Înainte de 1990, cercetarea agricolă a beneficiat de mari fonduri pentru funcţionare şi dezvoltare, iar rezultatele au fost foarte importante în sprijinul progresului agriculturii practice. Dintre aceste rezultate vom aminti câteva care putem spune că sunt epocale; aşa, de exemplu: crearea hibrizilor de porumb autohtoni şi generalizarea porumbului hibrid în producţie, intr-o perioadă de numai 7 ani (în SUA a

durat 32 ani); crearea hibrizilor de floarea-soarelui şi a hibrizilor cu rezistenţăgenetică la cele mai păgubitoare boli, ca primat mondial; utilizarea tehnicilor nucleare în agricultură; ameliorarea raselor la animalele de fermă şi înlocuirea celor vechi; extinderea puternică a plantaţiilor intensive în pomicultură şi viticultură şi crearea de soiuri autohtone; stabilirea tehnologiilor de cultură la plantele de câmp şi horticole, conform cerinţelor noi de cultivare, organizarea laboratoarelor de analize pentru toate sectoarele ş.a., producerea seminţelor şi materialului de plantat viti-pomicol.

Volumul imens de rezultate obţinute în cercetare a permis elaborarea unor monografii, tratate ştiinţifice, manuale universitare de o valoare excepţională, alcătuite pe bază de bibliografie românească. Între acestea putem cita: „Harta solurilor României" (1994); „Flora ilustrată a României" în 2 vol. (1988, 1990); „Tehnici nucleare în agricultură" (1984); „Floarea-soarelui hibridă" (2002); „Tratat de Creşterea bovinelor", 4 vol. (1980-1998); „Tratat de avicultură" în 3 vol. (2000-2005); „Porumbul" (monografie), 2004; „Tratat de oenologie" (1988); „Fitotehnie", 6 ediţii (1979-2002); „Hameiul" (2002); „Lucerna" (1978); „Cultura plantelor furajere" (2000). Producţia agricolă a crescut de peste 4 ori în majoritatea ramurilor agriculturii în comparaţie cu anul 1938, considerat cel mai bogat în perioada interbelică. În anul 1982, producţia medie de grâu era de 3520 kg/ha pe o suprafaţă de 2,5 mii. ha (2000 kg/ha în 1970); la porumb 4770 kg/ha boabe (3240 în 1970). În anul 1981 se creşteau 11542000 porcine (5365000 în 1976); circa 16 mii. ovine. Statistica pe anul 2006 consemnează: 2,925 mii. bovine (1,851 mii. vaci); 6,905 mii. porcine (0,534 mii. scroafe); 8,263 mii. ovine caprine şi 85,720 mii. păsări. Numai Combinatul pentru creşterea porcilor COMTIM Timişoara producea 1,4-1,5 milioane capete porcine; serele de la Işalniţa, Arad, Dumbrăveni, 30 Decembrie (Bucureşti) ş.a., produceau mari cantităţi pentru export. Insula Mare a Brăilei era cea mai mare întreprindere agricolă din lume şi avea un flux de producţie de la brazdă la salam.

Coordonarea agriculturii noastre prin instituţia ministerială a început în anul 1860 când s-a înfiinţat: „Ministerul Comerţului, Agriculturii şi Lucrărilor Publice". Acesta a fost transformat în „Ministerul Agriculturii, Industriei, Comerţului şi Domeniilor" în anul 1883, care a devenit după anul 1900 „Ministerul Agriculturii şi Domeniilor". Conducerea acestui minister a fost acordată până în zilele noastre, în cea mai mare măsură politicienilor, un criteriu care a adus prejudicii incomensurabile progresului naţional. Propun să fie stabilit în constituţia ţării ca funcţia de ministru al agriculturii să fie atribuită numai unui agronom.

Dintre marii agronomi care au deţinut postul de ministru s-au distins: Petre S. Aurelian, Gheorghe Cipăianu, Gheorghe Ionescu-Şişeşti, Nicolae Comăteanu, Angelo Miculescu. În perioada 1945-1989, agricultura a avut un progres semnificativ cu sprijin de stat, dar situaţia nu a fost rezolvată în plan social, privind raportul între proprietarii pământului şi repartizarea producţiei. În această perioadă România s-a apropiat de nivelul mediu al agriculturii din Europa, în sectoarele principale de activitate.

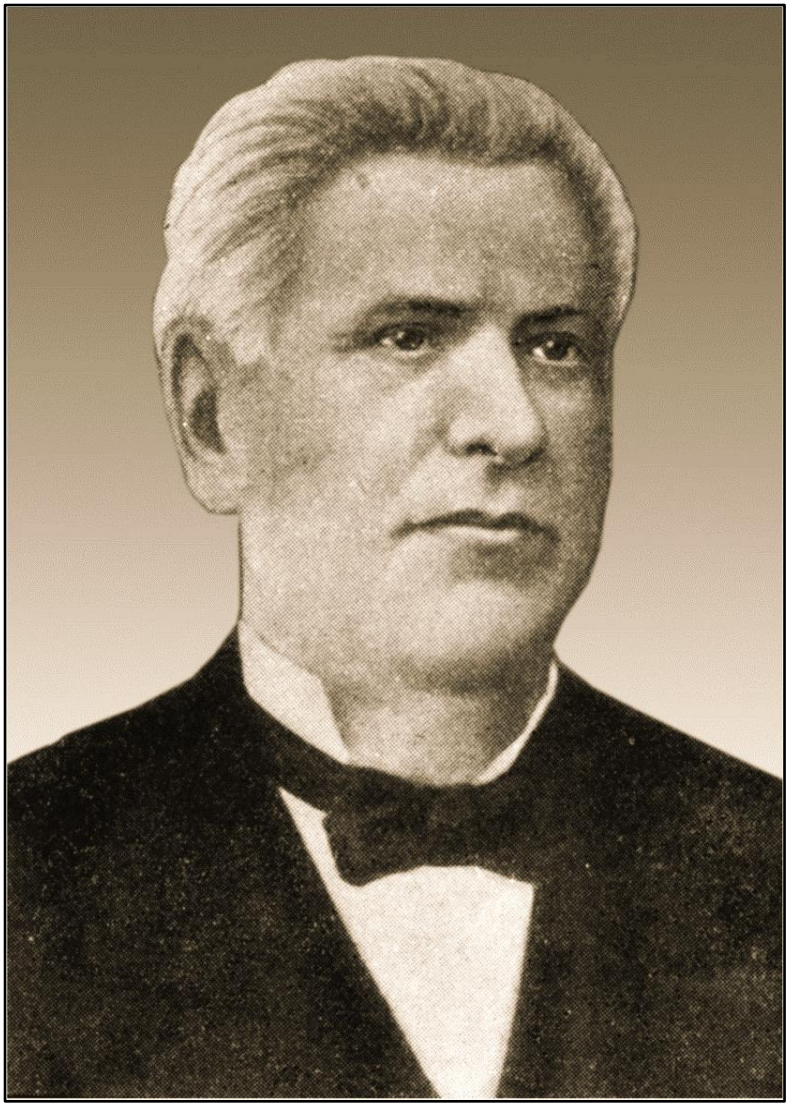

Ion Ionescu de la Brad
24 iun 1818 – 1891 dec 16

Ion Ionescu de la Brad a fost fiul preotului-iconom Ion Isăcescu şi al Saftei, născut la Roman. A învăţat la Şcoala „Trei Sfetitele” din Iaşi şi a absolvit studii la Academia Mihăileană, în anul 1838. În primăvara anului 1838 pleacă în Franţa pentru studii agronomice la şcoala privată a chimistului-agronom Mathieu de Dombasle de la Roville, precum şi la Şcoala Naţională de Agricultură de la Grignon. A mai studiat „Viticultura” la Auxerres (Champagne) şi „Sericicultura” la Foret de Senart (Paris). Apoi a continuat studii de fizică, chimie, ştiinţele naturale şi botanică la Sorbona şi economia politică la Conservatoire des Arts et Metiers. Se întoarce în ţară în toamna anului 1840. Domnitorul Mihail Sturza l-a numit „văcar” (şef de fermă) la Cioara Iaşi. În 1 martie 1842 a început predarea cursurilor de agricultură la Academia Mihăileană, până în august 1848, fiind urmaşul lui Eon Filipescu, primul român absolvent al Şcolii Superioare de Agricultură Hohenheim, care a predat primul “Agricultura la Academia Mihăileană”, timp de patru ani. La 24 de ani a publicat „Vitele albe din Englitera” (1842), apoi „Calendar pentru bunul gospodar”, reeditat în 1845 şi 1861 subtitlul „Calendar pentru bunul cultivator” (512 pag.), ca un curs de agricultură; „Ferma Model şi Institutul de Agricultură în Moldova” (1842-1848). În anul 1848 a intrat în focul Revoluţiei, fiind unul dintre lideri. A fost exilat în Turcia, iar în acest timp a publicat: „Excursie în Câmpia Dobrogei” (1850). „Tessalia agricolă ce este şi ceea ce poate fi” (1851), care îl ridică membru în Consiliul Imperial de Agricultură al Turciei şi director al Şcolii Agricole de la San Stefano. A fost administrator al moşiilor marelui vizir Reşid Paşa. După Unirea din 1859 a fost numit director al Statisticii din Moldova; a editat ziare şi reviste: „Ţăranul român” (1861), „Jurnalul de agricultură” (1857), „Gazeta satelor” (1869), „Foaia de agricultură practică (1857). Apoi a publicat excepţionalele lucrări monografice de prezentare a judeţelor Putna, Dorohoi şi Mehedinţi între 1866/1869 (1908 pg). A publicat 42 de cărţi şi broşuri şi 480 articole după cum a scris Amelean Vasiliu. Este considerat între fondator economiei rurale la români. A organizat şi condus Reforma agrară ca vicepreşedinte al Comisiei de împroprietărire a Ţăranilor (1864). A fost inspector general în Ministerul Agriculturii (1864/1869), apoi a organizat Şcoala şi Ferma Model de Agricultură de la Bradu (Bacău) între 1873/1876. Ţăranii l-au ales deputat în Parlamentul ţării (1876/1883). În anul 1871 a fost primit membru corespondent al „Societăţii Academice Române” la propunerea lui Alexandru Roman, iar în 1884 ca membru onorar al Academiei Române fiind propus de P. S. Aurelian. A rămas cea mai cunoscută şi omagiată figură agronomică a românilor. Ion Ionescu de la Brad a fost primul agronom român.

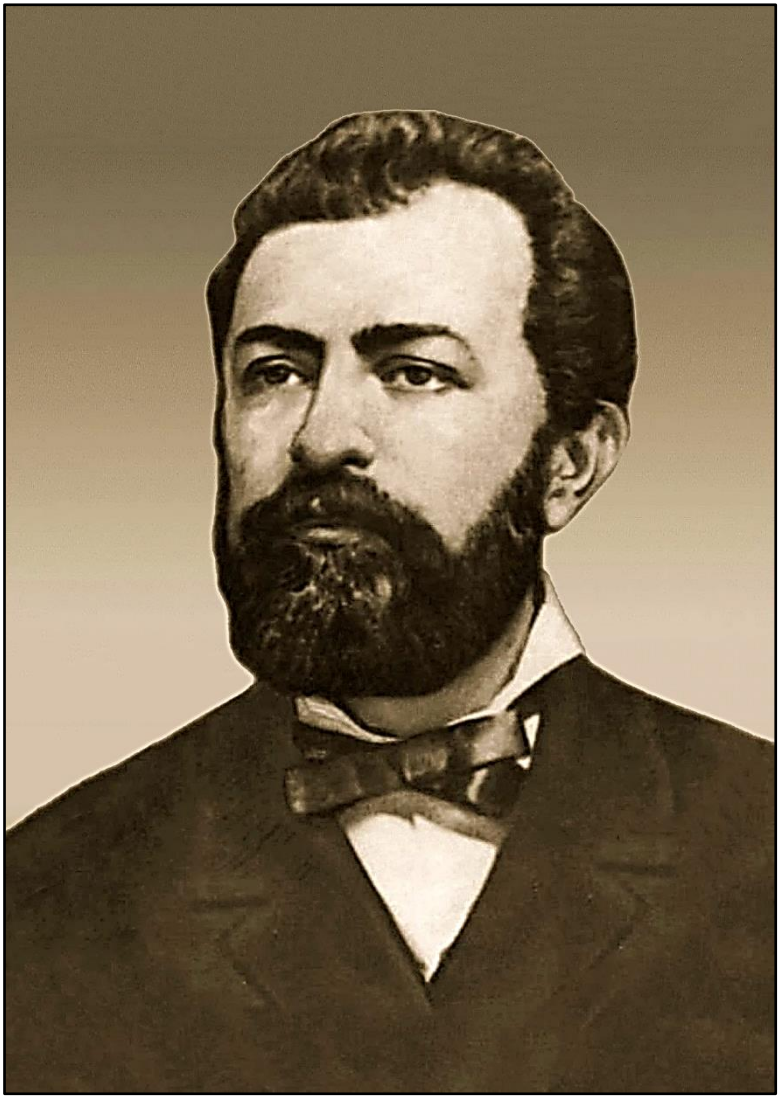

Petre S. Aurelian
12 dec 1833 - 1909 ian 24

Petre S. Aurelian a fost cel mai faimos şi mai aureolat agronom român din toate timpurile; economist și mare om de stat liberal, pe când acest partid era taxat cu epitetul "roșu". S-a născut la 12 decembrie 1833 la Slatina în județul Olt. Era fiul învăţătorului Gheorghe Ardelean din Sebeşul Săsesc, provenit dintr-o familie nobiliară română, care s-a stabilit la Slatina, fiind primul învăţător de școală în limba română. A fost inițial profesor la școala Sf. Sava din București alături de Gheorghe Lazăr, Ion Eliade Rădulescu, ș.a., și a predat latină și franceză. Aici s-a distins ca un intelectual de elită.

Aurelian a urmat Școala „Sf. Sava", iar după încercări de studii la "Drept" şi „Medicină", în toamna anului 1855, a început pregătirea agronomică la „Școala Imperială" de Agricultură Grignon (Franța), condusă de vestitul agronom August Bella. A absolvit cu rezultate strălucite, fiind „medaliat cu argint" în anul 1859, pentru lucrarea s-a finală de studii, de însuși Napoleon al III-lea.

După întoarcerea în ţară, la 11 oct. 1860 a fost numit "șef al biroului de agricultură" din Ministerul Lucrărilor Publice prin decret semnat de Al. I. Cuza; aproape simultan a primit funcția de "șef al biroului" publicației "Monitorul"-ziar oficial al Țarii Românești, având în antet precizarea: "Ziar al Principatelor Unite". În fine, la 21 octombrie primea numirea ca profesor la Școala Națională de Agricultură de la Pantelimon, unde devine director în 1863. Aici a predat Agricultura, Botanica și Silvicultura, iar în decembrie 1869 a mutat școala la Herăstrău, lângă București pe care a condus-o ca director până în 1880. A predat până la 1900 Economie agrară.

În anul 1969 a publicat "Manual de agricultură" pentru școlile sătești, republicat periodic până la 1890, în șapte ediții. A organizat activitatea școlii, obținând ridicarea în grad, de la "Școala gradul I - profesională", la "Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură Herăstrău" -grad II, unde a reorganizat: Școala de ucenici, adusă de la Pantelimon, ferma școlară, grădina botanică și altele. Pentru gradul său, se apropie de școlile europene.

Aurelian a fost în primul rând agronom, nu economist, cum au spus agronomii de după el, a publicat din 1858 la revista "Agronomia" condusă de Pană Buescu până în anul 1861. Aici a publicat ca primat: "Oile merine", "Despre vacile de lapte", "Economia vitelor", "Capitalurile" ș.a., elaborări superioare față de scrierile lui Ion Ionescu de la Brad, prin conținut și exprimare lingvistică.

În perioada 1861-1864 a condus "Monitorul Comunelor", unde a publicat aproape tot ce era necesar pentru practica agricolă: agricultură, plante de nutreț, economia vitelor, apicultură, sericultură, mecanică, economia rurală, silvicultură, meteorologie, economie casnică, morală, cu adresare la sat și familia țărănească pe o întindere de 277 articole, la un nivel foarte perceptibil dar cu o nuanță științifică clară.

În anul 1866, Aurelian a fost solicitat să participe la organizarea "Expoziției

Mondiale" de la Paris, ce urma să fie deschisă în 1867, unde a activat alături de Odobescu ș.a. fiind conducătorul "de facto" al acestei importante activități de pregătire. După încheiere a publicat lucrarea monografică "Terra nostra" (de fapt Țara noastră, nu "Pământul nostru", prima publicație după "Descrierea moldovei" (1716) a lui Cantemir, la un nivel superior, alături fiindu-i Alexandru Odobescu.

Fiind ocupat cu mutarea școli la Herăstrău, între anii 1868-1869 a încetat să publice. La 15 februarie 1870, apărea "Revista științifică", prima revistă modernă dedicată răspândirii cunoștințelor din domeniul tuturor științelor importante, înființată de P. S. Aurelian, Grigore Ştefănescu (geolog) și C. F. Robescu (silvicultor). Aurelian a condus această revistă până la 1 februarie 1882. Aici a publicat cele mai importante studii agronomice care au apărut în secolul al XIX-lea în România, prin care se aducea dovada că agricultura este o știință. Iată titlul acestor opere: "Studiu asupra ameliorațiunii raselor de cai din România" (1870), "Vitele cornute de rasă Oladeză" (1871), "Cultura sfeclei și fabricarea zahărului din sfeclă" (1872), "Note economice asupra județului Prahova" (1872), "Laptele și produsele sale" (1871), "Note de silvicultură practică" (1873-curs de silvicultură), "Economia rurală la romani" (1880-agricultura la romani). În "Revista științifică" Aurelian a publicat 83 studii și articole.

Constatând că "Revista ştiinţifică" nu poate, în mod normal, să publice materiale mai numeroase despre agricultură, fiind o publicație pentru toate științele, la 15 februarie 1873 a anexat un supliment de 8 pagini sub titlul "Economia Națiunală", care a apărut până la 15 ianuarie 1876. Din cele 75 studii și articole publicate în "Supliment" reținem: "Notițe asupra județului Prahova" (despre vii), "Speciile de struguri ce se folosesc în viile din Prahova" (studiu ampelografic – cu descrierea a 29 soiuri românești). Scrierile sale în domeniul viticulturii sunt vaste pentru acel timp și sunt primele în bibliografia romanescă din acest domeniu, "Arendarea moșiilor" (studiu)," Pawlonia imperialis" (1873 prima descriere, prima plantare la Herăstrău), s.a.

Aurelian a fost nemulțumit și de spațiul de numai 8 pagini oferit de suplimentul "Economia națiunală" astfel că la 10 martie 1876 înființa revista "Economia rurală" care a durat până la 25 aprilie 1877, când s-a oprit din cauza situației economice dezastruoase, în urma războiului de independență; și-a reluat activitatea din ianuarie 1881 până în decembrie 1884.

Dintre lucrările sale publicate în "Economia rurală" se remarcă: "Arăturile adânci de desfundare" (1976 - studiu), "Trifoiul roşu" (cultura - 1876), "Despre amendamente" (studiu), "Rasele noastre de vite cornute" (studiu), "Calul englezesc sânge pur". Aurelian a publicat numai 34 studii și articole în această revistă, din cauza orientării spre activitatea politică și economică.

Fiind interesat din anii tinereții de economie, pentru care nu a făcut studii speciale, în afara cunoștințelor primite la Grignon, Aurelian a înființat prima revistă modernă pentru

acest domeniu la 1 ianuarie 1885, sub titlul "Economia națională" (revista intereselor economice române) pe care a condus-o până în anul 1898, când i-a predat administrația lui Ion C. Băicoianu, cunoscut finanțist, ginerele său.

Deşi avea această întitulare, revista publica în prima jumătate din numărul paginilor destinate economiei și jumătatea a doua destinată agriculturii. Aurelian nu a încetat să publice studii și articole agronomice în acestă revistă, pe care o avea, cea mai apropiată de sufletul său. Dintre acestea vom aminti "Calendarul cultivatorului" 1886, "Îmbunătățirea vitelor noastre" 1886, "Sistemele de cultură" (studiu ce nu a fost egalat niciodată), iar din economia rurală: "Repausul duminical" pentru care a elaborat și obținut legea (1896), "Îndreptarea stării țăranilor" (1896), "Societatea Națională de Agricultură" (1897) când era prim-ministru, "Asociațiile" (1899), etc.

Deși, cu mici întreruperi cauzate de stări deosebite, Petre Aurelian a publicat studii și articole în șapte publicații, dintre care șase agronomice; cinci înființate și conduse de el, din 1858 până în anul 1898 adică 40 ani, iar agronomii care l-au declarat economist, au făcut-o deliberat cu scop evident. În toate timpurile, acest interval (1858-2017), nu a existat un egal al lui Aurelian sub acest aspect, dar generațiile de azi și cele care vor veni, vor afla că el a fost primul agronom care a introdus agricultura în rândul științelor prin lucrările sale. El a fost primul agronom care a introdus "studiul științific" în bibliografia agronomică și economică, iar în secolul al XIX-lea nu a fost un egal al lui Aurelian ca agronom.

Aurelian a fost economist din iubire de patrie și de poporul său, ajutat de o minte briliantă și de experiența vieții pe care a acumulat-o din luptă cu valurile ei. El nu a fost autor al vreunei doctrine economice, dar a fost promotorul unei doctrine: "Doctrina protecției economiei naționale", cum o numea autorul ei germanul Friedrich List, sau cum se spune azi "Doctrina protecționismului", atât de contestată de țările bogate constituite ca formațiuni economice transnaționale care forțează fenomenul "globalizării" în propriul interes. Azi o țară care se opune "globalizării", dacă nu este foarte puternică, are şansa să dispară de pe harta lumii.

Primul articol cu referire directă la viitorul economiei țarii l-a publicat Aurelian în "Revista științifică", sub titlul "Fiitorul (Viitorul) țării noastre, în anul 1871, când încă nu intrase în politică, dar referire la acest subiect a făcut și în numeroase "Cronici" ale revistei, permanent. Aurelian a fost profund preocupat de dezvoltarea industriei naționale, publicând lucrări care au contribuit în mod hotărâtor la dezvoltarea domeniului, în timpurile grele cu presiuni internaționale, în special din partea imperiului Austro-Ungar. El a publicat lucrări fundamentele care au stimulat inițiative pentru dezvoltarea industriei române: "Industria și libertatea comerțului de importațiune" (1873), "Necesitatea întemeierii industriei române" (1876), "Cum se poate fonda industria în România" (1881), "Viitorul nostru economic" (1881), "Lege pentru încurajarea economiei naționale" (1883), pentru care a susținut raportul în Senat.

Studiile și numeroasele articole publicate de Aurelian în domeniul economiei au stârnit interes în clasele politice, el fiind cunoscut și de Regelui Carol I, care la sprijinit în construirea școlii de la Herăstrău și aducerea elevilor de la Pantelimon. Fără acest sprijin era absolut imposibil să reușească. Regele îl aprecia pozitiv pentru realizările de la Pantelimon și a asezat piatra de temelie a scolii de la Herestrău, în persoană.

Încă din anul 1875, Aurelian a înţeles că fără implicarea sa în politică toate eforturile publicistice nu pot duce la rezultate concrete pozitive. Încă din anul 1876 au aderat la „liberali”.

Timp de 10 ani după acest act deliberat, a scris împotriva „Convenţiunii comerciale” cu Austria, semnată de conservatori în anul 1875, în baza „liberului schimb”, care a distrus total germenele industriei române, în timp de numai 5 ani. Țara era absolut devastată, cu excepția faptului că moșierii își puteau exporta produsele agricole în „imperiu”, fară taxe vamale, desigur, la un preţ convenabil pentru cumpărători.

La expirarea „convenţiunii” în anul 1885, “Imperiul” deja formulase condiții de prelungire față de care Aurelian și alți patrioți au avut o atitudine contrară fermă. Iată una dintre aceste prevederi din program, propuse de Austro-Ungaria pentru perioada 1885-1895, dacă era să fie aprobată: „Românii în Austro-Ungaria şi Austriecii și Ungurii în România, vor avea reciproc dreptul de a dobândi și a poseda bunuri de orice fel, mobiliare sau imobiliare, și vor putea dispune liber de şanse prin cumpărare, vânzare, donațiune, contract de căsătorie, testament, succsesiune sau prin orice alt act; în aceleași condiţiuni ca naționalii, fără a plăti drepturi; contribuțiuni și taxe, altele sau mai mult decât acelea la care sunt supuși naționalii în virtutea legilor”.

Aurelian a contestat vehement acest paragraf prin care urma să dispară țara, iar primul ministru I. C. Brătianu, desigur cu aprobare regală, l-a numit conducător al „Comisiei române” la negocierile privind prelungirea „Convenţiunii”, unde se mai cerea și aplicarea nelimitată a “Clauzei națiunii celei mai favorizate”.

Ei bine, după 7 şedinţe de tratative, Aurelian i-a determinat pe “imperiali” să renunțe singuri la noua “Convenţiune comercială”. Sigur, ziarele în frunte ca “Die Presse” din Viena au scris asupra “Rupturii pentru încheierea unui tratat de comerț cu Austro-Ungaria”. A fost un eveniment cu ecou mondial, urmând o perioadă grea pentru țară, care și-a demonstrat demnitatea în fața unui imperiu agresiv, care i-a instituit “Blocada comercială”. România a rezistat cu demnitate, a găsit noi piețe și a scăpat de prezența “Imperiului în țară”.

Să citim prevederile de mai sus, propuse de “imperiu” şi să le comparăm cu obligaţiile asumate de noi către Uniunea Europeană, să vedem în ce stare am ajuns, şi să ne întrebăm unde putem ajunge!

Împotriva “liberului schimb”, Aurelian a propus şi a reuşit un timp să impună “Autonomia vamală” (Tariful vamal autonom), care era respins de conservatori, cu toate

că era în interes naţional; sigur, nu în interesul lor exclusiv. După conceptia lui Aurelian funcţiona un "Tarif vamal autonom" aplicat egal la toate ţările. El a reuşit să obţină o lege asupra "tarifului", care a funcţionat până în anul 1892, fiind modificată de conservatori ulterior. El a analizat temeinic politica vamală, a importului şi exportului. În această problemă a publicat 40 de articole cu analize polemice.

Finanţele şi statistica au fost abordate de Aurelian, aparent ziaristic, dar cu un fond științific cert. A publicat mult despre "monedă", încă din 1860, despre capital, începând cu revista "Agronomia"; despre credit, creditul agricol, având o contribuţie importantă chiar la "Legea pentru înfiinţarea băncii agricole". A publicat 30 de studii şi articole în acest domeniu.

Aurelian a fost partizanul unei vieţi compătate, pentru economii personale. Astfel în anul 1876 a înfiinţat pentru prima oară "Societatea Economia", o asociaţie privată formată din 20 de persoane, care l-au ales preşedinte. În anul 1874 erau 107 persoane, iar în 1875, se adunau 336 persoane. Ulterior, a asociat societatea "Economia" la "Casa de Depunere şi Consemnațiuni", înfiinţată de Al. I. Cuza la 26 noiembrie 1864. În viaţa sa nu a făcut un voiaj de plăcere în afara țării. În timpul de odihnă îşi administra moşia de la Degerați-Prahova.

Statistica a fost o pasiune a lui Aurelian prin importanta sa pentru analiza stării economico-sociale a ţării. În acest domeniu a publicat cartea "Schiţe asupra stării economice a României în secolul al optsprezecelea "(1881). Toate lucrările sale extinse, cărţile, au avut un foarte bogat conţinut de date statistice.

Dezvoltarea transporturilor prin construirea de drumuri, căi ferate şi navale au fost puternic susţinute de Aurelian, publicând: "Poştele" (1860), "Drumul de fer" (1862), "Înfiinţarea Societăţii Naţionale de Navigaţiune" (1887), "Înfiinţarea unui serviciu naţional de navigaţiune" (1887), "Proiect de lege pentru înfiinţarea unui serviciu de navigaţiune" (1887), "Interpretarea D-ului Aurelian asupra navigațiunii pe Dunăre" (1889), "Proiect de lege asupra apelor" (1887), "Comerțul Portului Brăila pe patru luni din anii 1886-1887" (1887), ș.a. A publicat aproape 20 articole cu privire la transporturi, ca mijloc principal de dezvoltare a economiei.

Tot în domeniul economiei a publicat şi articole, studii şi discursuri privind "politici economice", între care au rămas de răsunet: "Partizanii libertăţii comerciale absolute şi protecţionismul" (1872); "Politica noastră vamală" (1890); Discurs cu ocazia "Convenţiei comerciale cu Germania" (1893); "Politica noastră comercială faţă cu convenţiile de comerţ" (1895); "Politica noastră economică" (1897).

Domeniul politicilor sociale a fost o preferinţă fermă a lui Aurelian, aici publicând 26 articole, studii şi discursuri fiind format de tânăr sub influenţa cunoscutului filozof Auguste Comte (1798-1857), întemeietorul "pozitivismului". Baza concepţiei politico-filozofice a lui Aurelian a fost "patria şi naţionalitatea". A fost foarte activ, a publicat în acest domeniu

26 de cronici, articole, studii şi discursuri: “Discursul D-lui P. S. Aurelian asupra răscoalelor ţărăneşti” (1888), “Agricultura şi proprietarii” (1860), un articol de mare răsunet şi emoţie în sânul moşierimii, pentru care a fost scos de la “Monitorul” (1861), “Îmbunătăţiri de introdus în agricultură noastră” (1862), “Câteva îmbunătăţiri de introdus în vieţuirea şi agricultura ţăranilor” (1876), “Starea de înapoiere a agriculturii ţăranilor şi mijloacele de îndreptare” (1883), “Discurs”, “Chestiunea învoielilor agricole; întâia lege de tocmeli agricole” (1893), “Repausul de duminică” (1890), “Discursul D-lui P. S. Aurelian asupra sindicatelor agricole (1899), “Îndreptarea stării ţăranilor” (1896).

Aurelian a elaborat un număr important de lucrări, publicate sub formă de carte; “Notice sur la Roumanie” (1868-Paris), “Terra nostra” (1875), “Schiţe asupra stări economice a României în secolul al XVIII-lea” (1882), “Bucovina” – descriere economică însoţită de o hartă (1876-monografie), “Catechismul economiei politice” (1869), “Elemente de economie politică 1889”.

Pe lângă aceste activităţi, Aurelian a fost recunoscut la timpul său ca intelectul de înaltă factură, fondator al învăţământului agronomic modern, autor al primului curs de silvicultură şi primul organizator al învăţământului în acest domeniu, pe care l-a introdus în “Şcoala Centrală de Agricultură şi Silvicultură Herăstrău”.

Aurelian a fost o personalitate importantă în acţiunea de înfiinţare a societăţii “Atheneul român” unde a fost ales ca primul preşedinte şi în revista căruia au fost publicate articole şi studii de mare elevaţie. A înfiinţat pentru prima oară “Societatea Naţională de Agricultură” (1897).

După 10 ani de activitate didactică, publicistică agronomică, economică şi culturală, la 8 septembrie 1871 Petre Aurelian a fost ales membru al “Societăţii Academice” cu 10 voturi, unul contra, la propunerea lui Al. Odobescu şi Al. Roman, în “Secţiunea ştiinţelor naturale”. Cu numai o zi înainte la 7 septembrie 1871, la propunerea lui Alexandru Roman “Au fost primiţi **trei membri-corespondenti**”: Gavril Pop, comuna Lugoj, Ion Moldovan professor de Blaj şi **Ion Ionescu de la Brad”** (Moldova).

Petre Aurelian a fost membru fondator al “Academiei Romane” (1879), membru în comisia pentru revizuirea “Statutelor Academiei Române”, alături de Al. Odobescu, Titu Maiorescu, A. T. Laurian şi Vicenţiu Babeş, care erau dintre cei mai reprezentativi membri ai marii instituţii. Aurelian a avut o activitate remarcabilă în cadrul Academiei fiind 18 ani vicepreşedinte şi preşedinte” 26 martie 1901-23 martie 1904.

A fost mulţi ani secretar al “Secţiuni de ştiinţe naturale”. Activitatea sa în cadrul Societăţi Academice şi a Academiei Române a durat din 1871 până în anul 1909. Pe lângă multe realizări a ţinut în cadrul “Secţiuni de ştiinţe naturale” sau în plenul Academiei şapte lucrări fundamentale, absolut originale. A fost o figură luminoasă a Academiei Române aproape 40 de ani.

Fiind conştient că trebuie să aibă un statut social în pas cu timpurile, Aurelian şi-a cumpărat o moşie la Degerați-Prahova, din venituri personale, provenite din economii şi mici afaceri. A mai primit o moşie soţia sa la Plosca Teleorman care provenea din familia Petrescu, fapt pentru care marii proprietari l-au tratat cu respect. El a fost un membru special al PNL, unul care muncea pentru patrie şi poporul său. A făcut parte din 6 guverne liberale; 3 sub I. C. Brătianu, când a deţinut Ministerul Lucrărilor Publice care a susţinut material "Războiul de Independenta", Ministerul Instrucţiunii şi Cultelor şi Ministerul Agriculturi. Sub A. D. Sturza a fost ministru la Agricultură şi Justiţie, iar în propriul guvern condus de la 21 mai 1896 până la 26 martie 1907, a deţinut şi Ministerul Agriculturii. Forţa sa politică a ieşit la vedere prin "Dizienţa drapelista", cauzată de lipsa de susţinere a partidului pentru înfiinţarea Casei Rurale. Trei ani PNL a fost divizat de Aurelian şi aliaţii săi care erau mulţi.

În perioada 1876-1909, Aurelian a fost deputat, şi mai mult senator în Parlamentul României, ocupând în repetate cazuri funcţia de preşedinte în ambele camere. Chiar la 24 ianuarie 1909, când s-a produs decesul său la vârsta de 75 ani, era preşedinte al Senatului României.

Personalitatea sa a fost distinsă cu înalte titluri de stat din Franţa, Rusia şi din ţară; iar "Dicţionarul scriitorilor de limba Latină" publicat de Angelo de Gubernatis la Roma, în 1905 îl prezintă pe o coloană de pagină, iar ultima frază este astfel exprimată: "Ilustrul om de stat, economist şi agronom român, preşedintele al senatului român, preşedinte al Academiei Române, vechi ministru în mai multe rânduri la agricultură, lucrări publice culte, instrucţiune publică şi interne, vechi preşedinte al camerei deputaţilor, deputat şi vechi preşedinte al consiliului de miniştri, a executat o influenţă binefăcătoare în direcţii diferite, asupra culturii şi asupra civilizaţiei ţării sale, este unul dintre reprezentanţii cei mai nobili şi mai puri". Aceasta lucrare prezenta elita intelectuală a lumii latine din acel timp.

Noi credem că oamenii din generaţia sa n-au fost conştienţi de nivelul personalităţii lui Aurelian, aşa cum se întâmpla la toate popoarele şi în toate timpurile. Cei din generaţia sa n-au scris aproape nimic despre el, deşi era foarte respectat şi admirat, i-ar cei care i-au urmat, pur şi simplu l-au uitat, sau au vrut să-l uite. Scrierile despre Aurelian din secolul XX au fost rarisime, parţiale şi reduse în conţinut şi tiraj.

Încheiem cu certitudinea că Petre S. Aurelian a fost cea mai înaltă personalitate din toate timpurile care s-a ridicat din clasa agronomilor, remarcându-se ca un bărbat al naţiunii. El nu are egal în lumea agronomică, apreciat ca personalitate în epoca sa.

Această prezentare extinsă rezultă după Monografia "Petre S. Aurelian-agronom, economist, om de stat" (1236 pag. Ed. PIM Iaşi, 2013), în semn de corectare a unei nedreptăţi inadmisibile într-o lume ce se doreşte civilizată.

Haralamb Vasiliu
15 ian 1880 - 1953 nov 3

Profesorul **Haralamb Vasiliu** a fost primul ctitor al învăţământului agronomic de nivel universitar în România (1907-1912) la Iaşi. S-a născut în satul Hoiseşti, judeţul Iaşi. A fost absolvent strălucit al „Liceului Internat” din Iaşi, al Facultăţii de Fizică-Chimie şi al celei de Matematică din Universitatea Iaşi (1901-1902).A urmat studii agronomice la Hohenheim/Stuttgart (1902-1905) şi de doctorat în chimie agricolă la Breslau (Wroclaw), în 1906. Din propria dorinţă a predat primele cursuri agronomice „libere” la Universitatea din Iaşi, în anul 1907, şi a înfiinţat secţia de Ştiinţe Agricole în Facilitatea de Ştiinţe (1912) cu eforturi personale. În anul 1933 a transferat Facultatea de Agronomie din Iaşi la Chişinău, unde a organizat o instituţie de nivel european. A editat „Comunicările Laboratorului de Chimie Agricolă” la Chişnău, cu lucrări de cercetare excepţionale. A publicat primul tratat de „Nutrirea animalelor domestice şi a omului” în ţară, fiind al doilea în Europa, după lucrarea lui O. Kellner (1909). A editat apoi primul tratat de „Chimie Agricolă” în două volume (1936/1940). În lucrarea sa fundamentală „Asupra configuraţiei moleculare a substanţelor proteice, hidraţilor de carbon şi grăsimilor” (1936) a emis „Teoria structurii spiralate a proteinelor”, care era pasibilă de Premiul Nobel în anul 1936. Ea se regăseşte în proporţie de 90% în lucrarea lui L. Pauling şi R. Corey, care au fost laureaţi Nobel în anul 1953. Lucrarea sa „Razele vitale” a evidenţiat bioenergia organismelor vii prin experienţe cu plante ca primat mondial. În „Predezagregarea” emite o teorie proprie asupra formării Pământului, cu unele postulate confirmate de sonda americană Mariner la suprafaţa planetei Venus. Este autorul primelor experienţe cu microelemente. Lucrarea „Mişcarea apei la Manzâr” prezintă profunde cercetări de agrofitotehnie; a emis ipoteza fosforescenţei celulelor vii; o ipoteză privind „reacţiile nucleare” care au determinat raportul N/K de 1/30 în apele oceanului mondial; a cercetat profund „producţia acidului uric în corpul omenesc din diverse alimente” ş.a. A emis ideea construirii marilor combinate zootehnice (1933), a producerii de zahăr din coceni de porumb, a triplării randamentului de alcool a tescovinei prin amestec cu melasă, a producerii de proteine pentru hrana animalelor cu ajutorul ciupercilor Saccharomycete. Lucrarea „îmbunătăţirea şi organizarea agriculturii româneşti” (1933,1942) este total originală. A fost decorat cu Ordinul „Coroana României” în grad de „cavaler”. A fost membru al „Academiei de Agricultură din România” (1943) şi membru al Academiei de Ştiinţe din România (1941). La propunerea academicianului V. D. Cotea a fost delcarat Membru Titular p.m. al Academiei Române din anul 1990. Haralamb Vasiliu este cel mai mare agronom savant al românilor.

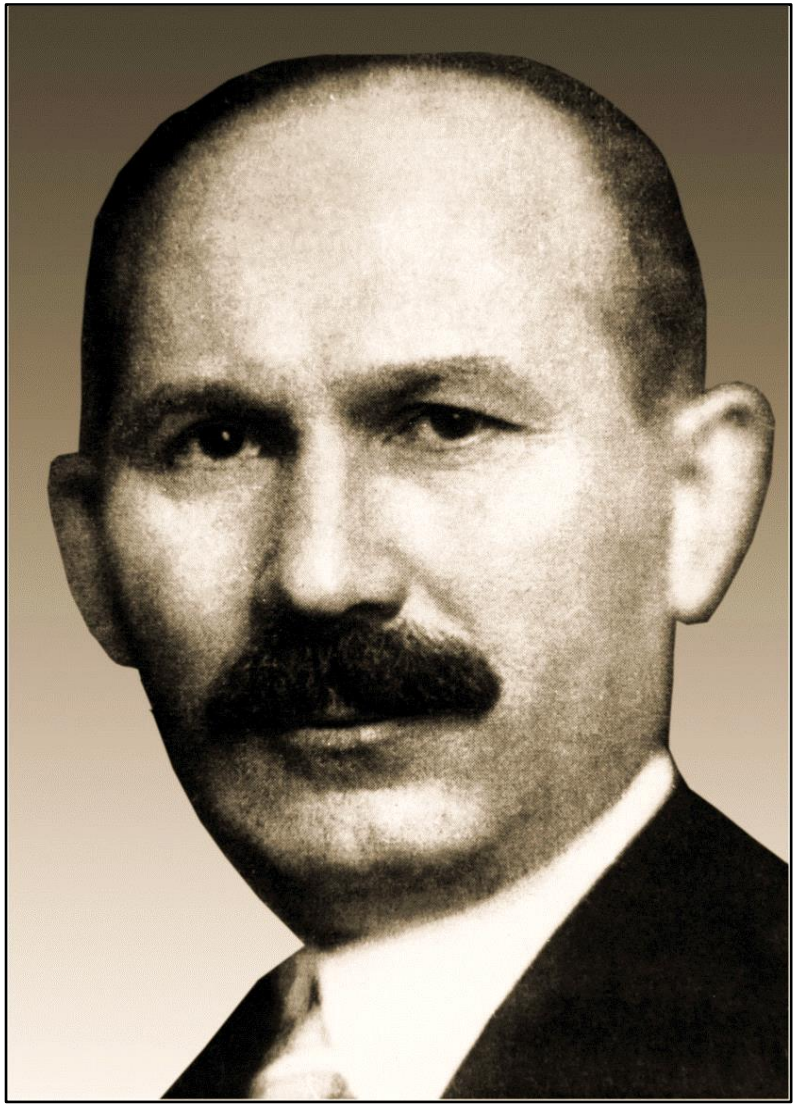

Gheorghe Ionescu-Şişeşti
16 oct 1885 - 1967 iun 4

Profesorul **Gheorghe Ionescu Şişeşti** a fost ctitorul „Institutului de Cercetări Agronomice al României”, fondator modem al cercetărilor agricole; mare savant agronom. S-a născut în comuna Şişeştii de Jos, judeţul Mehedinţi. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură de la Hohenheim (Germania), în anul 1909, şi a fost declarat „Doctor în Agronomie” al Universităţii din Jena (Germania) în anul 1911, cu distincţia „Magna cum Laudae”. La întoarcerea sa în anul 1911a fost numit administrator al Fermei Spanţov din Delta Dunării (Olteniţa), efectuând experienţe sistematice cu soiuri de plante de câmp. A creat soiul de grâu A 15 şi a efectuat lucrări privind conservarea şi îmbunătăţirea fertilităţii solului; lucrări de ameliorare a săraturilor, în Valea Călmăţui şi alte zone: „Contribuţii la cunoaşterea şi ameliorarea pământurilor sărături oase din România” (1947). În anul 1914 devine profesor şi director la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, fiind mai târziu unul dintre marii profesori agronomi ai vremii sale, până în anul 1958. A fost primul director al ICAR. A predat cursul de Agrologie din anul 1921 până în 1956, din care a rezultat celebrul tratat „Agrotehnica” în două volume, cu Irimie Staicu (1958). Între lucrările reprezentative pentru opera sa se află: „Cercetări asupra principalelor tipuri de sol ale României prin metoda fiziologic vegetală” (1928), „Cercetări asupra podzolului” (1933), „Lunca Dunării şi punerea ei în valoare” (1934), „Cultura soiei” (1937), „Cultura grâului” (1934), „Dezvoltarea studiilor despre sol în România” (discurs la primirea în Academia Română), „îndrumări agricole” (95 conferinţe radio), 1941, „Agrotehnica” (1942), „Buruienile şi combaterea lor”, 234 pag. (1955), „Cultura porumbului”, 172 pag. (1936); 310 pag. (1955). În activitatea sa de studii şi cercetări a cuprins vaste probleme de cunoaşterea solului lucrărilor şi fertilizării lui, a stabilit tehnologii de cultură la aproape toate plantele de câmp, a avut un mare număr de lucrări pe teme de economie agrară; a fost unul dintre marii publicişti agronomi ai vremii sale. În anul 1919 a fost numit director al „Centralei Obştilor Săteşti şi Exploataţiilor Agricole” al Casei Centrale a Cooperaţiei şi a împroprietăririi Sătenilor. În 1923 a fost director la Direcţia generală a Agriculturii din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor şi ministru în anii 1931, 1932; 1937, 1938, 1940. A fost primit ca membru titular al Academiei Române (1936); a fost distins cu titlul Membru de Onoare al Academiei din Cehoslovacia (1938), iar la vârsta de 75 ani a fost decorat cu „Steaua Republicii Populare Române” cl. I şi cu titlul „Om de Ştiinţă Emerit”. A fost membru corespondent al Academiei Unionale de Ştiinţe „V.I. Lenin” din Moscova (1957).

Nicolae Giosan
30 dec 1921 - 1990 feb 20

Profesorul **Nicolae Giosan** provine din mediul ţărănesc. S-a născut în satul Drâmbar, judeţul Alba. A absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1945, cu distincţia „Magna cum Laudae" şi a urmat studii de doctorat la Academia Agricolă „C.A. Timiriazev" din Moscova (1949-1952). A făcut un stagiu de perfecţionare în domeniul producerii hibrizilor de porumb şi a seminţei hibride la Firma „Pionner" şi alte societăţi în SUA (1956). În anul 1957 a înfiinţat Institutul pentru Cultura Porumbului Fundulea pe care l-a condus până în 1962. În această perioadă a provocat şi a realizat restructurarea cercetărilor agricole româneşti, proiectând o nouă organizare şi noi obiective, prin transformarea ICAR în ICCA, al cărui director devine, în anul 1962. În anul 1969 a înfiinţat Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice producând o revoluţie în domeniu. Dezvoltarea cercetărilor agricole în anii următori ne arată că în anul 1990 ASAS avea în subordine 29 asemenea instituţii. Profesorul N. Giosan a fost cercetător, doctor docent, îndrumător de doctorat în specialitatea Genetică; autor principal al elaborării şi coordonării direcţiilor de cercetare în ştiinţa agricolă românească, în perioada 1957-1980. A întreprins cercetări asupra caracteristicilor agrobiologice la soiuri de cereale; fenomenelor biologice implicate în producerea hibrizilor de porumb, îndeosebi asupra consangvinizării şi fenomenului „heterozis", prin lucrările: „Studiul etapelor de morfogeneză la porumb metode de diagnosticare a soiurilor şi hibrizilor" (1961), „Contribuţii privind ameliorarea porumbului prin consangvinizare" (1963), „Unele aspecte privind manifestarea fenomenului heterozis la hibrizii dubli de porumb" (1963) ş.a. Între lucrările sale de sinteză se disting: Agricultura României 1944-1964", „Alimentaţia şi agricultura în următoarele 3 decenii" (1979), „Soia", „Principii de Genetică" (cu N.A. Săulescu), o lucrare de referinţă; „Curs de Ameliorarea plantelor" (2 vol.). În activitatea sa, timp de 35 ani a predat Genetica la Cluj şi Bucureşti. Profesorul N. Giosan a fost membru al Academiei Române (1974), membru al Academiei Naţionale de Agricultură din Italia, membru al Academiei Agricole a URSS, membru al Academiei Agricole din Franţa (1975). În perioada 1977-1989 a fost preşedinte al Marii Adunări Naţionale a RSR, membru a CPEx al PCR. A fost distins cu numeroase medalii si ordine de stat. Toate aceste funcţii şi distincţii i-au fost acordate pentru calităţile sale de om de ştiinţă, agronom, care a contribuit imens pentru progresul agriculturii, unde nivelul producţiei din anul 1988 depăşea de 3-4 ori pe acela din anul 1940. El rămâne în conştiinţă pentru viitor „cea mai reprezentativă personalitate agronomică a românilor din a doua jumătate a secolului XX".

ALBUM

MARI AGRONOMI ROMÂNI

1800-2000

II. PEDOLOGI 1800-1900

1. GHEORGHE MUNTEANU-MURGOCI (1872-1925)
2. NICOLAE FLOROV (1876-1948)
3. PETRE ENCULESCU (1879-1957)
4. EMANOIL PROTOPOPESCU-PACHE (1882-1967)

II. PEDOLOGI 1900-1925

5. NICOLAE BUCUR (1910-1969)
6. NICOLAE CERNESCU (1904-1967)
7. CRISTACHE V. OPREA (1905-1989)
8. GRIGORE OBREJANU (1911-1992)

II. PEDOLOGI 1925-1950

9. NICOLAE FLOREA (n. 1921)
10. DUMITRU TEACI (1925-2001)
11. ANDREI CANARACHE (n. 1927)
12. NECULAI BARBU (n. 1924)

Concepţiile şi studiile privind procesul de formare a solurilor au apărut în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea în Rusia, unde activitatea lui V.V. Docuceaev (1846-1903), P.A. Costâcev (1845-1895), V.R. Viliams (1863-1939) şi a altor mari pedologi, au condus la fondarea „Şcolii naturiste ruse de pedologie". Pedologi din alte ţări au adus contribuţii esenţiale la dezvoltarea pedologiei, între care s-au remarcat E. W. Hilgard (Univ. California), E. Ramann (Univ. Munchen), A. Stebut (Univ. Belgrad), Th. Roemer (Univ. Halle), John Russel (Rothamsted Anglia), A. Delomon (Franţa). În ţara noastră, cercetări sistematice asupra solului au început după înfiinţarea Staţiunii Agronomice Bucureşti, în anul 1886, prin cercetările conduse de Vlad Câmu-Munteanu şi Corneliu Roman, care au publicat primele lucrări importante în domeniu sub titlul „Solul arabil din România" şi „Studiul terenului arabil din Câmpia Română". Înfiinţarea „Secţiei de Agrogeologie" în cadrul „Institutului Geologic Român" în anul 1906, condusă de Gh. Munteanu Murgoci, a permis dezvoltarea studiilor de pedologie şi formarea unor colective de cercetători de mare valoare, în care s-au distins Petre Enculescu, Emanoil Protopopescu Pache, Nicolae Florov, Teodor Saidel ş.a. Ei simt recunoscuţi ca fondatori ai „Şcolii româneşti de pedologie". Realizările lor s-au remarcat prin descrierea principalelor tipuri genetice de sol de pe teritoriul ţării; caracterizarea pedogenetică, evoluţia şi chiar adoptarea unor clasificări şi nomenclaturi ştiinţifice. Între lucrările fundamentale elaborate de ei au rezistat timpului ca opere de referinţă: „Zonele naturale de soluri din România"(1911); „Solurile României" (1916) de Gh. Munteanu Murgoci; „Agrogeologia regiunii Copanca (judeţul Tighina)" (1938) de N. Florov; „Trecutul solului din Câmpia Română" (1921) de Petre Enculescu; „Corelaţii între Legea creşterii plantelor şi Legile solubilizării substanţelor din sol" (1916) deTh. Saidel ş.a. A urmat a doua generaţie de pedologi care au contribuit semnificativ la dezvoltarea acestei ştiinţe. Astfel că, România şi-a păstrat statutul de onoare în „Societatea Internaţională pentru Ştiinţa Solului" şi în „Comisia Internaţională pentru Ştiinţa Solului". Reprezentanţii cunoscuţi ai celei de „a doua generaţii" de mari specialişti în Ştiinţa Solului sunt: Nicolae Bucur, Nicolae Cernescu, Cristache V. Oprea, Grigore Obrejanu. Cercetările pe sărături, nisipuri, soluri irigate; aprofundarea studiilor şi experienţelor pe toate tipurile de sol; cercetările profunde de chimia solului, a relaţiilor plantă-sol; ameliorarea unor suprafeţe de teren neproductive pentru exploatare rentabilă; au adus contribuţii importante la creşterea potenţialului productiv al solurilor ţării. Ei au elaborat cursuri universitare; au fondat şi au dezvoltat „Pedologia ameliorativă". Generaţia a treia de pedologi, care a activat în ultimele trei decenii ale secolului XX, a deschis drumuri noi, prin cercetări asupra însuşirilor fizice, hidrofizice şi chimice ale solurilor; cercetări genetico-geografice, cercetări asupra conţinutului solurilor în macro şi microelemente; adoptarea noului sistem de clasificare a solurilor la condiţiile ţării. Au elaborat vaste lucrări de cartografie; excepţionale lucrări de bonitare, tratate, monografii, cărţi de îndrumare practică pentru lucrări pedologice; au elaborat metode noi de cercetare şi au elaborat teorii privind unele procese pedogenetice şi pedologice. Între marile personalităţi din această generaţie se află: Nicolae Florea, Dumitru Teaci, Andrei Canarache, Niculae Barbu, Gh. Sandu, I. Munteanu.

Gheorghe Munteanu Murgoci
20 iul 1872 - 1925 mar 5

Fondatorul „Ştiinţei Solului” în România este geologul **Gheorghe Munteanu- Murgoci.** S-a născut lângă Macin, judeţul Tulcea. El a pus bazele şcolii naţionale de pedologie recunoscută în lumea ştiinţei. A absolvit Şcoala Normală Superioară din Bucureşti, devenind „asistent benevol” în Laboratorul de Mineralogie şi Petrografie al marelui profesor Ludovic Mrazec (1867-1944), geolog român născut la Craiova. S-a specializat în pedologie cu W.E.Hilgard în California (1898), apoi cu Tshermack la Viena şi cu Groth şi Weischenick la Miinchen. După aceste perfecţionări, în anul 1908 a ocupat Catedra de Geologie generală la Şcoala Naţională de Şosele şi Poduri. Ca profesor a publicat „Curs de Mineralogie” şi „Geografia României” republicată în 12 ediţii. În anul 1906 devine şeful „Secţiei de Agrogeologie” din Institutul Geologic al României. Profesorul Gh. Munteanu-Murgoci a fost un cercetător foarte activ, elaborând peste 200 lucrări ştiinţifice. Între acestea se remarcă „Zonele naturale de soluri din România” (1911), „Graniţa dintre stepă şi pădure” (1904), „Clima şi solurile din România în decursul Erei Cuaternare” (1920), „Noţiuni generale asupra coloidelor (solului)” (1921), „Excursie geologică în Valea Oltului” (1910), „Cercetări geologice în Dobrogea nordică, cu privire specială asupra Paleozoicului şi tectonicei” (1912), „Sinteza geologică a Carpaţilor de Sud”, „Solurile României” ş.a. Principalele sale idei şi valori ştiinţifice se exprimă prin: introducerea clasificării genetice a solurilor adoptată după metoda naturalistică rusă; descrierea tipurilor de sol, cu explicaţia evoluţiei genetice, pe baza orizonturilor naturale; introducerea de noi termeni pedologiei („soluri tinere”, „soluri bătrâne”, denumiri noi ale unor tipuri de sol ş.a); explicarea relaţiei climă-sol şi adâncirea studiilor asupra Cuaternarului. A elaborat modelul de „chestionar agronomic” ce a condus la stabilirea modelelor de bonitare, după 40 de ani. A participat la expediţii pedologice internaţionale pe trei continente: Europa, Asia, America. A fost preşedinte al Comisiei Internaţionale de Cartografiere a Solurilor (1923) şi a primit sarcina de director al „Comitetului pentru alcătuirea hărţii pedologice a Europei”. A participat la patru congrese internaţionale de ştiinţa solului: Budapesta (1908), Stockholm (1910), Praga, Roma (1924). În anul 1923 a fost primit membru corespondent al Academiei Române şi membru al Academiei de Agricultură din Franţa. Gh. Munteanu Murgoci a fost un mare savant patriot.

Nicolae Florov
19 dec 1876 - 1948 ian 1

Nicolae Florov s-a născut la Comeşti (Bălţi) în Basarabia, fiind primul mare pedolog român din Moldova. A studiat ştiinţele naturii la Dorpat (Juriev) în Ucraina (1904). A fost profesor la Riga (1904), Chişinău (1905), Petrograd (1909) şi Kiev (1910). A devenit „asistent chimist" la Institutul Zootehnic al Ministerului Agriculturii din Petrograd. A trecut apoi la Catedra de Agronomie a Universităţii din Kiev. În anii 1918-1920 devine preşedinte al „Comitetului de cercetare a bogăţiilor istorico-naturale ale Ucrainei" şi profesor la Institutul Superior de Geografie din Kiev şi la Institutul Superior de Agronomie din Odessa, pentru Agrogeologie. După Marea Unire din anul 1918, N. Florov este angajat „geolog şef cl. I" la Institutul Geologic al României (1921-1928) şi director al Muzeului Naţional de Istorie Naturală Chişinău (1922-1931). În anul 1924 devine profesor de pedologie la Facultatea de Agronomie din Iaşi, până la pensionarea sa, în 1945. El este autorul primului curs de pedologie din ţara noastră. A publicat peste 60 lucrări de cercetare de mare profunzime ştiinţifică şi întindere, efectuate pe solurile ţării, îndeosebi în Basarabia. Între lucrările sale de referinţă se află „Caracterizarea agropedologică a zonei Lăpuşna" (1938), cu o cartografiere exemplară, „Degradarea cernoziomului de antestepă" (o perlă inestimabilă în literatura pedologică, 1925), „Cuaternarul în Basarabia" (1930), „Date asupra hidrologiei în Basarabia" (1930), „Agrogeologia regiunii Copanca", „Schema de clasificare a solurilor negre din America de Nord" (reprodusă de „Handbuch den Bodenlebre" Viena) ş.a. Între altele, a promovat lucrări extinse de cartografie; a fost iniţiatorul studiilor monografice de soluri, a zonelor istorico-naturale agricole din România. A reprezentat ţara la patru congrese internaţionale de ştiinţa solului: Praga (1922), Roma (1924), Washington (1927), Leningrad (1930 a fost colaborator permanent al revistei „Die Eiszeit" Viena). Marele pedolog Marbut l-a consultat şi l-a citat în celebra sa lucrare „Atlas of American Agriculture-Soils for United States". A fost un invitat permanent la congresele internaţionale de cartografie. Prof. N. Florov a fost membru al Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului, membru al Academiei de Ştiinţe din România (1941), al Societăţii Regale Române de Geografie şi al Academiei de Agricultură.

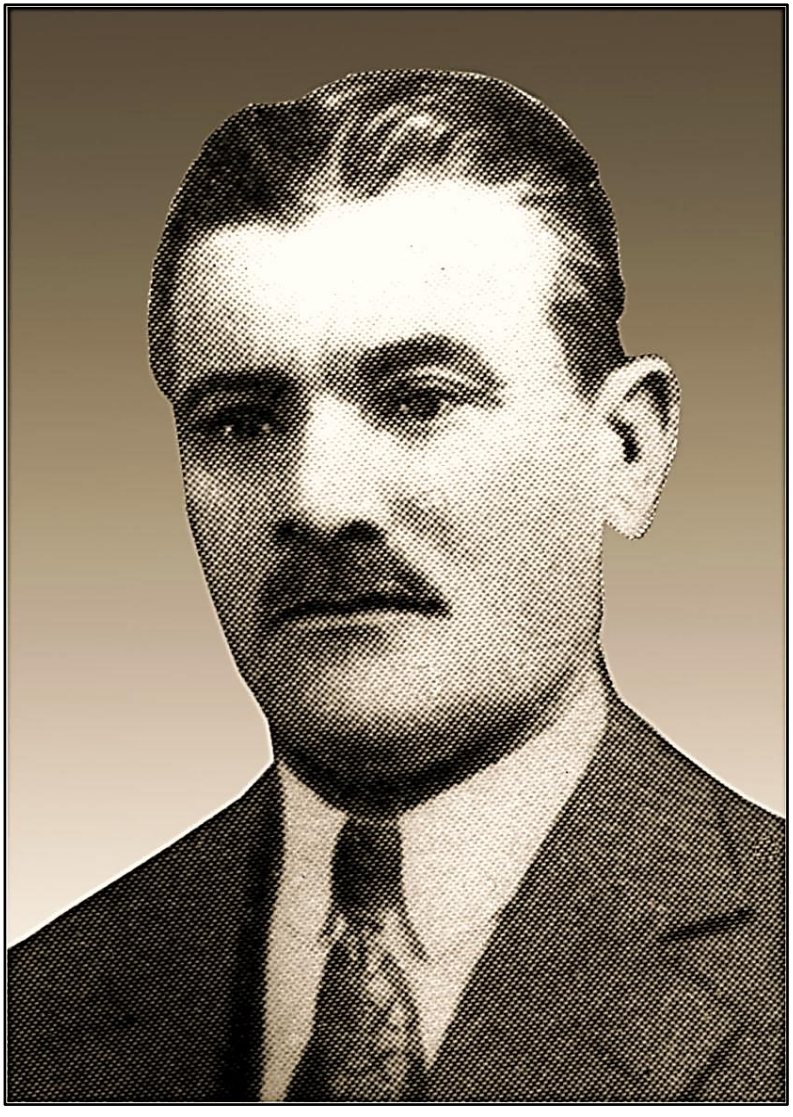

Petre Enculescu
16 oct 1879 - 1957 dec 24

Profesorul **Petre Enculescu** este primul pedolog român care a aprofundat cercetările privind relaţia între sol şi vegetaţie. S-a născut la Bucureşti. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale a Universităţii din Bucureşti în anul 1905, fiind apoi angajat „geolog asistent” la Comisia de Petrol, de pe lângă Serviciul Minelor din Institutul Geologic al României (1906). Ulterior a parcurs studii de specializare la Paris, Leipzig, Gottingen, Roma şi Bruxelles, între anii 1911-1912 pentru aprofundarea studiilor de „Bacteriologic agricolă”. El a organizat apoi primul laborator de Bacteriologic agricolă în România. A obţinut un doctorat în botanică, sub îndrumarea profesorului Alexandru Borza, la Universitatea din Cluj (1920). Teza sa cu titlul „Zonele de vegetaţie lemnoasă din România cu consideraţiunile oro-hidrografice, climatologice, de sol şi subsol” este o operă redată în 338 pag. Deşi a lucrat până în anul 1947 la Institutul Geologic, din 1928 a ţinut cursul de Geologie şi Pedologie la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău- Bucureşti, acordându-le aceeaşi atenţie. Profesorul Petre Enculescu a fost un cercetător meticulos şi productiv, fiind la început unul dintre cei mai importanţi promotori ai studiilor de geobotanică. Intre lucrările sale reprezentative de geobotanică şi pedologie se află: „Paralelismul între sol şi vegetaţie din România” (1925), „Evoluţia succesivă a solului şi subsolului în depresiuni şi paralel cu aceasta a vegetaţiei spontane ce o suportă, din stepa uscată până la zona forestieră”, „Trecutul solului din Câmpia Română”, „Antestepa din Câmpia Ardealului”. Între lucrările de botanică se detaşează: „Contribuţii la flora Dobrogei” (cu I. Prodan), „Zonele de vegetaţie lemnoasă din România Vechiului Regat” (1928), „Harta zonelor de vegetaţie a României” (1938), „Vegetaţia spontană în România” ş.a. A exemplificat cum, pe roci diferite, condiţiile uniforme de climă şi vegetaţie determină formarea aceluiaşi tip de sol; a explicat procesul de evoluţie a solurilor şi a vegetaţiei din Câmpia Română; a explicat procesul de formare a cernoziomului în Câmpia Ardealului; raportul conex între climă, sol şi plantă, dând explicaţii asupra procesului degradării şi regredării. S-a ocupat de înfiinţarea marilor plantaţii forestiere din zone de stepă în Dobrogea, Moldova şi Oltenia, la începutul secolului XX. A fost „geolog şef” la Institutul Geologic Român, peste 20 de ani, şi a reprezentat ţara la numeroase congrese internaţionale de ştiinţa solului.

Emanoil Protopopescu – Pache
30 nov 1882 - 1967 nov 03

Emanoil Protopopescu-Pache este un reprezentant ilustru din grupul fondatorilor şcolii româneşti de pedologie. A obţinut licenţa la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii Bucureşti, în anul 1905, sub îndrumarea vestitului profesor de la disciplina de Chimie minerală, C. Longinescu. A fost angajat la Institutul Geologic unde a lucrat cu Gh. Munteanu- Murgoci şi Petre Enculescu. In perioada 1908-1910 s-a specializat în geologie, hidrologie, geografie fizică şi pedologie la Odesa, sub îndrumarea marelui pedolog Nabokih. Din anul 1919 a fost angajat ca „asistent" la Catedra de Mineralogie şi Geologie, condusă de profesorul Gh. Munteanu-Murgoci la Şcoala de Şosele şi Poduri. Mulţi ani a predat „Cursul de Soluri" la Facultatea de Silvicultură şi cel de „Geologie, Agrologie şi Petrografie" de la Facultatea de Construcţii. Într-o perioadă de activitate de aproape 60 de ani, profesorul Em. Protopopescu-Pache a publicat lucrări de agrologie, chimia solului, cartografie, pedologie, orohidrologie. A fost autor la elaborarea primei hărţi a solurilor României. A elaborat o hartă analitică privind „Studiul quatemarului pe teritoriul ţării", cu explicaţii acceptate şi azi, confirmate la Conferinţa Asociaţiei Internaţionale a Quatemarului Viena, 1936. A fost unul dintre primii autori ai cercetărilor de hidrotehnică, geotehnică şi proiecte de alimentaţie cu apă a unor localităţi importante şi centre industriale; a elaborat cel mai important studiu pedologie al zonei cernoziomice din nord-estul Moldovei, înainte de N. Bucur; a publicat cel mai vast curs de pedologie din vremea sa, sub titlul „Elemente de ştiinţa solului" (348 pag.) în 1941. A reprezentat ţara la numeroase congrese şi alte lucrări internaţionale de ştiinţa solului, la Munchen, Roma, Moscova şi Viena fiind şi secretar al comisiei ce a redactat „Harta solurilor Europei". Între lucrările importante publicate de profesorul E. Protopopescu-Pache se află „Cercetări agrogeologice în Câmpia Română dintre Valea Mostiştei şi râul Olt" (1923), „Asupra unor experienţe de vegetaţie" (1929), „Consideraţii hidrogeologice asupra Dobrogei" (1955), „Cercetări agrogeologice în stepa din nord- estul Moldovei între Şiret şi Jijia" (1912), „Caracterizarea geologică a solurilor din Podgoria Alba Iulia" (1946). A fost onorat cu numeroase distincţii academice şi de stat. A fost membru al Socităţii Internaţionale de Ştiinţa Solului; membru al Societăţii Naturaliştilor din Odesa. Era receptat ca o distinsă peronalitate în ştiinţa solului.

Nicolae Bucur
3 mar 1910 - 1969 ian 14

Profesorul **Nicolae Bucur** s-a născut la Bughea de Jos, judeţul Argeş şi este ultimul mare pedolog clasic în şcoala românească de ştiinţa solului. A studiat la Facultatea de Agronomie Bucureşti, absolvind în anul 1935. Devine asistent la Catedra de „Chimie generală şi Chimie agricolă" a profesorului Teodor Saidel (1938). În paralel, a studiat Chimia la Universitatea Bucureşti (1938-1942). În anul 1942 ajunge la Facultatea de Agronomie din Iaşi ca şef de lucrări la Catedra de Pedologie şi profesor, în anul 1948. În anul 1945 a susţinut doctoratul la Universitatea din Iaşi. A început cercetările cu lucrări de cartarea solului; prezentarea elementelor de morfologie descriptivă a solului; îndrumări şi aplicaţii pentru cunoaşterea condiţiilor naturale şi organizarea teritoriului; caracterizarea elementară a complexelor pedologice, a complexelor fizico-geografice şi a oferit cele mai profunde studii asupra solurilor din Moldova. Lucrările sale reprezentative sunt: „Cartarea agrogeologică şi agronomică şi reprezentarea cartografică a unui complex după procedeul desfăşurării" (1948), „Elemente de morfologie descriptivă pentru cercetarea şi caracterizarea solului pe teren" (1950), „Caracterizarea elementară a complexului pedologie din depresiunea Jijia-Bahlui" (1953). A adus contribuţii excepţionale prin lucrările de sistematizare şi clasificare a solurilor: „Clasificarea pedogeografică a solurilor din RPR" (1956), „Sistematica lăcoviştilor din ţara noastră" (1956), „Sistematica solurilor zonale şi azonale din ţara noastră" (1956), „Sistematica solurilor aluviale" (1965). Profesorul N. Bucur a fost cel mai important cercetător asupra sărăturilor din Moldova, având profunde investigaţii asupra solului şi culturilor agricole pe sărături. A stabilit indici de apreciere a comportării plantelor pe sărături: „toleranţa la salinitate", „intervalul de toleranţă", „pragul de uscare" al plantelor, ca o contribuţie de primat. A publicat peste 30 de lucrări în domeniu. Este autorul unor importante metode de lucru şi analize în laborator: „Un procedeu pentru determinarea apei absorbite în sol" (1958), „Un procedeu pentru dozarea apei de distilaţie izotermă şi a cantităţii reale de apă sorbite" (1963), „Un procedeu de stabilire a greutăţii volumetrice a solului" (1965). A elaborat „Curs de Pedologie" (1967), „Curs de Geografia Solurilor" (1957). A fost autor la „Harta solurilor României" (1959, 1960 1964). Pe baza cursului de pedologie, Prof. Gh. Lixandru a publicat, ca tratat ştiinţific, „Principii fundamentale de ştiinţa solului", printr-o contribuţie importantă de actualizare. Prof. N. Bucur a fost membru al „Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului", membru al „Societăţii Române de Ştiinţa Solului", „Profesor Emerit", dascăl de mare faimă în învăţământul agronomic din Iaşi.

Nicolae Cenescu
31 aug 1904 - 1967 apr 26

Nicolae Cernescu s-a născut la Câmpulung Muscel, judeţul Argeş. A absolvit Facultatea de Fizico-Chimie de la Universitatea Bucureşti în anul 1925, fiind imediat angajat la „Institutul Geologic". Între anii 1929-1931 a parcurs studii de doctorat la Şcoala Politehnică Federală din Zurich (Elveţia), cu profesorul G. Wiegener. A fost numit apoi profesor de pedologie la Institutului Agronomic Bucureşti (1948) şi director al Institutului Geologic. A dezvoltat cercetările de chimia solului. A cercetat schimbul ionic în funcţie de variaţia raportului $SI0_2$: $A1_20_3$, în cazul silicaţilor sintetici, observând creşterea capacităţii de schimb, paralel cu creşterea raportului acestora până la o anumită valoare, după care scade şi devine neînsemnat la gelul de acid salicilic. A îmbunătăţit metoda Schollenberger pentru determinarea cationilor schimbabili şi „Valorii-T" prin descompunerea Co_3Ca, cu soluţie de acid acetic, urmată de saturarea probei de sol cu ioni NH_4, prin ponderare cu acetat de amoniu (1953); a studiat profund substanţele organice din sol, în mod predilect „Humusul", determinând acizii humici şi acizii fulvici (H:F), valorile pH şi gradul de saturaţie în baze. A trecut apoi la studiul sistematic al capacităţii de schimb a cationilor, în solurile ţării, aducând date complete pe orizonturi la numeroase tipuri de sol, îndeosebi la cele formate pe loess. A urmărit dinamica potasiului pe principalele tipuri de sol din România. Cercetările sale asupra schimbului de ioni din sol au fost preluate în comunicările profesorului G. Wiegener din 1934 şi 1936. Între lucrările sale reprezentative de chimia solului se detaşează: „Capacitatea de schimb (ionic) a solului, în raport cu conţinutul de argilă şi humus" (1939), „Raportul H:F şi pH-ul la solurile zonale" (1964), „Humusul şi raportul C:N în profilele tipurilor zonale de sol din România" (1941), ş.a. Profesorul N. Cernescu a avut o importantă contribuţie la cercetările de pedologie; a studiat procesul natural de geneză a solurilor; este autorul expresiei „zona climatică de sol" şi a unor noi denumiri pentru unele tipuri genetice de sol (podzol humico-feriiluvial, sol brun de pădure eubazic, sol podzolic argilo-iluvial); a corectat „indicele de aciditate De Martonne" (1873-1955); este fondatorul chimismului genetic al tipurilor de sol, din România; a efectuat vaste lucrări de pedologie şi cartografie, pe baza cărora a publicat: „Condiţiile naturale şi solurile Câmpiei Române" (1961), „Condiţiile naturale şi solurile din RPR" (1961), „Condiţiile naturale şi solurile din Depresiunea Baia Mare" (1961), „Lista sistematică a solurilor din RPR" ş.a. A fost membru al „Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului"; preşedinte (1960-1964), secretar şi vicepreşedinte al „Societăţii Naţionale de Ştiinţa Solului", membru corespondent al Academiei Române (1955) .A fost o personalitate ilustră în chimia solului şi pedologie.

Cristache V. Oprea
2 feb 1905 - 1989 mai 10

Cel mai mare pedolog român, care s-a dăruit ştiinţei solului în Câmpia de vest a ţării, a fost profesorul **Cristache V. Oprea.** Profesorul Oprea a efectuat cercetări complexe şi studii asupra chimiei solului, studii ameliorative şi de fertilitate etc. A fost unul dintre marii pedologi din perioada anilor 1950-1990. S-a născut în comuna Cuza Vodă, judeţul Constanţa, fiind orfan din Primul Război Mondial, şcolarizat de statul român. A parcurs studii superioare la „Academia de înalte Studii Agronomice" Bucureşti, primind menţiunea „Cu distincţie". Ca student a fost preparator la catedra profesorului Petre Enculescu. A urmat o perfecţionare la „Academia de Agricultură" din Viena, unde a obţinut doctoratul în pedologie. Apoi a participat o scurtă perioadă de timp la cursurile Facultăţii de Geologie din Universitatea Sorbona. La întoarcere, ocupă, prin concurs, Catedra de pedologie la Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1935, apoi la Timişoara, din anul 1941, tinde rămâne până la decesul său, în 1989. Profesorul C. V. Oprea a efectuat cercetări de pedologie în domenii foarte variate: studii agrogeologice, studii şi experienţe pe soluri saline, studii pedologice speciale asupra unor tipuri de sol, studii generale asupra fondului pedologie din Câmpia de Vest, studii şi experienţe pe lăcovişti, pe soluri podzolice şi soluri acide; studii asupra punerii în valoare a solurilor nisipoase, studii asupra însuşirilor fizico-chimice şi de fertilitate a solului. Constatăm că a efectuat cercetări şi studii din toate domeniile, ce privesc pedologia în zona de vest a României, fiind cel mai important pedolog savant care a activat pentru adaptarea rezultatelor de cercetare în tehnologiile agricole din Banat. Între lucrările reprezentative pentru aceste domenii se disting: „Contribuţii la cercetarea solurilor şi a condiţiilor istorico- naturale de geneză şi evoluţia solurilor în vestul ţării în zona de interfluviu Mureş şi Bega" (1957), „Solurile saline şi alcaline din RPR şi ameliorarea lor" (1962), „Ameliorarea şi folosirea agricolă a solurilor salinizate" (1965), „Solurile saline şi alcaline din Câmpia de vest şi posibilităţile de ameliorare" (1970), „Raionarea pedoameliorativă a regiunii Banat şi efectul ei asupra producţiei agricole" (1963). A fost emul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai cercetărilor pe soluri salinizate şi sărături. Profesorul C. V. Oprea a fost un dascăl de anvergură, de mare competenţă; corect, exigent şi foarte aplecat la educaţia tinerilor studenţi. Încă din anul 1950 a litografiat „Curs de Pedologie" (312 pag.), republicat în anul 1970. Lucrarea sa „Pedologia agricolă" a fost cea mai importantă sinteză de ştiinţa solului apărută la mijlocul secolului XX (1960). Profesorul Cr. Oprea a fost distins cu titlul de „Profesor Universitar Emerit", „Profesor Doctor Docent", membru de onoare al ASAS, membru corespondent al Academiei RSR. A rămas în conştiinţa urmaşilor un luminos model de universitar şi om de ştiinţă; unul dintre marii pedologi din secolul XX.

Grigore Obrejanu
10 ian 1911 - 1992 ian 27

Reprezentantul legitim al „Pedologiei ameliorative” ca ştiinţă este, fără îndoială, profesorul **Grigore Obrejanu.** Provenea din provincia românească Basarabia, satul Cioburcin şi a absolvit „Academia de înalte Studii Agronomice” din Cluj în anul 1935. După o activitate de 3 ani la Camera de agricultură, a obţinut un post de asistent la „Laboratorul de culturi furajere” din „Staţiunea de Ameliorarea Plantelor” Cluj. Până în anul 1945 s-a ocupat de studii şi cercetări pe pajişti şi se situează între pionierii pratologiei în ţara noastră. Între 1940-1945 a lucrat la Staţiunea de Cercetări Agricole - Câmpia Turzii. În împrejurări neaşteptate, devine conferenţiar la catedra de „Mineralogie şi Geologie agricolă” (1945), pentru disciplina Pedologie, iar în anul 1951, profesor. În mod surprinzător, tot în anul 1951 devine profesor de pedologie la Institutul Agronomic „N. Bălcescu” Bucureşti, până la pensionarea din 1987. A onorat o carieră didactică de excepţie fiind foarte respectat pentru activitatea la catedră şi cursurile ţinute, având realizări de progres evident faţă de predecesori. Între anii 1951-1969 a avut înalta funcţie de director adjunct al ICAR şi ICCA. A avut un rol important în consolidarea colectivelor de cercetare din ICAR şi ICCA. Indiferent de funcţiile manageriale sau didactice. Gr. Obrejanu a întreprins cercetări de agropedologie şi pedologie ameliorativă. Între lucrările tipice elaborate de el se află: „Aspecte ale metodei de cercetare a solurilor de luncă pentru necesităţile lucrărilor hidro-ameliorative” (1966), „Noi contribuţii la stabilirea factorilor mineralizării apelor freatice din lunca Dunării” (1967), „Regimul hidrosalin al unor soluri din partea mijlocie a bazinului râului Călmăţui” (1972), „Solurile sărături oase şi problemele ameliorării lor”, 95 pag., „Ridicarea fertilităţii solurilor podzolice din RPR” (1962), „Solurile din regiunea inundabilă a Dunării”, „Clasificarea solurilor aluviale” (1968). A contribuit la elaborarea noilor metode de cercetare în pedologia ameliorativă, publicând: „Metode de cercetare a solului” (1966), „Aspecte ale metodicii de cercetare a solurilor de humă pentru necesităţile lucrărilor hidroameliorative” (1966). Profesorul Gr. Obrejanu a elaborat lucrări de sinteză, de primat în pedologia ameliorativă: „Valorificarea nisipurilor şi solurilor nisipoase din România” (1972), „Ridicarea fertilităţii podzolurilor din RPR” (1962), „Studiul agropedologie al staţiunilor experimentale al ICAR” ş.a. Gr. Obrejanu a elaborat valoroase lucrări didactice: „Curs de Pedologie, partea I”, „Curs de Pedologie, partea a II-a” (1964), „Pedologie ameliorativă”, 277 pag. (1966), „Pedologia” (tratat ştiinţific, 1970), care a fost un progres faţă de „Pedologia Agricolă” (1960, Cr. Oprea). Profesorul Gr. Obrejanu a fost membru corespondent al Academiei Române (1955), membru titular al Academiei Române (1963), membru al Academiei Agricole din Cehoslovacia, membru titular al ASAS.

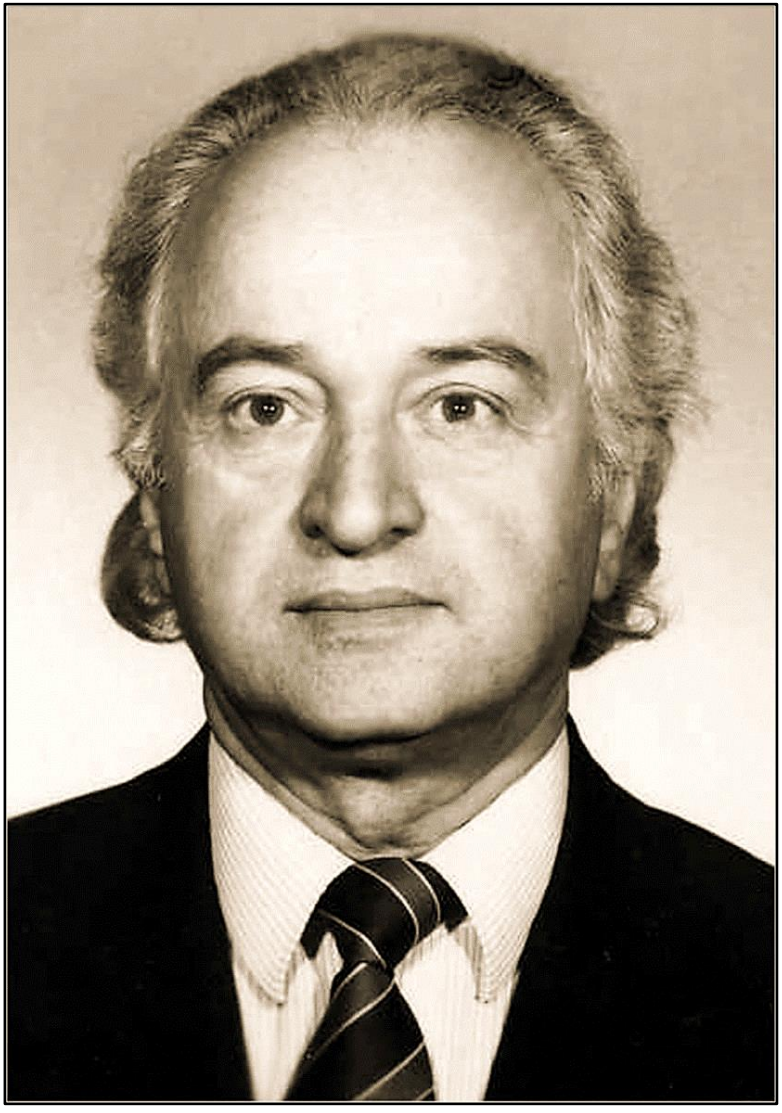

Nicolae Florea
31 mai 1921 -

Profesorul **Nicolae Fiorea** s-a născut la Găeşti, judeţul Dâmboviţa, într-o familie de agricultori. A absolvit Facultatea de Chimie din Şcoala Politehnică Superioară Bucureşti, în anul 1945. În anul 1947 a fost angajat cercetător asistent provizoriu la Institutul Geologic Român, unde a parcurs toate gradele profesionale, fiind pensionat în anul 1989, ca şef de secţie. În anul 1951 devine conferenţiar la Facilitatea de Geologie-Geografie a Universităţii Bucureşti şi apoi profesor la Institutul Agronomic Bucureşti, Universitatea Ecologică şi Universitatea Agronomică Bucureşti, până în anul 2005. A predat cursul de „Mineralogia solurilor", „Solurile României", „Geografia solurilor cu noţiuni de pedologie" (1964) şi „Cartografia solurilor" (1968). A susţinut cursuri speciale de pregătire postuniversitară: „Morfologia şi geneza solurilor", „Chimia solului", „Sistematica solurilor României", „Cartografia solurilor" şi „Evoluţia terenurilor". Rezultatele cercetărilor sale efectuate timp de peste 50 ani au fost publicate în articole, referate, broşuri, cărţi de specialitate, lucrări monografice, care însumează peste 400 de titluri. Profesorul N. Florea a abordat investigaţii şi studii cu privire la: chimia şi fizica solului; geneza şi morfologia solului; clasificarea solurilor; studii asupra sărăturilor; elaborarea hărţilor de sol ş.a. A introdus concepţii proprii în ştiinţa solului cu privire la: complexul ecogeologic, pedogeografic, clasificarea geografică a solurilor pe criterii pedologice, evoluţia solurilor, diversitatea solurilor, regimul apei din sol ş.a. Între lucrările reprezentative pentru activitatea sa de cercetare se disting: „Lista sistematică a solurilor din RPR" (1961), „Privire generală asupra solurilor din RPR" (1961), „Legile generale ale răspândirii solurilor pe glob" (1963), „Harta solurilor RPR la scara 1:1 000 000" (1964), „Clasificarea genetico-geografică a solurilor României" (1965), „Modificarea prin irigaţie a însuşirilor fizico- chimice a cernoziomului levigat de la Fundulea" (1977), „Chimismul apelor de drenaj din bazinul mijlociu al Eufratului" (1988) ş.a. Profesorul N. Florea este autorul celor mai importante lucrări de sinteză în pedogeografie şi cartografie, între care citǎm: „Enciclopedia Geografică a României" (1984), „Geografia solurilor României" (1968), „Geografia Fizică a RPR - solurile" (1955), „Metode de analiză chimică a solurilor" (1987), „Harta solurilor României" (1968), „Harta solurilor Europei" (1986), „Harta solurilor României" (1994), „Cercetarea solurilor pe teren" (1968) ş.a. Este recunoscut ca fondator al Şcolii Româneşti de Pedo-Geografie; laureat al Premiului Academiei Române, membru titular al ASAS, Doctor Honoris Causa al Universităţii de Vest, Timişoara; membru al „Societăţii Române de Ştiinţa Solului"; membru al „Societăţii Europene pentru Conservare a Solului"; membru al „Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului". Este recunoscut între marii pedologi savanţi din secolul XX.

Dumitru Teaci
25 nov 1925 - 2001 apr 11

Profesorul dr. **Dumitru Teaci** ocupă un loc distinct între pedologii din ultima generaţie. A contribuit esenţial la fondarea şi dezvoltarea unor specializări înguste de mare utilitate pentru practica agricolă (bonitarea solurilor, cartografie pedologică, agropedologie). S-a născut la Tâmova, judeţul Hotin şi a absolvit Facultatea de Agronomie din Timişoara, în anul 1952. Curând a fost angajat pedolog la Serviciul de cartare pedologică din „Ministerul Agriculturii". Aici a elaborat şi publicat o metodă radicală de fertilizare a nisipurilor din Delta Dunării; a înfiinţat şi organizat laboratoarele zonale de agrochimie pe teritoriul ţării şi sistemul de programare a utilizării îngrăşămintelor chimice în România. În anul 1962 a fost angajat la „Institutul de Cercetări pentru Pedologie şi Agrochimie", unde a condus „Secţia de cercetări în domeniul genezei, cartografiei şi clasificării solurilor". Aici a elaborat o metodologie originală de bonitare a terenurilor agricole, susţinută ca teză de doctorat; a identificat tipul de sol „Vertisol" (Smolniţă). El a pus bazele ştiinţifice şi organizatorice ale acestui domeniu în România. A elaborat conceptele privind „Agroecosistemele zonale" din România, pe care le-a caracterizat. A publicat lucrările: „Bonitarea terenurilor agricole pe baza criteriilor naturaliste- ecologice" (1966), „Studii şi cercetări pentru bonitarea terenurilor agricole din RSR" (1968), „Bonitarea terenurilor agricole" (teză de doctorat, 1960, 296 pag.), „Harta de raionare pedoclimatică a terenurilor agricole" (1972), „Capacitatea de producţie actuală şi cea potenţială a terenurilor agricole din România pentru principalele culturi" (1977). Între lucrările sale de cartografie pedologică, se detaşează: „Principii de bază, metode de studiu şi cartare a solului" (1964), „Principiile alcătuirii şi conţinutului hărţilor de sol la scară mare şi mijlocie" (1968), „Cercetarea şi cartarea solului" (1954), „Cercetări privind utilizarea fotogramelor color în cartarea pedologică" (1971). A efectuat şi cercetări de agropedologie, publicând: „Fundamentarea pedologică a alegerii terenurilor pentru înfiinţarea plantaţiilor pomicole" (1976), „Aspecte privind capacitatea de producţie a terenurilor din România pentru cultura porumbului" (1977). Este autor al celebrei monografii-album „Solurile României", 200 pag, (1965), cu C. Chiriţă şi C. Păunescu. Dr. D. Teaci a avut o carieră didactică de 25 ani ca lector şi profesor la Facultatea de Geodezie din Institutul de Construcţii Bucureşti. Cursul său de „Organizarea teritoriului agricol", 230 pag. (1984) a fost un model, timp de 35 ani. După anul 1990 a elaborat cursurile „Pedologia cu bazele geomorfologiei şi bonitarea terenurilor agricole" şi „Ecologia şi organizarea teritoriului". A efectuat studii de fundamentare pentru punerea în valoare a terenurilor virgine din Câmpia Ghilanului-Iran; în Argentina a explorat un teritoriu pentru aplicarea irigaţiilor în Patagonia; în Algeria a efectuat studii şi explorări pentru dezvoltarea cartografiei pedologice, prevenirea şi combaterea eroziunii solului, dezvoltarea zonelor Mascara şi Anaba. A fost membru titular şi secretar general al ASAS, conducător de doctorat; cunoştea şi utiliza opt limbi străine; a fost deputat în Parlamentul României din partea Partidul Democrat Agrar (1990-1992), pe care l-a înfiinţat.

Andrei Canarache
19 feb 1927 - 2008 sep 31

Andrei Canarache s-a născut într-o familie de distinşi intelectuali din Bucureşti. A absolvit vestitul liceu "Gheorghe Lazăr" şi Facultatea de Agronomie din Institutul Politehnic Bucureşti, în anul 1949. Ca tânăr absolvent a fost angajat asistent la Catedra de pedologie, sub conducerea iluştrilor profesori Mircea Motoc, Grigore Obrejanu şi Nicolae Cemescu. În anul 1956, Andrei Canarache a obţinut post de cercetător la Secţia de Pedologie a Institutului de Cercetări Agronomice al României (ICAR). În anul 1962 a obţinut titlul de „Doctor în Agronomie" la Institutul Agronomic din Bucureşti; devine şef de laborator, iar în 1966 director adjunct ştiinţific la Institutul de Cercetări pentru Pedologie şi Agrochimie, unde a lucrat până la pensionare, în 1992. Timp de 30 ani a fost unul dintre cei mai reprezentativi cercetători şi manageri în domeniul cercetărilor solului. A parcurs perfecţionări profesionale la Universitatea din Urbana (Ilinois, SUA), Universitatea Davis (California, SUA), Universitatea Kiel (Germania), ş.a. Rezultatele cercetărilor sale au fost publicate sub 298 titluri în formă de articole, referate, broşuri, cărţi, lucrări monografice ş.a. Acestea au fost orientate în următoarele direcţii: cercetări de fizica solului, studii şi cercetări asupra regimului hidrofizic şi însuşirilor hidrofizice ale solului, evoluţia stării fizice a solului, în câmpuri experimentale de lungă durată, compactarea solului şi alte procese de degradare ale acestuia, cercetări privind tehnologii noi de lucrare a solului, perfecţionarea metodelor de cercetare în fizica solului. Dintre numeroasele lucrări destinate acestei largi tematici, se remarcă: „Cercetări asupra proprietăţilor mecanice şi rezistenţei la arat a unor soluri din Câmpia Română" (1962), „Metode de laborator pentru determinarea rezistenţei solului la penetrare" (1965), „Un indice pentru exprimarea sintetică a stării fizice a solului" (1965), „Cercetări privind solurile Complexului de Irigaţii Carasu" (1983), „Elemente noi privind elaborarea hărţilor pedohidrofizice în sistemele de îmbunătăţiri funciare în vederea utilizării lor în proiectare şi exploatare" (1986), „Factori limitativi şi riscuri de degradare a însuşirilor şi regimurilor fizice ale solurilor din România" (1997). Lucrările elaborate singur sau sub coordonare au o întindere de 5.112 pagini. Între ele se disting: „Fizica solurilor agricole" (lucrare monografică, 1990), „îndrumător pentru studiul solului în teren şi laborator" (1967), „Dicţionar de ştiinţa solului" (1977) ş.a. Dr. Andrei Canarache este membru titular al ASAS; a fost preşedintele Secţiei de Ştiinţa Solului în ASAS (1999-2005). Este membru al Uniunii Internaţionale de Ştiinţele Solului, membru de onoare al Societăţii Internaţionale de Cercetări pentru Lucrările Solului, membru în „Organizaţia Internaţională de Conservare a Solului şi Apei", în "Societatea Europeană de Conservare a Solului" şi "Societatea Europeană de Agronomie". Este unul dintre cei mai reprezentativi oameni de ştiinţă în pedologie din secolul XX în România.

Neculai Barbu
18 nov 1924 - 2012 sep 03

Profesorul **Neculai Barbu** este una dintre personalităţile universitare din sfera ştiinţelor naturii care a servit agropedologia, în rând cu agronomii. Prin cercetarea în domeniul ştiinţei solului figurează între reprezentanţii autentici ai domeniului. Intrarea sa în cercetarea pedologică a fost legată de colaborarea cu ilustrul pedolog Nicolae Bucur, al cărui discipol se consideră cu mândrie, dezvoltând remarcabil studii şi cercetări de pedogeografîe. A absolvit cu rezultate strălucite Facultatea de Geologie-Geografie a Universităţii "Al. I. Cuza" Iaşi, în anul 1950. De la absolvire a fost numit asistent, parcurgând toate gradele didactice şi funcţiile, până la nivelul de conferenţiar şi de profesor, iar în anul 1987 s-a retras, din dorinţa de a fi mai activ în cercetare. Profesorul N. Barbu a fost unul dintre primii autori ai unui „Curs de pedogeografîe" în două volume, unde volumul II a fost intitulat „Geografia Solurilor României". În volumul I include clasificarea după sistemul americanului Marbut, cu adaptările necesare condiţiilor ţării. Este unul dintre autorii ideii „regionării pedogeografice a României". Cercetarea pedologică a fost o preocupare de aproape cinci decenii a profesorului N. Barbu, ca latură egală domeniului geografiei fizice. Direcţiile sale de cercetare s-au axat pe: studii de pedologie, în plan zonal şi local, descrierea tipurilor genetice de sol, în special descrierea solurilor din zona montană. Între lucrările de cercetare încadrate în tematica amintită, se detaşează: „Solurile de pe teritoriul oraşului Iaşi şi a împrejurimilor sale" (1967), „Complexul de condiţii fizico-geografice din coasta Dealul Mare - Hârlău" (1954), „Solurile din Munţii Ciucului" (1980), „Consideraţii asupra genezei Câmpiei Moldovei" (1996), „Harta solurilor Moldovei", „Clasa solurilor hidromorfe" (1983) ş.a. Opera sa de cercetare se regăseşte în peste 130 de lucrări de diverse forme şi conţinuturi. Între lucrările de sinteză reprezentative publicate de profesorul N. Barbu, se află 7 monografii semnate ca autor unic sau autor în colectiv, între care amintim: „Podişul Moldovei", 315 pag. (1980), „Geografia Solurilor României" - 223 pag., (1987), „Podgoriile şi Vinurile României" - 608 pag., (2000), sub coordonarea acad. Valeriu D. Cotea, „Geografia municipiului Iaşi" 318 pag. (1976), „Podgoria Cotnari", monografie - 656 pag., (2006), (coordonator V.D. Cotea) ş.a. A participat ca autor la lucrările monografice despre marile centre viticole Odobeşti, Nicoreşti, Iaşi, Cotești, Iveşti ş.a. Profesorul N. Barbu este cel mai important autor al elaborării hărţilor pedologice pentru zona Moldovei din secolul XX. A fost distins cu titlul de „Profesor universitar evidenţiat" şi „Profesor emeritus"; este membru al „Societăţii Române de Geografie", membru al „Societăţii Naţionale de Ştiinţa Solului", membru de onoare al „Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului" şi membru al „Academiei Oamenilor de Ştiinţă din RSR". Este laureat al „Premiului OIV"; de trei ori laureat al „Premiului Academiei Române".

ALBUM

MARI AGRONOMI ROMÂNI

1800-2000

III. AGROCHIMIŞTI 1800-1900

1. PANĂ BUBESCU (1833-1904)
2. MAXIMILIAN POPOVICI (1861-1918)
3. IOAN M. DOBRBSCU (1882-1967)
4. TEODOR SAIDBL (1874-1967)

III. AGROCHIMIŞTI 1900-1925

5. DAVID DAVIDESCU (1916-2004)
6. CORNEL BODEA (1903-1985)
7. NICOLAE GH. BĂLAN (n. 1913)

III. AGROCHIMIŞTI 1925-1950

8. CRISTIAN HERA (n. 1933)
9. ZENOVIU BORLAN (1933-2003)
10. VELICICA ELENA DAVIDESCU (n. 1936)
11. GHEORGHE LIXANDRU (n. 1922)
12. GAVRIL NEAMŢU (1923-1998)

Agrochimia a fost una dintre ştiinţele agronomice cele mai importante din secolul XX, iar studiile privind raportul dintre nutriţia plantelor şi sol au fost dezvoltate în timp prin ideile şi experienţele unor precursori iluştri în chimie, care au rămas nume eterne în istoria ştiinţei. Între ei se disting: Bernard Palissy (1653), Lavoisier (1793), Th. de Sausseure (1804), Humphrey Davy (1813), J.B. Bousingault (1838). Un interes enorm pentru această ştiinţă s-a manifestat după publicarea lucrării „Chimia organică şi aplicaţiile ei la agricultură" (1840), a celebrului chimist german Justus von Liebig.

În ţara noastră, chimia agricolă s-a dezvoltat prin agronomul Pană Buescu, cu studii la Sorbona şi Hohenheim. Lucrarea sa „Lecţiuni elementare de chimie agricolă" a fost primul curs ţinut într-o şcoală agricolă românească. Între cei care au venit după Pană Buescu, ca personalităţi de aleasă factură intelectuală academică îi amintim pe: Maximilian Popovici, care a perfecţionat chimismul industrializării tutunului şi al fabricării hârtiei de ţigarete; loan M. Dobrescu, prin contribuţii originale la studiul chimismului elementelor nutritive din unele tipuri de sol şi asupra circulaţiei apei în nisipuri; Haralamb Vasiliu, autorul „Teoriei structurii spiralate a moleculei proteice" (1936) într-o perioadă de impas mondial în rezolvarea problemei. Marii chimişti germani Adolf Buthenandt şi Peter Karllson de la Universitatea Marburg (1976), îl recunosc pe H. Vasiliu „precursor direct al structurilor helix ale lui Pauling şi Corey".

După anul 1948, liderul recunoscut în activitatea de dezvoltare şi promovare a acestei ştiinţe, a fost academicianul David Davidescu. El a organizat temeinic cercetările şi a oferit practicii rezultate aplicabile, iar pentru învăţământul agronomic superior a elaborat tratate şi cursuri de un nivel fără precedent. Tratatul „Agrochimia", publicat în cinci ediţii în perioada 1956-1992; „Agrochimia horticolă" (1992); „Agrochimia modernă" (1992); „Compendiu de Agrochimie" (1999), cu Velicica Davidescu, au îmbogăţit esenţial bibliografia domeniului. Ei sunt autorii „Legii erarhizării (priorităţii) factorilor de vegetaţie" care este recunoscută alături de cele elaborate anterior de Mitscherlich, Hellrigel, Vohlny, Chatelier ş.a. O contribuţie uriaşă la dezvoltarea biochimiei a adus-o profesorul Cornel Bodea (cu studii la „Berlin-Charlottenburg" şi „College de France"). Prin cercetările sale în „colectiv", a fondat „Şcoala românească de Carotenoide", şi a lăsat un „Tratat de biochimie vegetală" în 5 volume. Consolidarea şi dezvoltarea cercetărilor în domeniul arătat a fost continuată pe o treaptă de progres prin ilustrul profesor Gavril Neamţu.

După anul 1960 s-au consolidat echipe de specialişti în agrochimie la institutele de cercetare şi de învăţământ superior; la Institutul de Cercetări pentru Pedologie şi Agrochimie, precum şi în laboratoarele zonale de agrochimie din ţară. În grupul marilor valori din această perioadă se disting Cr. Hera, Zn. Borlan, Velicica Davidescu, Gh. Lixandru, D. Domescu, I. Buzdugan ş.a.

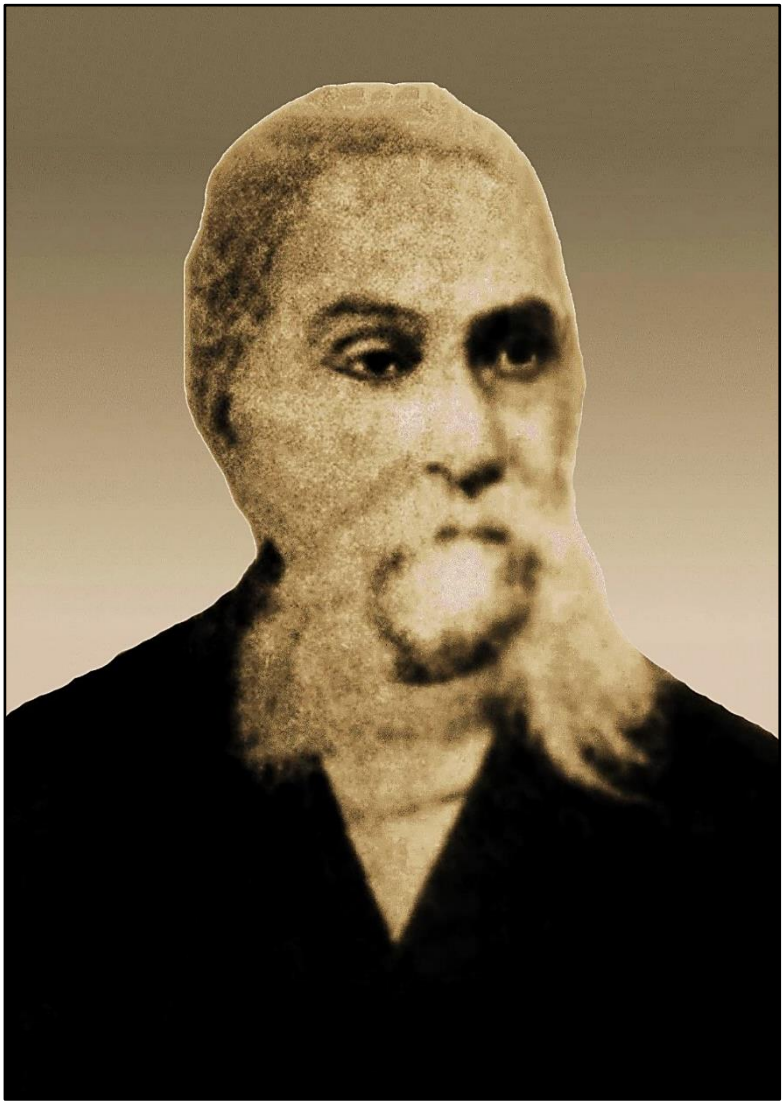

Pană Bubescu
1833 - 1904 sep 24

Primul profesor de “Chimie agricolă” din România a fost agronomul **Pană Bubescu.** S-a născut în oraşul Slatina, judeţul Olt. A studiat Ştiinţele Naturale la Sorbona şi Agricultura la Şcoala Superioară de la Grignon (Franţa), continuând perfecţionarea în chimia agricolă la Şcoala Superioară de Agricultură de la Hohenheim-Stuttgart. La revenirea în ţară (1857) a fost angajat ca profesor la Institutul de Agricultură de la Pantelimon (Ilfov). A primit „Catedra de Mineralogie şi Fizico-Chimie”, unde a lucrat până la pensionare, în 1893. Pană Buescu este autorul primului „plan de învăţământ” pentru o şcoală de agricultură la români, însuşit de „Eforia Şcoalelor”. Chiar din primii ani de activitate, Pană Buescu a editat ziarele: „Agronomia”, „Gazeta economică”, „Independenţa” şi „Buna credinţă”. A colaborat cu A. Marin, M.C. Râmniceanu, D. Barach. Apoi a publicat o colecţie de articole într-un volum intitulat „Tratat de Agronomie” (385 pag.). A fost una din primele cărţi importante pentru agricultori. Aici a publicat cunoştinţe despre plantele cultivate: „Hameiul”, „Tutunul”, „Porumbul”, „Rapiţa” (1859), dar şi altele ca „Atmosfera”, „Pământul şi elementele ce îl constituie”, „Plugul”, „Folosirea capitalului în agricultură” ş.a. El a înfiinţat pentru agricultori Societatea de Asigurări „Unirea”; s-a ocupat personal de înfiinţarea băncilor de credit pentru ţărani; iar în anul 1896 a depus în „Cameră” (Parlament) un proiect de lege pentru înfiinţarea de sindicate agricole, ca deputat al Partidului Liberal. A fost viceprimar al Bucureştiului. Ca profesor a elaborat primul curs de Chimie agricolă sub titlul „Lecţiuni elementare de Chimie agricolă”, publicat de Ştefan P. Radianu (1905), unde prezenta ideile şi cercetările marilor precursori: Bernard Palissy (1563), Lavoisier (1793), Th. de Sausseaure (1804), Humphrey Dary (1813), Bousingnout (1838), Justus von Liebig (1840). A făcut o analiză profundă a asimilaţiei carbonului, azotului şi hidrogenului de către plante şi o descriere a îngrăşămintelor organice şi minerale. A fost un adversar înverşunat al „blocadei economice” instituite asupra comerţului cu cereale prin blocarea porturilor libere pe Dunăre de către Imperiul Austro-Ungar (1887). În context a publicat: „Criza agricolă şi remediile sale” (188pag.); „Comerţul internaţional şi tarifele vamale” (88 pag.); „Tocmelile agricole şi teoria rentei” (55 pag.). El a fost unul dintre cei care au susţinut fondarea „Societăţii Centrale Agricole” alături de Ştefan P. Radianu, Petre S. Aurelian, C. Niculescu Dorobanţu ş.a. În timpul vieţii a fost o personalitate faimoasă, carismatică; un intelectual de elită cu idei de avangardă, mare iubitor de ţară şi semeni.

Maximilian Popovici
29 ian 1861 - 1918 mar 29

Între primii agronomi chimişti din istoria ştiinţei agricole româneşti se află **Maximilian Popovici.** S-a născut în localitatea Ţânţar, judeţul Braşov. Făcea parte din generaţia lui George Maior şi Vlad Câmu- Munteanu. A absolvit, cu rezultate strălucite, în anul 1881, cursurile Şcolii Centrale Agricole Herăstrău. După absolvire s-a angajat ca specialist agronom la Monetăria Statului. În anul 1883 a parcurs studii de chimie agricolă la Şcoala Superioară de Agricultură de la Berlin, unde a obţinut şi doctoratul în chimie. În anul 1885 s-a întors la Monetăria Statului, dar a ocupat şi post de chimist la Staţiunea Agronomică. Pentru scurt timp a fost şef de lucrări la Catedra de Mineralogie şi Chimie agricolă din Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău. A înfiinţat şi primul laborator de chimia tutunului din ţară în cadrul Regiei Monopolurilor Statului. El a perfecţionat procesele de fermentarea tutunului, introducând ştiinţa în locul empirismului. În anul 1899 a perfecţionat tehnica chimismului fabricării hârtiei de ţigarete, ca invenţie personală, asupra căreia s-a instituit monopol de stat, renunţând la import. A perfecţionat procesul extragerii nicotinei din tutun, şi producerii unor infuzii de tutun pentru combaterea unor boli la animale. Tot aici a înfiinţat publicaţia „Buletinul culturii, cultivării şi fermentării tutunului”. În anul 1908 a devenit subdirector la Casa Rurală, înfiinţată în 1906, unde a condus serviciul agronomic. Au colaborat pentru înfiinţarea acestei instituţii în serviciul ţărănimii: C. Filipescu, Gh. Cipăianu, N.O. Popovici-Lupa, Al. Nasta, Ştefan Popescu ş.a. A publicat lucrarea „Colonizări şi parcelări” pe baza acţiunilor din „Prusia poloneză”, unde aprofundează probleme de economie şi sociologie rurală. A fost un mare cunoscător al vieţii sătenilor pe care i-a sprijinit prin îndrumări tehnice. În lucrarea „învăţătorii ambulanţi” a îndrumat gospodăria ţărănească spre o exploataţie agricolă raţională, în fapt, prin sprijinul agronomilor Casei Rurale. A fost un promotor al organizării industrializării fructelor şi legumelor şi a activităţilor casnice. S-a înscris între marii publicişti agronomi la „Câmpul”, „Viaţa Agricolă”, „Revista Horticolă” şi altele. Între lucrările sale importante se detaşează: „Manual de agricultură” (1912) pentru şcolile inferioare de profil: „Tutunul”, „Fabricarea, păstrarea şi întrebuinţarea legumelor şi fructelor”, „Tratarea grâului, orzului şi orezului în piatră vânătă şi sulfură de potasiu”, „Podgoriile noastre”, „Industrializarea fructelor”. A participat la înfăptuirea Reformei agrare în Basarabia, unde a decedat în accident de automobil. Se odihneşte în Cimitirul „Eternitatea” din Iaşi.

Ioan M. Dobrescu
30 mar 1882 - 1967 nov 22

Profesorul **loan M. Dobrescu** face parte dintre universitarii din învăţământul agronomic cu pregătire profundă în domeniul ştiinţelor fizico-chimice. A fost născut în satul Ciochina, judeţul Ialomiţa. A absolvit Facultatea de Fizico-Chimie, la Universitatea Bucureşti. S-a angajat imediat ca asistent la Catedra de Chimie a profesorului Al. Zaharia în cadrul Universităţii Bucureşti. Apoi a urmat specializarea în „Chimie agricolă" la Universitatea din Breslau (Wroclaw) sub coordonarea vestitului profesor Th. Pfeifer. A studiat apoi cu dr. E. Blank la Universitatea din Gottingen. A susţinut o excepţională teză de doctorat, în 1915, la Universitatea Bucureşti, sub titlul „Dinamica asimilării potasiului din minerale". În acelaşi an a ocupat catedra de Chimie tehnologică şi Meteorologie agricolă la Şcoala Centrală de Agricultură-Herăstrău. În anul 1919, după Marea Unire, a răspuns chemării patriei şi a acceptat aceeaşi catedră la Facultatea de Agronomie din Cluj. Aici a elaborat în scurt timp cursurile de Fizică şi Meteorologie, Chimie generală, Chimie agricolă, Chimie tehnologică, Geologie şi Agrogeologie. Ele au fost oferite, când bibliografia din aceste specialităţi lipsea total în limba română la Cluj. Cercetările sale au fost axate în domeniul raportului dintre condiţiile climatice şi cerinţele de vegetaţie ale plantelor; în domeniul aplicării îngrăşămintelor chimice şi organice; pe studiul pedologie al solurilor; calitatea furajelor ş.a. Între lucrările sale reprezentative se remarcă: „Contribuţii la studiul solurilor româneşti" (1932); „Tehnica lucrărilor culturale a solului în zone aride şi umede"; „Condiţii meteorologice favorabile grâului în România"; „Climatul şi grâul românesc"; „îmbibarea şi circulaţia apei în nisipuri" (1929); „Fertilizarea solurilor în zonele cu climat arid"; „Dinamica asimilării potasiului din minerale"; „Tehnica aprecierii solului după metoda Neubauer" în „Culturi comparative"; „îngrăşarea porumbului"; „Analiza nutreţurilor şi alcătuirea raţiilor furajere"; „Determinarea necesităţii îngrăşămintelor potasice prin metoda extractelor apoase din solul dospit". Activitatea sa prodigioasă a fost recunoscută prin variate distincţii: Cavaler al Ordinului „Crucea României"; Cavaler al Ordinului „Meritul Agricol"; membru al Academiei de Ştiinţe a României" (1943), membru al Societăţii de Ştiinţe din Cluj, membru în Comitetul Naţional Român de Lăptărie. A fost şi director general al Staţiunii Agronomice Centrale-Bucureşti (pentru scurt timp); membru al Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului ş.a.

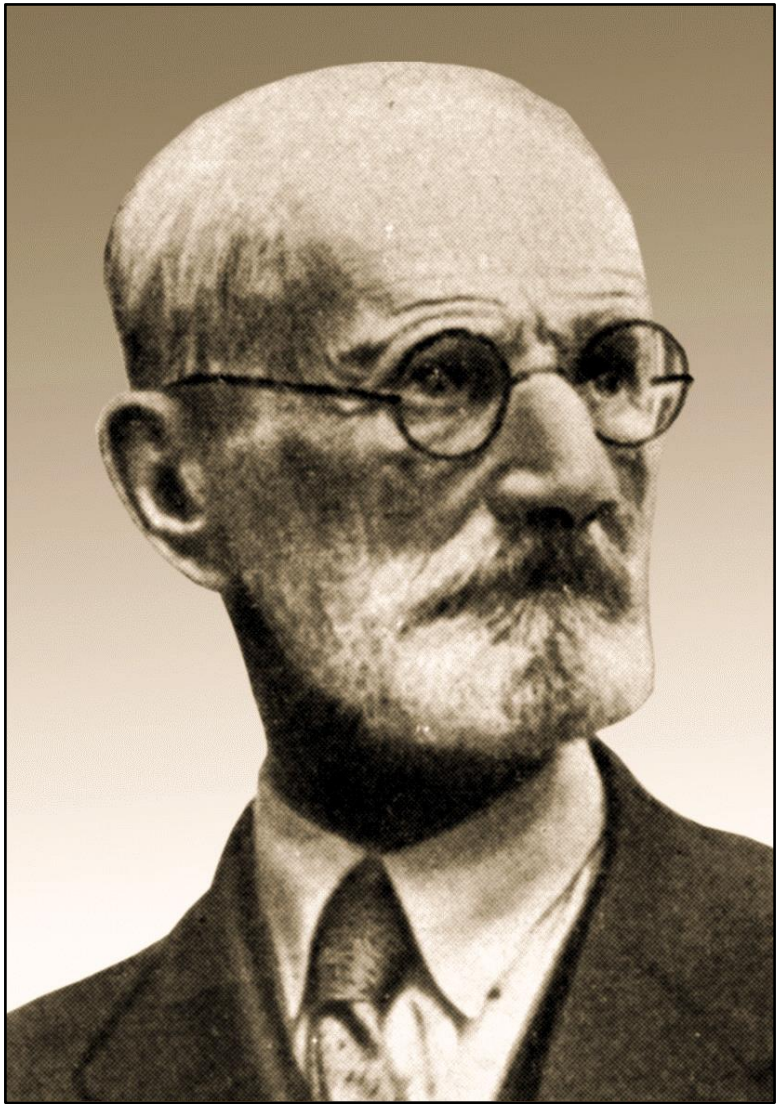

Teodor Saidel
2 sep 1874 - 1967

Părintele „Chimiei solului” în ştiinţa agricolă românească este profesorul dr. **Teodor Saidel,** născut în oraşul Brăila. A studiat Chimia la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii Bucureşti, fiind diplomat în anul 1900. După absolvire a fost reţinut asistent la „Laboratorul de Chimie anorganică” al Universităţii Bucureşti. A efectuat pentru prima oară în ţară analizele chimice complete asupra grâului pentru care a primit Premiul „Gheorghe Lazăr” al Academiei Române. În anul 1910 a susţinut teza de doctorat la Universitatea din Haidelberg, după care a fost angajat chimist la Secţia de Agrogeologie a Institutului Geologic al României. În anul 1920 a fost primit ca profesor de Chimie generală şi Chimia solului la Şcoala Superioară de Agricultură Herăstrău, până la pensionare, în anul 1940. În paralel, a fost şef al Secţiei de Pedologie din Institutul Geologic (1925-1939), iar din anul 1939, timp de mulţi ani a condus onorific Secţia de Chimia solului din ICAR. Cercetările sale s-au axat pe studii de pedologie, studii şi cercetări privind relaţia plantă - sol şi lucrări de chimia solului. Între lucrările sale de profundă originalitate menţionăm: „Metoda potenţiometrică pentru determinarea reacţiei solului (pH)”, care a fost prima metodă rapidă de determinare, în plan mondial; „Legea acţiunii factorilor de vegetaţie şi consecinţele ei practice” (1926); „Studiul chimic al principalelor tipuri de sol din România” (1929); „Studiul principalelor tipuri de sol din România prin metoda fiziologic-vegetală” (1922). A studiat complexul adsorbtiv şi cationii solubili şi mecanismul de trecere a elementelor nutritive în soluţia de sol, stabilind Valoarea S, cunoscut indice fizico-chimic, care exprimă rezervele solului în cationi bazici schimbabili. El a elaborat „Legile solubilizării substanţelor nutritive în sistemul plantă- sol”. La 86 ani a publicat lucrarea „Corelaţii între Legea creşterii plantelor şi Legile solubilizării substanţelor din sol” (1960). A publicat lucrări cu profunde cercetări pe sărături: „Despre solurile şi locurile sărate din lunca şi vecinătatea Călmăţuiului” (1911); „Despre sărăturile de-a lungul râului Călmăţui până la Dunăre”; „Comunicări preliminare asupra solului salinizat din lunca Călmăţui” (1941). A fost un savant de anvergură internaţională, având relaţii colegiale cu D. Prianisnicov, A. Demolon, T. Ramann, E. John Russel, I. V. Tiurin ş.a. A fost membru al Academiei de Ştiinţe din România, membru al Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului ş.a.

David Davidescu
16 dec 1916 - 2004 nov 14

David Davidescu s-a născut în satul Sudiţi, judeţul Ialomiţa. A fost fiul unor învăţători de ţară, nepot al preotului David Davidescu, educat în spiritul cinstei, corectitudinii şi muncii. A absolvit vestitul liceu „Gheorghe Lazăr" Bucureşti (1931) şi Facultatea de Agronomie Bucureşti (1940) obţinând diploma „Cu distincţie". Începe activitatea de cercetare, în 1941, la ICAR, devenind direct conferenţiar în 1950 la Institutul Agronomic Bucureşti, profesor în 1961, membru corespondent al Academiei Române (1963), academician, membru al Academiei Române, în 1990. Este fondatorul Agrochimiei modeme în România, cercetător profund şi laborios, publicând aproape 400 titluri de lucrări. Activitatea sa de cercetare are dimensiuni impresionante: îndrumări tehnice de fertilizare; cercetări de fertilizare la culturi de câmp şi culturi horticole; studii asupra nutriţiei plantelor cu macro şi microelemente; cercetări cu radioizotopi; testarea stării de fertilitate prin plantă şi sol; studiul amendamentelor; a elaborat legi generale pentru agrochimie. Lucrările publicate acoperă 17000 de pagini. Este autorul celebrului tratat „Agrochimia" (880 pag.) publicat în 6 ediţii; a lucrării „Chimizarea agriculturii" în 4 volume' (1956, 1963, 1969, 1980). A publicat monografii asupra fosforului, potasiului, microelementelor şi calciului în agricultură. D. Davidescu a emis două noi legi asupra factorilor de vegetaţie, completând celebra grupare clasică a lui Hellriegel, Wolny, Mitscherlich ş.a. „Legea ierarhizării factorilor de vegetaţie", bazată pe observaţii proprii, care rezistă logicii realităţii, s-a înscris definitiv între „legile producţiei agricole", precum şi „Legea autoreglării biologice şi creşterii şi dezvoltării plantelor". A stabilit indici agrotehnici fundamentali: indicele agrochimie al stării potenţiale de fertilitate a solului, indicele agrochimie al stării potenţiale de pretabilitate a solului pentru cultura legumelor, plantaţiilor de pomi şi viţă de vie. Între lucrările sale de sinteză, cu statut de primat se disting „Metode de analiză chimice şi fizice folosite în agricultură" (1969), „Testarea stării de fertilitate prin plantă şi sol"(1972) , „Fosforul în agricultură" (1976), „Agenda agrochimică" (1978), „Sulful, calciul şi magneziul în agricultură" (1984), „Microelementele în agricultură" (1988) ş.a. A coordonat şi participat, ca autor, la volumul de istorie şi retrologie „Istoria ştiinţelor în România" („Ştiinţele agricole") (1994) . A fost profesor invitat (Viziteur profeseur) la „Universitatea liberă" din Bruxelles (1966), la Facultatea de Agronomie din Giessen (1972), la Universitatea Santa Maria din Brazilia (1973); preşedinte de onoare al „Conferinţei Internaţionale a inginerilor şi tehnicienilor"(1990), membm al Academiei de Ştiinţe Agricole „V. I. Lenin" din Moscova (1970), membru al Academiei de Ştiinţe din New-York, membru al Academiei Italiene, membru al Academiei Române, membru titular al ASAS. Este una dintre marile figuri ale ştiinţei agricole din secolul XX.

Conel Bodea
28 aug 1903 - 1985 mar 30

Cornel Bodea a fost fondatorul „Biochimiei vegetale” în România şi cel mai important factor de dezvoltare al ei, reuşind să-i confere un loc de onoare în plan mondial. Născut în anul 1903, la Viena, în familia unui medic român, se stabileşte la Cernăuţi când avea numai 4 ani. Studiază chimia la Politehnica din Berlin-Charlottenburg, pe care o absolvă în anul 1927, obţinând doctoratul tot aici în 1928, la 25 ani. În acelaşi an devine cercetător chimist la ICAR, Cluj, apoi cadru universitar la „Facultatea de Agronomie” (Institutul Agronomic Cluj) până în anul 1985, unde a creat o şcoală de biochimie. A fost cel mai important autor de cursuri universitare de chimie: „Chimia şi Microbiologia solului” (1945), „Noţiuni de chimie minerală preparativă şi de chimie analitică cantitativă” (1945), „Curs de Chimie organică” (1950), „Curs de Chimie minerală” (1951), „Curs de Chimie biologică” (1956), „Curs de Biochimie vegetală” (1964). Este autorul celebrului tratat de „Biochimie vegetală” în 5 volume, care onorează marile biblioteci ale lumii. C. Bodea a fost cel mai mare cercetător în domeniul Carotenoidelor, în plan mondial. A descoperit şi identificat noi carotenoide naturale şi a obţinut prin semisinteză în laborator noi pigmenţi carotenoidici. A cercetat pigmenţii carotenoidici la plante din flora spontană; a cercetat biosinteza şi dinamica acumulării pigmenţilor carotenoidici în diferite organe şi ţesuturi ale plantelor superioare (peste 400 specii). Profesorul C. Bodea a perfecţionat metode de analiză pentru lucrări de laborator: „O nouă metodă aporimetrică pentru dozarea formolului şi urotropinei” (1930), „Obţinerea zahărului din coceni de porumb” (1932), „Observaţii la metoda Durandier de determinare a metalelor alcaline în ape” (1938). A publicat metode şi procedee proprii în cercetările de biosinteză a carotenoidelor. Între lucrările semnificative care prezintă rezultatele cercetărilor sale se află: „Asupra preparării carotinei din materiile vegetale” (1954), „O nouă carotină din seria xantofitelor” (1956), „Contribuţii la biosinteza proteinelor” (1970), „Pigmenţi carotenoidici din Forsytia suspensa”, „Cercetări chemotaxonomice la plante superioare”; acestea fiind cercetări de primat mondial. C. Bodea a efectuat cercetări importante asupra fenotiazonelor publicând despre acestea peste 25 lucrări originale. A studiat biochimismul genetic la unele plante cultivate. În anul 1972, profesorul C. Bodea devine membru al „Deutsche Academie der Natursforscher Leopoldina”; a fost membru al „Comisiei internaţionale pentru stabilirea nomenclaturii carotenoidelor”; a coordonat programul internaţional de cercetări în domeniul carotenoidelor între Universitatea Agronomică Cluj şi Universitatea Kingston (SUA). A fost membru corespondent al Academiei Române (1963); a avut onorantul titlu didactic de „Prof. Universitar Emerit” (1964). A fost unul dintre profesorii savanţi recunoscuţi din învăţământul agronomic românesc.

Nicolae Gh. Bălan
6 apr 1913 - 2008

Nicolae Bălan s-a născut în satul Săcălușeni, județul Neamț. A depus mult interes și efort în domeniul microbiologici, obținând unele rezultate de mare importanță pentru agricultură. A studiat agronomia și biologia la Chișinău și la Iași, în perioada 1937-1941, fiind însă din studenție colaborator al profesorului botanist Gh. Bujorean. Din anul 1947, a lucrat la Catedra de Botanică a Facultății de Agronomie București și Institutul de Botanică București, în cercetare. În anul 1951 a fost încadrat conferențiar pentru cursul de Botanică, la Facultatea de Zootehnie din Iași, unde a colaborat cu profesorul N. Bucur la studiul florei în corelație cu tipurile genetice de sol. Pe baza cercetărilor din acea perioadă a contribuit la elaborarea monografiei „Humulești-Ion Creangă". Contribuția de bază, în știință a dr-lui N. Gh. Bălan s-a evidențiat în domeniul microbiologiei solului. Începând din anul 1957 până în 1983, o parte din cercetări au fost incluse în tematica ICCPT Fundulea și a Institutului de Pedologie și Agrochimie. A întreprins cercetări privind micropopulația solului: bacterii, fungi, actinomycete, alge, protozoare. Competența sa în domeniu a determinat numirea ca șef al sectorului de cercetare din „Centrul de preparate microbiologice" București, unde a condus 6 laboratoare de specialitate. Aici a obținut numeroase biopreparate și culturi bacteriene de laborator, de mare importanță pentru agricultura practică: Azotobacterin (din specia Azobacter Croococcum), Fosfobacterin (Bacillus megaterium-phosfaticus), Silicobacterin (Bacillus miccilaginosus siliceus), Lactobacterin (Lactobacterium plantarum), Pectinobacterin (Clostridium felsineus), Miceliu de ciuperci albe (Psalliota dispora), biopreparatului Complex AMB Nitragin (Rhizobium sp) ș.a. Dr. N. Bălan a cercetat efectul inhibitor al azotului asupra simbiozei bacteriene din sol și a impus tratarea semințelor cu Nitragin pentru activarea simbiozei, cu sporuri de producție foarte mari și ridicarea conținutului de proteine în recoltă. A obținut culturi de drojdie furajere, bacterii pentru conservarea fermentativă a legumelor. Unele dintre preparatele sale au fost exportate mai mulți ani. Între lucrările reprezentative pentru opera lui se remarcă: „Cercetări asupra folosirii culturilor de bacterii pectinolitice anaerobe" (1960), „Cercetări asupra producerii miceliului ciupercii Balliota dispora și elaborarea procesului de producere a biopreparatului" (1961), „Cercetări asupra folosirii bacteriilor acido-lactice (Lactobacterium plantarum) și elaborarea proceselor tehnologice pentru biopreparatul Lactobacterin" (1962), „Bacteriofagia ca factor de selecție bacteriană la unele specii ale genurilor Rhisobium și Bradyrhisobium" (1968). Ne-a reprezentat țara la conferințe internaționale pentru acest domeniu în Anglia și Danemarca; a fost colaborator la International Biological Programe. Dr. N. Gh. Bălan a publicat peste 100 de lucrări științifice în domeniul botanicii și microbiologiei.

Ioan Cristian Hera
18 dec 1933 -

Dr. **Cristian Hera** este cel mai important reprezentant român al ştiinţei agricole în plan internaţional din ultimele decenii. Este originar din Brăteşti (Brazi). A absolvit Facultatea de Agrochimie şi Pedologie de la Academia „K.A. Timiriazev" din Moscova. Apoi a continuat perfecţionări în agrochimie la „Institutul de Nutriţie a Plantelor" din Halle, „Institutul de îngrăşăminte Minerale" Leipzig, la INRA (Franţa), Uppsala, Universitatea Urbana (Ilinois), Univ. Ralegh (Carolina) SUA ş.a. A fost angajat cercetător la ICAR (1957-1962). În anul 1962 obţine post de cercetător principal la ICCPT Fundulea, până în anul 1991, unde a fost şi director ştiinţific între 1970-1981 şi director general (1982-1991). A publicat numeroase lucrări ştiinţifice proiectate pe: perfecţionarea metodelor de analiză a solului, elaborarea bazelor teoretice şi practice de stabilire a necesarului de îngrăşăminte, introducerea metodelor moderne de prelucrare a datelor; a studiat aplicarea îngrăşămintelor lichide cu azot, organizarea experienţelor de lungă durată cu îngrăşăminte chimice, studiul relaţiei plantă-sol prin elucidarea unor aspecte teoretice şi practice, evoluţia fertilităţii solului şi protecţia mediului, utilizarea tehnicilor nucleare în agricultură, îndeosebi experimentarea îngrăşămintelor marcate cu izotopi stabili şi radioactivi. Publicaţiile sale depăşesc impresionanta cifră de 400 lucrări. Prof. Dr. doc. C. Hera a elaborat 18 tratate şi monografii cu statut de primat în ştiinţa agrochimică, în România, între care citäm: „Ghid pentru alcătuirea planurilor de fertilizare" 342 pag. (1980), „Tehnici nucleare în agricultură" 302 pag. (1984), „Asigurarea azotului necesar culturilor agricole" 283 pag. (1984), „Optimizarea agrochimică a sistemului sol-plantă" 271 pag. (1984), „Agrochimia fosforului" 239 pag. (1990), „Cultura Florii-soarelui" 202 pag. (1989), „Fertilitatea şi fertilizarea solurilor" 332 pag., compendiu (1994), .Agricultura durabilă performantă" 320 pag. (1999), „Rolul fertilizării continue în agricultură", lb. engleză, 550 pag. (2001), „Cercetarea ştiinţifică şi agricultura durabilă" 465 pag. (2001) ş.a. A obţinut 9 brevete de inovaţie, iar din anul 1997 a fost primit ca profesor cumulard la Universitatea Agronomică Bucureşti. În anul 1991 a ocupat prin concurs postul de şef al „Secţiei de fertilitate a solului, nutriţia plantelor, irigaţii şi producţie vegetală" la Agenţia Internaţională de Energie Atomică, cu sediul la Viena, unde a avut o prestaţie prodigioasă de implementare a programelor de cercetare ale A.I.E.A. Este doctor docent în ştiinţe (1973), membru titular al ASAS (1990) preşedinte din anul 2001; membru corespondent al .Academiei Române" (1995), membru titular al Academiei Române din anul 2004, profesor de onoare al „Academiei de Ştiinţe Agricole" din China (1995), membru titular al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România (1999), Membru de Onoare al Academiei Georgofili - Italia, Membru de Onoare al AOSR în 2001, Doctor Honoris Causa al Universităţii Agronomice Cluj-Napoca şi Universităţii Agronomice „Al.I. Cuza" Iaşi; este laureat al Premiului Academiei Române ş.a. A contribuit imens la dezvoltarea agrochimiei româneşti.

Zenoviu Borlan
4 feb 1933 - 2003 nov 21

Dr. **Zenoviu Borlan** este unul dintre cei mai importanţi cercetători în agrochimie din secolul XX, în România, formând împreună cu dr. Cristian Hera, cuplul de elită recunoscut al domeniului. S-a născut la Baia-Mare. A absolvit cursurile Facultăţii de Agrochimie şi Pedologie la Academia "Klement Arcadievici Timiriazev" din Moscova (1957), doctor în agronomie (1968), doctor docent (1975). Timp de 15 ani a lucrat în laboratoarele ICHV şi la ICCPT Fundulea (1962-1970). În anul 1971 a fost angajat cercetător ştiinţific la Institutul de Cercetări pentru Pedologie şi Agrochimie Bucureşti (ICPA) până la pensionarea sa din 31 decembrie 2001. Aici a condus „Laboratorul de Agrochimie şi nutriţia plantelor" timp de 17 ani. Cercetările sale în peste 40 de ani se constituie într-un volum impresionant de rezultate originale redate în aproape 200 de lucrări. A obţinut 24 brevete de inventator pentru o serie de lucrări cu aplicaţie practică în cercetare, între care citäm: „Metodă de determinare a ratei de mobilizare a fosforului din rocile fosfatice şi a calităţii acestora pentru utilizarea directă ca surse de fosfor pentru plante" (1980), „Determinarea indicelui carenţei de zinc al solurilor" (1979), „Determinarea indicatorilor capacităţii de tamponare a solurilor (CTR^1, CTR^2, CTR^3)", „Sporirea gradelor de utilizare productivă a elementelor nutritive din sol şi din îngrăşămintele aplicate în sol". Alte brevete i s-au acordat pentru fertilizarea specială pe cale foliară în loturile semincere de porumb şi floarea-soarelui, producerea unor noi generaţii de îngrăşăminte complexe foliare, producerea de îngrăşăminte complexe foliare cu aminoacizi şi uree, producerea de compoziţii fertilizante pe cale foliară cu acţiune de dominare a efectului negativ al stresării plantelor pe secetă. Cercetările tematice axate pe nevoile creşterii producţiei agricole s-au finalizat în lucrări de certă importanţă practică, între care se află: „Aplicarea tehnicii izotopilor radioactivi în cercetările hortiviticole din RPR" (1962), „Fertilizarea foliară de stimulare a culturilor" (1989), „Pătrunderea fosforului în sol din îngrăşăminte aplicate la suprafaţă" (1990), „Fertilizarea în cadrul unor sisteme de producţie vegetale durabile azotul şi conţinutul de humus" (2000). În timp de 30 de ani a publicat 16 lucrări monografice, în măsură dominantă ca autor coordonator (3.600 pag.). Între lucrările sale reprezentative citäm: „Metode de apreciere a stării de fertilitate a solului în vederea folosirii raţionale a îngrăşămintelor" 487 pag. (1973), „Optimizarea agrochimică sol-plantă" 271 pag. (1984), „Ghid pentru alcătuirea planurilor de fertilizare" 274 pag. (1974), „Tabele şi monograme agrochimice" 276 pag. (1982), „Metode de analiză chimică şi control a calităţii amendamentelor calcaroase şi a îngrăşămintelor produse industrial" (1980), „Compendiu de Agrochimie" (fertilitatea şi fertilizarea solurilor) 335 pag. (1994), „îngrăşăminte simple şi complexe foliare", 116 pag. (1995), „Potasiul, element nutritiv pentru sporirea recoltelor şi calităţii acestora" (1997). Dr. Zenoviu Borlan a fost membru titular al ASAS, al Societăţii Naţionale de Ştiinţa Solului şi al altor instituţii ştiinţifice, internaţionale, laureat al Premiului Academiei Române „Traian Săvulescu" pe anul 1973. El rămâne unul din marii agrochimişti ai secolului XX.

Velicica Elena Davidescu
21 mai 1936 -

Personalităţile universitare au adus un aport considerabil la dezvoltarea agrochimiei ca ştiinţă atât prin cercetările întreprinse, cât şi prin elaborarea lucrărilor de sinteză, utilizate în practica agricolă şi învăţământul agricol. Între reprezentanţii de elită ai domeniului se înscrie prof. dr. **Velicica Elena Davidescu,** imul dintre reprezentanţii recunoscuţi ai şcolii româneşti de agrochimie. S-a născut la Bucureşti. Profesor Velicica Davidescu a absolvit Facultatea de Horticultură din Institutul Agronomic Bucureşti, în anul 1960, şi a obţinut titlul de Doctor în agronomie în anul 1967. În anul 1961 a fost angajată la Catedra de Agrochimie a Facultăţii de Horticultură, unde a trecut prin toate gradele didactice, obţinând din anul 1969 postul didactic de conferenţiar, apoi pe cel de profesor, din anul 1991 până în prezent. Din anul 1992 deţine şi conducerea Colegiului Agricol din Universitatea Agronomică Bucureşti. Pentru meritele sale deosebite în activitatea didactică şi de cercetare a fost investită cu dreptul de conducător de doctorat (1992). Ca dascăl, a elaborat în mai multe ediţii „îndrumător de lucrări practice de laborator” (1971-1989) şi cursuri de agrochimie pentru uzul studenţilor. A elaborat „Manual de agrochimie” pentru liceele agricole în 18 ediţii (1970-1992). Activitatea sa ştiinţifică, pe parcursul a 45 de ani se exprimă prin 238 publicaţii, sub formă de tratate, monografii, cursuri, manuale, lucrări ştiinţifice, care se întind pe 7712 pagini. Acestea cuprind 25 de tratate şi monografii, între care şi „Evaluation of fertility by plant and soil analysis” col. (1982), publicată de Ed. Abacus Anglia ş.a. Între lucrările semnificative ale prof. dr. Velicica Davidescu amintim: „Agenda agrochimică” 812 pag. (1978), „Protecţia chimică în Agricultură” 446 pag. (1992), „Agrochimia horticolă” 576 pag. (1992), „Agrochimia modernă” 559 pag. (1994), „Teste de agrochimie în teren şi laborator” (1983), „Agricultura biologică, o variantă pentru exploataţiile mari şi mijlocii” (1993), „Compendiu Agrochimie” 866 pag. (1999), „înmulţirea plantelor horticole lemnoase” (2002), „Conservarea biodiversităţii speciilor vegetale şi animale” (2001). Profesor dr. Velicica Davidescu este autor (cu D. Davidescu) a două legi ale producţiei agricole: „Legea ierarhizării factorilor de vegetaţie”, prin care se demonstrează că în anumite condiţii factorii de vegetaţie nu au importanţă egală şi se ierarhizează (ea pune în discuţie „Legea egalei importanţe a factorului de vegetaţie” formulată de Prianişnicov); „Legea autoreglării, şi creşterii şi dezvoltării plantelor”. Aceste contribuţii fundamentale se alătură legilor elaborate anterior de Mitscherlich, Hellriegel, Vohlny, Chatelier. Profesor Velicica Davidescu a derulat contracte cu Banca Mondială. Este laureată a Premiului Academiei Române, membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice şi a altor instituţii şi societăţi ştiinţifice din ţară şi străinătate. Ea este o reprezentantă luminoasă a genului feminin în cercetările de agrochimie din România.

Gheorghe Lixandru
28 sep 1922 -

Între universitarii care au contribuit remarcabil la dezvoltarea conţinutului Agrochimiei profesorul **Gheorghe Lixandru** ocupă un loc recunoscut. S-a născut la Moldoveni, judeţul Ialomiţa. Este absolvent al Facultăţii de Agronomie Iaşi, din anul 1950. A obţinut titlul de „Doctor în agronomie" în amil 1968 şi conducător de doctorat din anul 1981. În anul 1950 a fost angajat ca „preparator" şi s-a format sub influenţa eminentului profesor pedolog Nicolae Bucur. În anul 1955 a ocupat post de şef de lucrări la Catedra de Pedologie şi Agrotehnică, şi a predat cursul de Ameliorații agricole şi Organizarea teritoriului, până în anul 1971. Apoi a obţinut, prin concurs, postul de conferenţiar (1971) şi de profesor (1978) la disciplina de Agrochimie, până la pensionarea din anul 1987 (1992). În aproape 45 ani de cercetare şi carieră didactică, a publicat peste 200 lucrări ştiinţifice şi comunicări între care se află zece cursuri, manuale, tratate ştiinţifice şi îndrumătoare de lucrări practice pentru studenţi, lucrări de popularizare, evocări ş.a. Între acestea se remarcă: „Lucrări practice de ameliorații agrosilvice" 271 pag. (1971), Agrochimie lucrări practice de laborator" 290 pag. (1976), Agrochimie" curs pentru studenţi (1980), „Principii de fertilizare a culturilor de câmp" 97 pag. (1982), Agrochimie" manual unic, 390 pag. (1990), ca autor coordonator şi reelaborarea cursului de pedologie a profesorului N. Bucur, completat cu propriile rezultate de cercetare, sub titlul „Principii fundamentale de ştiinţa solului" 376pag. (1997). Prin cercetările sale a adus contribuţii originale cu privire la: toleranţa plantelor la salinitate; stabilirea coeficienţilor privind toleranţa la salinitate a unor plante de câmp. A adus şi a definit rezultate cu privire la „pragul de toleranţă", „limita de toleranţă la salinitate", „intervalul de toleranţă" ş.a. A efectuat cercetări pedologice încadrate în specificul investigaţiilor clasice. Prin studiul chimismului apelor freatice din zona Jijia-Bahlui, aduce o interpretare originală asupra conţinutului de metale grele (Fe, Mn, Cu, Zn, Cd. Cr.). A îmbogăţit conţinutul ştiinţific cu privire la consumul şi dinamica elementelor nutritive în relaţia plantă-sol. A stabilit corelaţia între mărimea recoltei de masă vegetală şi conţinutul acesteia în NPK; a contribuit la stabilirea valorii consumului specific de elemente nutritive al plantelor, în funcţie de tipul de sol şi condiţiile fizico-geografice. Este unul dintre cercetătorii marcanţi, care au studiat efectele secetei, fertilizarea unor culturi de câmp şi efectul nămolului de la apele uzate, între lucrările sale reprezentative în această tematică, se disting: „Toleranţa la salinitate la plante cultivate neirigat pe soluri salinizate în Depresiunea Jijia- Bahlui" (1956), „O concepţie cu privire la interpretarea de regradare a solului" (1979), „Chimismul apelor freatice din Lunca Bahluiului, sectorul Iaşi-Podu Iloaiei" (1972), „Cercetări cu privire la sporirea eficienţei îngrăşămintelor cu fosfor" (1979), „Cercetări cu privire la utilizarea ca îngrăşământ a nămolurilor decantate de la complexe de creştere intensivă a porcilor" (1992), „Implicaţiile secetei asupra creşterii şi nutriţiei câtorva hibrizi de porumb" (1985). Profesorul Gh. Lixandru este membru al Societăţii Naţionale de Ştiinţa Solului, preşedinte al Societăţii de Istorie şi Retrologie Agrară, Filiala Iaşi. A fost secretar al ASIT, Filiala Iaşi, secţia Agronomie (1957-1962); membru al colectivului de redacţie al Revistei Ştiinţifice „Vasile Adamachi", din anul 1981. A participat la 14 reuniuni internaţionale.

Gavril Neamţu
1 ian 1933 - 1998 oct 27

Şcoala românească de „Carotenoide”, creată de academicianul Cornel Bodea a fost înscrisă definitiv în fondul mondial al acestei ştiinţe prin contribuţia ilustrului profesor **Gavril Neamţu.** El s-a născut în satul Mintiul Gherlei, judeţul Cluj. A absolvit Facultatea de Biologie la Universitatea din Cluj, în anul 1957, cu rezultate excepţionale. În anul 1962 a ocupat postul de asistent la disciplina de Biochimie din Institutul Agronomic Cluj, ajungând conferenţiar, în anul 1972, şi profesor, în anul 1990. Profesorul Gavril Neamţu a fost un dascăl erudit şi dăruit, pornind cu altoiul profesiei prin absolvirea şcolii de învăţători din oraşul Gherla (1952). Pentru studenţi a elaborat caiete de lucrări practice în cinci ediţii la „Chimie analitică şi biologică” 321 pag. (în perioada 1964-1978); în trei ediţii pentru „Chimie şi biochimie vegetală” 227 pag. (1985-1986); şi „Lucrări practice de biochimie alimentară” (1998). Este autor al unui număr de cinci cursuri universitare, pe care le-a predat studenţilor clujeni: „Curs de Biochimie medicală” 235 pag. (1971), „Curs de Biochimie vegetală” (metabolism) 271 pag. (1974), „Curs de biochimie vegetală” (Biochimie structurală) 279 pag. (1975), „Biochimie vegetală” curs unitar 418 pag. (1979, 1990), „Curs de biochimie ecologică agricolă” 262 pag. (1980), „Curs de chimie generală” 280 pag. (1994). Profesorul G. Neamţu a avut o preocupare constantă de cercetare timp de 36 ani (1962-1998), publicând peste 200 lucrări privind biochimia şi sinteza carotenoidelor, cercetări chemotaxonomice asupra carotenoidelor şi pigmenţilor, cercetări de biochimie şi fiziologie a pigmenţilor carotenoidici; cercetări privind valorificarea resurselor naturale bogate în carotenoide, cercetări pentru utilizarea pigmenţilor şi carotenoidelor, cercetări de fitochimie. Câteva titluri care se înscriu în această sferă tematică vin să confirme contribuţia sa de excepţie la dezvoltarea ştiinţei în aceste domenii: „Contribuţii la biosinteza carotenoidelor” (1967), „Rolul pigmenţilor carotenoidici în procesul de fotosinteză” (1970), „Cercetări chemotaxonomice la plantele superioare” (1970), „Pigmenţii carotenoidici din plantele leguminoase” (1976), „Tratamentul rănilor la animale cu ulei din fructe de Hyppophae rhamnoides” (1982), „Realizări biochimice româneşti privind valorificarea unor polivitamine superioare” (1987). Profesorul G. Neamţu este cel mai important autor de tratate ştiinţifice în domeniul biochimiei din secolul XX. Între acestea se înscriu: „Biochimie vegetală”, 432 pag. (1981), „Biochimie ecologică”, 251 pag. (1983), „Chimie şi Biochimie vegetală”, 470 pag. (1983), „Pigmenţii carotenoidici şi metaboliţi” vol. I şi II, 500 pag. (1983), „Fitoregulatori de creştere”, 336 pag. (1991), „Substanţe biologice active Vitamine”, 445 pag. (1996), „Biochimie alimentară”, 650 pag. (1987). Activitatea sa a fost elogios recunoscută. Astfel, În perioada 1974-1977 a fost secretar al Comisiei de Biochimie a Academiei RSR, Filiala Cluj, apoi vicepreşedinte (1986-1998); a fost membru în „Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă” din SUA; expert internaţional în domeniul carotenoidelor şi al vitaminei A; expert al „International Union of International Sciences”, subordonat UNESCO; membru al Societăţii.

ALBUM

MARI AGRONOMI ROMÂNI

1800-2000

IV. BOTANIŞTI 1800-1900

1. FLORIAN PORCIUS (1816-1906)
2. IULIU PRODAN (1875-1959)
3. ION GRINŢESCU (1874-1963)
4. GEORGE BUJOREAN (1893-1971)

IV. BOTANIŞTI 1900-1925

5. ALEXANDRU BUIA (1911-1964)
6. MIHAIRĂVĂRUŢ (1907-1981)

IV. BOTANIŞTI 1925-1950

7. MARIN PĂUN (1924-1997)
8. VASILE CIOCÂRLAN (n. 1926)
9. STERE GRIGORE (n. 1924)
10. GHEORGHE POPESCU (n. 1939)

Botanica a fost prima dintre ştiinţele biologice care a cunoscut o dezvoltare viguroasă, odată cu înfiinţarea primelor „şcoli sistematice" în secolul al XVIII-lea. Apariţia lucrărilor epocale, ale lui Karl von Linne (1707-1778), „Systema naturae" şi „Philosophia botanică", a adus sistemul clasificării speciilor la plante şi animale; a introdus nomenclatura binară pentru desemnarea speciilor şi a denumit numeroase specii de plante şi animale, punând ordine în cunoştinţele botanice şi de zoologie acumulate până la vremea sa. El a lucrat ca profesor la Universitatea Uppsala (Suedia). Între marii botanişti care au dezvoltat studii de botanică, organizând activitatea pe principiile elaborate de Linne s-au distins: A. Engler (german, 1901), Ch. Bessey (american, 1915), I. Hutchinson (englez, 1934), R. Weltstein (austriac, 1935), W. Zimmerman (geman, 1959) ş.a.

Primul mare botanist român a fost Florian Porcius, fiul lui Steopan şi Ionana Porcu, din Rodna, judeţul Bistriţa-Năsăud, care a trăit în Imperiul Habsburgic la Rodna (1816-1906). Între personalităţile care au colaborat cu F. Porcius îi amintim pe A. Kanitz, Antal Czecz (din Transilvania), Eduard Hakel (Austria), F. Pax şi Josef Lukes (Breslau) ş.a. Lucrările sale fundamentale „Flora din fostul district al Năsăudului în Transilvania' (1885) şi „Diagnozele plantelor phanerogame şi cryptogame vasculare, care cresc spontan în Transilvania" (1883) au fost primite ca mari realizări ale vremii sale. În Vechiul Regat, Dimitrie Brândză şi Dimitrie Grecescu, contemporani cu FI. Porcius au fost marile personalităţi ale botanicii, prin contribuţii de teren şi dezvoltarea învăţământului. Primii mari botanişti români, care au slujit învăţământul agricol, au fost în „prima generaţie", loan Grinţescu, la Bucureşti şi Cluj, Iuliu Prodan la Facultatea de Agronomie Cluj, Alexandru Popovici la Iaşi şi Gheorghe Bujorean la Timişoara. Între lucrările lui I. Prodan strălucesc prin conţinut şi originalitate: „Centaurele României" (1931), „Flora mică ilustrată a României" (1928) şi „Flora pentru determinarea şi descrierea plantelor ce cresc în România" (1927). În cea de a doua generaţie de botanişti s-au remarcat: Alexandru Buia, Mihai Răvăruţ, Gheorghe Anghel, Eugen Turenski, Anton Ngarady, loan Todor ş.a. Ei au făcut cercetări pentru descoperirea de noi specii spontane, au întreprins studii asupra asociaţiilor floristice, studii de fitocenologie şi au extins cercetările şi studiile de pratologie, apropiind botanica de agricultură şi învăţământului agricol superior.

Generaţia a treia de botanişti, din învăţământul agricol, este reprezentată de Marin Păun (Craiova) şi Stere Grigore (Timişoara) agronomi; Vasile Ciocârlan şi C. Chirilă (Bucureşti), Gh. Popescu (Craiova), loan Moldovan (Cluj) ş.a. Ei au aprofundat caracterul aplicativ al botanicii spre agricultură prin cercetările de pratologie. Au continuat cercetări laborioase asupra speciilor ruderale şi fenomenului îmburuienirii culturilor agricole. Cursurile şi tratatele de botanică, profunde lucrări de cercetare asupra covorului vegetal şi îmbogăţirea ierbarelor au adus contribuţii remarcabile la sistematizarea şi îmbogăţirea conţinutului ştiinţei botanicii. Toate aceste realizări constituie un fond de bază pentru o „programă şcolară" de „Botanica agricolă" adevărată, unde modulul „Botanică sistematică" să prevadă studiul speciilor cultivate, al speciilor praticole, ruderale, dendrologice, floricole şi silvice. Eludarea acestei idei va permite, în continuare, studiul botanicii clasice, ca în prezent, ceea ce nu va servi suficient ramura agriculturii.

Florian Porcius
16 aug 1816 - 1906 mai 30

Plorian Porcius a fost primul mare botanist român şi este numit „patriarhul” acestei ştiinţe în ţara noastră. Era fiul lui Steopan şi Ionana Porcu, ţărani din Rodna, judeţul Bistriţa-Năsăud. A urmat şcoala în sat şi la Năsăud (1827-1831). A învăţat liceul la Cluj şi Blaj (1832-1836), apoi a absolvit Şcoala de Preparandie din Năsăud (1836-1838). După 6 ani de activitate ca învăţător la Rodna, a studiat la Şcoala Superioară Pedagogică din Viena (1844-1846), fiind trimis de către Regimentul de Grăniceri din Năsăud. Aici a învăţat botanica cu Dr. S. Eudlicher. A revenit învăţător la Rodna (1846-1848), iar din anul 1849 a lucrat în administraţia din zona Năsăud până în 1861, ca „actuar cercual”; devine chiar „pretor” al Cercului Rodnei (1854-1861), apoi judecător districtual” la Năsăud, până în anul 1867, când a fost ales subprefect al Districtului Năsăud, până în anul 1872. După acest an, este ales Preşedinte al „Şadrei Orfanale” în noul comitat Bistriţa-Năsăud, până la pensionare (1877). Florian Porcius a început studiile botanice în teren cu botanistul Antal Czecz, realizând împreună primul herbar pentru zona Reteag, Beclean, Rodna. Apoi a cercetat flora zonei Năsăudului şi Munţilor Rodnei. In lucrarea „Diagnozele plantelor phanerogame şi criptogame vasculare, care cresc spontaneu în Transilvania...” (1893), prezintă o excepţională sinteză a rezultatelor de cercetare a botaniştilor din fosta Ungarie, în limba română, adaptând termenii botanici în limba noastră. A publicat lucrări originale în „Revista de botanică ungară”, editată de A. Kanitz; precum şi în „Karpatenverein” din Sibiu. A colaborat cu Dimitrie Brândză la „Flora Dobrogei”; îl găsim între autori în „Monografia Festucorum Europearum” a celebrului profesor Ed. Hackel; la „Simbolae and Thymus Europae medial” a lui V. Barabaş şi la „Enumeratio Florae Transilvanicae” a dr.-lui L. Simonkai. Sunt reprezentative pentru opera sa: „Enumeratio plantarum phanerogamicarum Districtus zuondain Naszordiensis” (1878) 64 pag.; „Flora phanerogamă a fostului district al Năsăudului” 219 pag. (1881); „Diagnozele plantelor phanerogame şi ciyptogame vasculare care cresc spontaneu în Transilvania şi nu sunt descrise în opul Kich-Synopsis florare germanicae et helveticae” 354 pag. (1893 manuscris); Diagnozele Cryptogamelor vasculare, care provin spontaneu din Transilvania 58 pag. (1889). A fost un aprig apărător al drepturilor românilor din Ţara Năsăudului. A fost decorat cu ordinul „Coroana de Fier”, cl. III-a, a împăratului Francisc Josef I. I-a fost atribuită distincţia de Membru al Academiei Române (10.03.1882) şi distins cu Medalia „Bene Merenti” cl. I de către Regele Carol I.

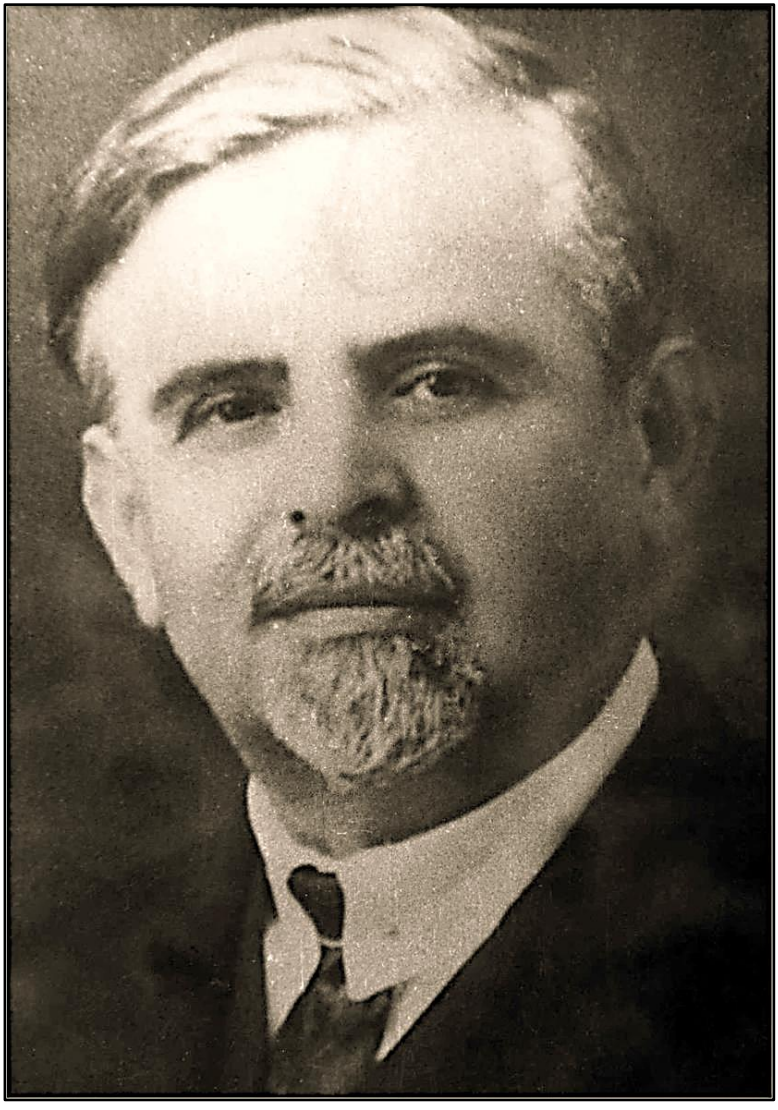

Iuliu Prodan
29 oct 1875 - 1959 feb 27

Iuliu Prodan a fost unul dintre cei mai mari botanişti români din secolul XX. S-a născut în satul Chiochiș, judeţul Bistriţa- Năsăud. A studiat profund botanica încă din clasele liceale, fiind foarte recunoscător profesorilor săi Martonfii de la Gherla şi Artemiu Publius Alessi de la Năsăud; apoi marelui botanist Florian Porcius. A absolvit Facultatea de Geografie şi Ştiinţe Naturale la Universitatea din Cluj, în anul 1899. A funcţionat ca profesor de liceu la Năsăud (1900-1903), Gherla (1903-1904), Eger (Ungaria, 1904-1906) şi Sombor (Ungaria) între 1906-1919. A continuat apoi, până în anul 1947, ca profesor de botanică şi fitopatologie la Facultatea de Agronomie din Cluj, cu unele întreruperi (1924-1930; 1940-1946). În primii ani de activitate a publicat lucrări de cercetare. S-a impus în lumea marilor botanişti prin lucrarea „Flora des Komitates Bacs-Bodrog" analizată de A. Degen. Aceasta a fost apreciată ca un model, iar lucrările „Centaureele României" (1912) şi „Achileele României" trimise de Al. Borza în Finlanda au produs o vie impresie. După anul 1920, profesorul Iuliu Prodan a elaborat vaste lucrări de floristică, geobotanică, fitogeografie ş.a. Între acestea se disting: „Ecologia plantelor halofile din România, comparativ cu cele din Ungaria şi şesul Tisei" (1923), „Flora arhenarie a României sub raportul fixării nisipului şi ameliorarea locurilor nisipoase" (1925), „Flora critică a Dobrogei", „Contribuţii la flora Siberiei" (1930), „Flora Câmpiei ardelene" (1931), „Conceptul sociologic şi sistematic al florei aquatice şi palustre din România" (1933), „Conspectul Florei Dobrogei" (1933), „Flora nisipurilor din România sub raportul fixării şi ameliorării lor" (1926), „Centaureele României"-monografie (356 pag.) 1931, „Flora arborescentă a Bucureştilor" (1922) ş.a. Aceste lucrări fundamentale sunt redate în majoritatea lor pe 100-200 pagini. În sinteză a elaborat „Flora pentru determinarea şi descrierea plantelor ce cresc în România" (1923). Volumele I şi II ale acestei lucrări se întind pe 1381 pag. Apoi „Flora mică ilustrată a României" (1920), reeditată cu Al. Buia în 1958, a întregit opera sa de excepţie. A contribuit la Flora României cu 248 taxoni, 60 varietăţi şi 48 forme. În plus, a elaborat lucrări de interes pentru agricultura practică: „împădurirea locurilor sărate şi nisipoase", „Principalele plante de nutreţ", „Buruienile vătămătoare culturilor, păşunilor şi fâneţelor", „Colectarea şi valorificarea plantelor medicinale sălbatice", „Fâneţe şi păşuni din nordul Transilvaniei", „Flora nisipurilor din România", „Patologie vegetală" (278 pag.), „Duşmanii pomilor roditori". A publicat peste 100 lucrări. A fost distins cu titlul Membru de Onoare al Academiei Române (1955) şi a numeroase societăţi ştiinţifice străine.

Ion Grinţescu
26 ian 1874 - 1963 iul 1

Ion Grinţescu s-a născut la Petricani, judeţul Neamţ. A absolvit cursurile Facultăţii de Ştiinţele Naturii la Universitatea din Geneva, în anul 1898, unde a mai studiat fizica şi chimia încă doi ani. A fost angajat ca „asistent” la Institutul Botanic al Universităţii Geneva (1897-1898). A obţinut titlul de doctor în anul 1902 şi apoi a funcţionat ca „privat docent” la Botanică în Facultatea de Ştiinţe a Universităţii Geneva, până în anul 1911. Între anii 1905-1911 a fost şi „director tehnic” al Laboratorului Societăţii Farmaciilor Cooperative din Geneva, într-o ţară unde industria farmaceutică era un etalon pentru Europa. În anul 1911 vine la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, unde a predat cursul de „Anatomie şi Fiziologie vegetală”, între anii 1922-1929 a predat acelaşi curs la Facultatea de Agronomie din Cluj, revenind între anii 1931-1936. S-a întors la Catedra de Fiziologie a plantelor din Universitatea Bucureşti. Ion Grinţescu a început cercetările în Elveţia cu profesorul R. Chordat asupra algelor, cu rezultate intrate în istoria acestui domeniu prin lucrarea „Metode de cultură pură a algelor verzi” (1900), folosită 30 de ani de către practicieni. S-a ocupat de studiul ciupercilor, publicând „Ciuperci otrăvitoare şi ciuperci bune de mâncat”; a cercetat plantele medicinale, cu referiri la utilizarea lor farmaceutică. A mai publicat „Cercetări experimentale asupra morfologiei şi fiziologiei la Scenedesmus acutus-Meyer”, „Contribuţie la studiul Procariotelor Clorella vulgaris, Beyerinck”. Lucrarea „Curs de Botanică generală”, în 5 volume, (1928-1934) a fost premiată de Academia Română. A urmat cursul de Fiziologia plantelor, iar erudiţia sa a fost împlinită de: „Monografia genului Astrantia”, „Umbelifere din România” şi participarea la „Flora RSR” cu prezentarea familiilor botanice Cannabinaceae, Polygonaceae, Convolvulaceae, Vitaceae şi Umbeliferae. Profesorul I. Grinţescu a publicat şi numeroase lucrări de interes agronomic: „Orobanchele parazite” (1915), „Buruienile spontane şi buruienile reprezentate de diferite leguminoase”, „Contribuţie la cunoaşterea microflorei solurilor României” (1929), „Morfologia şi anatomia tutunului” (1928), reprodusă în monografia mondială „Le Tabac”. A publicat mult în reviste agricole: „Viaţa agricolă”, „Buletinul culturii tutunului”, „Revista de viticultură”, „Buletinul Societăţii farmaciştilor”, Agricultura nouă”. A fost membru al Academiei de Ştiinţe din România, al Academiei de Agricultură şi al unor societăţi ştiinţifice din ţară şi străinătate.

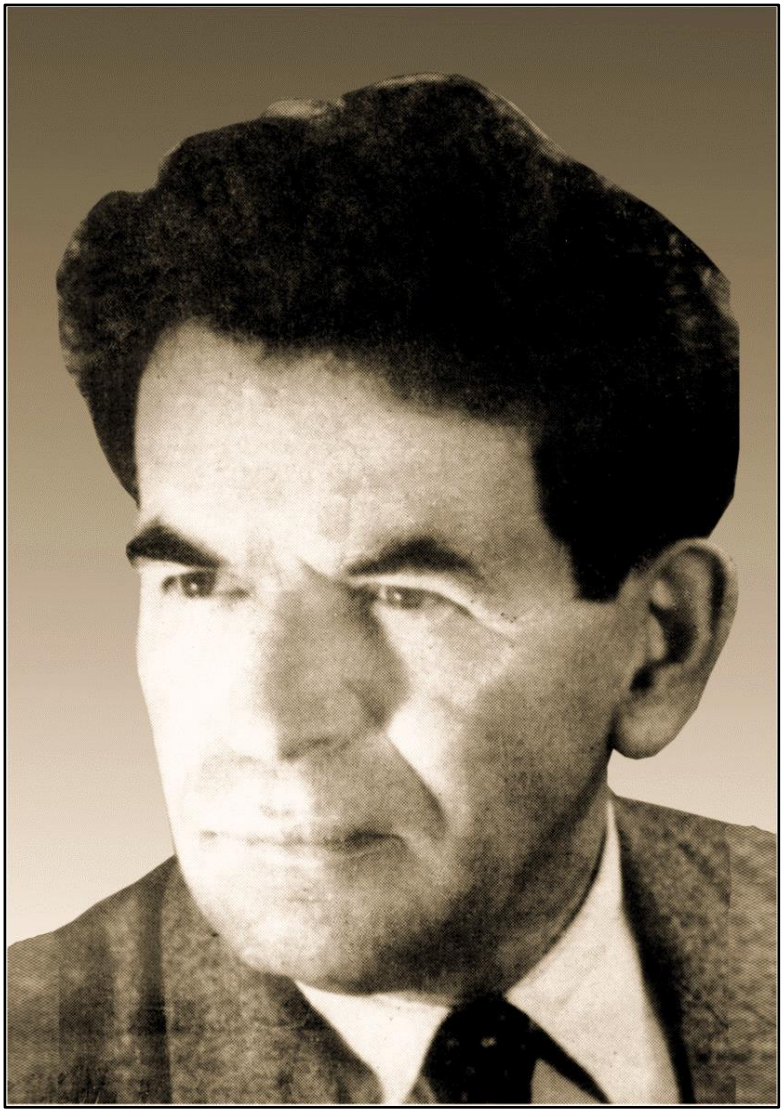

George Bujorean
11 iul 1893 - 1971 iun 22

Profesorul **George Bujorean** a fost un eminent reprezentant al şcolii botanice clujene, ctitorită de academicianul Alexandru Borza. S-a născut în satul Bosanci, judeţul Suceava; a absolvit liceul „Ştefan cel Mare” din Suceava (1914) şi Facultatea de Ştiinţe la Universitatea din Cluj (1925). A susţinut teza de doctorat sub îndrumarea maestrului său Al. Borza (1931). Douăzeci de ani a lucrat la Universitatea din Cluj, unde a promovat toate gradele didactice, iar în anul 1945 a trecut la Facultatea de Agronomie din Timişoara, ca titular la catedra de botanică, unde a avut o activitate prodigioasă până la sfârşitul vieţii (1971). George Bujorean a fost un profesor clasic, tipic pentru mijlocul secolului XX; profund preocupat de didactică şi cu o activitate de cercetare judicios programată; realizată cu multă preocupare, originalitate şi profunzime. Chiar în anul 1945 a introdus în cursul de botanică, capitolul „Ecologia plantelor”; a pus la dispoziţia catedrei herbarul „Flora Romaniae Exiccata", 30.000 coli şi biblioteca personală; a organizat laboratorul la nivelul cerinţelor timpului, iar prin competenţa sa a format în timp un colectiv didactic demn de o şcoală de botanică recunoscută (Al. Arvat, Stere Grigore, Lauer Carol, Gh. Bria, loan Coste). Profesorul G. Bujorean a fost un cercetător profund în demeniul ecologiei, unde se numără între înaintaşi. A inventat 16 aparate utilizate în cercetări ecologice, dintre care 11 brevete în Germania (1939), iar câteva solicitate la Institutul Geobotanic din Montpellier de către profesorul Braun Blanquet. G. Bujorean a avut contribuţii semnificative în studiul covorului vegetal (20 lucr.); a condus lucrări de cartare geobotanică; a efectuat cercetări de geobotanică pe terenuri arabile, în culturi de câmp. Din cercetările asupra florei a descris peste 100 de unităţi sistematice noi pentru flora României şi 12 unităţi noi pentru ştiinţă. A fost un colaborator remarcabil la editarea lucrării „Flora Romaniae Exiccata”, contribuind cu aproape 400 specii (28.000 coli de herbar); a fost iniţiator şi coordonator al cercetărilor asupra monumentelor naturii şi rezervaţiilor naturale („Muntele Domogled”). Între lucrările publicate în domeniile amintite se pot remarca: „Contribuţii la Flora Timişoarei” (1942), „Contribuţii fitogeografice la flora Banatului şi Crişanei” (1961), „Contribuţii floristice şi geobotanice din Banat” (1968), „Cercetări privind îmburuieniera culturilor de grâu şi porumb în vestul RSR” (1971), „Contribuţii la studiul geobotanic al pajiştilor din zona Muntele Mic” (1908). Între lucrările sale de sinteză se disting „Contribuţii cu privire la cunoşterea succesiunii şi întovărăşirii platelor”, teză (1931); „Introducere în Ecologia plantelor” (1947), 140 pg.; „Plante medicinale cunoscute de poporul român” (1938), 400 pg.; „Curs de Botanică şi Agrobotanică” (1950), 259pg. A fost decorat cu Ordinul „Coroana României” (1930), membru în Uniunea Internaţională a Carpaţilor; membru în Societatea Internaţională a Cuaternarului, preşedinte al Societăţii de Ştiinţe Biologice Timişoara, „Profesor Universitar Emerit” s.a.

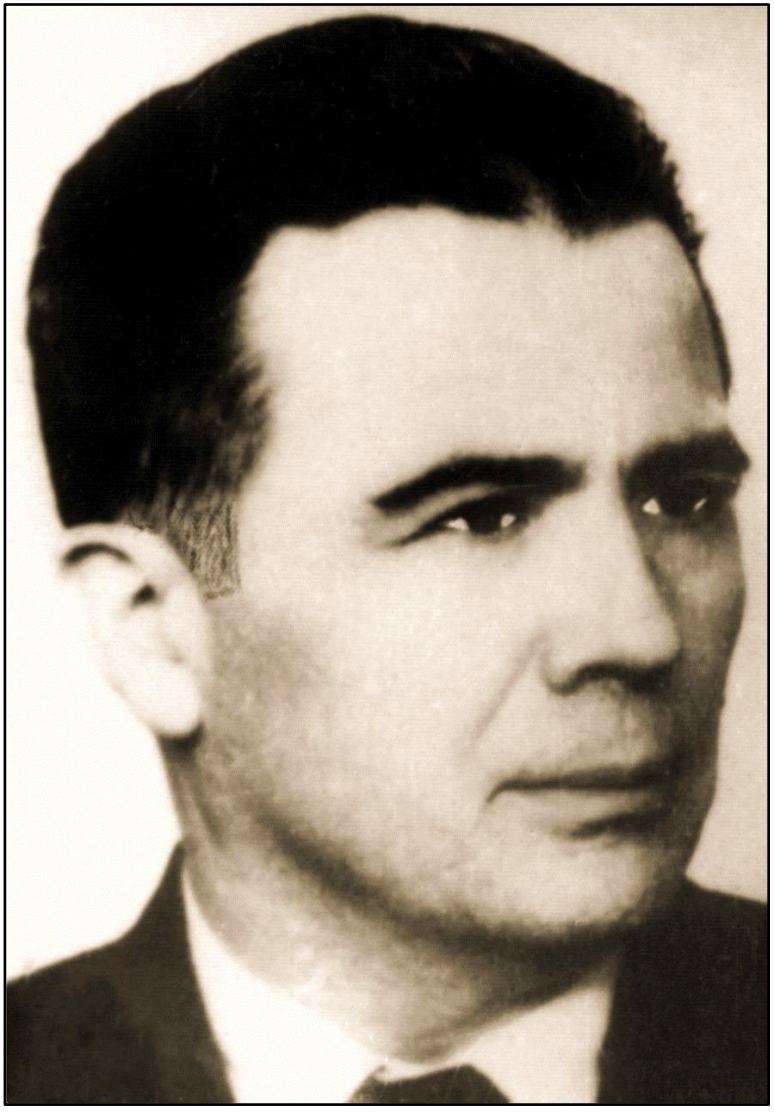

Alexandru Buia
23 mar 1911 - 1964 oct 4

Primul dintre agronomi, care a ajuns în rândul marilor botanişti ai ţării a fost **Alexandru Buia,** născut la Sângeorz Băi, judeţul Bistriţa- Năsăud. El a studiat cu eminentul botanist savant Iuliu Prodan. A absolvit în anul 1934, fiind reţinut asistent la Catedra de Botanică în Facultatea de Agronomie din Cluj. În anul 1939-1940 a ocupat postul de conferenţiar şi a continuat activitatea la Timişoara, acolo unde studenţii clujeni au plecat „în refugiu". La întoarcerea din anul 1945 la Cluj, profesorul Al. Buia a primit funcţia de rector, reorganizând activitatea Facultăţii de Agronomie din Cluj, în condiţiile grele de după ultimul război mondial, în numai 3 ani, a readus viaţa universitară agronomică la linia de plutire. În anul 1948, la înfiinţarea Institutului Agronomic Craiova a fost solicitat pentru postul de profesor şi curând pe cel de rector. Timp de 16 ani a condus această instituţie pe care a ridicat-o la nivelul celorlalte mari şcoli agricole superioare din ţară. Prof. Al. Buia a fost un cercetător dăruit, pasionat, productiv şi eficient. Cercetările sale de botanică au fost de mare varietate: lucrări de floră, lucrări de floră şi vegetaţie, lucrări fitocenologice, studii de geobotanică, cercetări de pratologie, lucrări de ocrotire a naturii, lucrări aplicative în domeniul agricol, flora exicata. A susţinut doctoratul cu teza „Contribuţii la studiul cuscutelor din România" (1938), după care, în acelaşi an, a elaborat prima monografie „Cuscutele României". A efectuat vaste cercetări floristice în Oltenia, care era o zonă slab investigată: „Contribuţii la flora regiunii Craiova" (1952), „Materiale pentru flora şi vegetaţia din împrejurimile oraşului Craiova" (1957-1959), „Contribuţii la flora Olteniei" (1960), „Raritäţi floristice din Oltenia şi importanţa lor" (1962), unde prezintă 154 specii de plante din 45 familii; „Plantele spontane de pe nisipurile din stânga Jiului" (1958), „Consideraţii asupra florei şi vegetaţiei Masivului Parâng" (1962), „Ghid geobotanic pentru Oltenia" (1961), „Pajiştile naturale din Regiunea Oltenia şi îmbunătăţirea lor" (1960), „Flora Olteniae exicatam" (1962) ş.a. A descoperit peste 10 specii noi pentru ştiinţă. A avut profunde studii asupra florei din păşuni şi fâneţe. A fost un profesor foarte activ, elaborând cursuri şi tratate: „Curs de botanică sistematică" Cluj, 1947; „Botanica, morfologia plantelor", vol. 1 (1961), Craiova"; „Botanica agricolă", vol. I, II (cu St. Peterfi ş.a.), „Flora şi vegetaţia nisipurilor" (cu Marin Păun), „Flora Mică Ilustrată a RPR" (1958) cu I. Prodan. A înfiinţat Grădina Botanică din Craiova (17 ha.), care îi poartă numele, lăsând o operă monumentală, dezvoltată de urmaşii săi M. Păun şi Gh. Popescu; a contribuit la „Flora RPR". Rămâne unul dintre cei mai reprezentativi agronomi savanţi din treimea mijlocie a secolului XX. S-a bucurat de multă recunoaştere şi admiraţie. A trecut dureros în nefiinţă la 53 de ani.

Mihai Răvăruţ
11 oct 1907 - 1981 ian 19

Mihai Răvăruţ s-a născut la Grumăzeşti, judeţul Neamţ. Deşi nu a avut studii agricole, profesorul M. Răvăruţ a fost una dintre personalităţile remarcabile în corpul didactic al Institutului Agronomic Iaşi. A absolvit cu rezultate excelente Facultatea de Ştiinţe Naturale la Universitatea din Iaşi, în anul 1933, fiind preferat ca asistent suplinitor la Catedra de Botanică a profesorului Alexandru Popovici. A parcurs un stagiu de aprofundare în botanică la marele profesor Alexandru Borza, de la Universitatea din Cluj. A susţinut teza de doctorat în anul 1941, la Universitatea din Iaşi, cu titlul „Flore et vegetation du district de Iassy", continuând activitatea la catedră până în anul 1948. Din acest an a obţinut post de conferenţiar la Patologie vegetală, iar din 1952 la Botanică, devenind profesor, în anul 1957, la Institutul Agronomic Iaşi. S-a „autopensionat" la vârsta de 65 ani (1972) pentru a oferi loc foştilor colaboratori. A avut mulţi ani funcţii de decan şi rector al Institutului Agronomic Iaşi. Cercetarea a fost o constantă a întregii sale activităţi. Pentru „Flora exicată" a colectat 96 de specii şi a realizat 6720 foi de ierbar. A publicat lucrări cu noi specii descoperite: „Plante noi sau rare pentru flora judeţului Alba" (53 specii noi), „O plantă rară ce trebuie protejată-Caragana frutex" (1940), „Noutăţi floristice (Phlomis moldavica)", „Plante noi sau rare din floră şi vegetaţie de pajişti", „Noutăţi din flora muntelui Ceahlău" (1936), „Plante noi sau rare în flora Moldovei şi Bucovinei" (1961). Profesorul M. Răvăruţ a avut o contribuţie semnificativă în domeniul studiilor de pratologie: „Contribuţii la studiul păşunilor şi fâneţelor din depresiunea Jijiei Superioare, a Başeului şi dealurilor Copalău-Cozancea" (1956), „Contribuţii la studiul pajiştilor naturale din bazinul Putnei şi Şuşiţei", „Contribuţii la studiul pajiştilor din bazinul inferior al Jijiei". Este unul dintre fondatorii cercetărilor de geobotanică, iar între lucrările sale din acest domeniu se disting: „Contribuţii la studiul geobotanic al pajiştilor naturale din bazinul Sucevei" (1961), „Contribuţii la studiul geobotanic al pajiştilor din bazinul Moldovei (râul)", „Reflectarea lucrărilor consfătuirilor botanice organizate de SSNG în cercetările geobotanice din RPR" ş.a.. A publicat „Geobotanica", 386 pag. (1971), tratat, cu Gh. Anghel şi Gh. Turcu. A contribuit semnificativ la „Flora RPR" (volumele III, IV, VI, VII, VIII), unde a prezentat conţinuturi la familiile botanice Cistaceae, Crassulaceae, Saxifragaceae, Balsaminaceae, Rutaceae, Polygonaceae, Plumbaginaceae, Scrophulariaceae, Cprofilaceae şi Labiatae. A descoperit 10 specii noi pentru ţară, 96 specii noi în flora Moldovei, iar pentru Flora monografică a RSR (în 13 volume), a descris 252 specii din 55 genuri şi 11 familii. Tratatul său „Botanica", 600 pag. (1973) a rămas o operă de referinţă în domeniu. A fost autor la „Păşunile şi fâneţele din RPR" (1963). Pentru meritele sale a fost distins cu „Ordinul Muncii" (1960), Ordinul „Meritul Ştiinţific" (1965); cu titlul „Profesor Universitar Emerit" ş.a.

Marin Păun
2 mar 1924 - 1997 iul 9

Profesorul **Marin Păun** este unul dintre puţinii agronomi, care au slujit Botanica în învăţământul agricol superior. S-a născut la Ghindeni (Malu Mare), judeţul Dolj. A absolvit liceul militar în anul 1944, Facultatea de Agronomie Craiova în 1951 şi a obţinut doctoratul în agronomie la profesorul M. Răvăruţ de la Institutul Agronomic Iaşi, în anul 1965. A parcurs toate treptele de calificare didactică între 1951 1970, şi s-a retras din motive de sănătate în anul 1989. A fost un profesor „clasic" de botanică, format la catedra renumitului botanist Alexandru Buia. A elaborat pentru studenţi „îndrumător de lucrări practice" partea I (morfologia plantelor" şi parteaa II-a (sistematica). În perioada 1951-1955 a elaborat primul „îndrumător de lucrări practice pentru Citologie, Histologie şi Organografie". A organizat laboratorul şi a dezvoltat „partea exicata", când instituţia era abia înfiinţată. Din anul şcolar 1963-1964 a predat botanica după „Curs de botanica" vol. I, II - 800 pag. (1966). Profesorul M. Păun a inclus capitolul Geobotanica în programa şcolară de „Botanica agricolă". În anul 1969 a elaborat „Geobotanica" 196 pag. şi a susţinut acest curs până la pensionare. A îmbogăţit acest domeniu cu „Ghid geobotanic pentru Oltenia" (1961), cu Al. Buia. A coordonat manualul unic „Botanica" 493 pag. (1980), pentru studenţii agronomi, oferind o lucrare de sinteză utilizată peste 20 de ani în facultăţile agronomice. Aici a introdus Fitoecologia, Fitogeografia şi Fitocenologia, ridicând importanţa acestor discipline pentru cultura plantelor. Profesorul M. Păun a fost un cercetător pasionat şi a contribuit profund la studiul botanic al Olteniei, realizând şi nucleul unei şcoli de cercetare (Gh. Popescu, C. Maloş, Mariana Olaru, Mariana Cârţu, D. Cârţu). A publicat peste 150 lucrări de cercetare, cursuri, tratate, îndrumătoare, broşuri; a contribuit la „Flora RSR". A adus contribuţii originale prin studii de floristică, studii de vegetaţie, a efectuat profunde studii de geobotanică şi de cercetare asupra florei ruderale si procesului îmburuienării culturilor agricole. A contribuit esenţial la dezvoltarea Grădinii Botanice Craiova alături de profesorul Al. Buia, iar din anul 1964, cu profesorul Gh. Popescu ş.a. A organizat prin imense eforturi personale Grădina Botanică Montană „Rănea", care îi poartă numele şi este o raritate în lume. Între lucrările ştiinţifice reprezentative ale prof. M. Păun se disting : „Trifoiurile Olteniei" (1957), „Plantele spontane de pe nisipurile din Stânga Jiului" (1958), „Plante noi şi rare din Oltenia"(1960), „Vegetaţia pajiştilor din România" (1960), „Cercetări asupra vegetaţiei de pădure din Munţii Buila" (cu Gh. Popescu), „Studiul globotanic al pajiştilor din Masivul Parâng" 131 pag. (1962) - cu Al. Buia şi C. Pavel, „Plante medicinale din regiunea Oltenia" (1965), „Cuscutele din România şi combaterea lor" (1980), „Botanica" tratat, cu Gh. Popescu. A fost „doctor docent în ştiinţă". Profesorul M. Păun a fost distins cu decoraţii de stat, cu Premiul I al Ministerului învăţământului, cu Premiul Academiei Române „Ion Ionescu de la Brad" ş.a. Este recunoscut ca unul dintre marii agronomi botanişti din secolul XX.

Stere Grigore
1 oct 1924 - 2009

Stere Grigore a fost elevul renumitului botanist Gheorghe Bujorean. S-a născut în satul Tamaş (Corbeanca), judeţul Ilfov. A absolvit Facultatea de Agronomie din Timişoara în anul 1949, cu rezultate remarcabile şi a fost angajat „asistent" la Catedra de Botanică, în anul absolvirii. Face parte dintre dascălii care au dat o orientare directă botanicii în serviciul pregătirii agronomice a studenţilor. O notă specială ce merită amintită se referă la dezvoltarea capitolului de „Geobotanică" şi a celui de „Fenologie", ca o noutate în botanica aplicată. A făcut parte din colectivul de redactare a manualului unic de „Botanică" pentru studenţii agronomi din România, la ediţiile din 1975 şi 1980. Aici a elaborat partea a IlI-a: Geobotanica, Fitoecologia, Fitofenologia, Fitogeografia şi Fitocenologia, ca primat, şi este consolidată în programa analitică actuală. Profesorul Stere Grigore a abordat o tematică de cercetare foarte diversificată, având între obiectivele principale îmbogăţirea conţinutului de botanică agricolă. Evantaiul tematic abordat de profesorul Stere Grigore se prezintă astfel: cercetări floristice şi geobotanice privind flora şi vegetaţia praticolă, segetală şi ruderală din vestul ţării; cercetări floristice, de taxonomie botanică şi fitochorologie; cercetări geobotanice asupra pajiştilor din Banat; studiul structurii fitocenotice şi compoziţiei floristice a vegetaţiei praticole sub influenţa fertilizării şi lucrărilor ameliorative; cercetări geobotanice asupra buruienilor din terenurile agricole; studii asupra procesului de îmburuienire a culturilor; cercetări asupra extinderii arealelor unor specii segetale; cercetări şi studii de protecţia mediului; studiul vegetaţiei de pe sărături. Între lucrările reprezentative pentru această tematică se disting: „Flora spontană din zona de interfluviu Timiş- Bega" (1969), „Cercetări fitocenologice asupra nardetelor de la Muntele Mic" (1970), „Contribuţii la studiul geobotanic al pajiştilor din Lunca Beregsăului" (1977), „Contribuţii la studiul geobotanic al buruienilor din culturile de pe podzol" (1960), „Flora şi vegetaţia rezervaţiei de sărături de la Diniaşi" (1977) ş.a. A elaborat importante lucrări de sinteză destinate practicii agricole: „Solurile alcaline şi alcalice din partea de vest a RS România" (1970) (cu C.V. Oprea), „Flora şi vegetaţia din interfluviu Timiş-Bega" (1971), „Aspecte din flora şi fauna Banatului" (1972), „Pajiştile din Banat" (1980). Profesorul St. Grigore a fost un florist eficient, descriind numeroase specii şi asociaţii floristice din Banat. Are meritul de a fi efectuat cartarea florei medicinale. A reprezentat ţara la simpozioane şi colocvii în Franţa şi Germania. Personalitatea sa este recunoscută prin cooptarea ca membru în Societatea de Ştiinţe Naturale şi Geografie; membru în Societatea de Ştiinţe Biologice (secretar şi preşedinte la Filiala Timişoara); membru în Societatea Naţională de Ştiinţa Solului; membru în National Geographic Society Washington (1979), membru în Asociation Amicale International Phytosociologique şi membru de onoare (Franţa, 1982), membru în I. B. C. Cambridge, 1982-1983.

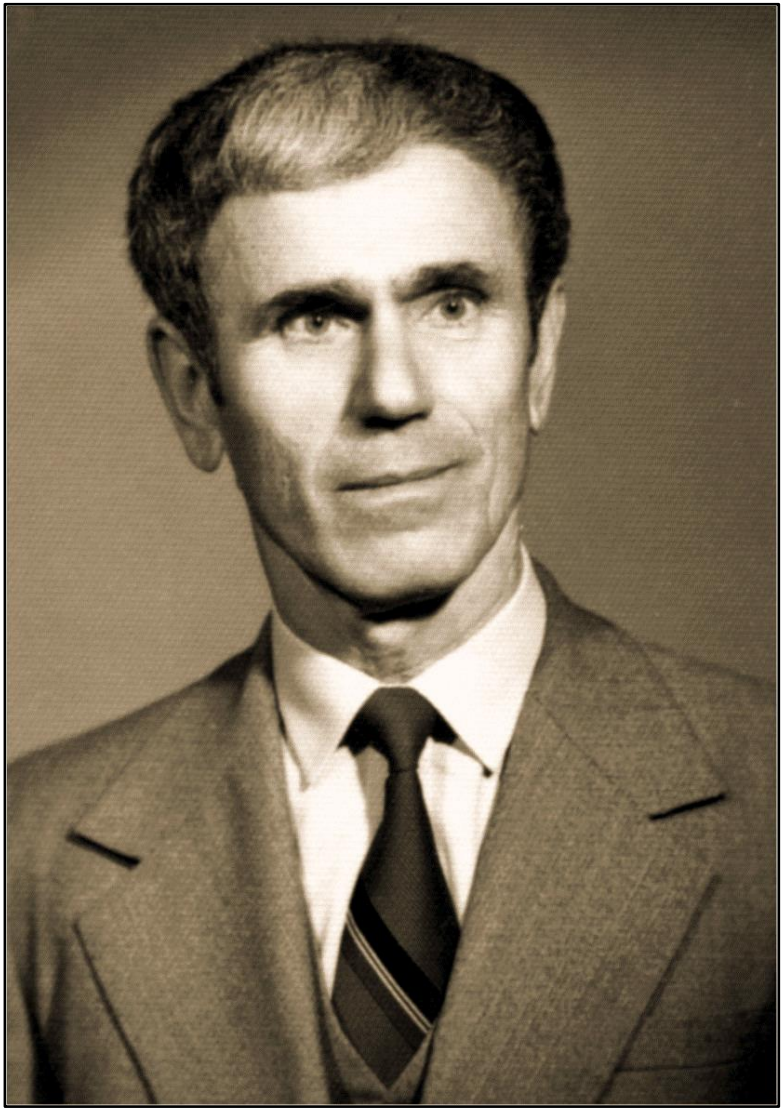

Vasile Ciocârlan
21 dec 1926 - 2012

Profesorul **Vasile Ciocârlan** este unul dintre marii botanişti, care a servit învăţământul agricol în ultimele 3 decenii ale secolului XX. Este născut la Grumăzeşti, judeţul Neamţ. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale a Universităţii „Al. I. Cuza" din Iaşi în anul 1952. A fost cadru didactic la Institutul Agronomic Bucureşti, între anii 1953-1996 şi doctor în ştiinţe biologice al Universităţii Bucureşti, cu o teză pregătită sub îndrumarea renumitului botanist Traian Ştefureac. Este autorul unor îndrumătoare de lucrări practice şi cursuri „de uz intern" pentru studenţi. In anul 1980 a participat la elaborarea manualului unic „Botanica" sub coordonarea profesorului Marin Păun. Profesorul V. Ciocârlan este, mai ales, un cercetător profund şi foarte laborios, format la şcoala profesorului Gheorghe Anghel. Într-o perioadă de 50 de ani, acordată cercetărilor neîntrerupte, a acoperit zone neinvestigate de înaintaşi sau puţin cunoscute, elaborând 115 lucrări. Acestea pot fi grupate astfel: descrierea de specii noi din floră; studii şi cercetări asupra buruienilor; cercetări de sistematică, cercetări privind contribuţii la Flora României; studii floristice; cercetări de fitogeografie; descoperiri de noi specii de plante. A contribuit cu 50 de specii şi 21 subspecii noi, la îmbogăţirea bibliografică a Florei României. Intre lucrările publicate pe aceste teme, se disting: „Contribuţii floristice asupra bazinului Slănicului de Buzău" (1966), „Contribuţii la cunoaşterea speciei Agropiron cristatum", „Particularităţi în cartarea buruienilor din culturi horticole" (1978), „Nomenclatura principalelor specii cultivate" (1979), „Principalele buruieni din culturile de porumb din România" (1994), „Contribuţii la cunoaşterea florei României" (1997), „împărţirea fitogeografică a teritoriului României" (1996), „Specii noi în Flora României" (2003). Profesorul Vasile Ciocârlan este cel mai important autor de lucrări botanice de sinteză din secolul XX în România. Ele reprezintă fiecare în parte o operă: „Buruienile din culturile agricole şi combaterea lor" 355 pag. (1974), „Determinator de buruieni din culturile agricole" 145 pag., 24 planşe (1975), „Flora Ilustrată a României" 1139 pag. 200, „Atlasul principalelor buruieni din România" 295 pag. (2002), „Flora Deltei Dunării" 115 pag. (2004), „Flora segetală a României" 350 pag. (2004), „Flora Ilustrată a României" (vol. I, vol. II). Profesorul V. Ciocârlan este îndrumător de doctorat al Universităţii Bucureşti, pentru domeniul „Biologie"; este Laureat al „Premiului Academiei Române"; a fost omagiat la vârsta de 70 de ani într-o adunare solemnă la Universitatea Bucureşti. Rămâne un mare savant ce n-a primit recunoaşterea potrivită din partea contemporanilor. El a adus contribuţii excepţionale la dezvoltarea conţinutului ştiinţific asupra plantelor ruderale şi buruienilor din culturile agricole şi prin publicarea unor lucrări monografice.

Gheorghe Gh. Popescu
28 nov 1939 -

Profesorul **Gheorghe Gh. Popescu** s-a născut la Păuşeşti - Otăsău, judeţul Vâlcea. A absolvit clasele liceale la Râmnicu-Vâlcea (1953-1957) şi Facultatea de Biologie din Universitatea Bucureşti (1962). Aici a obţinut doctoratul, sub îndrumarea profesorului Traian Ştefureac în anul 1974. În anul 1964 a fost angajat la Catedra de Botanică din Institutul Agronomic Craiova, unde ajunge conferenţiar, în anul 1990, şi profesor titular între 1993-2005. A fost un continuator care a onorat activitatea didactică şi de cercetare la Catedra de Botanică creată şi dezvoltată de Al. Buia şi Marin Păun. A contribuit în mare măsură la dezvoltarea bazei didactice a catedrei şi în mod deosebit la dezvoltarea celor două grădini botanice din Craiova şi de la Rănea, unde a fost director peste 20 ani. Este autorul a 6 cursuri de botanică şi a publicat 3 îndrumătoare de lucrări practice. Între cursurile sale se remarcă: „Botanica", partea I, "Morfologia plantelor", 226 pag. (1981); „Botanica" partea a II-a, 517 pag. (1981), cu M. Păun şi V. Simeanu; „Botanica", manual unic, 190 pag. (1980); „Morfologia şi Anatomia plantelor" 396 pag. (1980), cu V. Simeanu; „îndrumător de lucrări practice la Botanică", (1977, 1991, 1992). Profesorul Gh. Popescu se află între cei mai importanţi botanişti români din ultimul sfert de veac (1980-2005). A colaborat excelent cu profesorul Marin Păun, contribuind esenţial la crearea Grădinii Botanice Rănea şi la dezvoltarea Grădinii Botanice Craiova. A cercetat flora şi vegetaţia Olteniei, începând de la Dunăre până în vârful Munţilor Parâng şi Căpăţânii, precum şi vegetaţia montană şi alpină din Munţii Retezat, Vâlcanului, Cemei şi Mehedinţi; a cercetat şi determinat vegetaţia nisipurilor şi vegetaţia segetală. A efectuat cele mai numeroase cercetări în bazine hidrografice din Oltenia. Între lucrările publicate din cercetările şi studiile sale se disting: „Cercetări fitocenologice asupra pajiştilor din Depresiunea subcarpatică a Olteniei" (1971), „Cercetări asupra vegetaţiei de pădure din Munţii Buila" (1971), „Flora şi vegetaţia terenurilor nisipoase din Oltenia" (1983), „Asociaţiile vegetale din bazinul hidrografic al Bistriţei şi Vâlcii" (1975), „Buruienile monocotiledonate perene şi anuale din culturi de prăşitoare" (2003), „Biologia şi ecologia principalelor specii de buruieni din culturile agricole" (2003). A publicat aproape 150 de lucrări. Ca lucrări de sinteză a elaborat: „Grădina Botanică „Al. Buia" din Craiova şi Grădina Botanică „M. Păun" Rănea din Munţii Parâng" 220 pag. (2000); „Atlas Florae Europae" vol. XIII Rosaceae 235 pag. (2000); voi XII, Resedaceae to Plantanaceae 250 pag. (1999); „Ghid pentru identificarea ariilor de protecţie şi conservare a plantelor din România" 113 pag. (2003); „Botanica", tratat 403 pag. (2000), „Flora segetală a României" 43 pag. (autor participant). Profesorul Gh. Popescu este membru al Federaţiei Internaţionale de Fitosociologie „Bailleul" Franţa; membru în Societatea Română de Fitosociologie „Cluj-Napoca"; este inclus în „Distinguished Leader" din American Biographical Institute; „Professorum Honorandum-Cum Laudae" al Univ. Craiova ş.a. Rămâne ca unul dintre marii botanişti ai secolului XX.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

V. AGROFITOTEHNIŞTI 1800-1900

1. GEORGE MAIOR (1855-1927)
2. CORNELIU ROMAN (1859-1919)
3. BELA PATER (1860-1938)
4. MARIN CHIRIŢESCU ARVA (1889-1935)
5. NICOLAE A. SĂULESCU (1898-1977)
6. ANDREI PIESCU (1896-1978)

V. AGROFITOTEHNIŞTI 1900-1925

7. AMILCAR VASILIU (1900-1994)
8. VASILE GH. VELICAN (1904-1984)
9. NICOLAE ZAMFIRESCU (1899-1977)
10. IRIMIE STAICU (1905-1987)
11. GHEORGHE VALUTĂ (1901-1987)
12. NICOLAE HULPOI (1905-1997)
13. GHEORGHE BÂLTEANU (n. 1924)
14. NICOLAE ŞARPE (n. 1923)

V. AGROFITOTEHNIŞTI 1925-1950

15. ALEXANDRU SALONTAI (n. 1927)
16. GHEORGHE SIN (n. 1942)
17. CONSTANTIN MILICĂ (n. 1929)
18. MATEI BERINDEI (n. 1922)
19. MIHAI BERCA (n. 1943)
20. LUCIAN GH. BUZDUGAN (n. 1847)

Despre preocupările oamenilor asupra lucrării pământului şi cultivării plantelor de câmp au rămas scrieri încă din antichitate. Astfel, Terentius Marcus Varro (116-27 î.e.n.) a lăsat între tratatele sale „Economia rurală”, unde descrie lucrările practice pentru „îngrăşarea pământului” şi cultivarea unor plante. Apoi, abia în secolul al XIX-lea s-au amplificat preocupările şi scrierile în acest domeniu; dar lucrări profunde s-au publicat după anul 1850. Între marii precursori europeni s- au distins: De Candole (1894), F.T. Hunt (1910), I. Persival (1921), E. Birbaum (1920), C.I. Russel (1942), Iakuşkin (1951) ş.a.

Primul profesor de „Fitotehnie” din învăţământul agricol românesc a fost George Maior (n. 1855 la Şercaia). El a publicat tratatul „Manual complet de agricultură raţională” în 8 volume, împlinind visul nerealizat, pe care şi l-a propus Ion Ionescu de la Brad. Primul volum publicat în anul 1898 a fost intitulat „Fitotechnia” sau „Cultura specială a plantelor” şi a fost distins cu Premiul Academiei Române. Experienţe clasice de fitotehnie a efectuat, în aceeaşi perioadă, Comeliu Roman (1887-1918), la Staţiunea Agronomică Bucureşti, unde a fost şi director. Mai târziu s-au remarcat lucrările în stil monografic elaborate de Gh. Ionescu Şişeşti: „Rapiţa” (1934), „Cultura soiei” (1937), „Cultura grâului” (1938), „Agrotehnica” (1942), „Cultura porumbului” (1955). Tot în acei ani au apărut: „Agrologia” (1927) de Marin Chiriţescu- Arva, „Cultura plantelor medicinale” (1925) de Bela Pater, „Fitotehnica” (1947) de N. Săulescu ş.a.

După anul 1950 s-a remarcat puternic a doua generaţie de fitotehnişti. Între ei s-au distins prin cercetări şi lucrări publicate: V. Gh. Velican, N. Zamfirescu, N. Săulescu, Gh. Vălută, F. Canţăr, C. Cojocaru. Agrotehnica a fost reprezentată de Amilcar Vasiliu, Irimie Staicu, Liviu Pop, N. Oprişan, Gh. Timaru (Iaşi). Opera magna a acestei generaţii a fost tratatul „Fitotehnia” în 3 volume, 1960; 2 volume, 1965, pe circa 2000 pag., coordonată de N. Zamfirescu şi „Agrotehnica” tratat, de Gh. Ionescu Şişeşti şi Irimie Staicu.

După reorganizarea cercetărilor agricole în anul 1962, prin înfiinţarea ICCA şi înfiinţarea ASAS (1969), cercetările agrofitotehnice s-au extins şi aprofundat foarte mult, în cadrul ICCPT Fundulea, în staţiunile din teritoriu şi la catedrele de specialitate din învăţământul superior. Astfel, în ultimele decenii ale secolului XX s-au publicat excepţionale lucrări de sinteză şi monografii pentru cele mai importante plante de cultură. Între acestea se remarcă tratatul „Fitotehnie”, în 5 ediţii (Gh. Bâlteanu); „Floarea-soarelui” (1974), „Floarea-soarelui hibridă” (2003), 1100 pag. (V. Vrânceanu); „Hameiul”, 2002 (Al. Salontai); „Soia” 1986 (Gh. Sin col.); „Lucerna”, 1978 (P. Varga col.); „Cultura plantelor furajere”, 2000 (I. Moga) ş.a.

O contribuţie de amploare a adus N. Şarpe în domeniul studiului şi aplicării erbicidelor la cultura plantelor de câmp şi horticole, publicând rezultatele cercetărilor în 16 volume. Pe baza activităţilor descrise, azi există o bază ştiinţifică şi tehnică modernă, aplicabilă la cultivarea plantelor de câmp în România.

George Maior
15 iun 1855 - 1927 apr 27

Primul profesor care a fondat disciplina de Fitotehnie în ştiinţa agricolă românească a fost **George Maior,** din Şercaia, judeţul Braşov. A studiat la Şcoala Superioară de Agricultură de la Berlin şi Institutul Agronomic al Universităţii din Halle, obţinând şi doctoratul în anul 1880. În următorii 3 ani a studiat la Facultatea de Filozofie şi Litere a Şcolii Normale Superioare Bucureşti. A lucrat 5 ani ca profesor de Limba română şi Limba latină la seminarul teologic din Roman şi Iaşi. În anul 1888 a fost chemat la Catedra de Agrologie şi Fitotehnie din Şcoala Centrală de Agricultură Bucureşti, de către directorul Vlad Cârnu-Munteanu. Activitatea sa a fost concentrată în mare parte asupra elaborării monumentalei lucrări „Manual complet de agricultură raţională" în 8 volume, pe o întindere de 4000 de pagini. A realizat astfel visul neîmplinit al marelui agronom Ion Ionescu de la Brad. Volumele ce alcătuiesc această lucrare, rămasă unicat în istoria bibliografiei agricole româneşti, au fost publicate sub următoarele titluri: vol. 1: „Agrologia", vol. 2: „Fitotechnie", vol. 3: „Zootehnie generală a vitelor şi oilor", vol. 4: „Economia rurală", vol.5: „Hipologia (creşterea cailor)", vol. 6: „Avicultura", vol. 7: „Creşterea, îngrăşarea şi utilizarea porcilor", vol. 8: „Fâneţele şi păşunile de munte". Tratatul de fitotehnie, publicat în 1898, prezintă planta cultivată după schema utilizată şi în zilele noastre. Profesorul George Maior a publicat şi alte lucrări de o importanţă deosebită. În cartea „La hotară" face o descriere geografică şi fizică a Munţilor Meridionali, cu o prezentare ştiinţifică a vegetaţiei, faunei şi agriculturii montane, şi cu referire la viaţa oamenilor. În „Politica agrară la români" (520 pag.) din 1906 face o incursiune în istoria teritoriilor locuite de români, începând cu anul 1134, unde aminteşte de Republica Bârladului şi de românii din Ardeal care aveau o puternică influenţă politică (1271), după care în secolul XV au căzut sub o iobăgie grea şi îndelungată. Primele suprafeţe de pajişti semănate în România au fost realizate de către prof. G. Maior, cu specia Lolium italicum, în Moldova. A colaborat la prima „Enciclopedie Română" sub conducerea lui C. Diaconovici. A publicat la toate revistele agricole importante ale vremii sale: „Jurnalul societăţii centrale agricole", „Câmpul", „Viaţa agricolă", „Pagini Agrare şi Sociale", „Buletinul agriculturii". A fost membru al Societăţii „Progresul silvic", decorat cu Ordinul „Coroana României", în grad de Cavaler ş.a. A fost un mare profesor şi patriot.

Corneliu Roman
5 oct 1859 - 1919 iul 17

Staţiunea Agronomică Bucureşti, înfiinţată de Vlad Câmu-Munteanu şi Petre S. Aurelian în anul 1886 a fost condusă, din anul 1892, de către agrochimistul **Corneliu Roman.** S-a născut la Răşinari, judeţul Sibiu, ca fiu al marelui sociolog şi om politic Visarion Roman. A urmat studii şi specializări în chimie la Viena şi Berlin. În anul 1888 a fost angajat chimist la Staţiunea Agronomică Bucureşti. Comeliu Roman a organizat şi coordonat activităţile laboratoarelor de analize chimice asupra solului şi produselor plantelor la Staţiunea Agronomică. Analizele sale chimice au stat la baza elaborării lucrărilor: „Les cerealles Roumaines", „Le sol arable de la Roumanie" şi „Vinurile României", cu semnătura comună a lui Vlad Câmu-Munteanu, în anii 1899-1901. Între lucrările publicate pe baza analizelor chimice efectuate de el se remarcă: „Notices sur le ble et sur les farines de Roumanie", „Calitatea grâului din recolta anului 1890", „Recherches sur les cereales Roumaines" (1900) care au constituit o dovadă a valorii grâului românesc pentru exportul din acei ani. Comeliu Roman este autorul organizării şi realizării primelor experienţe cu plante de câmp în cadrul Staţiunii Agronomice, contribuind şi la stabilirea tehnologiilor unor noi plante de cultură cum au fost rapiţa, sfecla de zahăr, soia, lucerna, floarea-soarelui ş.a. A organizat şi elaborat „Publicaţiunile Staţiunii Agronomice", în 1901. A prezentat lucrarea „Experienţe culturale cu sfecla de zahăr" la Societatea de Ştiinţe Fizice-Bucureşti în anul 1890, iar apoi a publicat lucrarea „Notices sur l'industrie sucriere et sur la Bettarave de sucre en Roumanie" (1900). Comeliu Roman a extins activitatea de cercetare fitotehnică la majoritatea culturilor de câmp. A efectuat experienţe cu îngrăşăminte chimice la grâu, porumb, ovăz, fasole, cartof, plante de nutreţ. Lucrările „Experienţe cu varietăţi de plante şi îngrăşăminte chimice făcute în anul 1906", „Culturi experimentale cu varietăţi de cartofi" (1904), „Calitatea grâului, orzului şi ovăzului, recolta 1913", „Amestecurile de trifoi şi crearea livezilor şi păşunilor" (1915) ş.a. au fost un model de prezentare a rezultatelor de cercetare. El este primul specialist care a elaborat o lucrare tehnică despre floarea-soarelui, care se cultiva pe suprafaţa de 6271 ha, în anul 1913. Agrochimistul Comeliu Roman trebuie considerat primul director important al primei staţiuni de cercetări agricole "Staţiunea Agronomică, Bucureşti", în perioada de pionierat, un deschizător de drum în cercetările agrochimice şi agrofitotehnice.

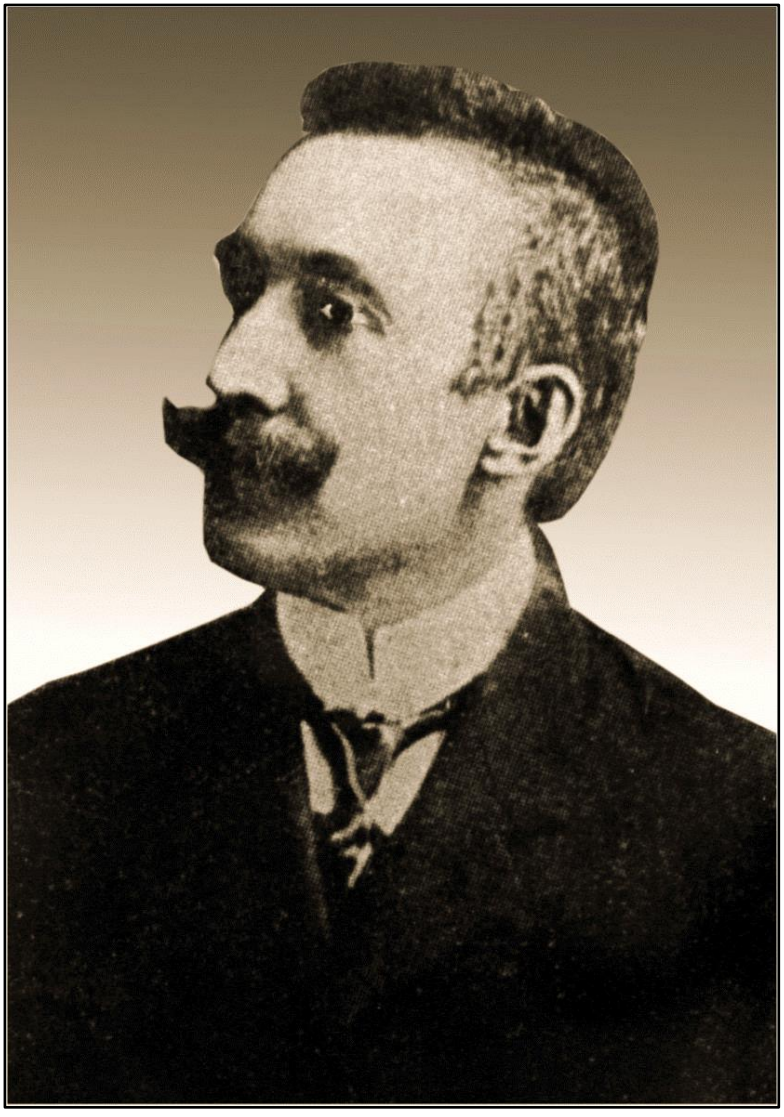

Bela Pater
9 sep 1860 - 1938 iun 21

Bela Pater s-a născut la 9 septembrie 1860, în localitatea Epeijes, judeţul Saroş în Austro-Ungaria. A urmat liceul în orăşelul Leutschau, judeţul Sepeş. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale la Politehnica din Budapesta în anul 1882. Apoi a fost reţinut ca asistent la Catedra de Botanică a Politehnicii din Budapesta. În anul 1884 devine profesor la Şcoala de Agricultură de la Koschau, unde a predat numeroase discipline de specialitate agronomică, până în anul 1893. În acest an a trecut la Institutul de învăţământ Agronomic Cluj-Mănăştur şi obţine titlul de „Doctor în Filosofie", specialitatea „Agronomie" la Universitatea din Cluj. Aici a avut şi funcţia de director între anii 1910-1919, când viitoarea facultate de agronomie a avut o perioadă înfloritoare. După Marea Unire din anul 1918, profesorul Bela Pater, care a fost legat cu puternice fibre sentimentale de şcoala agricolă din Cluj, a răspuns pozitiv ofertei noii conduceri româneşti de a continua activitatea de director onorific şi de şef al Staţiunii de Cercetări pentru Plante Medicinale Cluj. Dr. Bela Pater a dezvoltat activitatea Staţiunii pentru Controlul Seminţelor, înfiinţată în anul 1884, care funcţiona în cadrul laboratorului de botanică al facultăţii, între 1893-1913. A activat ca profesor până în anul 1929. A fost autorul unui număr de 7 cursuri universitare, într-o perioadă de mare necesitate: „Botanica agricolă", „Botanica morfologică anatomică şi fiziologică", „Botanica" (din limba germană), „Botanica agricolă populară", „Piscicultura", ş.a. A publicat peste 65 lucrări în ţară şi străinătate. În anul 1904 a înfiinţat prima staţiune de cercetări pentru plante medicinale din lume, la Cluj. A avut o recunoaştere internaţională în domeniu (Austria, Elveţia, Cehoslovacia, Ungaria). Principalele sale lucrări în acest domeniu sunt: „Cultura mătrăgunei", „Cultura plantelor medicinale" (1926), „Plante medicinale sălbatice" (59 specii) cu imagini color excepţionale, „Les cultures des plantes medicinales en Roumanie" (cu I. Flexor). A fost unul dintre fondatorii cooperativei de plante medicinale „Adonis" din Cluj, care distila anual peste 200 litri parfumuri. El a influenţat puternic prin munca şi personalitatea sa, dezvoltarea sectorului de plante medicinale în toate zonele României. A primit medalii şi distincţii din partea statului ungar. În anul 1930 a fost sărbătorit la Academia de înalte Studii Agronomice din Cluj. Pentru întreaga activitate, a primit şi înaltul omagiu al ICAR din partea academicianului Gheorghe Ionescu Şişeşti. A fost o personalitate tratată cu mare respect şi preţuire la Cluj.

Marin Chiriţescu-Arva
28 iun 1889 - 1935 feb 23

Profesorul **Marin Chiriţescu-Arva** s-a născut în satul Cacaleţi, judeţul Ilfov. Este unul dintre marii agrofitotehnişti cu studii agronomice la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău-Bucureşti (1909-1913). După specializare în chimie la Şcoala Superioară de Agricultură de la Berlin, cu Erwin Baur (1914) şi o revenire la Konigsberg, a susţinut teza de doctorat la Facultatea de Biologie a Universităţii din Cluj (1925). În anul 1921 a obţinut, prin concurs, postul de profesor la disciplina de Agrologie, iar între anii 1925-1927 a primit şi funcţia de director la Academia de Agricultură Cluj. S-a specializat în biologia solului la celebra staţiune de cercetări de la Rothamsted în Anglia, unde lucra vestitul agronom J. E. Russell. Lucrarea efectuată aici a prezentat-o la Al Doilea Congres Internaţional de Ştiinţa Solului de la Moscova-Leningrad (1930). Din anul 1927, până la decesul său timpuriu la 46 ani (1935) a fost profesor la disciplina „Cultura Plantelor Păşuni şi Fâneţe” şi rector al Academiei de înalte Studii Agronomice Bucureşti (1932-1935). În paralel, a fost şi director la Institutul Experimental pentru Cultivarea şi Fermentarea Tutunului. A promovat activ reforma învăţământului agricol superior şi a elaborat cadrul legal de organizare şi pregătire a doctoratului pentru tineret în ţară. A fost unul dintre cei mai activi agronomi în organizarea obştilor săteşti şi un adversar puternic al teoriei privind „statul ţărănesc”. Între lucrările elaborate pe baza cercetărilor sale se detaşează: „Contribuţii la studiul acţiunii factorului vegetativ apă în agricultura noastră”, „Seceta”, „Soia sau fasolea japoneză”, „Cercetări asupra faunei protozoare din solurile României”(a descoperit 66 specii de protozoare în solurile ţării), „Climatul şi formaţiunea pământurilor” (1922), „Experienţe cu diferite feluri de ogoare şi epoci de semănat la grâul de toamnă”, „Experienţe în câmp cu îngrăşăminte minerale”, „Agrologia”-curs (1925). Profesorul M. Chiriţescu-Arva a fost o personalitate puternică, chiar faimoasă; a fost ales membru corespondent al Academiei Cehoslovace de Agricultură, membru al Institutului Internaţional de Agricultură de la Roma, membru al Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului, membru al Societăţii Britanice pentru Progresul Ştiinţelor, vicepreşedinte al Asociaţiei Presei Agricole din România.

Nicolae A. Săulescu
7 iun 1898 - 1977 ian 7

Profesorul **Nicolae A. Săulescu** s-a născut la Tg. Jiu, judeţul Gorj. A fost unul dintre înaintaşii iluştri ai învăţământului şi cercetării din agricultură. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură de la Herăstrău în anul 1921, apoi s-a specializat în genetică la Institutul de Ereditate din înalta Şcoală de Agricultură de la Berlin cu Erwin Baur (1925). Teza sa de doctorat sub titlul „Contribuţiuni la harta cromozomilor la Anthyrinium mayus" a fost un mare succes. În sinul 1925 a fost numit conferenţiar pentru disciplina Ameliorarea plantelor la Secţia de Ştiinţe Agricole din cadrul Facultăţii de Ştiinţe a Univ. Iaşi. Apoi a trecut ca profesor la Academia de înalte Studii Agronomice din Cluj, în anul 1927, până în anul 1939. În perioada 1939-1949 şi 1956-1968 a fost profesor de fitotehnie la Facultatea de Agronomie Bucureşti. Profesorul N. Săulescu a fost director la Staţiunea de Ameliorarea Plantelor, Cluj, unde a creat soiuri de porumb, orzoaică şi cânepă. A condus Facultatea de Agronomie Bucureşti (1940-1945) şi Staţiunea de Plante Textile Bucureşti. În perioada 1957-1961 a condus „Secţia de ameliorare şi producerea de sămânţă" la Institutul pentru Cultura Porumbului Fundulea; a coordonat prima lucrare de zonare a hibrizilor de porumb în România; a studiat descendentele hibride la grâu fiind citat de Vavilov, pentru lucrarea „Contribuţiuni la genetica grâului", publicată în sinul 1933. Este autorul lucrărilor „Cultura plantelor uleioase" şi „Contribuţiuni la harta cânepii". A publicat o lucrsire privind calculul statistic al experienţelor agricole sub titlul „Elemente de biometrie" (1937) cu A. Mudra, reluată sub titlul „Câmpul de experienţă" 1960, (1967 cu N.N. Săulescu). A publicat numeroase lucrări de sinteză şi cursuri: „Ameliorarea plantelor agricole" (1934), „Fitotehnica" (1947), „Fitotehnie" (1959 în 3 volume-col. şi în 1965 în 2 volume-col.), ^grofitotehnie şi Horticultură" (1968), cu N. Ştefan, C. Neuman. A elaborat excepţionala lucrare „Principii de Genetică", 480 pag., 1969 (cu N. Giosan). Profesorul N.A. Săulescu a fost distins cu titlul Membru de Onoare al ASAS (1969), membru al Academiei Cehoslovace de Agricultură, membru corespondent al Academiei Germane de Ştiinţe Agricole ş.a. Ca o recunoaştere a meritelor sale în genetică, i-a fost acordat Premiul „Erwin Baur"; a fost membru fondator al Academiei de Ştiinţe din România (1941), membru titular al ASAS, decorat cu Ordinul Muncii, cl. a III-a în sinul 1966. Este considerat unul dintre marii profesori agronomi din secolul XX.

Andrei Piescu
4 iul 1896 – 1978 mar 28

Dr. **Andrei Piescu** a fost unul dintre marii specialişti agronomi care au lucrat la Institutul Experimental pentru Cultura, Cultivarea şi Fermentarea Tutunului. S-a născut în oraşul Reni, jud. Ismail. A absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1921, unde a primit post de asistent la Catedra de Ameliorarea plantelor a profesorului A. Munteanu, iar în anii 1925-1926 s-a specializat cu Adametz şi Thermack în genetică şi selecţia plantelor la Viena. La întoarcerea în ţară a lucrat la „Institutul Experimental pentru Cultivarea şi Fermentarea Tutunului" şi s-a evidenţiat prin lucrări importante de fitotehnie şi selecţie la tutun; în paralel, din anul 1932 s-a distins printr-o intensă activitate de publicist agronom, fiind membru al comitetului de redacţie la revista „Viaţa agricolă". Între lucrările de sinteză importante, publicate de A. Piescu se remarcă: „Clasificarea grânelor în lumina cercetărilor din ultimul timp"; „Centrele de origine ale plantelor" a lui N.I.Vavilov; „Selecţiunea grâului în Canada", „Lucerna în diferite ţări" (după M. Klinkowski); „Bazele ştiinţifice ale evoluţiei" (1938, după H. Th.Morgan); „Institutul pentru selecţionarea plantelor din Swalof', în urma unei vizite personale de studii. În anul 1927 a publicat, pentru prima oară în România, lucrarea „Versuche fiber Pflansen Hybriden" a lui Gregor Mendel. Aproape 30 ani a abordat cercetări de fitotehnie şi biologie la tutun. Studiile sale despre rădăcina acestei plante constituie o contribuţie de sinteză excepţională în domeniu, în plan mondial (după Weaver, Caff, Hays, King, Fruwirth). A efectuat studii asupra soiurilor de tutun, cercetări privind cerinţele de vegetaţie ale tutunului, experienţe cu îngrăşăminte chimice; a stabilit variante pentru densitatea culturii. Dr. A. Piescu a organizat câmpurile de cercetare pentru tutun în teritoriu (la Băneasa, Tămăşeşti, Vlaşca, Balta Doamnei, Măcin, Goeşti, Ocna Mureş) şi a instituit <dările de seamă anuale> asupra activităţii IECFT. A aplicat selecţia individuală pentru producerea seminţei la toate soiurile importante şi a realizat încrucişări între soiurile autohtone, precum şi între acestea şi cele mai importante soiuri americane importate. A obţinut 12 linii noi de tutun pentru culturi comparative. A avut o contribuţie remarcabilă la activităţile de producere a seminţelor şi a răsadului de tutun pentru cultura în câmp.

Dr. Andrei Piescu rămâne pentru istoria agrară o figură luminoasă a cercetărilor la cultura tutunului şi un eminent publicist. A fost distins cu „Medalia 100 Ani de la Naşterea Regelui Carol I -1839-1939" ş.a.

AmilcarVasiliu
1 iun 1900 – 1994 iun 21

Profesorul **Amilcar Vasiliu** s-a născut la Craiova. Cu mulţi ani înainte de plecarea sa „în stele”, profesorul Amilcar Vasiliu era respectat ca un „patriarh” al breslei agronomice. Dascăl distins, cercetător erudit, publicist, figură academică marcantă, el a fost o personalitate de mare faimă. A fost absolvent al Academiei de Agricultură Cluj, în anul 1927, ca şef de promoţie. S-a specializat în fizica solului şi fiziologie vegetală până în anul 1929 la Universitatea din Konigsberg. A obţinut doctoratul la vestitul profesor A.E. Mitscherlich, cu distincţia „Magna cum Laudae” şi a continuat specializarea la Munchen. Între anii 1928-1949 a trecut prin toate gradele didactice (în 1940 profesor), la Facultatea de Agronomie din Cluj. A ajuns apoi la ICAR şi profesor la Institutul Agronomic Bucureşti, până la pensionare, în anul 1974. A început activitatea de cercetare la 24 de ani. A întreprins cercetări de fertilizarea pajiştilor la herghelia Bonţida (1935-1939); între 1950-1956 a realizat experienţe cu îngrăşăminte chimice şi organice (în amestec); în perioada 1953-1957 a efectuat lucrări de zonare ştiinţifică a producţiei agricole în ţara noastră. Între anii 1962-1964 a activat ca preşedinte al Comitetului de coordonare a cercetărilor ştiinţifice din agricultură şi silvicultură, a ţărilor socialiste. A coordonat cercetările secţiei de agricultură şi publicaţiile „Analele ICAR” (1950-1962). A fost membru în comitetul de redactare la „Marea Enciclopedie Agricolă a României”, editată de Constantin Filipescu (1938-1945). Acad. Am. Vasiliu a fost cel mai strălucit exeget al vieţii şi activităţii agronomului Ion Ionescu de la Brad. Prin cercetările sale ştiinţifice a adus contribuţii în domeniul calculului statistic, la bonitarea solurilor, studiul asolamentelor, fiziologiei vegetale, fertilizării culturilor de câmp. Între lucrările reprezentative pentru aceste domenii se disting: „Interpretarea rezultatelor experimentale în agricultură” (1934), „Contribuţii la clasificarea şi bonitarea solului”, „Asolamente cu ierburi perene” (1954), „Cercetări de fiziologie vegetală” (1934), „Date fiziologic-vegetale privitoare la soluri” (1939), „Experienţe cu îngrăşăminte chimice” (1934), „Contribuţii la sporirea fertilităţii solurilor” (1955), „Experienţe cu îngrăşăminte la grâul de toamnă” (1958). Lucrările sale există sub 534 titluri în peste 6500 pagini. Profesorul Amilcar Vasiliu a publicat lucrări de sinteză care prezintă în măsură dominantă contribuţia sa: „Curs de Agrologie”, 404 pag., (1948) „Agrotehnica”, în trei ediţii, ale Manualului Inginerului Agronom (1952, 1958, 1967), 225 pag., „Complexul DKV-sistemul de agricultură cu ierburi”, 186 pag., (1954), „Asolamente raţionale” (1959), „Curs de Agricultură generală (1957). Din anul 1955 a fost m.c. al Academiei Române. Iar în 1963 membru titular al Academiei Române; a avut titlul de „Doctor Docent”; membru titular şi membru de onoare al ASAS, iar în anul 1990 a fost ales Preşedinte de Onoare al „Societăţii Inginerilor Agronomi din România”.

Vasile Velican
9 dec 1904 - 1984 sep 6

În constelaţia elitelor recunoscute ale şcolii agricole superioare clujene, profesorul **Vasile Velican** a rămas un preţios astru. S-a născut la Hărman, judeţul Braşov. A absolvit Academia de Agricultură din Cluj, în anul 1928, iar între 1929-1935 a fost cercetător (asistent-şef de lucrări) la Staţiunea de Ameliorarea Plantelor Cluj. În acest interval a parcurs scurte perioade de specializare în ameliorarea plantelor (în Germania) şi pentru cultura cartofului la Bmo, în Cehoslovacia, iar în anul 1935 a obţinut doctoratul în agronomie sub conducerea profesorului N. A. Săulescu, la Cluj. Între anii 1935-1945 a fost director la Staţiunea de Cercetări Agricole-Câmpia Turzii, iar până în anul 1948 a deţinut aceeaşi funcţie la Staţiunea de Ameliorarea Plantelor de la Cluj. Ajuns o personalitate remarcabilă prin rezultatele de cercetare, în anul 1948 devine profesor titular la Catedra de Fitotehnie din Institutul Agronomic Cluj, fiind pensionat în anul 1974. Profesorul V. Velican a fost autor/coordonator în crearea a 10 soiuri noi de grâu, orz de toamnă, orzoaică de primăvară, porumb şi cartof, care au avut o contribuţie imensă la progresul agriculturii în Transilvania. Prin activitatea sa complexă, Vasile Velican a fost, în egală măsură, fitotehnist, ameliorator şi mare profesor. Lucrările sale: „Cercetări privind utilizarea îngrăşămintelor de către porumb şi îngrăşarea lui raţională”, „Cercetări privind relaţia îngrăşăminte/producţie la grâul de toamnă” (1970), „Rezultatele experimentelor cu plante de siloz pe terenurile podzolice din Transilvania” (1962), „Cultura florii- soarelui” (1958) ş.a. au contribuit la progresul tehnologiei de cultură a plantelor în Transilvania, în acelaşi timp a creat soiurile: Cluj 650 (grâu), Arieşan, Galben timpuriu (porumb), Ardeal, Napoca, Someşan (cartof), Cluj 123 (orzoaică de primăvară) ş.a. Numărul mare al lucrărilor de sinteză elaborate de prof. V. Velican, dimensiunile şi valoarea lor ştiinţifică, îl aşează în grupul agronomilor savanţi autori de tratate, monografii şi cursuri universitare (15 titluri). Acestea confirmă imensa lui capacitate profesională: „Tehnica experimentală” (în Manualul ing. Agronom, 1959), „Fitotehnie” (în Manualul ing. Agr., ed. 1952, 1959, 1967), „Fitotehnie” vol. I, II, III (1956-1960 în col.); „Tratat de ameliorarea plantelor” vol. I, II (1971-1972-col., cu Alexe Potlog), „Fitotehnie” vol. I, II (1965-col.), „Dicţionar practic de biologie agricolă” (1974), „Eripitur persona, manet res” („Persoana piere, lucrul rămâne”), introspecţie filozofică. A fost autorul ideii introducerii capitolului de „Fitotehnie generală” în prima ediţie a tratatului ştiinţific publicat în ţară pentru această disciplină (120 pag. 1956,1965), pe care l-a elaborat şi promovat cu un profund conţinut tehnic. Profesorul V. Velican a lăsat la Cluj o veritabilă şcoală de fitotehnie, reprezentată prin urmaşi: Al. Salontai, L. Munteanu, Sanda Cernea, I. Solovăstru, G. Morar. A fost onorat cu titluri, diplome şi ordine: m.c. al Academiei Române (1963), membru Titular al ASAS (1969); de două ori laureat al Premiului Academiei Române „Stănculescu” şi „Gheorghe Doja”; Ordinul Muncii, cl. I (1965); Ordinul „Steaua României” (1970).

Nicolae Zamfirescu
1 feb 1899 - 1977 feb 1

Profesorul **Nicolae Zamfirescu** a fost un produs de elită al şcolii superioare de agricultură din Iaşi, unde s-a născut în anul 1899. A absolvit „Secţia de Ştiinţe Agricole” a Facultăţii de Ştiinţe de la Universitatea Iaşi în anul 1921. Fiind un student eminent, a fost reţinut de către profesorul Haralamb Vasiliu ca asistent pentru disciplina de Fitotehnie. A parcurs tot atunci şi studii de Drept. Intre anii 1926-1928 a urmat o perioadă de perfecţionare la „Şcoala Superioară de Agricultură” din Viena. La întoarcere a predat Cursul de Fitotehnie, care l-a susţinut până în anul 1952, la Institutul Agronomic Iaşi. În acest an a fost solicitat ca profesor şi investit cu funcţia de rector (1956-1959) la Institutul Agronomic Bucureşti, până la pensionare (1970). A fost ceea ce numim un „profesor universitar clasic” pentru vremea sa, situat în grupul elitelor agronomice. Profesorul Zamfirescu a avut o înclinaţie recunoscută pentru cercetarea fundamentală. Cercetările sale, exclusiv în domeniul fitotehniei, se pot grupa astfel: studii privind fertilizarea culturilor, cercetări asupra absorbţiei elementelor nutritive la unele plante de câmp; cercetări privind cerinţele de vegetaţie ale unor plante de cultură; cercetări cu microelemente la unele plante de cultură; a studiat profund absorbţia apei prin organele aeriene ale plantei şi a elaborat teza de doctorat cu titlul „Cercetări asupra absorbţiei apei prin părţile aeriene ale plantelor”; îndrumări tehnice pentru cultivatori, între lucrările reprezentative pentru aceste teme se disting: „Observaţii asupra adâncimii de îngropare a îngrăşămintelor pe cernoziom levigat” (1953); „Observaţii la întrebuinţarea gunoiului de grajd în stepă”; „Influenţa temperaturii asupra absorbţiei substanţelor nutritive” (1936), „Influenţa temperaturii asupra absorbţiei fosforului la porumb, determinată cu ajutorul fosforului radioactiv ^{12}P” (1936); „Cultura ovăzului” (1951), „Cercetări privind regimul de umiditate la floarea soarelui” (1961), „Contribuţii la cunoaşterea biologiei porumbului” (1960), „Cercetări asupra interacţiunii microelementelor nutritive în condiţiile îngrăşării cu NPK la sfecla de zahăr” (1968), „Contribuţii privind influenţa îngrăşămintelor azotate asupra producţiei la soia” (1969), „Efectul fertilizării concomitente cu azotul, sulful şi molibdenul la soia” (1970). Profesorul N. Zamfirescu a coordonat elaborarea celui mai vast tratat de Fitotehnie, publicat în două ediţii (1956-1960), (1965) cu participarea celor mai mari profesori fitotehnişti din ţară de atunci. O altă lucrare de sinteză academică a fost publicată sub titlul de „Bazele biologice ale producţiei vegetale”. I-a fost atribuit titlul de „Doctor Docent”, „Profesor Emerit”, „Membru de Onoare” al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, membru corespondent al Academiei Române. El ocupă un loc de frunte în galeria marilor fitotehnişti români, fiind o personalitate foarte respectată între profesorii agronomi ai timpului său.

Irimie Staicu
15 apr 1904 - 1987 iul 12

Profesorul **Irimie Staicu** a fost unul dintre marii dascăli ai învăţământului agricol superior românesc, cercetător erudit, deschizător de căi în domeniul Agrotehnicii. S-a născut în comuna Cristian, judeţul Braşov. În anul 1924 a absolvit Liceul „Andrei Saguna” din oraşul de sub Tâmpa, iar în anul 1928 a fost diplomat al Şcolii Superioare de Agricultură Herăstrău, Bucureşti. În perioada 1930-1945 a lucrat la Catedra de Agrologie a profesorului Gh. Ionescu Şişeşti, parcurgând în acest interval şi doi ani de specializare la Colegiul de Agricultură din Kansas şi în Universitatea Nebraska, SUA. A obţinut doctoratul în ştiinţe agricole în anul 1938 şi docenţa în anul 1965. În anul 1945 a fost numit profesor la Facultatea de Agronomie Timişoara, unde a predat cursul de Pedologie (1945-1948) şi cursul de Agrotehnică (1945-1962). În continuare a fost profesor titular pentru Agrotehnică la Institutul Agronomic Bucureşti, până în anul 1975, la pensionare. A continuat ca îndrumător de doctorat următorii 10 ani. Profesorul I. Staicu a condus cu pasiune şi competenţă pregătirea practică a studenţilor în toate funcţiile avute din lunga sa activitate didactică. Cercetătorul Dr. I. Staicu a fost deschizător de căi în domeniul agrotehnicii, prin proiectarea şi organizarea experienţelor staţionare de lungă durată cu asolamente; experienţe cu arături adânci pe cernoziomuri; experienţe privind volumul solului erodat pe pante; cercetări pe sărături în Banat (cu C. V. Oprea); a realizat primele experienţe cu îngrăşăminte verzi; a impus arătura adâncă de toamnă pe cernoziomuri şi extinderea ei în general, după grosimea stratului arabil. Opera sa depăşeşte un volum de 6500 pagini, în peste 150 de lucrări diferite, între care sunt reprezentative: „Solul şi lucrările lui”, „Distrugerea solului prin eroziune” (1942), „Importanţa aratului timpuriu de vară pentru cultura de grâu” (1937), „Eroziunea solului agricol în regiunile Negreşti-Vaslui şi Cean- Turda” (1938), „Agrotehnica porumbului dublu hibrid” (1959). Între lucrările sale de sinteză se remarcă tratatul „Agrotehnica”, vol. I, vol. II, cu Gh. Ionescu Şişeşti (1958), „Agrotehnica”-tratat universitar (1967), „Noi contribuţii la studiul săraturilor din Câmpia de Vest a ţării” (cu C. V. Oprea). A contribuit semnificativ prin opera sa ştiinţifică la progresul agriculturii în România. Personalitatea sa a fost recunoscută prin înalte funcţii şi distincţii: şef de catedră, îndrumător de doctorat, director general al ICCA (1966-1969), şef de laborator de cercetare la ICCPT Fundulea. A fost primit membru corespondent al Academiei Române (1963); membru titular al ASAS; a avut înalta funcţie de vicepreşedinte al Comitetului Consultativ ONU, pentru aplicarea ştiinţei şi tehnicii de dezvoltare; a fost preşedinte al Comisiei de tehnologie a solului, la Societatea Internaţională de Ştiinţă a Solului. A fost decorat cu medalii şi ordine de stat.

Gheorghe Văluţă
1 sep 1901 - 1987 feb 12

Între fondatorii cercetărilor de fitotehnie şi marii dascăli ai învăţământului agronomic superior din prima jumătate a secolului XX, **Gheorghe Valuţă** are un loc recunoscut. S-a născut la 1 septembrie 1901 în satul Druţa din judeţul Bălţi, în Basarabia. A urmat cursurile medii la Şcoala Naţională de Viticultură Chişinău, între anii 1919-1923, unde a avut între profesori pe Ion C. Teodorescu şi Karl Knechtel. A continuat şcoala militară de ofiţeri (1923-1924) în ţară şi apoi a studiat la Academia de Agricultură din Cluj (1925-1929), obţinând diploma de inginer agronom. A fost angajat cercetător asistent la ICAR, iar în anii ce au urmat a obţinut titlul ştiinţific de doctor în specialitatea „Cultura plantelor" la Universitatea „Martin Luther" Wittenberg, Halle, în Germania. Profesorul Gh. Valuţă a fost un cercetător clasic pentru prima jumătate a secolului XX, promovând toate gradele profesionale, până la cel de „Şef de secţie" pentru domeniul Fitotehnie (1949). A cercetat teme de fitotehnică şi agrobiologie, cu aplecare spre studiul factorilor ecologici raportaţi la cerinţele de vegetaţie ale plantelor, între lucrările tipice pentru aceste domenii sunt reprezentative: „Contribuţii la stabilirea agrotehnicii grâului de toamnă" (1961), „Cultura soiei" (1937), „Zonele ecologice ale porumbului în RPR" (1954), „Semănatul plantelor de primăvară în pragul şi timpul iernii" (1956), „Iarovizarea plantelor (1951). Subliniem că lucrările sale au un profund caracter ştiinţific şi tehnic şi sunt redate pe zeci de pagini fiecare. Profesorul Gh. Valuţă a avut contribuţii esenţiale la unele lucrări de sinteză epocale, publicate în specialitatea sa. Este autor participant la primul mare tratat de „Fitotehnie" (1956), coordonat de N. Zamfirescu; a publicat sub coordonarea sa şi a lui O. Berbecel excepţionala lucrare „Zonarea ecologică a plantelor agricole din RPR" (1960); este autorul capitolelor 11, 12, la monumentala lucrare „Porumbul"-studiu monografic. În anul 1945 a fost angajat ca profesor de Fitotehnie la Facultatea de Agronomie Timişoara; în anul 1949 a trecut pe acelaşi post la Institutul Agronomic Bucureşti (1963), iar după pensionare a activat la Institutul Pedagogic Piteşti (1969). A fost un dascăl exigent, harnic, iubitor al tinerilor studioşi şi un protector generos al colegilor mai tineri; un model pentru cei din jurul său. Pentru meritele sale didactice şi de cercetător a fost decorat cu Ordinul „Meritul Agricol" în grad de Cavaler (1939); cu Ordinul „Coroana României" în grad de Cavaler (1941) şi a fost ales membru al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, În anul 1969.

Nicolae Hulpoi
15 feb 1905 – 1997 mar 6

Profesorul **Nicolae Hulpoi** s-a născut în satul Oşlobeni, judeţul Neamţ. A învăţat şcoala primară în localitate iar liceul la Piatra Neamţ şi Sighetul Marmaţiei. A urmat studii superioare la Academia de înalte Ştiinţe Agronomice Bucureşti, între anii 1927-1931, fiind un student eminent, care a primit diploma de inginer agronom „Cu distincţie”. La absolvire a fost angajat asistent la Catedra de agrologie a prof. Gh. Ionescu-Şişeşti, al cărui discipol s-a considerat. Între anii 1931-1935 a susţinut aici teza de doctorat distinsă prin calificativul „Magna cum Laudae”. A parcurs apoi studii de specializare în Microbiologia solului la Universitatea din Gottingen, Universitatea din Leipzig (Germania), la Staţiunea Experimentală Rothamsted (Anglia); la Staţiunile Experimentale New Jersey (SUA) şi la Institutul Naţional Agronomic Versailles (Franţa). Întors în ţară cu o profundă specializare în microbiologia solului, Dr. Nicolae Hulpoi a fost numit şef de laborator la ICAR, unde a lucrat între 1938-1947, cu o contribuţie excepţională în cercetarea asupra aplicării îngrăşămintelor la culturile de câmp. La înfiinţarea Facultăţii de îmbunătăţiri Funciare Galaţi, în anul 1948, a fost solicitat să susţină cursurile de „Agrotehnica terenurilor ameliorate”, „Culturi irigate”, precum şi „Agrofitotehnia” la secţia de Organizare a Teritoriului Agricol. Timp de 17 ani a servit cu dăruire catedra universitară (1965). În anul 1957 a fost numit director ştiinţific şi şef de secţie de cercetare la ICCPT Fundulea, unde a organizat o şcoală de nivel european. Proiectele de cercetare şi realizarea lor au avut amprenta competenţei şi exigenţelor sale profesionale; a fost un cercetător de anvergură şi notorietate. În cercetările sale a evidenţiat eficienţa asolamentelor de durată medie (3-6 ani); a stabilit tehnologii noi de cultivare pentru grâu, porumb hibrid, floarea soarelui, soia, sfeclă de zahăr, culturi furajere; a experimentat sistemul „Dry farming” (pentru combaterea secetei); a avut contribuţii deosebite în privinţa fertilizării culturilor în condiţii de irigare şi a publicat lucrări importante privind studiul microorganismelor din sol. Opera sa ştiinţifică este redată în peste 300 de lucrări diversificate, între care distingem: „Agrotehnica porumbului dublu hibrid”, „Contribuţii privind rotaţia culturilor în condiţii de irigare”, „Eficienţa îngrăşămintelor pe solurile din incintele îndiguite ale Dunării”, „Influenţa adâncimii stratului arabil asupra producţiei de porumb”, „Contribuţii asupra studiului microorganismelor din sol la Băneasa” (Ilfov) ş.a. Pentru contribuţia sa semnificativă în cercetarea agricolă a fost ales membru titular al ASAS; distins cu Ordinul Muncii, cl. a III-a; a fost distins cu premiul Academiei Române pentru lucrarea „Mineralizarea substanţei organice din sol”; i-a fost acordat „Premiul de Stat” pentru promovarea culturii porumbului hibrid în România.

Gheorghe Bâlteanu
16 sep 1924 – 2010 oct 21

Profesorul **Gh. Bâlteanu** s-a născut la Băltea, judeţul Gorj. A absolvit Facultatea de Agronomie la Timişoara în anul 1949, ca şef de promoţie. A parcurs perioada de perfecţionare pentru doctorat la profesorul N. Zamfirescu, în Institutul Agronomic Bucureşti (1952-1955); devine şef de lucrări (1955-1962); conferenţiar (1962-1967); prof. titular (1967-1990); prof. consultant (1990-2005). A fost prodecan (1958-1962), prorector (1964-1969), rector (1969-1972). A parcurs perioade scurte de perfecţionare la Universitatea de Agricultură din Milano (1962-1963), Universitatea Nitra-Praga, Universitatea „K. A. Timiriazev" din Moscova ş.a. A publicat peste 200 de lucrări ştiinţifice. Investigaţiile sale au urmărit: aplicarea îngrăşămintelor la culturi de câmp; studii privind cerinţele de vegetaţie ale plantelor cultivate; cercetări asupra relaţiilor între însuşirile biologice ale plantei cultivate şi tehnologia culturii; culturi comparative cu soiuri şi hibrizi: a efectuat ample şi profunde cercetări asupra fertilizării la grâu, porumb, floarea soarelui, soia, sfeclă de zahăr, bumbac ş.a.; a studiat alte verigi tehnologice ale culturilor de câmp; cercetări vaste asupra culturii bumbacului (14 lucrări). Între lucrările sale reprezentative se disting: „Cercetări privind regimul de umiditate al florii soarelui pe fazele de vegetaţie" (1961), „Contribuţii la stabilirea perioadelor critice în nutriţia minerală a porumbului" (1961), „Cercetări privind comportarea plantelor de cartof la diferite raporturi între NPK pe solul brun roşcat de pădure", „Influenţa temperaturii mediului de nutriţie asupra absorbţiei fosforului de către plantele de porumb, fasole şi mazăre, folosind ^{32}P" (1960), „Influenţa îngrăşămintelor şi umidităţii asupra producţiei de bumbac" (teză, 1955) ş.a. Prof. Gh. Bâlteanu este unul dintre importanţii autori ai lucrărilor de sinteză în fitotehnie. Tratatul „Fitotehnie" publicat în anii 1969 (788 pag.), 1974 (755 pag.), 1989 (713 pag.), 1993 (549 pag.), 1998 (502 pag.) şi 2002 a luminat domeniul culturii plantelor de câmp peste 3 decenii din secolul XX. A publicat 29 cursuri universitare, manuale şi alte lucrări de nivel superior; peste 10 broşuri şi numeroase articole, referate, recenzii, conferinţe radio ş.a. Între lucrările sale de sinteză se disting: „Plantele tehnice", în Manualul ing. Agr.-vol. I, ediţia 1957 (207 pag.), „Memorator pentru producţia vegetală", „Plantele de cultură, hrană şi materii prime", „Mica enciclopedie agricolă", 597 pag. (1988), „Porumbul" (autor participant), „Grâul", 512 pag. (autor participant), „Culturi furajere în mirişte", „Fitotehnica", col., 488 pag. (1972). Prof. Gh. Bâlteanu este „Doctor Docent în ştiinţe", membru titular al ASAS, Doctor Honoris Causa al Universităţii Agronomice Timişoara, medaliat de mai multe ori cu distincţii de stat. Este membru fondator al Societăţii Inginerilor Agronomi şi preşedinte executiv (1990-1996), preşedinte de onoare din 1997, membru al Academiei Slovace de Agricultură. Este unul dintre marii oameni de ştiinţă agronomi ai timpului său.

Nicolae Șarpe
4 sep 1923 – 2016 feb 25

Dr. **Nicolae Şarpe** s-a născut la Goicea Mare, judeţul Dolj. Este cea mai reprezentativă personalitate în domeniul cercetării şi folosirii erbicidelor în agricultură. A absolvit Facultatea de Agronomie din Timişoara în 1949; a continuat studii de doctorat la „Academia K.A. Timiriazev" Moscova (1954). A fost numit şef de laborator la Secţia de Fitotehnie a ICAR, condusă de prof. dr. Gh. Valuţă, iar în anul 1957 a devenit şef al Laboratorului de Fitotehnie la ICCP-Fundulea. Din anul 1961 a început cercetări în domeniul folosirii erbicidelor la aproape toate plantele cultivate (25 specii) până după anul 2000. A studiat prin experienţe aproape 900 substanţe cu efect erbicid. Aproximativ 60-70% din erbicidele produse în lume au fost importate şi studiate în România prin interesul şi participarea sa. A elaborat planuri şi a coordonat întreaga reţea de cercetare, privind erbicidele, la scară naţională. A susţinut 655 lucrări cu rezultate de cercetare în 53 sesiuni ştiinţifice; a participat cu 80 referate la simpozioane internaţionale, la 22 sesiuni CAER şi în ţară şi în străinătate (Franţa, Anglia, Belgia, Danemarca, Italia, Iugoslavia, Grecia, Polonia, Ungaria, URSS ş.a.). Dr. N. Şarpe este coordonatorul unei impresionante serii de 15 volume de sinteză, cu rezultatele cercetărilor în plan naţional, asupra erbicidelor, care surprind perioada 1965-1998. Ele cuprind 730 de lucrări de cercetare pe o întindere de 6890 pagini. Prin cercetările sale şi ale colectivelor pe care le-a coordonat, dr. N. Şarpe a instituit un sistem tehnologic modern de utilizare a erbicidelor în agricultura ţării. Între lucrările de sinteză, care sunt definite ca realizări ştiinţifice monografice unice de o excepţională valoare, elaborate de dr. N. Şarpe, în mare măsură pe baza propriilor cercetări se detaşează: „Erbicidele şi utilizarea lor", 195 pag. (1967), „Combaterea chimică a buruienilor din culturile de câmp", 550 pag.(1981), „Combaterea integrată a buruienilor din culturile agricole", 450 pag. (1997); „Erbicidele şi strategiile de combatere chimică a buruienilor din agricultură", 1000 pg. (1998). Dr. N. Şarpe este membru de onoare al ASAS; membru al „Academiei de Ştiinţe din New York"; membru al „Societăţii Europene pentru Studiul Buruienilor" (E.W.R.S.). Din anul 1998 este conducător de doctoranzi în specialitatea Agrofitotehnie (erbicide). Pentru istoria agrară rămâne fondatorul şi promotorul dezvoltării ştiinţei erbicidelor în România, în perioada 1965-2005. Din anul 1990, dr. N. Şarpe este consultant ALCEDO şi unul dintre cei mai mari specialişti în domeniul erbicidelor în plan naţional şi internaţional; este omul de ştiinţă care a consacrat acestei specialităţi deplina sa capacitate şi putere de muncă.

Alexandru Salontai
21 feb 1927 -

Profesorul **Alexandru Salontai** s-a născut la Tiocul de Jos, judeţul Cluj. Între anii 1948-1953 a studiat „Agronomia” la Cluj absolvind secţia de „Selecţia plantelor”. A fost reţinut ca asistent la catedra de Agrofitotehnie şi Ameliorarea plantelor (1953) la acad. prof. V. Velican. În anul 1968 devine conferenţiar, iar în anul 1972, profesor. A slujit catedra universitară 45 ani, fiind recunoscut între marii profesori din Agronomia clujeană. A fost autor la manualul unic de fitotehnie pentru facultăţile agronomice în anii 1978, 1983, 1991, coordonat de prof. Gh. Bălteanu. Pentru studenţii săi a elaborat „Curs de Fitotehnie” (Plante tehnice) 513 pag., 1971, 403 pag., 1975; „Curs de Fitotehnie-partea I (Fitotehnie generală) 275 pag., 1977, cu L. Muntean; „Curs de Fitotehnie”-760 pag., 1982. Tot în acest interval a elaborat „Caiet de lucrări practice la Fitotehnie” în 15 ediţii. Timp de 8 ani a fost decan al Facultăţii de Agricultură şi Horticultură (1976-1984), iar următorii 6 ani, rector al Institutului Agronomic (1984-1990), cu rezultate manageriale excepţionale, între care amintim: înfiinţarea Secţiei de Horticultură; înfiinţarea plantaţiei de pomi, viţă- de-vie şi dendro-floricolă; terasarea terenului pentru colecţia de specii şi soiuri de plante horticole; construirea serelor-solar; extinderea plantaţiei de hamei; organizarea complexului experimental pentru plante medicinale. Profesorul Al. Salontai a publicat 320 de lucrări ştiinţifice. A întreprins profunde cercetări asupra lucrărilor solului, asolamentului şi rotaţiei culturilor, ecologiei şi tehnologiei de cultivare a unor plante de câmp, bioecologiei şi tehnologiei de cultivare a cartofului şi sfeclei de zahăr; biologiei şi tehnologiei hameiului şi a plantelor medicinale cultivate; sistemelor de agricultură. Între lucrările sale de cercetare se remarcă: „Cercetări privind biologia hameiului în condiţiile de la Cluj” (1969), „Rezultate experimentale cu erbicide la cartof” (1971), „Interdependenţa factorilor soi, desime şi fertilizare la sfecla de zahăr neirigată” (1980), „Cercetări privind dozele şi raporturile optime de fertilizare chimică la hamei” (col., 1984), „Absorbţia foliară, translocarea şi localizarea ^{32}P la trifoiul roşu, cartof, porumb şi măr” (1988), „Organogeneza hameiului” (1988) ş.a. A obţinut 8 brevete de invenţie pentru această cultură şi este autorul primelor soiuri româneşti de hamei cu înaltă productivitate şi valoare: Aroma, Napoca 1, Transilvania, Alfa, Productiv. Monografia „Hameiul” 642 pag. (2002) reprezintă o operă de interes major în plan naţional şi zonal în Europa. Între lucrările de sinteză reprezentative pentru prof. Al. Salontai amintim: „Certificarea şi controlul seminţelor şi materialului săditor la culturile de câmp” 248 pag. (1988), „Fitotehnie” (1979, 1983), „Cultura Hameiului” 218 pag. (1983), „Fitotehnie” (1991), „Hameiul, orzul şi berea”, 185 pag. (1996). Prof. Al. Salontai este îndrumător de doctorat, membru corespondent al ASAS, membru al A.O.S.R., membru al S.N.Ş.S. din România, preşedinte de onoare al Asociaţiei cultivatorilor de hamei din România, membru în Comisia Ştiinţifică a Comitetului Internaţional al Hameiului ş.a. A fost distins cu „Diploma de Onoare a USAMV - Cluj”; cu „Diploma de fidelitate” pentru măiestrie pedagogică. A primit distincţii de stat.

Gheorghe Sin
11 iun 1942 -

Prof. dr. **Gheorghe Sin** este una dintre marile personalităţi ale cercetărilor din domeniul agrofitotehniei. S-a născut în comuna Piatra, judeţul Teleorman. A absolvit Facultatea de Agricultură din Institutul Agronomic „N. Bălcescu” Bucureşti (1965). A fost încadrat cercetător la ICCPT Fundulea (1965), obţinând toate gradele de cercetare. Doctoratul în agronomie l-a obţinut în anul 1972. A urmat perioade de specializare în agrotehnică şi fizica solului în Germania. În cei peste 40 ani de activitate, până în prezent, dr. Gh. Sin a publicat circa 200 lucrări ştiinţifice, dintre care 29 lucrări sub formă de monografii, tratate, cărţi tehnice, broşuri, cursuri universitare, plus două brevete de invenţie. Temele sale de cercetare s-au orientat asupra: asolamentelor şi rotaţiei culturilor, lucrările solului; perfecţionării tehnologiei de semănat; evoluţiei însuşirilor solului ca efect al aplicării noilor tehnologii; utilizării maşinilor perfecţionate ş.a. Dr. Gh. Sin a iniţiat cercetări staţionare de lungă durată, perfecţionând sistemul Rothamstadt (Anglia). Între lucrările sale reprezentative se disting: „Cercetări privind cultura grâului fără arătură” (1969), „Cercetări privind influenţa asolamentului la cultura sfeclei de zahăr” (1973), „Lucrările minime ale solului şi perspectiva lor în România” (1979), „Posibilităţi de reducere a lucrărilor solului la culturile de grâu, porumb şi floarea-soarelui” (1986), „Modificarea însuşirilor fizice şi chimice ale solului sub influenţa modului de folosinţă a acestuia” (1980), „Rezultate privind aportul lucrărilor solului la combaterea integrată a buruienilor” (1990), „Raţionalizarea lucrărilor de bază ale solului pentru culturile de grâu şi porumb” (1995). A cercetat utilizarea izotopilor în agricultură. Din anul 1980 este profesor asociat şi titular la Institutul Agronomic Bucureşti (USAMV), unde a elaborat cursul de „Asistenţă şi Consultanţă Agricolă”, 271 pag. (1996), fiind deschizător de drum în domeniu; cursul de „Tehnici experimentale agricole” 162 pag. (1992) la Universitatea Ecologică Bucureşti şi cursul de „Agrotehnică” (1996) pentru Universitatea Fermierul. Profesorul Gh. Sin este o personalitate remarcabilă prin elaborarea a numeroase lucrări de sinteză în domeniul agrofîtotehniei: „Combaterea buruienilor şi producţia agricolă” (1977), „Calitatea lucrărilor agricole executate mecanizat” vol. I, 276 pag. (1987), „Calitatea lucrărilor agrotehnice executate mecanizat pentru eliberarea terenului, transportul şi păstrarea producţiei”, col., 280 pag. (1993), „Curs de tehnică experimentală agricolă”, „Soia”, cu N. Giosan şi I. Nicolae (1986), „Cultura florii-soarelui”, cu Cr. Hera (1989), „Tehnologii cadru pentru cultura plantelor de câmp”, 502 pag. (1996), „Cartea fermierului agricol”, 206 pag. (1999), „îngrăşăminte simple şi complexe foliare tehnologii de utilizare şi eficienţă economică”, 204 pag. (1995), „îndrumător pentru cultura plantelor de câmp”, 230 pag. (2001). În baza înaltelor sale capacităţi profesionale a fost investit cu diferite funcţii manageriale: director general al ICCPT Fundulea (1998-2000), director al Direcţiei de Cercetare, Formare şi Extensie în Ministerul Agriculturii (2000- 2002); secretar general al ASAS până în prezent (2006). Profesorul dr. Gh. Sin este membru al ASAS; membru al S.N.Ş.S.; membru al Societăţii Internaţionale pentru Cercetări în domeniul lucrărilor solului; vicepreşedinte al Societăţii Inginerilor Agronomi din România. Este distins cu „Premiul Academiei Române”, Ordinul „Meritul ştiinţific” (1986); în anul 2006 a fost ales membru corespondent al Academiei Române ş.a.

Constantin Milică
26 aug 1929 -

Profesorul dr. **Constantin Milică** că este unul dintre liderii recunoscuţi în domeniul fiziologiei plantelor; se află între cei mai mari specialişti în cunoaşterea plantelor medicinale, a utilizării lor şi producerii uleiurilor eterice, iar pe lângă acestea a confirmat calităţile unui dascăl universitar erudit. S-a născut în oraşul Tecuci. A absolvit Facultatea de Horticultura la Institutul Agronomic Bucureşti (1951). Din anul 1955 este „Doctor în agronomie" şi a lucrat ca cercetător la ICAR, şi ICCA, apoi ASAS, fiind şeful „Laboratorului de fiziologia plantelor", până în anul 1973. În acest an a devenit profesor la Institutul Agronomic Iaşi. A fost un profesor erudit. În sprijinul pregătirii studenţilor, a elaborat „îndrumător de lucrări practice la Fiziologia plantelor" în patru ediţii: Ediţia I, 210 pag. (1986)...., Ediţia a IV-a, 167 pag. (1999). Este autorul cursului de „Fiziologia plantelor", vol. I, 289 pag. (1976), vol. II, 286 pag. (1988). Este coordonatorul manualului universitar unic „Fiziologia vegetală", pentru facultăţile de agronomie din România (365 pag., 1975; 332 pag., 1977). A fondat cursul universitar „Biotehnologii modeme" pentm studenţii din facultăţile agronomice, 108 pag. (1994). Sinteza activităţii sale de cercetare prodigioasă exprimată statistic este ilustrată prin 236 lucrări de specialitate în domeniul fiziologiei vegetale, al identificării de noi plante medicinale şi alcătuirea de colecţii; biochimismul acumulării uleiurilor eterice şi a principiilor active din plante aromatice, valorificabile în industria farmaceutică, alimentară şi alimentaţie, biotehnologii moderne în horticultura. Aproape 25 de lucrări au fost publicate în limbi străine. În ultimii ani are o activitate remarcabilă în tratamente cu plante medicinale. Între lucrările sale de sinteză bazate în măsură semnificativă pe cercetări proprii, citãm: „Substanţe bioactive în cultura plantelor", 119 pag. (1968), „Regulatori de creştere în cultura plantelor", 180 pag. (1969), „Biologia plantelor agricole la temperaturi scăzute", 124 pag. (1972), „Biotehnologiile viitorului", 352 pag. (1999), „Substanţe bioactive în horticultura", 250 pag. (1983), „Plantele medicinale şi aromatice în terapia medicală", 123 pag. (2001), „Tratamente naturiste în bolile aparatului digestiv vol. I, II", 302 pag. (2002), curs de „Fiziologie vegetală" în 6 ediţii. În anul 1992 a fost investit conducător de doctorat. A fost director manager al Centrului de Cercetare şi Inovare Aplicativă „Moldosin" din Ministerul Educaţiei (1992-1997), vicepreşedinte al Societăţii Internaţionale de Parfumuri „Salvia" (1955), vicepreşedinte al Societăţii Naţionale de Cosmetologie din România. A obţinut diploma de onoare pentru „Creativitate şi eficienţă" în învăţământ (1989), Diplomă de excelenţă a Societăţii Naţionale de Horticultura (2000) şi titlul de „Cetăţean de onoare" al oraşului Tecuci (2000), oraşul natal ş.a. Este membru al unor societăţi ştiinţifice din străinătate.

Matei Berindei
16 oct 1922 – 2009 dec 05

Dr. **Matei Berindei** s-a născut în localitatea Bălăceşti, judeţul Gorj. A învăţat la Liceul „Fraţii Buzeşti” din Craiova (1934-1942), iar în perioada 1943-1948 a studiat la Facultatea de Agronomie Bucureşti. Doctoratul în agronomie l-a susţinut în anul 1960 (candidat în ştiinţe agricole), sub îndrumarea profesorului Gh. Valuţă, la ICAR. După absolvire a început activitatea la ICAR, în anul 1963. La înfiinţarea „Institutului de Cercetări pentru Cartof şi Sfeclă de Zahăr”- Braşov în anul 1967, a fost numit director ştiinţific al instituţiei, deţinând acest post până în anul 1977, iar în perioada 1977-1981 a primit funcţia de director general al „Institutului de Cercetare şi Producţie pentru Cartof-Braşov. El a fost un continuator, pe o treaptă superioară a cercetărilor începute de Ecaterina Constantinescu, Vasile Velican, loan Bretan, loan Fodor, loan Simionescu. A publicat 206 lucrări cu rezultate de cercetare, studii şi analize practice şi 20 lucrări de sinteză, reprezentate de monografii, cărţi tehnice şi broşuri, îmbogăţind semnificativ bibliografia pentru cultura cartofului. Dintre lucrările publicate pe baza cercetărilor sale, sunt reprezentative: „Plantarea de vară a cartofului”, „Caracterizarea botanică şi biologică a cartofului” (1956), „Cultura intercalată a cartofului”, „Producerea cartofului de sămânţă în regiunile de câmpie”, „Bazine specializate pentru cultura cartofului în Transilvania şi nordul Moldovei” (1969), „Sistemul de lucrare a solului pentru cartof” (1979), „Microzonarea cartofului şi organizarea producţiei de cartof în consiliile unice agroindustriale” (1982) ş.a. Dr. Matei Berindei a avut un rol de lider în elaborarea lucrărilor de sinteză pentru cultura cartofului, între care se remarcă, prin valoare ştiinţifică şi tehnică: „Cartoful” (coord. Ec. Constantinescu) 408 pag. (1969); „Cultura cartofului”, 200 pag. (1965); „Cultura cartofilor timpurii”, 62 pag. (1960), „Zonarea producţiei de cartof”, 197 pag. (1975); „Producerea cartofului de sămânţă”, 168 pag. (1970); „Zonarea ecologică a plantelor agricole în RPR”, 286 pag., coord. Gh. Văluţă, (1960). Personalitatea sa a fost elogios recunoscută prin: acordarea titlului de „Doctor docent în ştiinţe”, îndrumător de doctorat, secretar ştiinţific al Secţiei de Horticultură din ASAS, profesor asociat la Universitatea Agronomică Bucureşti, membru al Consiliului de conducere al Asociaţiei Europene a Cercetătorilor la cartof. I-a fost acordat Premiul Academiei Române în anii 1960 şi 1980. Este lider recunoscut al cercetărilor şi publicisticii pentru cultura cartofului din ultimele trei decenii ale secolului XX; mare personalitate agronomică, părinte al acestei culturi.

Mihai Berca
11 nov 1943 -

Profesorul **Mihai Berca** este o personalitate agronomică de mare complexitate, prin domeniile de specialitate abordate, aducând contribuţii de excepţie în activităţi de cercetare, publicistică şi promovare practică. S-a născut ,a 10 noiembrie 1943 în familia preotului Vasile şi Eugenia Berea din comuna Cârbeşti, judeţul Goij. A absolvit liceul la Târgu Jiu şi Facultatea de Agronomie la IANB Bucureşti (1966), ca şef de promoţie. Este „Doctor în agronomie" (1972), absolvent al Facultăţii de Cibernetică (1973) şi a parcurs specializări în domeniul protecţiei plantelor, combaterii buruienilor ş.a. La absolvire a fost reţinut ca asistent la Catedra de Agrotehnică şi Tehnică experimentală, iar din anul 1975 devine profesor asociat pentru disciplinele Erbologie, urmând ca din 1993 şi până în prezent să fie titular la disciplinele „Teoria gestiunii mediului şi a resurselor naturale" şi „Strategii de protecţia mediului şi gestiunea resurselor naturale", în cadrul Catedrei de Management din USAMV Bucureşti. În anul 1975 ocupă postul de Consilier pentru probleme de Protecţia plantelor la SC Hoechst, apoi Director de marketing (1975-1990). Din anul 1991 este Director general la SIBCO Agrovet, societate pe acţiuni, unde organizează prima reţea privată de protecţia plantelor, cu 16 filiale şi 120 agenţii, devansând marile societăţi străine. Este o societate activă şi în prezent. Simultan a avut o activitate remarcabilă privind înfiinţarea „S.C. Fermierul" şi a revistei Fermierul; înfiinţarea Fundaţiei CERA şi a revistei „Agricultorul român"; organizarea „Centrului de învăţământ la distanţă" din USAMV Bucureşti; executarea a trei proiecte PHARE, organizarea de simpozioane şi publicarea a peste 100 articole de specialitate în revistele „Economistul", „Satul", „Agricultorul român". Profesorul Mihai Berea a abordat activitatea de cercetare încă din studenţie. Lucrările sale de statistică matematică aplicată la agricultură îl alătură marilor reprezentanţi ai domeniului, N. Săulescu şi N. Ceapoiu. Apoi, cercetările sale în domeniul aplicării erbicidelor (cu peste 50 lucrări) îl situează drept continuator recunoscut al dr.-lui N. Şarpe. În cercetările de combatere a buruienilor este unul dintre iniţiatorii ideii de combatere integrată. Tematica sa de cercetare a fost însă mai variată, după cum urmează: relaţia între plante şi produsele fitofarmaceutice, managementul produselor fitofarmaceutice, relaţii între plantă şi sol; cercetări privind refacerea sistemelor ecologice; celula ca resursă ş.a. Profesorul Mihai Berea este autorul unor excepţionale lucrări de sinteză: „Statistica matematicii agricole în agricultură" (1968), „Utilizarea raţională a erbicidelor şi protecţia ecosistemelor" (1975-1996), 10 volume; „Ecologie şi protecţia mediului", 435 pag. (2000); „Planificarea de mediu şi gestiunea resurselor naturale", 471 pag. (2006); „Teorie şi practică în biotehnologii genetice", 496 pag. (2005); „Ecologia solului" (sub tipar) ş.a. Recunoaşterea distinsei sale personalităţi se exprimă prin calitatea de: preşedinte al Societăţii Naţionale de Protecţia Plantelor; al Societăţii Române pentru Studiul Combaterii Buruienilor; al Fundaţiei Universitare CERA, pentru Dezvoltare Agricolă Rurală; laureat al Premiului Academiei Române (1986,2005) ş.a.

Lucian Buzdugan
5 iul 1947 -

Dr. ing. **Lucian Buzdugan** face parte din grupul de elită al agronomilor, care au introdus metodele realizării culturilor intensive, care se ridică la nivelul celor mai înaintate explorări în plan mondial. Azi este un reprezentant cu faimă și renume, pentru realizările sale agronomice excepționale, în condiții pedaclimatice speciale, unice pe teritoriul României, în "Insulă Mare a Brăilei" (Agricost).

Lucian Buzdugan să născut la 5 iulie 1947 în comuna Găiceana, județul Bacău, a absolvit liceul în 1961 la Tg. Ocna și Facultatea de Agronomie din Institutul Agronomic Iași în anul 1970. A pregătit teza de licență în specialitatea "Ameliorarea plantelor" sub conducerea distinsului cercetător Dr. Vasile Rusanoski, unul dintre primi creatori ai hibrizilor de porumb din Moldova la staţiunea de Cercetări Agricole Podu Iloaiei.

Fiind un absolvent iminent a fost repartizat prin "Comisie de stat" la vestita exploataţie Agricolă "I.A.S. Girov" județul Neamț, unde a parcurs cu interes și fără grabă etapele de inginer agronom stagiar și "Inginer șef de ferma", lucrând și la I.A.S. Roman până în anul 1975.

În anul 1976 inginerul L. Buzdugan a fost selecţionat în grupul celor mai valoroși tineri ingineri ai ţării care au fost trimiși la specializare în forme de elită din Statele Unite ale Americi. Astăzi, după mulţi ani, recunoaște că "experienţa americană" a fost o școlă importantă pentru viitorul său professional.

La întoarcere, după stagiul parcurs, Trustul I.A.S. Neamț i-a acordat funcția de "Director tehnic adjunct", unde a fost numit apoi "Director", de către cunoscutul agronom Marin Capisizu, unu dintre cei mai apreciaţi conducători ai agriculturii de stat pentru perioada 1978-1982. În acesta perioadă a introdus în fermele de stat elemente noi din tehnologiile americane pentru culturile agricole: folosirea îngrășămintelor chimice lichide (ape amoniacale) utilizarea dejecţiilor lichide din complexe zootehnice, afânarea adâncă a solului, combaterea integrală a buruienilor, bolilolor și dăunătorilor, mecanizarea integrală a unor culturi agricole, supra însămânţarea și exploatarea pajistilor s.a.

După "Revoluția din 1989" a condus O.C.A.I.A. Neamț, iar între ani 1998-2001 a fost invitat "Consilier-inginer șef" la "S.C.T. Brazi Neamț", societate înființară de regretatul inginer Culita Târâtă. Se știe că "S.C.T. 3 Brazi", Neamț a luat în exploatare prin "Contract de arenda" vestita societate "Insulă Mare a Brailei" la 28 august 2001, iar Dr. Lucian Buzdugan a fost numit director general. A fost specialistul, care împreună cu ing. Culiță Tărâță și șefii de fermă au salvat acesta societate de la un faliment sigur, de la pulvelizare și un dezastru și-au ridicat-o la un statut de nivel mondial. Azi este o emblemă mondială.

Dr. L. Buzduga și echipa sa după o chipzuinta analiză stiințifică au stabilit culturile pentru asolamente, rotaţia și tehnologiile de cultură pe o suprafaţă de

55,682 ha. Au început cu 4540 kg grâu/ha şi 5000 kg/ha porumb extinzânt asolamentul peste durata clasică de patru ani cu o structură originală de culturi: grâu, răpită, floarea soarelui, porumb, plus orz şi soia.

În anul 2010 în "Insulă" se obtineu 5569kg/ha grâu. 8237 kg/ha porumb, 6123 kg/ha orz, 3174 kg/ha răpită, 3408 kg/ha soia, 2545 kg floarea soarelui. Aceste rezultate sau obţinut şi în urma innoiri bazei de mecanizare complet, refacerea sistemului irigaţii pe 40.000 ha: introducerea scarificării adânci a solului şi efectuarea arăturilor adânci: tocarea resturilor vegetale şi introducerea în sol, aplicarea dozelor moderate de îngrăşăminte la samănat şi a celor "Foliare", date în vegetație.

Au renunțat la lucrările de primăvară; prașile și la lucrarea cu sapa rotativă. Au fost măsuri noi cu rezultate pozitive. Volumul investiţiilor din "Insulă" au ajuns la 65 milioane euro pentru cele mai noi tractoare şi utilaje.

Toate măsurile luate sau supus devizei: "Să producem cât mai mult, utilizând cât mai puţin".

Lucrările de cercetare şi scrierile agronomice semnate L. Buzdugan a fost realizate într-o perioadă de 40 de ani, sub 42 titluri: Genetică vegetală aplicală la plante de cultură fitotehnic şi irigaţii, economie şi noi tehnologii. Citäm: "Plante transgenice, obţinere, cultivare", "Culturile modificare genetic" -studiu, "Impactul utilizării plantelor modificare genetic".

Dr. Lucian Buzdugan este unul dintre marii specialist în cultura rapitei: "Răpița cultura viitorului" (2006), "Recoltarea rapitei", "Tehnologia culturii rapitei în Insulă Mare". A fost un susţinător pertinent al culturilor modificate genetice. Întrega viaţa a planetei a progresat prin modificări generice şi pe cale naturală. Să-l recitim pe Darwin. În acest domeniu a publicat: "Soia transgenică, o şansă pentru România" şi "Soiul Ready un miracol al biotehnologiei". Are lucrări importante în domeniul economiei. Este membru în opt organizaţii profesionale naţionale şi internaţional şi distins cu premii şi medalii pentru meritele sale agronomice.

Dr. Lucian Buzdugan are un volum important de cercetări științifice. Este considerat ca mare specialist în cultura rapiței, dar în egală masură și pentru cereale. Este un promotor respectat al marilor tehnologii și un susținător rațional al intereselor agriculturilor.

Insula Mare a Brăilei

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

VI. SPECIALIŞTI CULTURA PLANTELOR FURAJERE ŞI PAJIŞTILOR 1900-1925

1. ION SAFTA (1897-1983)
2. GHEORGHE ANGHEL (1910-1986)
3. IOAN PUIA (1923-2003)

VI. SPECIALIŞTI CULTURA PLANTELOR FURAJERE ŞI PAJIŞTILOR 1925-1950

4. COSTICĂ BĂRBULESCU (n. 1925)
5. IULIU MOGA (1928-2007)
6. NICOLAE DUMITRESCU (n. 1930)
7. NECULAI DRAGOMIR (n. 1949)

Unele plante furajere sunt cunoscute chiar din antichitate. Astfel, „Plinius cel Bătrân”, în „Istoria naturală”, susţine că lucerna a apărut în timpul invaziei Perşilor în Grecia, pe vremea împăratului Darius, cu trei secole înainte de Cristos. Trifoiul îl găsim prezentat în unele lucrări din secolul al XII-lea e.n., iar sparceta apare prima oară în lucrările lui Olivier de Serres, când era destul de răspândită în Franţa din acea vreme. Mult mai târziu a început cultivarea plantelor anuale pentru furaj; sfecla furajeră s-a cultivat la începutul secolului al XVIII-lea în Germania, pe Rin; porumbul pentru furaj verde îl găsim cultivat în Franţa la începutul secolului al XlX-lea; napii furajeri se cultivau în nord-vestul Europei pe la mijlocul aceluiaşi secol.

În ţara noastră, introducerea plantelor furajere anuale cultivate începe abia din secolul XX, iar extinderea propriu-zisă a avut loc treptat după anul 1950, ajungând în anul 1973 la 1,2 mii. ha. Acestea produceau alături de cele 4,2 mii. ha. pajişti naturale, pentru constituirea bazei furajere. Se spune că lucerna era cultivată la români din jurul anului 1800, iar meiul din vechime. Prima lucrare importantă cu privire la producerea furajelor a fost publicată, la noi, de către profesorul George Maior sub titlul „Fâneţele şi păşunile de munte” (1923). Activitatea în domeniu a continuat anemic în ICAR şi s-a intensificat mult după anul 1962, când s-a înfiinţat „Institutul Central de Cercetări Agricole”, transformat în ASAS (1969). După anul 1928 au început cercetări şi studii sistematice de pratologie, prin activitatea profesorului Ion Safta la ICAR, urmat de Gheorghe Anghel (1934), Al. Buia (1938), Grigore Obrejanu (1942), care au lucrat şi în învăţământul agricol superior.

Activitatea prof. Gh. Anghel la Institutul Agronomic Bucureşti, la ICAR şi ICCA, unde a coordonat cercetările, a condus la formarea unor colective de eminenţi specialişti în domeniu, între care îi vom aminti pe: K. Niedermayer, S. Samoilă, I. Ilchievici, I. Ţucra, V. Ciocârlan, C. Chiriţă, P. Varga. În acelaşi timp s-au dezvoltat puternic catedrele de „Culturi furajere” din cadrul institutelor (universităţilor) agronomice, între care s-au detaşat realizările profesorului loan Puia şi a discipolului său I. Rotar de la Cluj; Colectivul de la Iaşi format din D. Roşea, P. Panait, Rodica Căzăceanu, T. Iacob şi cercetătorii Anatolie Grâneanu şi N. Dumitrescu (devenit profesor între 1990-2000); iar la Bucureşti: Gh. Anghel, C. Bărbulescu, P. Burcea, Gh. Motcă şi C. Pavel la Craiova. Pe lângă extinderea suprafeţelor şi perfecţionarea tehnologiilor de cercetare la plante anuale, până în anul 1986, s-au extins lucrările de îngrijire şi fertilizare pe pajişti cu finanţare de la stat. O contribuţie de excepţie a adus la stabilirea tehnologiilor de cultură pentru plante furajere anuale şi leguminoase perene, dr.- ul Iuliu Moga. El a slujit acest domeniu peste 40 de ani. Lucrările sale monografice „Cultura plantelor furajere anuale” (1974), „Plante furajere perene” (1983) şi „Cultura plantelor furajere”

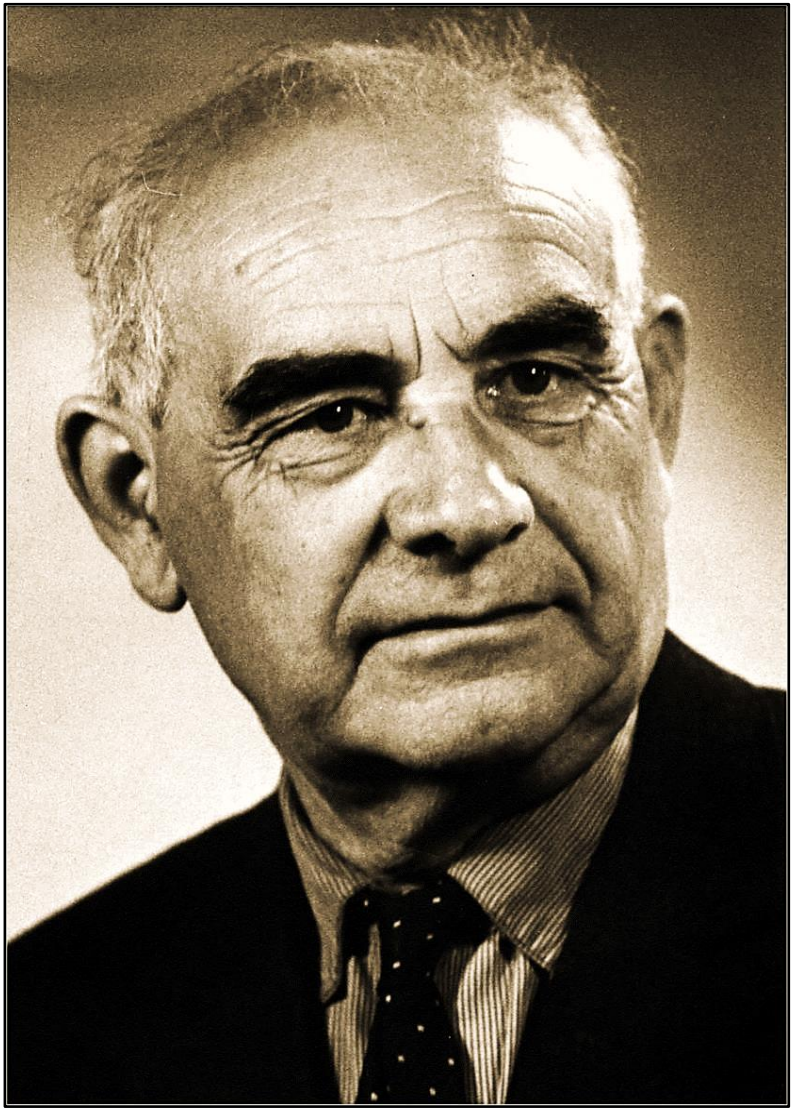

Ion Safta
21 apr 1897 - 1983 mai 16

Profesorul **Ion Safta** s-a născut în satul Luncoiul Inferior, judeţul Hunedoara. Este primul pratolog român; eminent fitotehnist de catedră în domeniul culturilor furajere. A absolvit „Academia de Agricultură” din Cluj, în anul 1923 „Cu distincţie”. În anii 1922-1925 a fost asistent la Catedra de Botanică şi Patologie vegetală, condusă de eminentul profesor botanist Iuliu Prodan. În paralel a urmat o specializare în „Chimie agricolă” cu renumitul profesor loan M. Dobrescu. Din anul 1930 a devenit cercetător la Staţiunea Experimentală Agricolă Câmpia Turzii, pentru domeniul „Plante de nutreţ”. S-a perfecţionat doi ani în fitotehnie la Halle cu prof. Holdeffleis în botanică şi ameliorarea plantelor cu Roack. Aici a susţinut doctoratul în anul 1932, iar aproape imediat a fost angajat cercetător la „Laboratorul de Culturi furajere şi pajişti”. Un an mai târziu, a ocupat Catedra de Agricultură specială (Păşuni şi fâneţe) la Academia de Agricultură, Cluj, unde a activat până în anul 1945. Ulterior a lucrat la Institutele agronomice din Timişoara şi Craiova. A publicat un valoros curs de fitotehnie în anul 1938. Între anii 1940-1945 a fost rectorul Facultăţii de Agronomie din Cluj, care funcţiona la Timişoara. A fost pensionat în anul 1968, iar anii vârstei a treia i-a petrecut în oraşul de pe Bega. El a pus bazele moderne ale disciplinei agronomice „Producerea şi păstrarea furajelor”. Ion Safta a fost un „cercetător clasic”, format în laboratoarele ICAR. El trebuie recunoscut ca fondator al domeniului praticulturii iniţiat în Transilvania, apoi în Banat şi Oltenia, abordând cercetări de floristică, fitosociologie, fertilizare, lucrări de întreţinere şi recoltare. A efectuat cercetări sistematice asupra pajiştilor: „Contribuţii la studiul fito-sodal al fâneţelor din judeţul Cluj” (1936), „Efectele îngrăşămintelor minerale asupra pajiştei” (1936), „Cercetări fito-social-agricole asupra păşunilor din judeţul Timiş” (1938), „Experienţe cu epoci de cosit la fâneaţa naturală”, „Cercetări geobotanice asupra păşunilor din Transilvania”, „Contribuţii privitoare la biologia şi calitatea unor leguminoase răspândite în pajiştile din Lunca Jiului”, „Cultura lucemei pentru sămânţă şi rentabilitatea ei” (1937), „Păşunile şi fâneţele, îngrijirea şi exploatarea lor” (1937). Între realizările de sinteză din această sferă se disting: „Păşunile şi fâneţele, îngrijirea şi exploatarea lor”, cu o prefaţă de acad. Gh. Ionescu Şişeşti, „Producerea şi păstrarea furajelor” (1965), „Plantele de nutreţ” în Fitotehnie vol. II, 71 pag. (1965), „Plante de nutreţ” în Fitotehnie, tratat, vol. III, 315 pag. (1960). Profesorul loan Safta a fost o personalitate agronomică de anvergură a vremilor sale; Membru de Onoare al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, aureolat cu distincţii de stat.

Gheorghe Anghel
27 mar 1910 - 1986 nov 21

Profesorul **Gh. Anghel** s-a născut la Ciugud, judeţul Alba. Este recunoscut ca „părinte al pratologiei modeme în România”. A învăţat la Academia de înalte Studii Agronomice Cluj între anii 1930-1934, fiind angajat la Staţiunea de Ameliorarea Plantelor Cluj. S-a specializat în culturi furajere la Şcoala Politehnică din Miinchen (1937-1938). În anul 1941 a ocupat Catedra de Păşuni şi Fâneţe la Facultatea de Agronomie Bucureşti, până la pensionare. Cercetările sale definitorii s-au referit la domeniul pratologiei, analiza calităţii seminţelor şi studiul buruienilor din culturile de câmp şi horticole. Între lucrările sale de cercetare amintim: „Ce putem face pentru îmbunătăţirea păşunilor” (1941), „Poa pratensis” (1942), „Explotarea mixtă a păşunilor” (1943), „Cercetări floristice pe păşunile din Transilvania” (1942), „Graminee din flora pajiştilor” (1947). După anul 1960 prof. Gh. Anghel a coordonat cercetările ICAR (ICCA) în domeniul pajiştilor, publicând lucrări de excepţională valoare ştiinţifică şi practică: „Studiul şi cartarea păşunilor din corpul Crinţ, Munţii Cibinului” (1961), „Orientări noi în întreţinerea, refacerea şi folosirea păşunilor şi fâneţelor” (1964) ş.a. A elaborat excepţionale lucrări de sinteză, cu statut de primat în bibliografia autohtonă de pratologie: „îmbunătăţirea păşunilor şi fâneţelor din regiunile de munte” (1971), „Cultura pajiştilor” (360 pg.), „Pajişti intensive” (265 pg.) (1980). El a fost promotorul academic al „Programului naţional pentru cultura pajiştilor” şi al înfiinţării întreprinderilor pentru ameliorarea şi exploatarea pajiştilor. În perioada fecundă de activitate a profesorului Gh. Anghel s-au făcut investiţii mari pentru parcelarea unor suprafeţe întinse de pajişti (cca. 500000 ha) din zonele de câmpie şi de deal; el fiind o garanţie a acestei acţiuni fără precedent în România. S-au efectuat defrişări şi supraînsămânţări pe păşunile comunale, cu rezultate foarte încurajatoare. Situaţia de azi este la nivelul anului 1950. A susţinut înfiinţarea Staţiunii de Cercetări pentru Cultura Pajiştilor de la Măgurele (Braşov). A avut contribuţii fundamentale în domeniul analizei calităţii seminţelor, unde a elaborat 3 lucrări de referinţă pentru ştiinţă: „Determinarea indicilor de calitatea seminţelor”, „îndrumător pentru determinarea seminţelor de plante cultivate” (250 pag.), „Determinarea facultăţii germinative a seminţelor (90 pg.). Prof. Gh. Anghel a elaborat pentru studenţi: „Curs de botanică” (1953), „Botanica şi fiziologia plantelor” (1965), „Curs de botanică medicală” (1972), „Botanica-manual pentru şcoli tehnice”. A mai publicat „Geobotanica” (cu M. Răvăruţ şi Gh. Turcu), „Buruienile din culturile agricole şi combaterea lor” (356 pag.). Prof. Gh. Anghel a avut titlul de „Dr. Docent”, „Profesor emerit”, „Membru titular” al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice. A reprezentat ţara la Federaţia Europeană a Pajiştilor şi la FAO. A fost o mare personalitate a domeniului pajiştilor şi culturilor furajere pentru care a muncit aproape o jumătate de secol.

Ioan Puia
4 sep 1923 - 2003 iun 6

Profesorul **Ioan Puia** s-a născut în satul Aţintiş, judeţul Mureş. A avut contribuţii semnificative în fiziologia plantelor, pratologie, pratotehnică, ecologie şi agroecologie. A absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj în anul 1950, fiind reţinut ca asistent şi şef de lucrări la disciplina Fiziologia plantelor, până în anul 1963. Din anul 1962 a preluat cursul Cultura pajiştilor şi Plantelor furajere până la pensionare, în anul 1993, iar în continuare a activat ca profesor consultant. Timp de 22 ani a ocupat postul de prorector şi rector (1962-1984) al Institutului Agronomic Cluj. Ca profesor a dezvoltat o catedră modernă, cu laboratoare şi câmpuri de cercetare, la nivelul unei activităţi „pilot". A publicat 14 lucrări didactice de sinteză: „Ghid pentru lucrări practice de fiziologia plantelor" (1962), „îndrumător pentru determinarea unor specii de plante din pajişti, după organele vegetative" (1969), „Curs de culturi furajere", partea I şi a II-a, 1970, „Ghid metodologic pentru elaborarea şi demonstrarea lucrărilor de diplomă" (1970), „Producerea şi păstrarea furajelor" (1976, cu V. Popescu - în 1984 cu C. Bărbulescu) ş.a. Pe baza cercetărilor întreprinse a publicat 224 lucrări originale, cursuri, monografii, cărţi şi broşuri, peste 10000 pagini. Cercetările sale au investigat domenii variate: fiziologia plantelor, structura şi dinamica compoziţiei floristice, vegetaţia din pajişti, pajiştea ca ecosistem, pajişti semănate şi formarea nişelor ecologice, prin stabilirea amestecurilor furajere; definirea conceptului de agroecosistem. Prof. I. Puia a introdus disciplina „Ecologie agrară" în învăţământul superior agronomic. Între lucrările de cercetare reprezentative pentru activitatea sa se disting: „Influenţa luminii asupra dezvoltării porumbului" (1957), „Sursele de azot şi folosirea lor raţională în vederea ridicării producţiei pajiştilor" (1975), „Cercetări asupra unor aspecte ale relaţiei dintre nutriţia minerală a plantelor şi rezistenţa lor la ger" (1960), „Agricultura, agroecosistemele şi protecţia mediului" (1980), „Agroecosistemul, bioproductivitatea şi alimentaţia omului" (1979). A publicat: „Monografia trifoiului", 308 pag. (1973), „Producerea şi păstrarea furajelor pratologie şi pratotehnică", 196 pg. (1976), „Producerea şi păstrarea furajelor", 380 pag., (1982), „Ecologie agricolă", 332 pag. (1982), „Pajiştile din Munţii Apuseni", 198 pag., (col.), „Agroecologie, Ecologism, Ecologizare", 259 pag. (1958), „Agroecologie şi ecodezvoltare", 480 pag. (2001), coordonator. Profesorul loan Puia a fost o personalitate recunoscută pentru valoarea sa de dascăl şi om de ştiinţă. A fost îndrumător de doctorat, membru titular al ASAS, membru al Comitetului Executiv al Federaţiei Europene a Pajiştilor (E.G.F.), preşedinte al subcomisiei Biosferă a Academiei Române-Filiala Cluj. El rămâne fondatorul „Ecologiei agricole" ca ştiinţă şi unul dintre pratologii importanţi din România.

Costică Bărbulescu
14 sep 1925 – 2014 feb 27

Profesorul **Costică Bărbulescu s-a** născut la Brăila. Este un reprezentant de elită al pratologiei şi culturilor furajere în perioada 1965- 2000. A absolvit Facultatea de Agronomie la Bucureşti în anul 1949, cu rezultate excelente. A fost reţinut ca asistent la catedra de „Cultura pajiştilor şi plantelor furajere" a renumitului profesor Gheorghe Anghel. Devine şef de lucrări în anul 1956, conferenţiar în 1963 şi profesor în perioada 1969-1990. Este profesor consultant; îndrumător de doctorat, din anul 1969. A obţinut titlul de „Candidat în ştiinţe" (doctor în agronomie) în anul 1960, iar în anul 1973 a devenit „Doctor decent". A elaborat primul manual de lucrări practice pentru „Producerea şi păstrarea furajelor" 261 pag. (1956), reeditat în 1972. În următorii 20 de ani a publicat 11 ediţii de manuale universitare. În anul 1971 a elaborat primul manual universitar de „Producerea şi păstrarea furajelor" 338 pag., care a stat la baza conţinutului disciplinei pentru facultăţile agronomice timp de trei decenii. În activitatea sa de cercetare ştiinţifică, profesorul C. Bărbulescu a abordat vaste teme de pratologie şi cultura plantelor furajere: determinări floristice, studii de compoziţie şi structura floristică a covorului vegetal din pajişti, tehnologii aplicate pe pajişti, cultura plantelor furajere, studii largi privind Iarba de Sudan. Între lucrările de cercetare cu profundă esenţă ştiinţifică se disting: „Harta vegetaţiei, pajiştilor naturale din Platforma Bran" - 1969 (cu P. Burcea şi Gh. Motca), „Modificarea cantităţii producţiei de furaje de pe pajişti de Agrostis tenuis" (1976), „Dinamica producţiei şi compoziţiei floristice la pajişti semănate de la Davideşti, Argeş" (1974), „Harta vegetaţiei păşunilor alpine din masivul Iezer-Păpuşa" (1964), „Influenţa îngrăşămintelor chimice asupra producţiei şi compoziţiei floristice a păşunilor de ţăpoşică" (Nardus stricta) -1966. Profesorul C. Bărbulescu este cel mai important autor şi coordonator în elaborarea lucrărilor de sinteză pentru domeniul producerii şi păstrării furajelor, cu o activitate de aproape 40 de ani. Publicaţiile sale confirmă acest fapt: „Păşunile şi fâneţele din România", 100 pag. (1963); „Determinator pentru flora pajiştilor", 300 pag. (1971), 324 pag. (1980); „Pajiştile din Platforma Bran", 170 pag. (1977); „Păşunile munţilor înalţi", 242 pag. (1983); „Pajiştile din Carpaţii României", 350 pag. (1985); „Pajiştile de deal din România", 299 pag. (1987); „Producerea şi păstrarea furajelor", 380,400 pag. (1967, 1976, 1980, 1984); „Cultura pajiştilor şi a plantelor furajere", 296 pag. (1991). La aceste lucrări a avut un aport deosebit profesorul P. Burcea. A avut funcţia de prorector (1971-1972, 1981-1989); şef de catedră, consilier, secretar ştiinţific şi director în Ministerul învăţământului pentru specialitatea Agronomie; vicepreşedinte al Secţiei de cultura plantelor din ASAS. Este membru titular al ASAS; a fost distins cu Premiul I al Ministerului învăţământului pentru activitate ştiinţifică şi cu Ordinul Naţional „Steaua României" în grad de Cavaler; este laureat al Premiului Academiei Române.

Iuliu Moga
1 mai 1928 - 2007 oct 3

Dr. **Iuliu Moga** este un lider recunoscut în domeniul arătat, unde a avut o contribuţie semnificativă la stabilirea noilor tehnologii de cultură la plantele furajere anuale şi perene. S-a născut în localitatea Ocna Mureş, judeţul Alba. Dr. Iuliu Moga este absolvent al Institutului Agronomic Cluj din anul 1953. A ocupat post de cercetător la Staţiunea de Cercetări Agricole Mărculeşti (Dobrogea) în 1954, unde a ajuns „şef de laborator" şi „secretar ştiinţific". A obţinut titlul de „Doctor în agronomie" în anul 1968 şi a devenit conducător de doctorat în anul 1990. Este unul dintre puţinii cercetători în viaţă, formaţi profesional la vechiul ICAR. Devenirea înaltei sale personalităţi s-a produs în cadrul Laboratorului pentru „Tehnologia producerii furajelor" din ICCPT Fundulea. Aici a întreprins cercetări asupra plantelor furajere anuale şi perene, de o amploare deosebită, pe baza cărora a elaborat tehnologii de cultură şi un mare număr de lucrări şi cărţi de sinteză sub formă de tratate şi monografii în peste 270 titluri. Domeniile investigate de dr. Iuliu Moga au fost: cercetări asupra plantelor furajere leguminoase perene; aplicarea îngrăşămintelor la culturi furajere; agrotehnica şi tehnologia culturilor furajere anuale; cultura intercalată a plantelor anuale furajere şi a culturilor furajere succesive; cercetarea calităţii furajelor; cercetări asupra unor aspecte biologice la plante furajere; cercetări în domeniul cultivarului şi structurii sortimentului de culturi furajere. Între cercetările reprezentative pentru aceste teme, se disting lucrările: „Rezultate experimentale obţinute în pajiştile irigate în condiţiile din Câmpia Dunării" (1973), „Influenţa îngrăşămintelor asupra producerii şi calităţii principalelor plante furajere în condiţiile Câmpiei Bărăganului" (1967), „Rezultate experimentale noi cu privire la culturile duble furajere în condiţiile pedoclimatice ale Câmpiei Bărăganului" (1969), „Posibilităţi de îmbunătăţire a bilanţului proteic la plantele furajere irigate" (1981), „Relaţia dintre vârsta plantelor la intrarea în iarnă şi rezistenţa la temperaturi scăzute la raigrasul aristat semănat toamna" (1980). Între lucrările de sinteză reprezentative pentru opera dr.-lui Iuliu Moga se află: „Cultura leguminoaselor perene", 121 pag. (1993), „Plante furajere", 250 pag. (1996), „Lucerna", 83 pag., col. (1973), „Cultura porumbului", (siloz) 39 pag. (1973), „Cultura plantelor furajere anuale", 148 pag. (1974), „Plante furajere perene", 152 pag. (1983), „Cultura plantelor furajere pentru sămânţă", 259 pag. (2000). Dr. Iuliu Moga are titlul de „Doctor docent în ştiinţe", membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice; este laureat al Premiului Academiei Române „Ion Ionescu de la Brad"; a fost nominalizat „Omul anului 1988" de American Biographical Institute şi a fost reţinut pentru nominalizare pe lista primelor 500 personalităţi din cercetarea mondială în „International Book of Honor".

Nicolae Dumitrescu
8 iun 1930 -

Profesorul **Nicolae Dumitrescu** s-a născut în localitatea Vârteşcoiu, judeţul Vrancea şi este o personalitate reprezentativă pentru cercetarea agricolă din Moldova. A absolvit Facultatea de Agronomie la Iaşi, în anul 1953. Apoi, a fost angajat cercetător în colectivul agronomic al Academiei Române, Filiala Iaşi (1954), şi a lucrat la Staţiunea de Cercetări Agronomice Iaşi. La înfiinţarea S.C.A. Podu-Iloaie, dr. N. Dumitrescu a fost cooptat în colectivul de cercetare (1961), până în anul 1990. Din acest an a ocupat postul de profesor la Universitatea Agronomică Iaşi pentru disciplina „Cultura pajiştilor şi a plantelor furajere" şi „Ecologia şi protecţia mediului". Dr. N. Dumitrescu este un cercetător „clasic" şi un dascăl pasionat în activitatea de formare a specialiştilor agronomi. A predat cursuri până în anul 2000. În aproape 50 de ani de cercetare a publicat peste 200 de lucrări ştiinţifice, cursuri universitare, cărţi tehnice, broşuri de îndrumare tehnică ş.a. Cercetările sale au urmărit probleme de agrofitotehnie, studiul fenomenului de eroziune în agricultură, agrotehnica antierozională pe terenurile în pantă pentru culturile de câmp, studiul pajiştilor permanente degradate prin efectul eroziunii şi ameliorarea lor, combaterea eroziunii pe pajişti, înfiinţarea pajiştilor semănate. Între lucrările reprezentative pe aceste teme se remarcă: „Stabilirea densităţii la cultura de floarea soarelui în condiţiile depresiunii Jijia-Bahlui" (1966), „Influenţa înierbării asupra proprietăţilor fizico- chimice şi eroziunii solului" (1961), „Studiul eroziunii solului pe terenuri erodate, amenajate ca pajişti artificiale" (1968), „Contribuţii la studiul lucrărilor solului pe terenurile în pantă în condiţiile depresiunii Jijia-Bahlui" (1972), „Contribuţii la studiul sistemului de cultură în fâşii în Câmpia Moldovei" (1978), „îmbunătăţirea pajiştilor permanente degradate din Podişul Central Moldovenesc prin lucrări tehnice culturale" (1990). Profesorul dr. N. Dumitrescu a avut o prestaţie cu totul remarcabilă în elaborarea lucrărilor de sinteză. Aici distingem lucrările: Agrotehnica terenurilor în pantă", cu I. Costache ş.a. (1968), „Pajişti degradate de eroziune şi ameliorarea lor", 264 pag. (1979), Agrotehnica terenurilor arabile în pantă", 240 pag. (1979), cu A. Popa. Profesor dr. N. Dumitrescu a avut o activitate foarte bogată la catedra universitară (1990-2000), a elaborat ca autor unic sau în colectiv două caiete de lucrări practice şi conţinuturi pentru trei cursuri universitare. Între acestea se disting: „Caiet de lucrări practice pentru culturi furajere", 167 pag. (1996); „Cultura pajiştilor şi plantelor furajere", 398 pag. (1991), „Ecologia şi protecţia mediului" (cu T. Iacob şi V. Vântu), 335 pag. (1992); Ameliorarea pajiştilor degradate din zona de silvostepă", 372 pag. (1999) (cu T. Iacob, V. Vântu); „îmbunătăţirea şi folosirea pajiştilor" vol. II, 213 pag. (1998); „Tehnologia producerii şi conservării furajelor" (cu T. Iacob şi V. Vântu), 150 pag. (1991) ş.a. Profesorul N. Dumitrescu este membru al Asociaţiei Absolvenţilor Centrului de înalte Studii Agronomice Mediteraneene (CINEA) cu sediul la Paris, membru al ASAS, laureat al Premiului Academiei Române; titular al Ordinului „Meritul Agricol" (1971), îndrumător de doctorat.

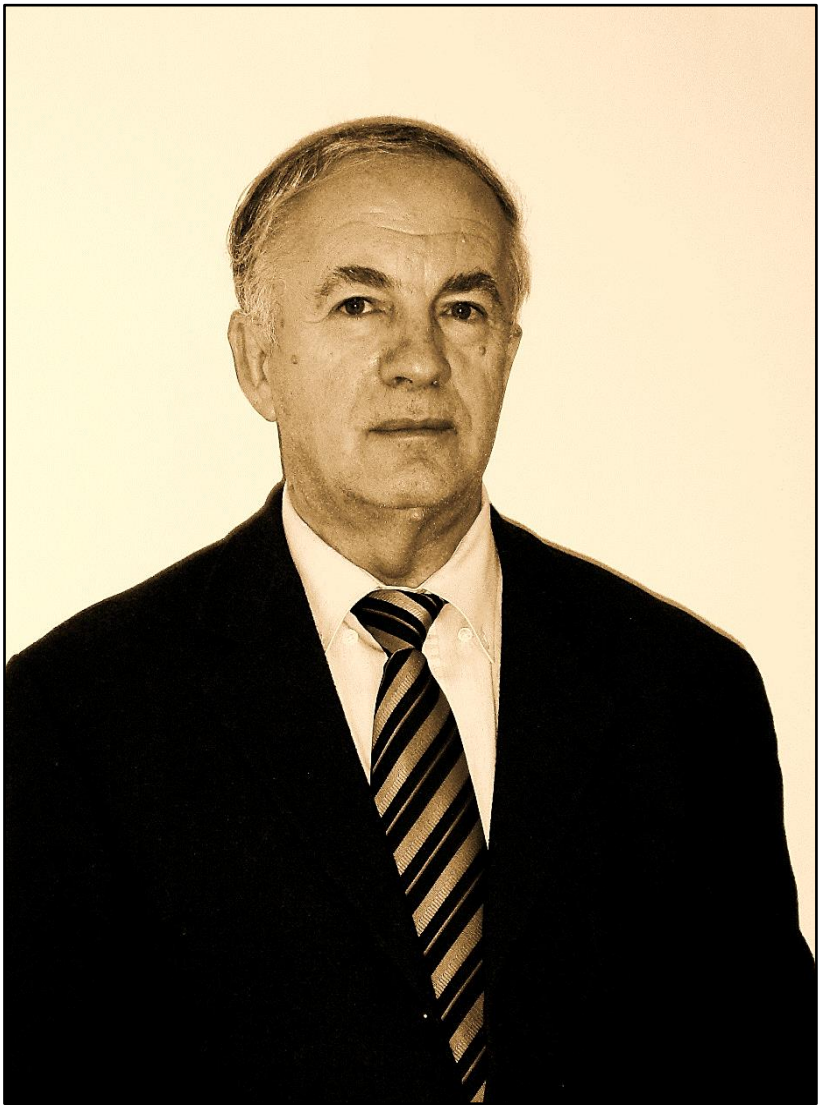

Nicolae Dragomir
26 nov 1949 –

Profesorul **Neculai DRAGOMIR** s-a născut în localitatea Nehoiaşu, judeţul Buzău şi a frecventat Liceul în loc. Pătârlagele. A absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj Napoca în anul 1972 şi Facultatea de Ştiinţe Economice la Universităţii „Babeş-Bolyai" Cluj Napoca în anul 1976, ambele cu rezultate remarcabile. După absolvirea a fost repartizat ca cercetător la Staţiunea de Cercetări Agricole Livada, judeţul Satu-Mare (1972-1983). În anul 1983 se transferă la Timişoara unde participă direct la înfiinţarea Staţiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Pajişti pe care o coordonează, timp de 30 de ani, în calitate de secretar ştiinţific şi director. A obţinut, prin concurs, toate gradele ştiinţifice, specifice cercetării (ACS, CS III, CS II, CS I). În anul 1981 obţine titlul de „Doctor în Agronomie", la Institutul Agronomic Cluj Napoca, în domeniul de "Genetica plantelor". În anul 1979 câştigă o bursă de studii acordată de Academia Regală de Ştiinţe din Suedia şi se specializează în domeniul tehnologiei şi ameliorării plantelor furajere, în cadrul Universităţii Uppsala şi al unor institute de cercetări agricole (Svalöv, Landskrona). S-a specializat apoi, la Institutul Naţional de Cercetări Agricole din Franța, în domeniul ameliorării plantelor furajere şi biotehnologiilor vegetale. În perioada 1984 – 2014 a desfăşurat, în paralel cu activitatea de cercetare, o activitate didactică remarcabilă în cadrul Universităţii de Ştiinţe Agricole şi Medicină Veterinară Timişoara, deveniseră conferenţiar (1990), profesor (1996), conducător ştiinţific de doctorat (1996). Din anul 2016 coordonează activitatea ştiinţifică a Staţiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Lovrin în calitatea de secretar ştiinţific. A predat următoarele discipline: Producerea şi conservarea furajelor ; Optimizarea bazei furajere pentru animale ; Ecofiziologia plantelor ; Biotehnologii vegetale. Cercetările efectuate au investigat tematici variate de cercetare : în domeniul pratologiei şi culturii plantelor furajere: ameliorarea pajiştilor permanente; tehnologia culturii de pajişti temporare; cercetări privind relaţia sol – plantă – animal - mediu; reconstrucţia agroecologică a pajiştilor degradate şi a solurilor poluate; agrobiologia formării producţiei de furaj şi seminţe la plantele furajere; fiziologia absorbţiei elementelor nutritive la gramineele şi leguminoasele de pajişti; studiul relaţiilor inter şi intraspecifice la speciile de pajişti; cercetări privind contribuţia leguminoaselor perene la aprovizionarea solurilor şi pajiştilor cu azot biologic; crearea de soiuri de leguminoase şi graminee furajere. Aceste cercetări s-au executat în cadrul realizării unui număr de 67 de proiecte și 30 de cursuri universitare şi cărţi de specialitate; peste 420 de lucrări ştiinţifice, peste 500 de lucrări de diseminare. A creat 32 soiuri de graminee şi leguminoase perene; multe omologate, brevetate şi cultivate în fermele de producţie. A coordonat şi îndrumat, un colectiv de peste 300 de cercetători, cadre didactice, doctoranzi, absolvenţi licenţă şi masteranzi, în domeniul pratologiei şi culturii plantelor furajere. Valoarea rezultatelor ştiinţifice a fost recunoscută şi prin acordarea unor premii importante: Academia Română (2012)-premiul „Ion Ionescu de la Brad"; Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice-premiul „Iuliu Prodan" în anul 2010 şi premiul „Constantin Sandu Aldea" în anul 2013; Academia Oamenilor de Ştiinţă-premiul „Teodor Bălănică" în anul 2010. A îndrumat şi finalizat un număr de 21 de teze de doctorat și a recenzat peste 120 de teze. Prof. dr. Neculai DRAGOMIR este membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice şi membru fondator al Societăţii Române de Pajişti. De asemenea, în calitatea de preşedinte, coordonează Filiala Timişoara a Academiei De Ştiinţe Agricole şi Silvice.

ALBUM

MARI AGRONOMI ROMÂNI

1800-2000

VII. AMELIORATORI ŞI GENETIŞTI 1800-1900

1. VLAD CÂRNU-MUNTEANU (1858-1903)
2. GHEORGHE CIPĂIANU (1879-1957)
3. CONSTANTIN SANDU-ALDEA (1874-1927)
4. DUMITRU I. ANDRONESCU (1885-1971)
5. ŞTEFAN POPESCU (1888-1961)
6. CONSTANTIN OESCU (1891-1973)

VII. AMELIORATORI ŞI GENETIŞTI 1900-1925

7. NICHIFOR CEAPOIU (1911-1994)
8. TIBERIU MUREŞAN (n. 1923)
9. IULIAN DRĂCEA (1922-1980)
10. ALEXE POTLOG (1904-1990)
11. DEZIDERIU TORJE (1918-2007)

VII. AMELIORATORI ŞI GENETIŞTI 1925-1950

12. ALEXANDRU VIOREL VRÂNCEANU (n. 1927)
13. MIHAI CRISTEA (n. 1929)
14. GALLIA BUTNARU (n. 1936)
15. ILIE GAŞPĂR (1930-2004)

Omul a făcut observaţii în natură şi a procedat la alegerea materialului de înmulţire de la indivizii cei mai valoroşi din lumea plantelor şi animalelor din cele mai vechi timpuri. Idei asupra sexualităţii plantelor apar chiar în operele unor filosofi antici ca Empedocles (400-430 î.e.n.), Aristoteles (384-322 î.e.n.), Teophastos (373-287 î.e.n.), precum şi în operele unor cărturari romani, precum Carus (55 î.e.n.), Plinius cel Bătrân (24-79 e.n.), Plinius cel Tânăr (61-113 e.n.) ş.a. Mult mai târziu, Rudolf Jakel Carumeres (1665-1721) a publicat lucrarea „Epistola de sexuplantarum" (1694), prin care a deschis calea spre încrucişarea artificială. Apoi, prima încercare de încrucişare la plante a fost realizată de Kâlreuter (1703-1800), între două specii de tutun, fiind urmat de Sprengel (1750-1810), Wiegeman, Gărtner, Knight (1759-1838) ş.a.. Cam în aceeaşi perioadă (1867), apariţia celebrei lucrări „Originea speciilor" a lui Charles Darwin (1809-1882) a adus explicaţii asupra tranformării şi evoluţiei speciilor pe baza selecţiei naturale. În aceeaşi epocă, Charles Naudin şi Gregor Mendel au publicat cercetări care au stat la baza elaborării legilor geneticii.

Pe baza acumulărilor descrise, au apărut treptat amelioratorii practici. Astfel în anul 1774 s-a înfiinţat în Franţa „Casa de Seminţe «Vilmorin et Andrieux»"; în Anglia Patrie Shirref a creat soiuri de grâu şi orz; F. Maler a creat soiuri de grâu, orz şi orez, iar Taylor a obţinut celebrul soi Squarehed. Foarte vestite au rămas realizările suedezilor de la Svalof prin von Neergard, H. Nilsson, H. Nilsson-Ehle şi ale „vrăjitorului plantelor de la Santa Rosa", americanul Luther Bufbank (1869-1926). La noi în ţară, lucrările de ameliorare au început prin Vlad Câmu-Munteanu şi C. Sandu Aldea. Ei au aplicat prima oară „selecţia individuală simplă" la grâul de toamnă, lucrând asupra soiurilor Bălan, De Banat, Ghirca, ş.a. C. Sandu Aldea a creat linii noi de grâu, iar în anul 1916 a editat primul tratat de „Ameliorarea plantelor agricole". O activitate mai bogată în ameliorare a avut-o George Cipăianu, la ferma sa de la Ţigăneşti, în perioada 1928-1958 ICAR-ul a adus unele creaţii de cultivar prin VI. Moşneagă, V. Velican (soiuri de cartof), Al. Priadcencu (orz), I. Bretan (cartof), N. Ceapoiu (cânepă), A. S. Potlog (plante medicinale).

În a doua jumătate a secolului XX, lucrările elaborate de P. Raicu, N. Giosan, N. Ceopoiu, T. Mureşan, T. Crăciun, I. Drăcea, C. Panfil, au avut un rol de impulsionare a cercetărilor practice aplicative în domeniul creării hibrizilor şi soiurilor noi de plante cu România. Fanionul acestei activităţi a fost dus de Institutul de Cercetări pentru Cereale şi Plante Tehnice Fundulea (ICCPT). Aici s- au format colective de elită creatoare de cultivar. La grâu şi alte cereale păioase s-au distins prin creaţii noi: N.N. Săulescu, N. Eustaţiu, N. Ceapoiu, T. Lazăr, I. Gaşpăr; la porumb T. Mureşan, O. Cosmin, Iancu Căbulea, M. Cristea, T. Sarea, V. Rusanovski; la floarea-soarelui Al. V. Vrânceanu, St. Voinea, V. Vulpe, FI. M. Stoenescu, N. Pârvu, Gh. Voinescu. Au fost create soiuri sau hibrizi la aproape toate speciile cultivate. Înainte de anul 1990, România avea un program ştiinţific de producere a seminţelor, care asigură nevoile ţării integral.

Vlad Cârnu Munteanu
1 nov 1858 - 1903 nov 18

Vlad Cârnu-Munteanu a fost unul dintre primii agronomi români de cea mai aleasă valoare. S-a născut în satul Purcăreni, judeţul Braşov şi a absolvit Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău la vârsta de 20 ani, fiind reţinut asistent la Catedra de Fizică- Chimie, condusă de profesorul silvicultor F.C. Robescu. Intre anii 1882-1885 a studiat la Şcoala Naţională de Silvicultură de la Nancy (Franţa) şi a mai frecventat cursurile de agricultură ale profesorului Louis Nicolas, de la Grandeau. A fost un element sclipitor, absolvind primul în generaţia sa, şi primind licenţa în Ştiinţe Naturale şi Silvicultură. A fost numit inspector în corpul silvic al statului, iar în toamna anului 1885 prelua Catedra de Botanică şi Tehnologie agricolă de la Herăstrău. Încă din anul 1886 a fost numit director al Staţiunii Agronomice Bucureşti, iar în 1887 şi director al Şcolii Centrale Agricole Herăstrău. El a ridicat pe o treaptă superioară activitatea acestei şcoli de agricultură, după plecarea lui Petre Aurelian. Această ascensiune profesională ameţitoare se baza pe valoarea sa potenţială şi sprijinul lui Petre S. Aurelian. El a trecut ferma şcolii în regie proprie, din sistemul de arendare; în trei ani a sporit valoarea producţiei fermei de 5 ori; a înfiinţat o lăptărie modernă, a adus rase noi de animale de fermă şi a construit adăposturi. O parte din terenul cultivat a fost amenajat pentru irigaţii; a înfiinţat o oierie, o crescătorie modernizată de găini, un parc de maşini agricole; a îmbunătăţit procesul didactic, toate în câţiva ani. Ca director la Staţiunea agronomică a lucrat numai 6 ani (1886-1892). Aici a înfiinţat (cu C. Roman) primul laborator de analize chimice a solului şi produselor agricole. Încă din timpul studenţiei V. Cârnu- Munteanu a avut activitate publicistică agronomică în „Jurnalul Societăţii Centrale Agricole", „Revista Pădurilor", iar mai târziu în „Câmpul". Între articolele sale menţionăm: „Pitrocirea vinului", „Studii asupra podgoriilor de la Odobeşti, Nicoreşti şi Drăgăşani", „Studii asupra strugurilor şi a vinurilor produse de vinurile americane în ţară", „Pregătirea untului", „Rostul zăpezii pe arături", „Despre arăturile adânci", „Despre nitrificaţie şi fertilizarea pământului" ş.a. El este autor şi coordonator al primei trilogii monografice modeme în ştiinţa agricolă românească (cu C. Roman): „Les cereales Roumaines", „Le sol arable de la Roumanie", şi „Vinurile României". V. Cârnu-Munteanu a fost primul agronom cu activitate în domeniul ameliorării plantelor pe baze ştiinţifice, lucrând asupra soiurilor de grâu Bălan, Ghirca şi de Banat. A decedat subit la vârsta de numai 45 de ani.

Gheorghe Cipăianu
4 nov 1879 - 1957 aug 9

Dr. **Gh. Cipăianu** a fost unul dintre agronomii cei mai importanţi din primele patru decenii ale secolului XX. S-a născut în satul Cipăieni, judeţul Turda. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură de la Herăstrău în anul 1899 şi a urmat studii de specialitate în ameliorarea plantelor la Leipzig (Lipsea) (1903). A fost angajat ca agronom specialist la Ministerul Agriculturii, apoi a efectuat lucrări de ameliorare asupra sfeclei de zahăr, grâului, porumbului, ovăzului, mazării şi fasolei, obţinând forme noi, cu însuşiri de calitate sporite în ferma sa de la Ţigăneşti Ilfov. A ameliorat soiul de sfeclă Kleinwantzleben; a încrucişat soiurile de grâu Balan şi Uriaş cu soiul german Squarhed; a hibridat ovăzul de munte românesc cu soiul Ligovo; soiul de porumb Dinte de cal auriu, productiv şi mai tardiv cu soiurile Cincantin şi Hângănesc. A consacrat acestei activităţi peste 15 ani. Din anul 1921 s-a angajat în activitate la Societatea Sămânţa, unde a lucrat după un plan elaborat cu marele selecţioner suedez Nilsson Ehlle de la Svaloff. În primii ani de activitate a publicat articole de informare tehnică: „Lintea” (1907), „Morcovii de nutreţ” (1908), „Ce trebuie să semănăm pe terenuri rămase neînsămânţate” (1909), „Importanţa dospirii pământului”. Între cărţile importante şi articole elaborate de Gh. Cipăianu se află: „Manual de agricultură”(1912), „înrâurirea reformei asupra producţiei agricole”, „Viaţa economică a satelor”, „Metode de ameliorare a grâului românesc”, „Combaterea crizei agricole”, „Organizarea şi încurajarea agriculturii” (1930) ș.a. Gheorghe Cipăianu a avut o importantă activitate profesională; a publicat articole şi recenzii ca fondator şi vicepreşedinte la revista „Câmpul”, vicepreşedinte la „Viaţa agricolă” (1914), vicepreşedinte al Societăţii Române de Agricultură. A fost deputat şi senator din partea Partidului Liberal, fiind învestit cu sarcina de preşedinte al „Comisiei pentru înfăptuirea Reformei Agrare” din anii 1919-1925. În anul 1924 a fost numit subsecretar, apoi secretar de stat la Ministerul Agriculturii (1932), iar în 1934 a fost instalat ministru. A sprijinit înfiinţarea Casei Rurale, a Obştilor săteşti şi Băncilor populare, a ICAR şi ridicarea şcolilor de agricultură de la Bucureşti şi Cluj la nivelul de „învăţământ superior” sub pretenţioasa titulatură „Academia de înalte Ştiinţe Agronomice”. Analizele sale pertinente asupra reformei agrare pot fi utile şi în zilele noastre. Pentru activitatea sa a fost distins cu medalii şi ordine de stat, înainte de anul 1945. Ca fost om politic şi membru în guverne antebelice, a fost închis la Sighet, unde a decedat în anul 1957.

Constantin Sandu-Aldea
14 nov 1874 - 1927 mar 21

Constantin Sandu-Aldea a fost fondatorul ştiinţei „Ameliorarea plantelor agricole”, în ţara noastră; primul profesor la această specialitate, dar şi un scriitor de mare sensibilitate. S-a născut în satul Tichileşti, judeţul Brăila. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură-Herăstrău în anul 1896, unde a avut o activitate aprigă pentru dezvoltarea învăţământului agricol şi ridicarea lui la nivel superior universitar, prin organizare şi funcţionare. Timp de 3 ani după absolvire a fost redactor la reviste literare: „Floare albastră”, „România jună”, „Apărarea Naţională” ş.a., în lipsa unui post de agronom. Între anii 1901-1903 s-a specializat în ameliorarea plantelor la Staţiunea de Producerea Seminţelor „Vilmorin et Andrieux”, lângă Paris. La întoarcerea în ţară a fost numit conferenţiar la Ferma model-Laza, a Şcolii Centrale de Agricultură Herăstrău, iar între 1904-1906 s-a perfecţionat în selecţie la Şcoala Superioară de Agricultură de la Berlin. Aici a tradus lucrarea lui Philip de Vilmorin „Selecţionarea şi efectele ei asupra plantelor cultivate”. În anul 1908 a devenit director al Şcolii Centrale de Agricultură de la Herăstrău, unde a deţinut funcţia în trei etape (1908-1911, 1911-1914, 1919-1927). Constantin Sandu-Aldea a publicat numeroase lucrări de introducere în genetică pentru agronomi. Între ele se detaşează: „Despre legile eredităţii” (după Correns) (1903), „Chestiuni de genetică”, (1963), „Introducere în genetică”, (1922), „Variabilitatea câtorva însuşiri ale spicului la grâul românesc” (1923), „Legea recombinării şi schimbul factorial” (1925), „Despre selecţiunea metodică a cerealelor şi bazele ştiinţifice ale selecţiunii”, „Organizarea lucrărilor ştiinţifice în vederea producerii de seminţe” (după Vilmorin). În anul 1916 a publicat primul „Tratat de Ameliorarea plantelor”. Sandu- Aldea a publicat primul manual de „Botanică agricolă” (1911). A tradus, pentru publicare, lucrarea lui Nilsson Ehlle „Program pentru selecţiunea grâului în România”. Ca ameliorator practic a aplicat la grâu încrucişări între soiurile Balan x Square-Head; Balan x Amăut; Balan x Tewerson; a obţinut prin selecţie 42 linii din soiurile Uriaş, Banat, Tisa. Personalitate ridicată din ţărâna satului, C. Sandu-Aldea a scris mult pe înţelesul ţăranului: „Scrisori către plugari”, „Cărticica plugarului”, „Sfaturile unui plugar luminat” ş.a. El a introdus ţăranul cu sufletul şi viaţa lui în literatură într-o manieră ce cucereşte inima cititorului. Au rămas nemuritoare volumele „Drum şi popas”, „în urma plugului”, „Două neamuri”, „Ape mari”, „Călugăreni”. Pentru opera sa literară a fost primit Membru Corespondent al Academiei Române (1919). A decedat subit la vârsta de 53 ani, în starea unui om sărac.

Dumitru I. Andronescu
1 aug 1885 - 1970 oct 31

Agronomul **Dumitru I. Andronescu** a fost cel mai de seamă specialist în organizarea activităţilor de ameliorare şi producerea seminţelor de soi din Ministerul Agriculturii din prima jumătate a secolului XX. S-a născut în oraşul Târgovişte. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău în anul 1906. A efectuat un mare volum de experienţe la ferma Studina (1906-1911). În anul 1911 a plecat pentru perfecţionare în domeniul selecţiei şi producerii seminţelor la Universitatea din Ilinois (SUA), unde s-a pregătit cu marele genetist H. Detleffson şi a lucrat cu reputatul specialist în hibridări N.B. Gemert. Aici a devenit primul român „Doctor în Genetică” (1963) şi a efectuat studii asupra polenului la porumb din punct de vedere fiziologic şi genetic, întrerupte în 1917, dar publicând lucrările: „The Romanian varieties of maise” 120 pg, teză; “The artificial germination of maize pollen” 1906; “The physiology of Pollen of Zea mays” 1914; “The nuclei of the pollen of oats and maise of the sheding” 1917 ş.a. Între anii 1922-1928 a lucrat la Ministerul Agriculturii, înfiinţând fermele de stat pentru producerea de seminţe la Studina, Domniţa, Laza ş.a. Din anul 1928, până la pensionare, a activat ca şef al „Secţiei de morărit şi panificaţie” din ICAR, îndepărtându-se de problemele de bază ale ameliorării. Înainte de anul 1940 ar fi putut iniţia introducerea hibrizilor de porumb american în România. A fost unul dintre cei mai remarcabili cercetători, publicişti în vremea sa, cu lucrări de importanţă excepţională în genetica vegetală: „Studii asupra polenului şi nucleelor câtorva plante agricole” (1917), „Cromozomii gârneţilor plantelor agricole şi explicaţia originii plantelor agricole” (1917), „Germinaţia şi dezvoltarea embrionului la zea mays” (1919) ş.a. Este autorul primei lucrări cu notă monografică despre porumb „Porumbul” (1916), urmată de „Contribuţii la studiul şi ameliorarea porumbului” (1923), „Situaţia precară a porumburilor noastre” (1925), „Ameliorarea ştiinţifică a plantelor” (1926). Dr. D.I. Andronescu a avut contribuţii de primat prin cercetări asupra bumbacului şi cartofului ş.a. A organizat temeinic controlul calităţii seminţelor şi domeniul de morărit şi panificaţie la ICAR. În anul 1935 a publicat lucrarea „Grâul românesc”, de mare valoare ştiinţifică şi practică. Este autorul primei lucrări importante despre cultura cartofului „Ameliorarea şi cultura cartofilor”. A publicat numeroase articole în „Viaţa Agricolă”, „Câmpul”, „Pagini Agrare şi Sociale”, timp de peste 40 de ani. Dr. D. Andronescu a fost ales membru al Societăţii Americane pentru Progresul Ştiinţelor; membru al Societăţii Botanice Americane, membru al Societăţii Engleze pentru progresul Ştiinţei.

Ştefan Popescu
2 sep 1888 - 1961 mai 4

Ştefan Popescu a fost profesor de ameliorarea plantelor la Iaşi. S-a născut în comuna Colacu, judeţul Dâmboviţa. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău, în anul 1914, şi a susţinut examen de licenţă la Secţia de Ştiinţe Agricole a Universităţii din Iaşi (1915). Până în anul 1921 a lucrat ca specialist la Casa Rurală, unde s-a ocupat de înfiinţarea şi funcţionarea obştilor săteşti. În continuare a fost invitat de C. Sandu-Aldea ca „asistent" la Catedra de Ameliorarea plantelor. Teza sa de doctorat „Cercetări asupra regiunii absorbante a rădăcinii" susţinută la profesorul Emanoil Teodorescu de la Universitatea Bucureşti s-a regăsit mulţi ani în bibliografia mondială a acestei teme. Din anul 1927 a ocupat Catedra de Ameliorarea plantelor la Facilitatea de Agronomie din Iaşi, până la pensionarea din 1957, trecând prin mari dificultăţi create de regimul politic, după care, până în anul 1961 (4 mai) a condus „Laboratorul de Ameliorarea plantelor" de la Staţiunea Experimentală pentru Cultura Porumbului Podu-Iloaiei. Ştefan Popescu a fost un „profesor clasic". În anul 1947 a publicat un excelent curs de „Ameliorarea plantelor agricole". În acelaşi an (1947) a publicat „Curs de genetică" în care a prezentat o bogată sinteză a cunoştinţelor domeniului la acea epocă. În cercetare a fost conducătorul acestor activităţi între 1929-1950 (1961) în Moldova. A condus înfiinţarea staţiunilor de cercetări agricole de la Iaşi şi Tg. Frumos. A organizat câmpuri experimentale „aplicative" în numeroase zone din Moldova. Profesorul Şt. Popescu a fost şi un ameliorator practic având rezultate de avangardă în lucrări de obţinerea soiurilor noi de grâu prin hibridare; în ameliorarea cânepii, în studiul soiurilor prin culturi comparative la plantele de câmp specifice Moldovei ş.a. A contribuit substanţial la prima zonare a hibrizilor de porumb în Moldova. A fost deosebit de activ în Basarabia, între 1933-1940 . Între lucrările importante lăsate de profesorul Şt. Popescu vom cita: „Contribuţii la cunoaşterea sistematică a grâului din România", „Bazele ştiinţifice ale eredităţii" (1933), „Cu privire la ameliorarea porumbului" (1934), „Cu privire la bazele ştiinţifice ale ameliorării plantelor" (1934), „Agronomul, factor social", „Cultura grâului în stepă" (1937), „Cu privire la selecţiunea grâului" (1928). Unele dintre acestea au apărut în revista „Foaia Plugarilor" condusă de Agricola Cardaş în Basarabia. Profesorul Şt. Popescu se află în conştiinţa urmaşilor şi este comemorat cu diverse ocazii în Moldova, ca un veritabil înaintaş.

Constantin Oescu
14 iun 1891 - 1973 iun 17

Profesorul **C. Oescu** s-a manifestat şi a reuşit remarcabil în lumea agronomică. A fost originar din Bucovina, corn. Fântâna Mare, judeţul Suceava. După absolvirea Facultăţii de Ştiinţe Naturale la Universitatea Iaşi în anul 1914, a fost reţinut ca „asistent" la Catedra de Botanică a cunoscutului profesor Alexandru Popovici, timp de 5 ani. A abandonat activitatea universitară în anul 1919 pentru funcţia de director la Şcoala Particulară de Agricultură Miroslava, lângă Iaşi. El a fost primul mare director al acestei şcoli. Aici a revizuit şi elaborat aproape în totalitate programele şcolare, cu orientare pe formarea practică a absolvenţilor; a introdus referatul lunar de lucrări practice pentru elevii claselor terminale în urma activităţii (prin rotaţie) în ferma şcolară; a întocmit „statutul şcolii de agricultură"; apoi a introdus contabilitatea dublă în activitatea de fermă; a participat la expoziţii internaţionale şi naţionale unde a primit medalii şi distincţii. Prin activitatea de fermă a lichidat creditele primite din partea „Societăţii de Ocrotire a Orfanilor de Război" (1914-1918). După 10 ani de activitate s-a întors la Staţiunea de Ameliorarea Plantelor Iaşi, condusă de Ştefan Popescu. Constantin Oescu a studiat ovezele cultivate, cele sălbatice şi hibrizii naturali (Avena). În acest domeniu a publicat 6 lucrări dintre care citãm: „Contribuţiuni la sistematica ovăzului din România", „Oveze sativoide", „Contribuţiuni la sistematica ovăzului comun, forme noi din hibrizi naturali". O contribuţie originală a adus prin studiile sale asupra florei micologice din Depresiunea Jijia-Bahlui. De asemenea, a avut o participare importantă la evaluarea stării fitosanitare a culturilor agricole în Moldova, în sprijinul lucrării de sinteză elaborată de prof. C.Sandu-Ville la nivelul zonei. În anul 1942 a fost numit profesor titular la disciplina „Botanică" în cadrul căreia a predat şi cursul de „Fiziologie vegetală". Aici a elaborat unul dintre primele conţinuturi universitare de valoare pentru această viitoare disciplină. În acelaşi an (1946) a publicat „Curs de Botanică generală" vol. I, iar până în 1948, vol. II şi III, oferind o sinteză de referinţă în domeniu. Profesorul Oescu a avut studii de primat pentru zona Moldovei în cunoaşterea ciupercilor din familiile Perenosporaceae şi Erysiphaceae (5 lucrări). De asemenea a publicat lucrarea „Contribuţii la cunoaşterea florei din jurul Iaşilor". A fost decorat cu „Crucea de Război"(1917); cu Medalia „Victoria" şi cu Ordinul „Coroana României" în grad de Cavaler. Prin activitatea sa didactică de aleasă erudiţie şi prin cercetările originale, profesorul C. Oescu a rămas în conştiinţa urmaşilor ca o personalitate luminoasă a lumii universitare ieşene din prima jumătate a secolului XX.

Nechifor Ceapoiu
14 nov 1911 - 1994 oct 24

Deşi ridicat dintre ţărani, născut la Ciocăneşti, judeţul Suceava; cu studii liceale şi superioare numai în ţară, profesorul **Nechifor Ceapoiu** a fost un distins şi rafinat intelectual. A absolvit Liceul „A.T. Laurian" din Botoşani (1932), apoi Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1938, cu specializarea în genetică, ameliorarea plantelor şi statistică agricolă. A fost angajat imediat ca asistent-cercetător la Staţiunea de Ameliorare a Plantelor din Cluj (1938-1941) şi Staţiunea de Cercetări pentru Plante Textile Bucureşti (1941-1948). Devine şeful Secţiei de Ameliorare a plantelor din ICAR (1949), până în anul 1962, când trece la conducerea aceluiaşi laborator la ICCPT Fundulea, până în anul 1973, când a fost numit director general, trecând la pensie, în anul 1982. Între anii 1942-1957 a avut activitate didactică la Facultatea de Agronomie din IANB - Bucureşti, unde a promovat toate gradele profesionale (profesor, 1952-1957). Profesorul N. Ceapoiu a fost cel mai important cercetător şi manager în ameliorarea plantelor şi genetică din secolul XX, în general, cu proiectare specială pe cânepă şi grâu. A prezentat rezultate ştiinţifice aplicative privind cânepa: dimorfismul şi polimorfismul sexual, determinarea şi obţinerea sexului, heterozisul, ereditatea unor caractere cantitative; a creat linii de cânepă monoică şi soiuri (Fibranulta 151, ICAR 42/118, Soiul 151); a publicat „Cânepa, studiu monografic", 651 pg. (1958). La grâu a dat rezultate privind ereditatea unor caractere cantitative, genetica rezistenţei la rugini, ameliorarea conţinutului şi calităţii proteinelor; a extins cercetările de hibridare interspecifică cu Secale, Aegilops şi Agropyron; a contribuit la crearea a 12 soiuri de grâu intensive; a elucidat faptul cum expresivitatea şi penetraţia unui caracter depind de numărul poligenelor care participă la formarea acestuia. Profesorul N. Ceapoiu a introdus statistica modernă în prelucrarea datelor experimentale, pe o treaptă superioară faţă de N.A. Săulescu şi Am. Vasiliu, prin lucrarea „Metode statistice aplicate în experienţele agricole şi biologice", 550 pag. (1971). A fost cea mai remarcabilă personalitate prin elaborarea tratatelor ştiinţifice în domeniile abordate (10 lucrări fundamentale): „Ameliorarea plantelor agricole", în două volume (419 pag. 484 pag.) (1960), „Citogenetica aplicată şi ameliorarea grâului" (1975), „Genetica şi evoluţia populaţiilor biologice" (1976), „Evoluţia speciilor" (1980), „Gena, structura şi funcţiile ei" (1981), „Genetica şi ameliorarea rezistenţei la boli a plantelor agricole" (1982), „Evoluţia biologică, microevoluţia şi macroevoluţia" (1988) ş.a. A fost membru al Academiei Române (1974), membru titular al ASAS (1969); membru al Societăţii Europene pentru Aneuploidie (1967); membru al Societăţii Internaţionale de Biometrie (1968); trebuie recunoscut drept una dintre marile personalităţi ale ştiinţei agricole din secolul XX.

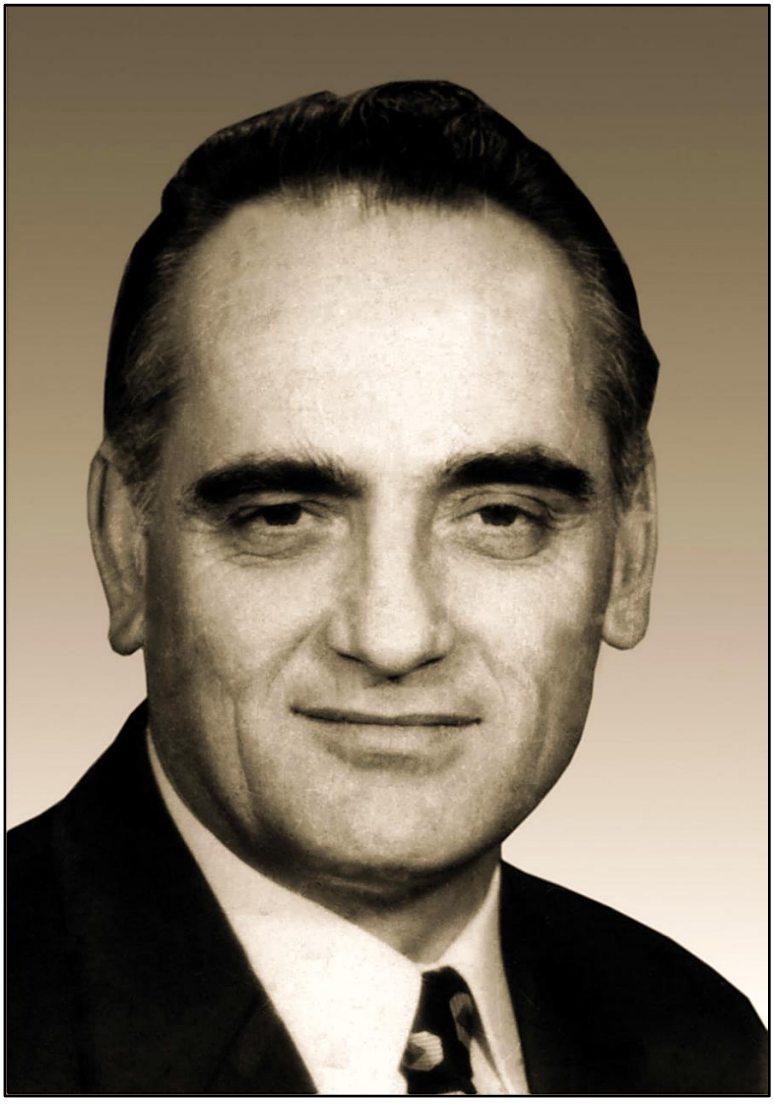

Tiberiu Mureşan
25 aug 1923 – 2016 feb 29

Profesorul **Tiberiu Mureşan** a făcut parte din prima echipă, care a înfiinţat Institutul de Cercetări pentru Cultura Porumbului Fundulea. S-a născut la Călăraşi, judeţul Cluj. A absolvit Institutul Agronomic din Cluj, în anul 1950, cu „Diploma de merit". A fost reţinut asistent şi şef de lucrări la Catedra de „Ameliorarea plantelor" din Cluj (1951) şi la Institutul Agronomic Bucureşti (1952-1954), cumulat cu funcţia de director în Ministerul Agriculturii (1952-1954), iar apoi ca director la GAS Ţepeş Vodă (1954-1956). În anul 1957-1961 a fost numit şef al „Laboratorului de Ameliorare a porumbului" la ICCPT-Fundulea. A devenit director general la ICCPT-Fundulea (1962-1973). A ocupat apoi postul de director la Institutul Agronomic Bucureşti (1973-1981) şi profesor la Catedra de „Ameliorarea plantelor"; apoi preşedinte al ASAS până în anul 1993, la pensionare. Profesorul T. Mureşan a coordonat şi a participat direct la crearea primilor hibrizi de porumb cu linii americane şi a primilor hibrizi româneşti. A promovat generalizarea hibrizilor în cultură în numai 7 ani, la scară naţională. A stabilit valoarea combinativă a liniilor consangvinizate; a descoperit linii cu androsterilitate citoplasmatică şi linii androsterile restauratoare de fertilitate; a stabilit schema de menţinere a purităţii biologice la linii de porumb; a efectuat cercetări profunde asupra manifestării fenomenului heterozis la porumb; a creat hibrizi de porumb şi sorg (col.), a stabilit scheme de producere a seminţelor hibride la porumb şi sorg ş.a. Între lucrările de cercetare reprezentative pentru contribuţia sa, se disting: „Obţinerea seminţei hibride la porumb", „Linii consangvinizate de porumb nou create la ICCPT Fundulea" (1962), „Androsterilitatea citoplasmatică şi folosirea ei în ameliorare şi producerea de sămânţă la plantele agricole" (1965), „Capacitatea combinativă a unor linii consangvinizate de porumb, obţinute la ICCPT Fundulea" (1966), „Menţinerea valorii biologice a soiurilor, liniilor şi hibrizilor prin procesul producerii de sămânţă" (1972), „Relaţiile de fotosinteză şi heterosinteză la porumb" (1969) ş.a. Profesorul T. Mureşan a elaborat lucrări de sinteză, de excepţională valoare ştiinţifică şi practică: „Metode de ameliorare şi producerea seminţelor" (378 pag., 1966), „Bazele genetice ale ameliorării plantelor" (378 pag., 1967); „Ameliorarea specială" (460 pag., 1972), „Porumbul" (autor participant-85 pag., 1973); „Producerea de sămânţă la plantele agricole" în Manualul Ing. Agronom, vol. I, 1967. Ca rector a instituit un regim de disciplină benefică studenţilor şi activităţii didactice. A ridicat prestigiul personalului didactic şi nivelul procesului de învăţământ. Are 3 certificate de invenţie. A fost distins cu premiul Academiei Române; membru al Academiei de Ştiinţe Agricole a URSS; este membru titular, fondator al ASAS (1970) ş.a.

Iulian Drăcea
3 mai 1922 - 1980 apr 15

Profesorul **Iulian Drăcea** este cititorul incontestabil al Institutului Agronomic Timişoara (USAMV-Timişoara), în perioada 1955-1980; eminent dascăl şi genetist în ştiinţa agricolă. S-a născut în satul Crainici, judeţul Mehedinţi. A studiat agronomia la Timişoara între anii 1945-1949, apoi a susţinut doctorat în genetică la prof. N. Giosan (1965). A condus ca decan şi rector Institutul Agronomic Timişoara, timp de 21 ani, fiind unul dintre marii ctitori în învăţământul agronomic românesc. Sub conducerea sa au fost înfiinţate facultăţile de Medicină Veterinară şi Zootehnie, a construit pavilioane moderne pentru învăţământ şi a organizat una dintre cele mai funcţionale ferme didactice din ţară, la timpul său. A ctitorit acolo o instituţie de nivel european. Profesorul I. Drăcea a fost un dascăl cu har. În anul 1948, ca student, era angajat preparator la „Catedra de Genetică şi Ameliorarea plantelor", devine asistent în 1948-1952, conferenţiar în 1960, profesor din anul 1964, iar din anul 1968 a fost conducător de doctorat. Pe această linie a fost membru în „Consiliul învăţământului Superior" din Ministerul Agriculturii. În activitatea de cercetare, profesorul I. Drăcea a fost un coordonator eminent, antrenând şi colaboratorii din catedră, la lucrările proiectate. Aici s-au format mari personalităţi. A creat o şcoală în genetică şi ameliorare, între care s-au distins Maria Neagu, Gh. Nedelea, Gallia Butnaru, G. Moisuc. Profesorul I. Drăcea a început cercetarea ştiinţifică la Baza de Cercetări a Academiei-Filiala Timişoara, în 1951, unde a fost şef de secţie, apoi şef de laborator şi şef al Secţiei de Cercetare la SCA Lovrin. Între lucrările sale de cercetare reprezentative se disting: „Metodica şi tehnica ameliorării grâului" (1965), „Structura şi funcţiile materialului genetic" (1965), „Studiul liniilor de porumb stabilizate la Staţiunea Experimentală Lovrin" (1966), „Studiul capacităţii generale de combinare a unor linii consangvinizate de porumb" (1967), „Analiza genetică a precocităţii la grâul de toamnă într-un sistem de încrucişare dialele (F1)" (1967) ş.a. A fost autorul unor lucrări de sinteză necesare studenţilor: „Curs de genetică" (1969), „Genetica" (manual), „Dicţionar genetic" (1967), „Atlas genetic" (1971), „Genetica", 520 pag., (1972). Cercetările sale au fost axate pe: studiul şi crearea cultivarului, cercetări de genetică aplicată, cercetări şi lucrări de ameliorare, studii de biologie la grâu şi porumb; publicând peste 150 de lucrări ştiinţifice. În anul 1972 a fost declarat „Doctor Docent" în ştiinţe. În întreaga sa activitate, pentru înaltele competenţe demonstrate a avut o înaltă credibilitate din partea conducerii Ministerului învăţământului, Ministerului Agriculturii şi conducerilor judeţene ale PCR Timişoara. A fost unul dintre cei mai aureolaţi agronomi cu distincţii: „Medalia Muncii", „Ordinul Muncii", „Meritul Agricol", „Deputat în Marea Adunare Naţională", membru fondator şi membru al Prezidiului ASAS, în anul 1969.

Alexe Potlog
1 ian 1904 – 1990 apr 12

Unul dintre eminenţii profesori de Ameliorarea plantelor şi remarcabil autor de cursuri şi tratate în acest domeniu a fost dr. **Alexe Potlog;** născut în satul Zgărdeşti, judeţul Bălţi, în Basarabia. A absolvit şcoala Medie de Viticultură Chişinău, şi a susţinut examen de bacalaureat la Liceul „Gheorghe Bariţiu" Cluj (1925). Apoi a urmat studii la Academia de Agricultură din Cluj, în perioada 1925-1929. Din anul 1930, a lucrat cercetător în „Laboratorul de plante medicinale" al Staţiunii de Ameliorarea plantelor Cluj. În anul 1935 a susţinut teza de doctorat sub conducerea profesorului Atanasie Munteanu. Scurt timp a lucrat şi la Iaşi (1946-1948), dar din anul 1948 a preluat Catedra de Ameliorarea plantelor la Institutul Agronomic Timişoara, până la pensionare, în anul 1975. A fost un specialist de mare valoare, cu dăruire egală în didactică şi cercetare. Profesorul A. Potlog a organizat activitatea Catedrei de ameliorarea plantelor, câmpul de cercetări, laboratorul pentru studenţi şi a format un colectiv didactic valoros; a coordonat elaborarea caietelor de lucrări practice pentru studenţi. În anul 1962 a publicat „Ameliorarea plantelor agricole", vol I., vol. II, pentru studenţi, care a fost reeditată ca lucrare unitară sub titlul „Ameliorarea plantelor agricole" (1967). A urmat apoi „îndrumător practic de ameliorare a plantelor" pentru studenţi şi tinerii cercetători (1986). A fost un profesor cu har, care a iubit şi a îndrumat călduros tineretul. Dr. Alexe Potlog a fost unul dintre cei mai importanţi cercetători în domeniul plantelor medicinale, alături de Bela Pater. A publicat aproape 50 de lucrări de cercetare şi de sinteză în acest domeniu: probleme generale de cultivare; teme privind tehnologia cultivării; cercetări biologice; cercetări de organizare şi valorificare a plantelor medicinale. Între lucrările reprezentative citãm: „Cultura şi valorificarea mentei" (1938), „Colectarea plantelor medicinale" (1939), „Cultura plantelor medicinale şi aromatice" (1942), „Plante aromatice" (1985), „Plante medicinale" (1989). Profesorul Alexe Potlog a fost un lider remarcabil în elaborarea lucrărilor de sinteză, în domeniul ameliorării plantelor. În 1946 a publicat „Producerea seminţelor selecţionate şi recunoaşterea culturilor" (în cursul prof. Ştefan Popescu), apoi în 1960 a elaborat „Ameliorarea plantelor", în 2 vol. (tratat, cu N. Cepoiu); în 1972 a revenit cu „Tratat de Ameliorarea plantelor", în 2 vol. (cu V. Velican); apoi a elaborat „Dicţionar practic de agronomie" şi „Dicţionar practic de biologie agricolă" (cu V. Velican). O altă lucrare de esenţă academică a apărut sub titlul „Genetica şi ameliorarea calităţii produselor agricole" (col.) (1980) iar în anul 1989, la 85 de ani ne-a lăsat „Principii moderne de ameliorarea plantelor" (cu C. Nedelea ş.a.). Aici expune pentru prima oară la noi „Determinismul genetic al însuşirilor de soi la 17 specii de plante de câmp". A fost membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice; „Profesor Emerit" ş.a.

Dezideriu Torje
26 mai 1918 - 2007 aug 7

Dr. **Dezideriu Toije** a fost un erou din Al Doilea Război Mondial, suportând o viaţă îndelungată cu demnitate şi naturaleţe, invaliditatea sa şi comportându-se ca un egal al semenilor. S-a născut în satul Girişul de Criş, jud. Bihor. A absolvit Facultatea de Agronomie Cluj, în anul 1949, şi a susţinut doctoratul în agronomie la Institutul Agronomic Timişoara (1979). D. Toije trebuie considerat părintele „reţelei naţionale de încercare şi omologare a soiurilor (cultivarului) în România". A fost Preşedintele „Comisiei de încercarea şi Omologarea Soiurilor" din Ministerul Agriculturii în perioada 1953-1983 (azi, „Institutul de Testare şi Omologare a Soiurilor"), realizând şi un record în privinţa duratei ocupării unei înalte funcţii în acest minister în epoca socialistă. El a condus Comisia de Stat pentru încercarea şi Omologarea Soiurilor între anii 1953-1983. D. Toije a organizat centrele experimentale de încercarea soiurilor în 43 de localităţi, pe întreg cuprinsul ţării, plasate fiecare într-o microzonă climatică proprie. Pe baza experimentelor din reţeaua CIOS au fost zonate soiurile şi hibrizii la toate plantele cultivate în agricultura românească, instalând o ordine care s-ar dori în orice ţară. Folosirea soiurilor şi hibrizilor de plante cultivate în agricultura românească pe baza zonării CIOS a avut o contribuţie imensă la creşterea producţiei la culturi de câmp şi la toate speciile de plante horticole. Dr. D. Toije a susţinut promovarea noilor soiuri intensive de grâu, orz, soia; a hibrizilor de porumb şi de floarea soarelui; a soiurilor valoroase de plante legumicole, pomi fructiferi şi viţă de vie. A iniţiat publicarea anuală a listei soiurilor omologate în agricultură. D. Toije a publicat aproape 100 de lucrări ştiinţifice cu privire la descrierea, biologia şi zonarea cultivarului. Lucrările publicate de Dr. D. Toije au rămas un model de prezentare a cultivarului, cu accent asupra însuşirilor biologice, elementelor de productivitate şi comportării faţă de factorii de climă şi sol. Între lucrările sale reprezentative se remarcă: „Principiile raionării soiurilor de plante agricole" (1965), „Rezultate obţinute în încercarea soiurilor poliploide de sfeclă de zahăr în cadrul reţelei CIOS" (1967), „Soiuri româneşti de grâu de toamnă" (1970), „Soiuri noi de in şi cânepă de fibre" (1981). Lucrarea sa „Soiuri şi hibrizi de plante cultivate în România", în 3 volume (1978, 1980, 1982), reprezintă o perlă în literatura acestui domeniu şi a fost utilă agriculturii practice peste un deceniu. Dr. D. Torje este erou de război, decorat cu Ordinul „Coroana României" cu spade şi panglică de Virtute Militară şi frunza de stejar"; decorat cu „Ordinul Muncii" şi Ordinul „Meritul Agricol". Este colonel „în rezervă". A fost decorat cu 9 medalii de stat şi militare. Dr. D. Toije rămâne părintele organizării „reţelei pentru încercarea soiurilor" în România, optimizând activitatea într-un sector vital pentru progresul producţiei agricole în ţară.

Alexandru Viorel Vrânceanu
22 feb 1927 – 2014 feb 27

Doctorul agronom **Alexandru Viorel Vrânceanu** este creatorul primilor hibrizi de floarea- soarelui din lume. A absolvit Facultatea de Horticultura din Institutul Agronomic Bucureşti, în anul 1950. S-a născut în comuna Băile, judeţul Buzău. A fost angajat cercetător la ICAR, în anul 1954, iar din anul 1961 a trecut la ICCPT Ftindulea, ca ameliorator. Aid a obţinut toate gradele ştiinţifice ca cercetător. A deţinut funcţiile de secretar ştiinţific (1982-1991) şi director general (1991-1997). În perioada 1997-2001 a fost preşedinte al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, iar din anul 2001 până în prezent este preşedinte al AMSEM. Multe dintre realizările ştiinţifice şi practice ale dr.-ului Al. V. Vrânceanu, erau în stadiul de proiect sau chiar „un vis", înaintea implicării sale în cercetare. Între contribuţiile epocale aduse de el în ştiinţă, consemnăm: identificarea şi studiul genelor de androsterilitate nucleară şi a genelor de restaurare a fertilităţii polenului la genotipurile cu androsterilitate citoplasmatică; crearea tipului de adrosterilitate citoplasmatică, rezultat din interacţiunea citoplasmei speciei sălbatice Helianthus annuus. ssp. Texanus, cu nucleul speciei H. annuus; identificarea şi studiul primei gene care conferă rezistenţă la mana florii-soarelui, produse de ciuperca Plasmopara helianthi. Novot.; studiul rezistenţei genetice la atacul de lupoaie (Orobanche cumana Wallr.) şi identificarea genelor de rezistenţă (Or-1 şi Or-5); identificarea şi studiul genetic al primelor surse de rezistenţă la atacul ciupercii Phomopsis helianthi; studiul eredităţii conţinutului de ulei în seminţe; crearea hibrizilor şi liniilor cu autofertilitate ridicată (70-80%). Dr. Al. V. Vrânceanu a adus contribuţii originale la dezvoltarea metodelor tehnicii de ameliorare şi producerii de sământă hibridă la floarea-soarelui şi ricin. Citǎm câteva lucrări reprezentative dintre realizările sale în acest domeniu: „Folosirea liniilor autoincompatibile cu gene marcatoare pentru crearea hibrizilor simpli de floarea-soarelui" (1969), „Surse pentru restaurarea fertilităţii polenului la floarea-soarelui" (1973), „Gene pentru androsterilitate la floarea- soarelui" (1970), „Ereditatea restaurării polenului la floarea-soarelui" (1978), „Aspecte genetice ale rezistenţei florii-soarelui la putregaiul alb sclerotinia sclerotiorum" (1984), „Producerea seminţelor hibride de floarea-soarelui pe baza de androsterilitate genică" (cu FI. Stoenescu, 1972), „Studiul genetic al apariţiei plantelor sterile în cadrul liniilor de floarea-soarelui cu androsterilitate citoplasmatică" (1980). A creat 26 hibrizi de floarea- soarelui şi 2 hibrizi de ricin dintre care enumerăm: Romsun 52, Sorem 80, Felix, Select, Festiv, Turbo, Decor, Corii, Macha. Este autor a peste 200 de lucrări ştiinţifice, între care se detaşează monografiile: „Cultura florii-soarelui" 322 pag. (1994), „El Girasol" (1978, în lb. spaniolă), „Floarea- soarelui hibridă" 1150 pag. (2000). Alexandru V. Vrânceanu este Dr. docent, membru al Academiei de Ştiinţe New York, membru al Academiei Agricole Kiev, membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România, membru de onoare al Academiei de Ştiinţe din RS. Moldova, membru al ASAS. A fost membru al Comitetului executiv al Asociaţiei Internaţionale a Florii-soarelui (1979-2001). A obţinut Premiul Academiei Române şi Premiul Internaţional „V.S. Pustovoit" (Madrid, 1980).

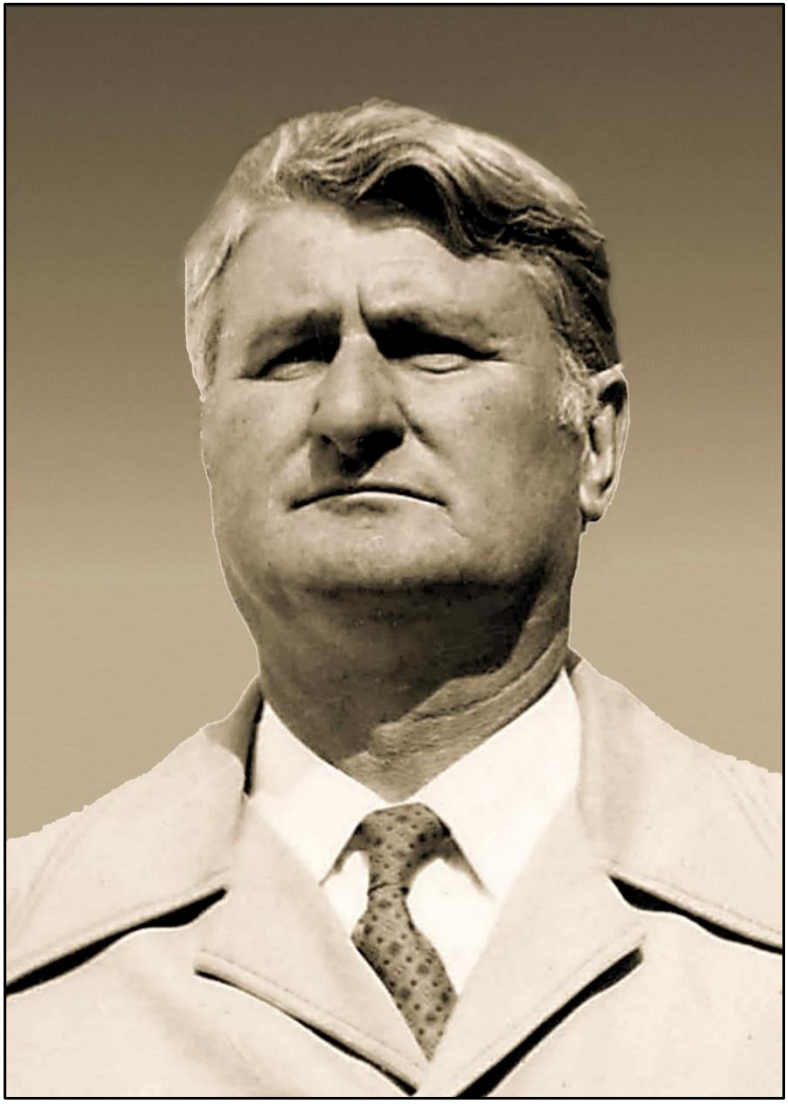

Mihai Cristea
30 iul 1929 -

Doctor **Mihai Cristea** este organizatorul modem al SCA Suceava, una dintre cele mai reprezentative unităţi de cercetare agricolă din România, la care a fost director 35 de ani şi s-a remarcat ca ameliorator de elită al porumbului. Este originar din Cucorăni, judeţul Botoşani. A absolvit Facultatea de Agricultură Craiova în anul 1953; este doctor în agronomie (1970). În anul 1957 a fost angajat la Staţiunea de Cercetări Agricole Suceava, unde devine director în anul 1962. Sub conducerea sa au fost construite pavilionul central cu laboratoare, biblioteca, amfiteatru; Laboratorul de cercetări zootehnice; Casa de vegetaţie; Centrul de cercetări pentru terenurile podzolice de la Ilişeşti; Centrul de cercetări pentru agricultura zonei de munte Pojorâta; Banca de resurse genetice vegetale Suceava, unică în sud-estul Europei ş.a. Dr. M. Cristea a fost un cercetător pasionat şi eficient. A abordat personal domeniul ameliorării pommbului. Aici a efectuat cercetări şi studii cu privire la: studiul populaţiilor de pommb din Bucovina; ameliorarea soiurilor din zona Moldovei de Nord; a creat linii consangvinizate de porumb din populaţii şi soiuri locale; a produs hibrizi de pommb extratimpurii şi timpurii, utilizaţi în toate zonele mai răcoroase şi umede din România; a efectuat studii asupra biologiei pommbului. A efectuat cercetări privind tehnologia pommbului. Opera sa ştiinţifică cuprinde peste 100 de titluri de lucrări, între care cele de sinteză sunt realizări excepţionale, de înaltă factură academică. Dr. Mihai Cristea este „părintele" pommbului hibrid timpuriu în România. A creat hibrizii HD 95 (1976); HT Suceava 108 (1980); HT Suceava 99 (1989); Montana (1994). Din activitatea de cercetare a publicat lucrări fundamentale pentru ameliorarea pommbului timpuriu în Bucovina. Între aceste lucrări se disting: „Populaţii locale de porumb din nord-vestul Moldovei" (1968); „Studiul valorii combinative generale ale unor linii consangvinizate de pommb la SCA Suceava" (1970), „Cercetări privind ereditatea unor însuşiri la hibrizii reciproci de porumb" (1973), „Aspecte privind păstrarea germoplasmei la porumb" (1975), „Evaluarea, clasificarea şi conservarea resurselor genetice la porumb în România" (1986), „Precocitatea la porumb" (1978) ş.a. Între lucrările de sinteză care îl reprezintă pe dr. M. Cristea şi pot fi considerate de nivel european sunt: „Germoplasma la porumb", 300 pag. (1975), „Porumbul timpuriu", 370 pag. (1973), „Rasele de pommb din România", 230 pag. (1977), „Resurse genetice vegetale", 297 pag. (1981), „Conservarea genetică a plantelor şi agricultura", 232 pag. (1985), „Genetica ecologică şi evoluţia", 261 pag. (1990), „Biologia pommbului" 326 pag. (1994), monografia „Porumbul", 652 pag. (col., 2004). Dr. M. Cristea este membm al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice; a fost decorat cu 10 medalii de stat pentru merite ştiinţifice, a primit Ordinul „Serviciul Credincios" în grad de Cavaler; titlul „Cetăţean de Onoare" al municipiului Suceava; a fost distins cu Premiul „Academiei Române". Între anii 1990-1997 a fost director la Banca de Resurse Genetice Vegetale Suceava.

Gallia Butnaru
25 sep 1936 -

Dr. **Gallia Butnarii** este un reprezentant strălucit al cercetărilor de genetică vegetală şi ameliorarea plantelor din România. S-a născut în comuna Bănila, judeţul Cernăuţi în familia învăţătorilor Ştefan şi Nina Borşan. A absolvit Institutul Agronomic Timişoara (I960). Apoi, a urmat perioade de perfecţionare la Universitatea Bucureşti, Universitatea La Plata (Argentina), Universitatea Missouri (Columbia SUA), Colegiul Mary Baldwin (SUA) ş.a. După absolvirea studiilor agronomice, în anul 1960, a fost angajată ca asistent la Catedra de Genetică şi Ameliorare a plantelor. Aici a trecut prin toate perioadele specifice gradelor didactice universitare, devenind profesor titular (1993-2003). A obţinut titlul de Doctor în agronomie, în anul 1972, sub conducerea profesorului Iulian Drăcea. Cercetările şi lucrările de sinteză elaborate de prof. Gallia Butnaru depăşesc impresionanta cifră de 362 titluri. Zonele de cercetare în care a întreprins investigaţii sunt: agrofitotehnia, citologia şi cariologia, polenizare-fecundare şi embriogeneza; biologia şi zonarea cultivarului, crearea de soiuri şi hibrizi. Între lucrările reprezentative pentru domeniile amintite se detaşează prin valoare şi originalitate: „Influenţa consangvinizării asupra diviziunii meiotice la Zea Mays” (1970), „Meioza la Triticale în condiţii de iradiere acută cu raze Gamma” (1979), „Ereditatea caracterelor cantitative la o serie de hibrizi de porumb obţinuţi prin hibridare dialelă” (1980), „Efectul fluidelor magnetice asupra procesului de înrădăcinare in vitro la butaşi de cartof”, „Aspecte privind fecundarea la diferite linii consangvinizate de porumb” (1970), „Efectul retardanţilor ionizanţi asupra unor genotipuri de cereale de toamnă” (1986), „Efectul de piramidă şi creşterea plantelor” (1988), „Meioza şi activitatea bivalenţilor la hibrizi de Secale sp” (1994), „Variabilitatea caracterelor cantitative în condiţiile radiostimulării” ş.a. Profesor Gallia Butnaru este cel mai important reprezentant al studiilor asupra speciei Triticale, alături de dr. Ilie Gaşpăr. A publicat 14 cursuri universitare şi manuale. Între lucrările de sinteză reprezentative pentru prof. Gallia Butnaru se detaşează: „Genetica moleculară” (1999), „Evoluţie şi evolutionism” (2003), „Practici în citogenetică” (2003), „Sorgul zaharat”, „Dicţionar genetic poliglot” (2002) şi „Biologia porumbului” (col.). Personalitatea prof. dr. Gallia Butnaru este recunoscută prin numeroase titluri şi distincţii naţionale şi internaţionale: este membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România; membru în Societatea Română de Biologie, Societatea de genetică din România, Asociaţia Femeilor Intelectuale, Societatea Europeană ESNA (1979), Societatea Internaţională EUCARPIA (1986), Societatea Americană de Genetică (1999). A fost distinsă de şapte ori cu medalii de aur la saloane internaţionale de invenţii din Bruxelles, Geneva ş.a. Este distinsă cu „Diploma de Onoare” pentru rezultate remarcabile în activitatea de cercetare; a fost aleasă „Femeia anului 1997”, ş.a. Este laureată a Premiului Academiei Române.

Ilie Gaşpăr
28 iun 1930 - 2004 dec 16

Dr. **Ilie Gaşpăr** este un reprezentant legitim al ameliorării cerealelor păioase pentru zona nordică a Moldovei. S-a născut în comuna Deveselu, judeţul Mehedinţi. A fost elev ilustru al Liceului „Traian” din Tumu- Severin; a urmat studii la Facultatea de Biologie-Pedologie a Universităţii de Stat din Sankt-Petersburg (Leningrad) în perioada 1951-1956, absolvind cu „Diploma de merit” în specialitatea biolog-genetist. În anul 1957 s-a angajat ca biolog-genetist la SCA Suceava, unde a parcurs toate stadiile de perfecţionare şi gradele de cercetător. A susţinut doctoratul la Centrul de Cercetări Biologice al Academiei Române, Filiala Cluj, sub îndrumarea profesorului A. Lazani, cu o teză privind cercetări de genetică la secară. În timpul activităţii sale profesionale a parcurs perioade de specializare la institute de cercetări din Ucraina, Cehia, Germania, Polonia, Mongolia, URSS, Bielorusia. Cercetările sale au fost axate pe zonarea raţională a culturilor de cereale şi a soiurilor cultivate; identificarea soiurilor valoroase pentru promovare în cultură; stabilirea unor strategii de perspectivă pentru cercetările de genetică; ameliorarea şi modelarea ideotipurilor la plantele supuse lucrărilor de ameliorare, crearea de noi soiuri de cereale păioase. Dr. Ilie Gaşpăr a obţinut prin lucrări de ameliorare soiurile de grâu Bucovina, Suceava 84, Aniversar, Gaşparom şi Magistral. A adus lămuriri cu privire la particularităţile polimorfismului genetic şi posibilităţile de descoperire a potenţialului de variabilitate ereditară la secară; a adus precizări privind variabilitatea cariotipică a speciilor ca necesitate în delimitarea corectă a acestora în cadrul genului Secale; a stabilit determinismul genetic pentru numeroase caractere şi însuşiri şi modul de manifestare a acestora; a precizat unele particularităţi genetice şi citogenetice ale secarei în funcţie de biologia reproducerii acestora şi a contribuit la cunoaşterea problemelor legate de originea şi filogenia speciilor. A avut largi cercetări asupra cerealei Triticale. Dr. Ilie Gaşpăr este autorul soiurilor de secară, Gloria Orizont, Ergo, (pentru producerea scleroţilor la cornul secării), Suceava, Bucovina. A creat soiurile de orzoaică Prima, Farmec şi Maria. Între lucrările reprezentative pentru această tematică largă de genetică şi ameliorare se detaşează: „Probleme teoretice privind sistematica şi citogenetica genului Secale” (1973), „Metode folosite şi rezultate obţinute în ameliorarea secarei în RSR” (1974), „Despre posibilităţile de hibridare ale unor specii de Secale” (1976), „Valoarea combinativă a unor linii consangvinizate de secară şi posibilitatea folosirii lor în obţinerea de soiuri sintetice” (1976), „Soiuri şi linii de secară cu talie scurtă create la SCA Suceava” (1984). Lucrările sale de sinteză reprezentative sunt: „Secara” (monografie, 1980), „Resurse genetice vegetale” (1981), „Evaluarea şi utilizarea resurselor genetice vegetale” (1986), „Triticale” (1989), „Genetica şi ameliorarea secarei”. A fost membru corespondent al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice şi de două ori laureat al Premiului Academiei Române, fiind cea mai mare personalitate în ameliorarea secarei, orzoaicei şi grâului pentru nord-vestul Moldovei.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

VIII. HORTICULTORI 1800-1900

1. GEORGE N. NICOLEANU (1858-1928)
2. VASILE S. BREZEANU (1864-1917)
3. DUMITRU I. ŞTEFĂNESCU (1882-1926)
4. ERNEST GRINŢESCU (1884-1969)
5. ION C. TEODORESCU (1886-1978)
6. DIONISIE BERNAZ (1896-1984)

VIII. HORTICULTORI 1900-1925

7. NICOLAE CONSTANTINESCU (1899-1973)
8. TEODOR BORDEIANU (1902-1969)
9. PAVEL BĂBĂLEAN (1910-1950)
10. GHERASIM CONSTANTINESCU (1902-1978)
11. TEODOR MARTIN (1909-1987)
12. VALERIU D. COTEA (n.1926)

VIII. HORTICULTORI 1925-1950

13. NICOLAE ŞTEFAN (n. 1923)
14. MILU OŞLOBEANU (1921-2003)
15. MIRCEA OPREAN (1915-1984)
16. IOAN MILIŢIU (n. 1927)
17. MARIN MARIUS POPESCU (1927-1995)
18. PETRE BANIŢĂ (n. 1926)
19. VIOREL GHEORGHE STOIAN (n. 1935)
20. MIHAIL DUMITRESCU (n.1922)
21. MIRCEA BĂLAŞA (n. 1925)

Cei mai de seamă viticultori din lume au fost francezii Gaillard, Planchon, Vermonel, Seibel, Frank şi P. Viala. Ei au adus viticultura încă din secolul al XIX-lea, la un nivel de perfecţionare mult superior altor ocupaţii agricole.

În ţara noastră, viticultura s-a practicat din vechime, tradiţional, în podgorii compacte; aşa fiind găsite de atacul Filoxerei, descoperite la noi în anul 1884 la Târgovişte şi Dealu Mare. Combaterea acestui flagel a fost condusă de agronomii George Nicoleanu şi Vasile S. Brezeanu, care sunt recunoscuţi ca fondatori ai ştiinţei viticulturii şi producerii vinului în ţara noastră. A doua generaţie de mari viticultori (1920-1950), reprezentată de Ion C. Teodorescu, D. Bernaz, Gh. Gheorghiu, C. Hogaş, Gherasim Constantinescu, A. Bulencea, T. Martin, a adus contribuţii esenţiale la progresul ştiinţei viticole. După anul 1950, cercetarea viticolă a fost slujită de M. Oşlobeanu, M. Oprean, P. Baniţă ş.a. Oenologia a fost dezvoltată de D. Bernaz, St. Teodorescu, V.D. Cotea, I. Slepianu, M. Macici, V. Stoian. Pe baza volumului mare de rezultate ale cercetării şi a unor imense investiţii de stat, România avea o suprafaţă de 357.000 ha ocupată cu viţă de vie. Au fost extinse semnificativ suprafeţele plantate intensiv; s-au construit marile combinate vinicole de la Cotnari, Focşani, Odobeşti, Valea Călugărească, Jidvei, Murfatlar, ş.a. România ocupa locul patru în Europa, după suprafaţa de vie şi producţia de struguri şi vin (1988).

Dezvoltarea pomiculturii la noi a început prin activitatea unor tehnicieni şi ingineri aduşi din Franţa şi Germania spre sfârşitul secolului al XIX- lea. Între ei amintim pe Charles Faraudo şi fratele său; pe tatăl profesorului C. Sandu-Ville ş.a., care împreună cu Dumitru Ştefanescu, Ion Hăşeganu şi Ernest Grinţescu au avut o activitate intensă pentru înfiinţarea şi funcţionarea pepinierelor de pomi, private şi de stat. Pomicultura s-a dezvoltat puternic după anul 1962, prin investiţii de stat de amploare, care au fost înfiinţate în CAP-uri şi IAS-uri. În anul 1988 România avea 385.000 ha plantaţii de pomi, cu dominanţa mărului şi sâmburoaselor. Între fondatorii ştiinţei pomiculturii noastre sunt recunoscuţi: T. Bordeianu, N. Constantinescu, P. Băbălean, iar între cei care au ridicat domeniul în modernitate se disting: V. Sonea, A. Negrilă, N. Ştefan, I. Miliţiu, M.M. Popescu, Şt. Oprea, P. Parnia, Şt. Wagner, ş.a.

Legumicultura a intrat în obiectivele de cercetare ale ICAR în anul 1938, iar în anul 1947 a fost organizat primul laborator de legumicultura sub conducerea lui A. Andronescu. Primul tratat modem în domeniu l-a publicat profesorul Ion Maier (1957-1958). Între cercetătorii care au contribuit în măsură remarcabilă la dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiilor în legumicultura s-au distins: M. Georgescu, E. Prutescu, V. Nilca, St. Vereş ş.a. În deceniul al 9-lea din secolul XX, România producea 300 kg legume pe cap de locuitor; îşi asigura în întregime necesarul de sămânţă. Între personalităţile domeniului din ultimele decenii ale secolului XX, se disting: M. Dumitrescu, M. Bălaşa, N. Lăcătuş, Cristina Raicu, A. Marinescu, Eugenia Şuta, Marin Tănăsescu, Ion Surtuc, N. Bulboacă, C. Ionescu, C. Iordăchescu ş.a.

George Nicoleanu
1858 - 1928 sep 16

George Nicoleanu s-a născut în oraşul Brăila, a învăţat la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, absolvind în anul 1881. A urmat o specializare în viticultură la Şcoala Superioară din Staţiunea Viticolă Montpellier, Franţa, apoi la Institutul Agronomic din Lyon. Timp de 35 de ani a dominat prin personalitatea şi competenţa sa activitatea agronomică din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor. În anul 1886 a fost angajat la Ministerul Agriculturii, Industriei şi Comerţului, ca şef al Serviciului Viticol, apoi director. La 29 ani a început lupta contra Filoxerei descoperită de D. Grecescu, D. Brândză, W. Knechtel ş.a. (1884). În anul 1889 a introdus viţe din soiuri americane „producători direcţi"; a importat şi hibrizi între soiurile americane şi soiuri europene (Othello, Blank, St. Sauveur ş.a.). A folosit portaltoi americani: Solonis, Riparia Gloire, Vialla ş.a., iar ca altoi soiurile autohtone Braghină, Băbească, Tămâioasă, Grasă ş.a. În anul 1889 a înfiinţat pepinierele de la Ţintea, Tudora şi Strehaia. Între lucrările sale absolut originale (el n-a reprodus pe nimeni) se numără: „Viţele americane în România" (1891), „Principii generale pentru cultura viţelor americane în România", 66 pag. (1892), „Lucrările serviciului filoxeric şi viticol până la finele anului 1895", „Cum reconstituim viile", 26 pag. (1899), „La lutte contre la Phyloxera en Roumanie", 169 pag. (1900), „Viile de deal şi de şes" (1910), „Viţele americane în România, urmate de viţele indigene în nisipurile zburătoare de pe marginea Dunării", 161 pag. (1891) ş.a. A elaborat prima lucrare de ampelografîe „Introduction a l'ampelographie Roumaine", 152 pg. (1900). A înfiinţat reviste pentru agricultori: „Agronomul", „Amicul agricultorului", „Progresul viticol", „Progresul agricol". A fost fondator şi a susţinut marile reviste: „Jurnalul Societăţii Centrale Agricole", „Câmpul", „Viaţa agricolă", „Revista Viticolă Horticolă şi Agricolă", „Revista Horticolă". A susţinut dezvoltarea pomiculturii şi a publicat lucrările: „Avem arbori roditori, n-avem fructe", „Etat de l'arbiriculture en Roumanie" 213 pag., cu V. Brezeanu (1900). A susţinut intervenţionismul (ajutorul) de stat în agricultură. Prin efortul său au fost realizate: înfiinţarea şcolilor de ucenici pe lângă ferme de stat, extinderea activităţii Staţiunii Agronomice, introducerea plantelor noi de cultură, înfiinţarea Catedrei de Viticultură la Herăstrău, extinderea pepinierelor viticole de stat şi a celor pomicole ş.a. A fost decorat cu titluri oficiale: Comandor al „Coroanei României"; Ofiţer al „Legiunii de Onoare" a Franţei; Cavaler al „Meritului Agricol", comandor al Ordinului „Steaua României"; a fost membru al Societăţii de Viticultură şi Ampelografîe din Franţa.

Vasile S. Brezeanu
1864 - 1917 sep 29

Vasile S. Brezeanu împreună cu George Nicoleanu sunt fondatorii Ştiinţei Viticole în România. Ei au coordonat 30 de ani refacerea viilor distruse de Filoxeră. Între anii 1882-1885 a învăţat la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău. Din acelaşi an a studiat agronomia la Şcoala Naţională de Agricultură din Grignon (Franţa), cu specializarea în viticultură, absolvind în 1889. A fost angajat imediat la Ministerul Agriculturii Industriei şi Comerţului, ca subşef al „Diviziei viticole", condusă de impetuosul G. Nicoleanu. Pentru refacerea viilor a coordonat înfiinţarea pepinierelor viticole, instruirea pentru altoire şi producerea materialului de plantat. A organizat importul de portaltoi americani, de soiuri direct producătoare (Noah, Herbemont, Othello) şi hibrizi direct producători (Seibel, Cuderc, Frank, Terras 20) întâlnite şi azi în gospodării. În paralel, a publicat lucrări de îndrumare izvorâte din observaţie şi experienţa sa practică: „Dare de seamă asupra recoltelor din Moldova şi Dobrogea pe anul 1890/1891", „Mana viilor" (1896), „Lucrări de înfiinţare a viei" (1898), „Asupra reconstituirii viilor" (1900), „Altoirea forţată a viţelor americane" (1908), „Plantarea viţelor altoite" (1900). „Rolul statului în reconstituirea viilor" (1900). În anul şcolar 1905/1906 devine conferenţiar pentru „Viticultură şi Prepararea vinurilor", la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, până în 1917, rămânând însă şef al „Serviciului Agriculturii şi Viticulturii". Încă în anul 1902 a publicat „Tratat de Viticultură", reeditat în 1906/431 pag. şi 1912/618 pag. ca o lucrare de sinteză excepţională pentru domeniu. În acelaşi timp a elaborat „Tratat de prepararea vinurilor", punând baze pentru evoluţia oenologiei moderne. Prin aceste lucrări a pus bazele ştiinţifice şi practice ale viticulturii şi producerii vinurilor în ţara noastră. Ca înalt funcţionar în Ministerul Agriculturii a înfiinţat prima revistă de viticultură pentru podgoreni în anul 1906 „Revista Viticolă Horticolă şi Agricolă", menţinută timp de 20 de ani prin mari eforturi personale. Aici a publicat peste 500 de articole privind: soiurile şi producerea butaşilor de plantat, lucrările de înfiinţare a viilor şi îngrijirea lor, lucrări de producere a vinurilor şi băuturilor alcoolice, lucrări de economie şi politică a viilor ş.a. Vasile S. Brezeanu a fost membru fondator al revistelor „Câmpul" şi „Viaţa agricolă", iar la 22 nov. 1911 s-a aflat între membrii fondatori ai „Societăţii Române de Agricultură", alături de Ştefan.P. Radianu, C. Sandu-Aldea, Gh. Cipăianu, G.Nicoleanu. După dispariţia sa a rămas un gol dureros în corpul agronomic viticol. Se odihneşte în Cimitirul Bellu (77 /1).

Dumitru Ştefănescu
5 sep 1882 - 1926 ian 19

Profesorul **Dumitru Ştefănescu** a fost prima personalitate agronomică, care a pus bazele ştiinţifice şi practice pentru dezvoltarea pomiculturii în România. A fost originar din satul Strâmba de Jos, judeţul Ilfov. La absolvirea Şcolii Centrale Agricole Herăstrău, în anul 1905, a primit diplomă „Cu distincţie”, iar în 1907 a obţinut, prin concurs, o bursă pentru studii în Franţa. S-a specializat la Şcoala Superioară de Horticultură de la Versailles. După întoarcere, a lucrat la pepiniera Ursoaia, apoi la Casa Rurală, iar în anul 1912 devine primul director al „Şcolii Elementare Agricole de Grădinărit” de la Dragomireşti-Vale, lângă Bucureşti. În anul 1920 ajunge inspector general şi membru al Consiliului Superior Agronomic din Ministerul Agriculturii. A fost unul dintre principalii fondatori ai „Societăţii de Horticultură din România” (1913), prezidată de Charles Faraudo, şi a fost primul secretar ştiinţific al instituţiei. În anul 1924 a obţinut înfiinţarea Şcolii Medii de Horticultură Băneasa şi a Direcţiei de Horticultură din cadrul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, în activitatea sa publicistică de peste 20 de ani a elaborat impresionanta cifră de 341 de titluri, reprezentând articole, broşuri şi lucrări, fiind un caz rar în istoria învăţământului şi ştiinţelor agricole româneşti din acele vremi, mai ales că a avut o viaţă nedrept de scurtă. A înfiinţat „Revista Horticolă” pe care a editat-o aproape 20 de ani, cu o contribuţie imensă de autor. Din anul 1920 a ocupat Catedra de Horticultură de la Academia de Agricultură, Cluj. A fost un mare talent didactic, elaborând un prim curs de „Pomicultură generală” (nepublicat). A prezentat o descriere a condiţiilor ecologice deosebit de favorabile pentru pomicultura din ţara noastră; a înfiinţat şi coordonat activitatea pepinierelor pomicole; a dirijat învăţătorii agricoli ambulanţi, a înfiinţat grădini experimentale, concursuri de livezi ş.a. A contribuit la prelucrarea şi valorificarea producţiei horticole. Între lucrările sale reprezentative se detaşează: ‚Altoirea pomilor roditori”, 64 pag. (1925), „Răsadniţele” 32 pag., „Seminţele de legume”, „Prunul”, „Caisul”, „Frigul artificial aplicat la conservarea fructelor”, „Industrializarea şi comercializarea fructelor”, 35 pag. (1924), „Altoirea pomilor roditori”, „Organizarea producţiei şi desfacerii fructelor”, „Pepinierele horticole”, „Pepiniera de pomi roditori”, 32 pag. (1923). Colegii de generaţie l-au preţuit imens; între ei amintim, C. Sandu Aldea, Gh. Ionescu Şişeşti, I. Teodorescu, E Grinţescu, N. Constantinescu, M. Costeţchi. A fost una din marile figuri de agronomi ai timpului său.

Ernest Grintescu
6 mai 1884 - 1969 iun 23

Agronomul **Ernest Grinţescu** a fost unul dintre cei mai cultivaţi reprezentanţi ai breslei. S-a născut în satul Petricani, judeţul Neamţ. A fost "şef de promoţie" al seriei de absolvenţi din Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, din anul 1908. În paralel a participat şi la cursurile Facultăţii de Drept din Universitatea Bucureşti, primind un orizont cultural mai larg. Iniţial a fost angajat ca specialist agronom la Regia Monopolurilor Statului, pentru sectorul de cultură a tutunului, condus în acea vreme de agronomul Maximilian Popovici. Chiar în anul 1912 a elaborat raportul activităţii sectorului de cultură a tutunului din RMS. Între lucrările publicate pe baza acestei activităţi amintim: „Cultura tutunului în România" (1913), „Cultura tutunului în Bucovina" (1919), „Agenda culturii tutunului" (1920). În acelaşi timp a publicat cronici, informaţii şi articole tehnice în „Buletinul cultivării şi fermentării tutunului", „Câmpul" şi „Viaţa agricolă" de pe funcţia de „director cl. a Il-a" la „Cultura tutunului". Aproape 20 de ani a prezentat comentarea legilor în interesul agricultorilor în calitate de jurist. Lucrările sale de referinţă în acest domeniu sunt: „Jurisprudenţa Curţii de Casaţie" (1915), „Jurisprudenţa rurală" (1927), „Noile legi rurale" (1931) ş.a. În anul 1925 a fost numit director al „Serviciului pentru învăţământul agricol" din Ministerul Agriculturii, contribuind mult la înfiinţarea şi organizarea şcolilor de agricultură şi a celor casnice. În anul 1930 a ocupat postul de profesor de Agricultură şi Economie rurală la Şcoala Superioară de Horticultură Băneasa- Bucureşti, în paralel cu o laborioasă funcţie de director al Cadastrului funciar din Ministerul Agriculturii (1932). Lucrarea sa de referinţă, demnă de bibliografia mondială a domeniului, este „Legea randamentelor descrescânde în agricultură" (1930). După 1930, la 46 de ani devine unul dintre reprezentanţii de elită ai Horticulturii. Timp de 10 ani a scris îndrumări agricole în ziarul „Curentul", fiind şi director al bibliotecii agricole a publicaţiei. A avut propria editură pentru cărţi agricole, unde a tipărit circa 200 de titluri. A fost un pepinierist practic privat remarcabil; a avut funcţia de vicepreşedinte al Asociaţiei Naţionale de Horticultură; în anul 1943 devine membru al Academiei de Agricultură din România; a colaborat ca agronom la toate revistele agricole importante ale timpului său: „Câmpul", „Viaţa agricolă", „Pagini agrare şi sociale", „Revista horticolă", Agricultura nouă". El va rămâne o pildă de persoană foarte cultivată în sprijinul progresului horticol al ţării.

Ion C. Teodorescu
mai 1886 – 1978 aug 20

Ion C. Teodorescu, omul de ştiinţă viticultor şi oenolog a fost un reprezentant în fruntea elitelor acestui domeniu din prima jumătate a secolului XX. S-a născut în oraşul Craiova. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău (1907), urmând doi ani de specializare la Şcoala Naţională de Horticultură de la Versailles, înfiinţată în anul 1783. A continuat pregătirea practică şi de studiu la pepinierele viticole Namblot Bruneau din Burg, la Reine, până în anul 1909. După revenirea în ţară a lucrat 9 ani ca profesor la Şcoala Normală de învăţători de la Galaţi (1909-1918). După Marea Unire a fost profesor la Şcoala Naţională de Viticultură Chişinău (1918-1921), o instituţie marcată de puternica instruire practică a elevilor. În anul 1922 a obţinut, prin concurs, postul de profesor pentru disciplina „Viticultură şi Oenologie" la Herăstrău-Bucureşti. Avea 38 de ani şi o experienţă solidă. Prelegerile sale din primii ani se bazau pe un curs de 1800 pagini. A fost o mare pierdere faptul că nu a fost publicat. A organizat în scurt timp colecţia ampelografică cu 25 specii de viţă, 25 hibrizi şi 132 soiuri (52 româneşti), fiind prima mare realizare de acest fel în ţară. A organizat pe lângă catedră instruiri practice de altoire şi altele pentru viticultorii practici, gratuit, iar la Pietroasa a dirijat o veritabilă şcoală de pepinieriști. Ca inspector general al pepinierelor statului (1922-1926) a condus refacerea viilor şi introducerea noilor portaltoi. Între 1926-1937 a fost directorul Serviciului Viticulturii din MAD, când plantaţiile de vii nobile s-au extins în Transilvania şi nordul ţării. El este autorul unor lucrări numeroase şi vaste asupra viei şi vinului, lucrări de cercetare şi de sinteză. Între acestea se remarcă: „Altoirea viţelor în ochi", „Cele mai recomandate specii şi varietăţi de viţe pentru România", „Viţele americane port-altoi", „Un program pomicol pentru România", „Viile României", „Tăierea ca factor de producţie în viticultură", „Perlele Moldovei, Cotnarii şi Uricanii", „Viţa de vie şi vinul de-a lungul veacurilor" (1966), „Viile experimentale din România" (1943), „Viticultura" (1941) (monografie, vol. I), „România viticolă" ş.a. A fost pensionat „forţat" în anul 1948. Prof. I.C.Teodorescu a fost şeful Secţiei de Viticultură şi Silvicultură din ICAR; distins cu titlul de Membru de Onoare al ASAS; vicepreşedinte al Oficiului Internaţional al Viei şi Vinului, fiind primul mare specialist român ajuns la o înaltă demnitate academică în acest domeniu; membru al altor societăţi şi instituţii viticole naţionale şi internaţionale. A fost recunoscut ca mare personalitate încă din timpul vieţii.

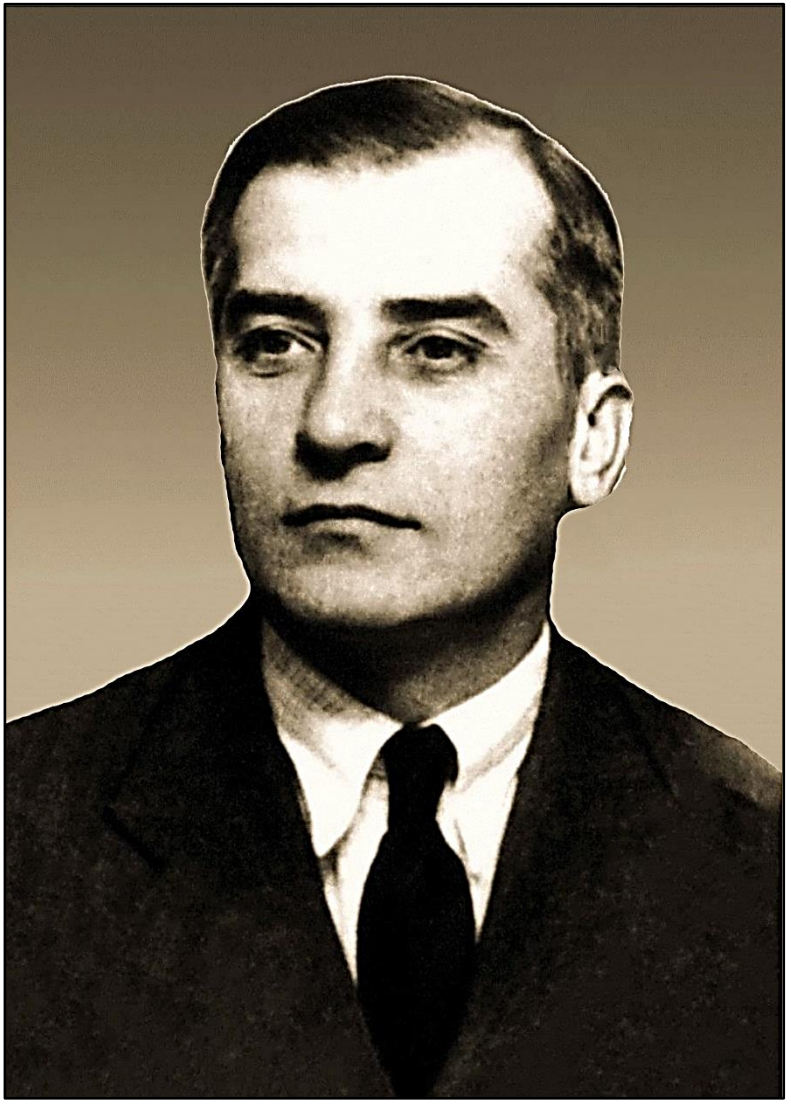

Dionisie Bernaz
13 oct 1896 - 1984 mar 30

Profesorul **Dionisie Bernaz** s-a născut în comuna Plopi, judeţul Soroca, din Basarabia, într-o familie de ţărani români. A absolvit Şcoala Secundară de Viticultură şi Vinificaţie de la Chişnău în anul 1917, „Cu distincţie”. Apoi a primit funcţii de consilier şi coordonator; instructor superior în Comitetul de viticultură şi vinificaţie Bălţi (1917); consultant viticol şi şef al Staţiunii Viticole de Nord-Bălţi (1918-1921); horticultor în Comisia interjudeţeană Chişinău (1922-1924). În anul 1924 urmează Şcoala Superioară de Agricultură de la Montpellier, fiind absolvent în anul 1926. A continuat pregătirea la Institutul de Agricultură al Universităţii Toulouse (1928). În acest timp a efectuat stagii de pregătire practică la staţiunea Oenologică din Montpellier, Staţiunea de Cercetări Viticole de la Paris, Casa „Moet et Chadon”, fondată în anul 1743 ş.a. Numeroasele sale „certificate de calificare” sunt semnate de personalităţi faimoase ale acelor vremi: Pierre Viala, Louis Rives, V. Bodin, J. Piellet. Întors în ţară (1927), a fost angajat „asistent” pentru Conferinţa de Viticultură şi Oenologie la catedra profesorului I.C. Teodorescu. Aici a devenit profesor titular în anul 1948 la prima catedra de oenologie înfiinţată în învăţământul agricol românesc. S-a pensionat în anul 1961. Dionisie Bemaz a fost „un profesor clasic”, pedagog distins şi specialist erudit, un mare fondator în domeniul oenologiei. Era supranumit „Mareşalul” pentru competenţa şi siguranţa faptelor sale. A organizat temeinic laboratorul de oenologie, vinoteca facultăţii, a condus cercetări în cadrul catedrei şi a contribuit la îmbogăţirea colecţiei ampelografice. Profesorul D. Bernaz a publicat peste 60 lucrări în domeniul viticulturii şi vinificaţiei. Între elaborările sale de referinţă se disting: „Tratat de viticultură vol. I”, 357 pag. (1937), vol. II, 248 pag. (1946), elaborate cu A. Billeau şi C. Hogaş, aşezând pe o treaptă superioară conţinutul acestei ştiinţe; „Tehnologia vinului”, 392 pag. (1962) cu I. Dumitrescu, Gh. Bemaz, M. Martin, fiind prima lucrare de nivel academic în bibliografia românească; „Varietăţile viţei de vie proprii podgoriilor româneşti”, 80 pag. (1936); „Bolile şi defectele vinurilor”, „La Viticulture et la vinification en Bessarabie”, 57 pag. (1928); „Curs de tehnologia vinului partea întâi”; „Pregătirea cramelor pentru cules şi vinificaţie”, 20 pag. (1956). A fost distins p.m. cu „Diploma de Onoare” a Societăţii Române a Horticultorilor.

Nicolae Constantinescu
1 mai 1889 - 1973 sep 23

Profesorul **N. Constantinescu** s-a născut în satul Cişmeaua Văruită, judeţul Ismail, în Basarabia. El a fost fondatorul modem al Catedrei de Pomicultură de la Academia de Înalte Studii Agronomice, Bucureşti, unde a lucrat între anii 1921-1973. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură-Herăstrău în anul 1925 şi a lucrat apoi la Pepiniera Istriţa până în 1937, unde a pregătit şi teza de doctorat cu titlul „Producţia şi valorificarea fmctelor în România" (1934). A organizat cercetările modeme în pomicultura ţării ca şef al Secţiei de Horticultură din ICAR (1935). Între anii 1948-1967 a fost director al acestei secţii şi al Institutului de Cercetări Horticole (1957-1962). Tot atunci a fost colaborator al „Academiei Române", între anii 1949-1967, unde a coordonat programele de cercetare. Dr. N. Constantinescu a avut statura unui ctitor de şcoală în pomicultură. A fost şef de catedră şi decan al Facultăţii de Horticultură. Cursurile sale au avut amprenta marcantă a experienţei profesionale, fiind un exemplu pentru conţinutul acestei ştiinţe. Cercetările sale au fost axate pe probleme de biologie şi tehnologie pomicolă; studii asupra creşterii şi fructificării pomilor; cercetări asupra speciilor şi soiurilor de pomi; lucrări aprofundate privind efectuarea tăierilor la pomii roditori; lucrări de zonare ecologică a speciilor şi soiurilor de pomi; cercetări asupra altoirii pomilor; studii pentru elaborarea bazelor ştiinţifice necesare realizării epocalei lucrări „Pomologia RSR"; diverse lucrări de tehnologie pomicolă. Între lucrările reprezentative pentru larga tematică expusă, se disting: „Lichidarea periodicităţii de rodire la pomi" (1954), „Contribuţii la cunoaşterea ramurilor şi mugurilor roditori" (1943), „Sinteza concepţiilor în problema tăierii pomilor" (1962), „Regiunile pomicole din RPR", „Lichidarea periodicităţii de rodire la pomi" (1954), „Noi contribuţii la rezolvarea problemelor pieirii premature a caisului" (1954), „Altoirea nucului" (1964), „Rezultatele studiului sistemului de coroană aplatizată la măr" (1970), „Hibrizi de piersic obţinuţi la Baza Experimentală Băneasa" (1962), „Oprirea periodicităţii de rodire şi obţinerea recoltei mari la pomi" (1954) ş.a. A fost cel mai important autor şi coordonator de lucrări de sinteză în vremea sa: „Biologia pomilor şi arbuştilor fructiferi" (1963), „Tăierea pomilor" (1951), „Pomicultura" (tratat -1957), „Prunul " (monografie 1956), „Pomicultura" vol. I, II (curs univ. -1967), „Conducerea arboretelor" voi I, II (1976), „Pomoiogia RPR" (autor coordonator, cca. 4000 pag., în 8 volume). A fost îndrumător de doctoranzi, cu 30 de realizări, membru fondator al ASAS, membru al „Societăţii Internaţionale de Horticultură", laureat al „Premiului Academiei Române". Rămâne cea mai aleasă figură de lider în ştiinţa pomicolă din deceniile 5-7 ale secolului XX în România.

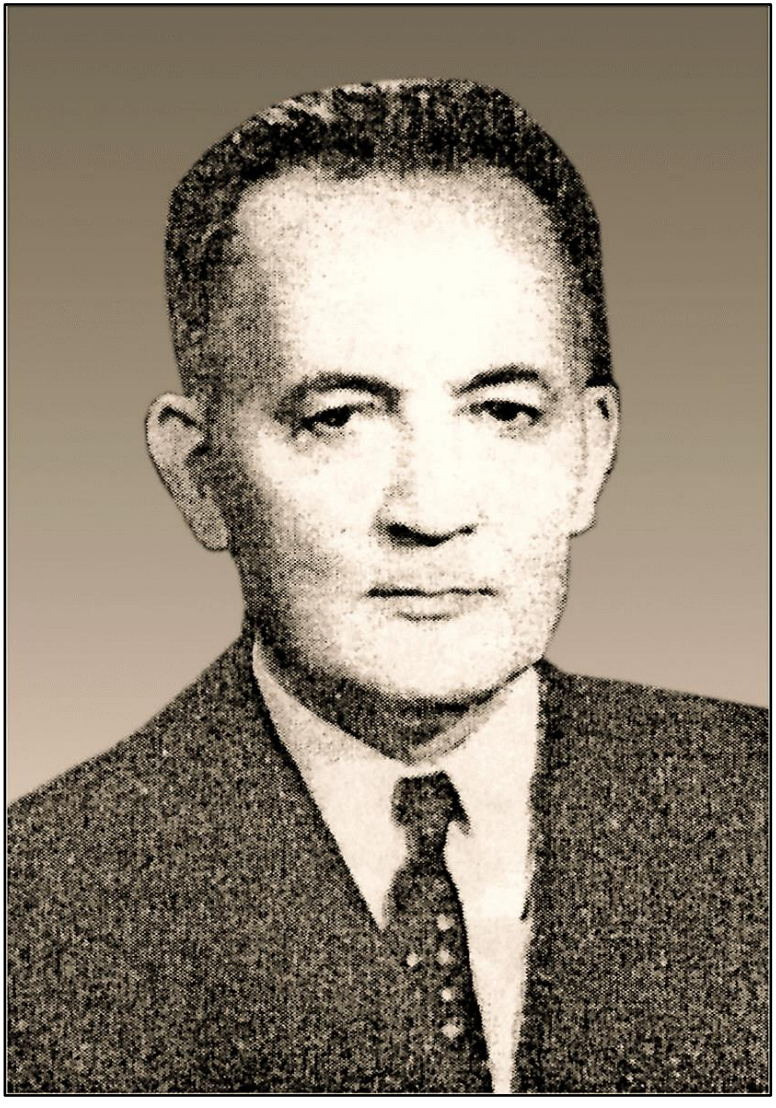

Teodor Bordeianu
16 feb 1902 - 1969 mar 19

Profesorul **Teodor Bordeianu** s-a născut în satul Marşeniţa, din Bucovina. Face parte din grupul marilor înaintaşi ai pomiculturii din ţara noastră. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură, în anul 1925, şi a continuat specializarea în pomicultură, legumicultura şi valorificarea fructelor la Şcoala Superioară de Agricultură din Berlin (1927). Până în anul 1939 a lucrat la pepinierele din Goleştii Badii, judeţul Muscel şi Sirăuţi (Suceava). În anul 1941 a primit postul de şef al „Serviciului Horticulturii" din Ministerul Agriculturii. Simultan a ocupat şi Catedra de Pomicultură şi Legumicultura la Facultatea de Agronomie-Bucureşti, între anii 1941-1958, iar între anii 1942-1958 a condus şi a efectuat cercetări în cadrul Secţiei de Horticultura din ICAR. Între anii 1967-1969 a fost primul director la Institutul de Pomicultură - Mărăcineni/Argeş. Profesorul T. Bordeianu a fost în egală măsură un didact de elită şi cercetător în pomicultură, adăugând şi participarea sa la problemele de management pentru implementarea rezultatelor cercetării în producţie. Cercetările sale au fost axate pe studii de biologie pomicolă, tehnologii aplicate în pepiniera de pomi, lucrări de înfiinţare şi întreţinere a livezilor, studii şi elaborări monografice. Pentru grupul lucrărilor de biologie şi ecologie sunt reprezentative: „Sterilitatea la meri", „înfloritul întârziat al pomilor" (1938), „Studiul florei pomicole şi cultivate în România", „Studiul germinaţiei polenului la diferite specii pomicole", „Influenţa vântului asupra pomilor roditori şi perdelele de protecţie" (1942) ş.a. Cercetări originale de interes practic deosebit a efectuat pentru pepiniera de pomi: „Rolul mentorului în transformarea naturii plantelor", „Tehnica altoirii în ochi" (1943), „Cercetări preliminare în vederea studierii portaltoilor la măr", „Folosirea hormonilor vegetali în horticultura" (1955). Cercetările de tehnologie aplicată în pomicultură au o importantă reprezentare în opera sa: „Tăierile la pomi" (1948), „Influenţa lucrării pământului asupra creşterii pomilor" (1948), „Influenţa sistemului de întreţinere a solului în livadă, asupra creşterii şi intrării pe rod a pomilor" (1954), „Cum putem obţine recolte sporite de fructe" (1953). Profesorul T. Bordeianu este autorul unor excelente lucrări de sinteză necesare pentru practica pomicolă: „Lucrările din livadă în cele 4 anotimpuri", 92 pag. (1951), „Cultura castanului comestibil", 150 pag. (1955), „Determinator pomicol", „Mărul", „Cum putem obţine recolte mari de fructe", 50 pag. (1953), "Pomicultura specială" (1961), premiată de Academia Română ş.a. A lucrat în învăţământ între anii 1941-1958, publicând „Curs de Pomologie" (1957) şi „Tratat de legumicultura". A iniţiat cu N. Constantinescu elaborarea „Pomologiei RSR" 5336 pg., în 8 volume (1963-1969), realizând coordonarea unei lucrări de nivel mondial. A fost membru al Academiei Române - corespondent (1955) şi titular (1963), membru titular al ASAS; Doctor Docent, îndrumător de doctorat, distins cu medalii şi ordine de stat. A fost un distins intelectual.

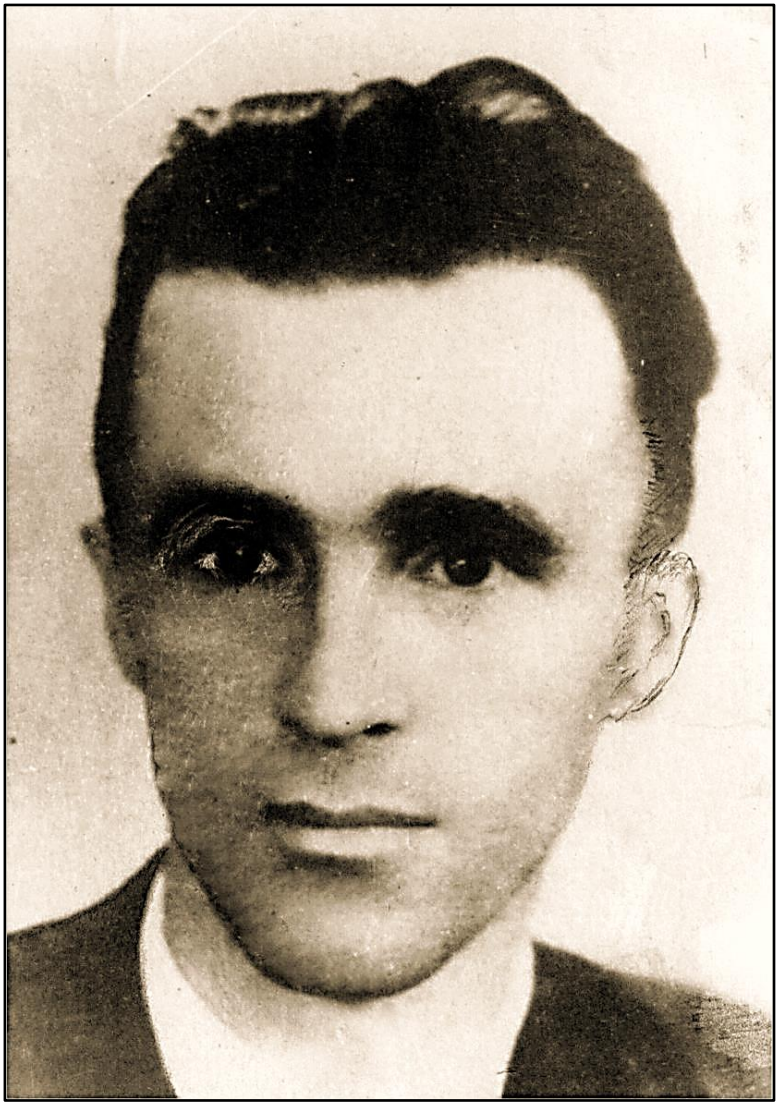

Pavel Băbălean
28 iun 1910 - 1950 feb 24

Deşi a avut o viaţă foarte scurtă, prin realizările sale originale, profesorul **Pavel Băbălean** trebuie considerat unul dintre precursorii importanţi ai pomiculturii modeme în România. S-a născut în satul Gălăneşti, jud. Suceava, apoi a absolvit Facultatea de Agronomie din Bucureşti, în anul 1932. A funcţionat 3 ani ca asistent pentru instruirea practică la Pepinierea Istriţa, iar între anii 1936-1938 a urmat o specializare la „Institutul de Pomicultură" din Berlin-Dahlem, unde a obţinut şi doctoratul cu teza „Cercetări asupra rodirii merilor". A lucrat ca asistent şi conferenţiar la Catedra de Pomicultură-Viticultură la Facultatea de Agronomie din Iaşi. Profesoml P. Băbălean a efectuat studii şi cercetări importante de biologie pomicolă, fiind unul dintre precursorii remarcabili prin contribuţiile aduse: „Fenomenul diferenţierii mugurilor de rod şi cel de fecundare şi legarea fructelor de măr" (1938), „Observaţii asupra formării mugurilor de rod la sâmburoase", „Fenomenul căderii fructelor", „Cercetări asupra curbării şi ciupirii ramurilor de păr" ş.a. Pentru pomicultorii practici a elaborat peste 40 de lucrări tehnologice: „Plantaţi piersici de un an", „Depozitele pentru prefacerea şi păstrarea fructelor", „Norme asupra tăierii pomilor", „Portaltoi şi forme de pomi de viitor", „Modul de comportare a câtorva specii de pomi la gerurile târzii din primăvara anului 1941". Profesorul P. Babalean a elaborat câteva cursuri universitare de mare utilitate: „Curs de horticultură" (1939), „Curs de pomicultură" (1941), „Curs de pepiniere". S-a remarcat prin lucrările: „Indicator tehnic pomicol", 143 pag. (1945), „Rodirea pomilor", 75 pag. (1941), „Cireşul", „Vişinul", „Caisul" (1936). Pavel Băbălean a fost un dascăl cu mare har. Deşi era foarte tânăr, a publicat câteva cursuri universitare de mare utilitate: „Curs de Horticultură, vol. I (Pomicultura)", 392 pag. (1941), „Curs de Horticultură vol II (Pepiniere)", 232 pag. (1948); a elaborat suportul de lucrări practice şi a condus activitatea cu studenţii prin demonstraţii personale. Trebuie considerat fondator modern al Catedrei de Pomicultură la Facultatea de Agronomie din Iaşi. P. Băbălean este recunoscut în domeniul explicării unor fenomene biologice cu ajutorul conexiunii inverse pe baza legii reversibilităţii, specifică ciberneticii. A avut funcţii de şef al Regiunii Horticole Iaşi (1942-1948), şef al Laboratorului de Pomicultură la SCA Iaşi; colaborator ştiinţific al Academiei Române. A fost membru al „Societăţii Naţionale de Ştiinţe" din România, membru al „Colegiului Inginerilor Agronomi", membru al „Vereinigung fur angewandte Botanik-Berlin". Decesul său nedrept de timpuriu a fost o pierdere imensă pentru pomicultura ţării.

Gherasim Constantinescu
22 mar 1902 - 1978 iul 3

Profesorul **Gherasim Constantinescu** s-a născut în comuna Cişmeaua Văruită, judeţul Ismail, Basarabia. A învăţat clasele de liceu la Cetatea Albă (Bolgrad), obţinând bacalaureatul în anul 1922. Apoi, a urmat Şcoala Superioară de Agricultură de la Herăstrău-Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1927. A parcurs specializări în viticultură, oenologie, peisagistică viticolă, drept, cooperaţie şi chiar pedagogie la Şcoala Superioară de Horticultură de la Montpellier şi Nimes (Franţa) şi la Institutul Agricol Conegjiano (Italia). A susţinut teza de doctorat abia în anul 1941, la profesorul Ion. C. Teodorescu. A fost angajat la Staţiunea Experimentală Petroasele Buzău, a Facultăţii de Agronomie Bucureşti, unde a lucrat între anii 1930-1938. Fiind un specialist recunoscut, profesorul I.C. Teodorescu a susţinut angajarea lui ca şef de lucrări la catedra sa de „Viticultură şi Oenologie", în anul 1938; devine profesor în anul 1945, iar până în anul 1948 a predat Cursul de Viticultură la Facultatea de Agronomie Timişoara. Revine la Bucureşti (1948), până în anul 1972, la pensionare. A elaborat tratatul „Viticultură şi vinificaţie" (1967, 1971), manualul de „Viticultură specială", „îndrumătorul viticultorului" ş.a. Profesorul Gh. Constantinescu a fost, în egală măsură, dascăl şi cercetător în viticultură. Munca sa de peste 40 de ani în slujba viticulturii şi vinificaţiei cu rezultate de profundă esenţă ştiinţifică îl aşează pe soclul marilor înaintaşi ai domeniului, alături de G. Nicoleanu, V.S. Brezeanu, I.C. Teodorescu şi Dionisie Bemaz. A publicat peste 200 de lucrări diferite în viticultură şi vinificaţie. În cercetările sale a abordat probleme generale de viticultură, teme de biologie şi ecologie viticolă, studii de ampelografie, lucrări de tehnologie în pepiniera viticolă, lucrări de tehnologie viticolă, lucrări de ameliorare. Câteva dintre lucrările publicate sunt reprezentative pentru aceste sectoare care privesc viticultura: „Criterii biologice pentru stabilirea momentului de înflorire laviţa de vie din cultură" (1958), „Soiuri de viţă de vie pentru struguri de masă, cu coacere timpurie", „Ampelografia soiurilor apirene" (1958), „Portaltoi folosiţi în viticultura RPR" (1958), „Aplicarea raţională a tăierilor în verde", „Pregătirea viţelor pentru plantare" ş.a. A elaborat şi coordonat excepţionale lucrări de sinteză: „Ampelografia", 427 pag. (1958), a doua lucrare după cea a lui G. Nicoleanu; „Ampelografia RPR", 546 pg., în 8 volume (1959-1969), „Ghid pentru întemeierea noilor plantaţii de vii", 150 pag. (1967), „Raionarea viticulturii" (1958). A avut înalte recunoaşteri prin funcţii şi titluri onorifice: membru titular al Academiei Române (1963), al „Academiei Italiene a Viei şi Vinului" (1963); preşedinte al „Oficiului Internaţional al Viei şi Vinului" (1968-1971), preşedinte al Secţiei de Horticultură a ASAS ş.a.

Teodor Martin
8 feb 1909 - 1987 mar 8

Între mării reprezentanţi ai ştiinţei viticole din perioada 1940-1980, profesorul **Teodor Martin** ocupă un loc de onoare. S-a născut în satul Zahoreni, judeţul Orhei, în Basarabia. T. Martin a urmat studii la Facultatea de Agronomie din Bucureşti, între 1933-1938. La scurt timp după absolvire, îl găsim cercetător şi şef de lucrări la „Secţia de Viticultură şi Silvicultură" a ICAR. Până în anul 1949 a predat cursuri la şcoli preuniversitare: Şcoala de Pregătire Socială a învăţătorilor Vlaşca; Şcoala Pedagogică „Elena Doamna" Bucureşti precum şi la Academia de înalte Studii Cooperatiste Bucureşti; în paralel cu activitatea de cercetare. A susţinut teza de doctorat în anul 1944 la profesorul Ioan C. Teodorescu, cu titlul „Cercetări asupra coacerii lemnului la portaltoi". În anul 1949 a primit cursul de Viticultură (1949-1974); Ampelografîe (1948- 1952) şi „Cultura intensivă a viţei de vie" (1959- 1970) la Facultatea de Agricultură şi Facultatea de Horticultura din Institutul Agronomic Bucureşti. Teodor Martin avea o mare capacitate de analiză şi sinteză a conţinutului de curs; stăpânea excelent metodica didactică, fiind mult stimat de studenţi. Tratatul său „Viticultura", 598 pag. (1961) a avut o excelentă receptare internaţională prin capitole originale. Revista „Vinograd" din Cehoslovacia aprecia lucrarea ca foarte importantă pentru conţinutul referitor la cultura irigată a viţei de vie şi la cultura viei pe terase şi pe terenuri nisipoase. A fost distinsă cu Premiul internaţional al OIVV. A continuat o extindere academică a acestei lucrări, proiectată în două volume: „Viticultura generală", apărută în 1972 (600 pag.) şi „Viticultura specială" (nepublicată). Profesorul T. Martin a avut o contribuţie imensă în elaborarea manualelor de viticultură pentru şcoli tehnice şi licee agricole, publicând 19 ediţii în specialitatea viticultură. A fost un cercetător cu har, un fin observator şi analist al fenomenelor practice cu efect direct asupra recoltei, aşa cum sunt: „Copcitul viilor", „Problema tăierilor în verde aplicate la viţa de vie", „Observaţii asupra rodirii timpurii a viilor tinere". Contribuţii deosebite a adus prof. T. Martin cu privire la studiul interferenţei însuşirilor biologice ale viţei de vie şi măsurile tehnologice aplicate în practică: „Relaţia între desmugurire şi pornirea rădăcinilor", „Influenţa mărimii sarcinii şi repartizării ei asupra producţiei de struguri", „Influenţa portaltoiului asupra metabolismului şi fertilităţii altoiului". Altoirea şi tăierile viţei au fost larg studiate de prof. T. Martin. De asemenea, a girat măsura practică de înfiinţare a plantaţiilor „pe butuc înalt", neprotejate. Această gândire a produs o „revoluţie" în tehnologia culturii viţei de vie din România, reducând semnificativ necesarul forţei de muncă manuale. A fost „doctor docent în ştiinţe", îndrumător de doctorat, prorector al Institutului Agronomic Bucureşti, membru titular al ASAS, decorat cu „Ordinul Steaua RS România" (1969). A reprezentat viticultura românească la congrese internaţionale ale OIVV în Franţa, Cipru, Ungaria, Chile, Argentina ş.a. A fost un dascăl foarte stimat.

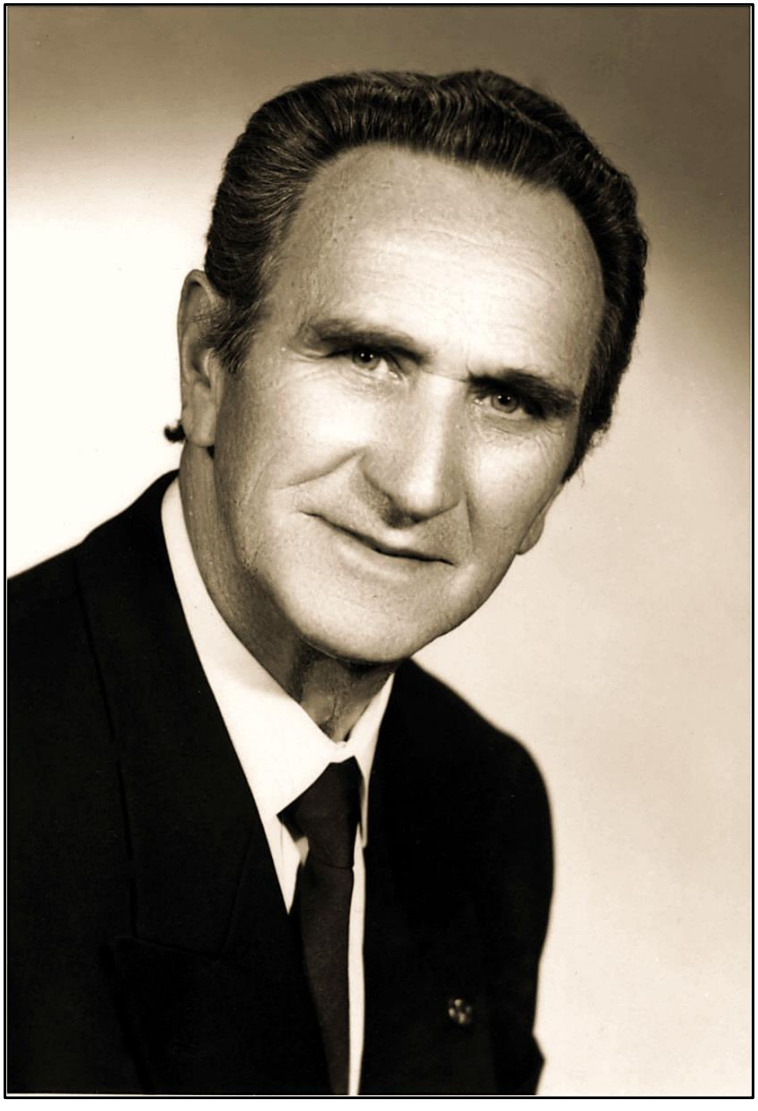

Valeriu D. Cotea
11 mai 1926 – 2016 apr 26

Profesorul **Valeriu D. Cotea** s-a născut în satul Vidra, judeţul Vrancea. Este considerat cel mai important oenolog savant român din ultimele trei decenii ale secolului XX. În anul 1951a absolvit Facultatea de Agronomie din Iaşi. Apoi a fost angajat asistent la disciplina „Viticultură şi Vinificaţie" la Facultatea de Horticultură. A trecut, prin concurs, toate treptele universitare: asistent, şef de lucrări (1959-1963), conferenţiar (1963-1970), profesor (1970-1998). A susţinut doctoratul în 1968, sub conducerea profesorului Gherasim Constantinescu. Acum conduce „Centrul de Cercetări pentru Oenologie" al Academiei Române, Filiala Iaşi (1998-2008); este conducător de doctorat. Profesorul V. Cotea a fost un dascăl cu har, o eminenţă didactică; corect, ferm, iubitor al tineretului universitar pe care l-a tratat cu căldură şi delicateţe. Pentru ei a publicat 10 tratate ştiinţifice, cursuri, caiete de lucrări practice ş.a. Împreună cu Victoria Cotea a elaborat „Caiet de lucrări practice pentru viticultură şi vinificaţie", 198 pg. (1984). Este autor la lucrarea „Vinificaţie, chimia şi microbiologia vinului", 376 pag. (1971), „Pomicultură şi Viticultură", 390 pag. (1980) (pentru uz didactic); „Oenologie" (1982). Cele peste 250 de lucrări ştiinţifice originale semnate de prof. V. Cotea se pot grupa pe probleme distincte de oenologie; studiul unor indici oenologici; cercetări privind concentraţia şi variaţia unor componente ale vinului (zahăr, acid malic, acid tartric, glicerol) şi a unor indici fizico-chimici din must; cercetări asupra nivelului de radioactivitate a diferitelor produse viticole; studii asupra standardizării vinurilor; elaborarea unor noi metode de analiză a vinurilor ş.a. Între lucrările reprezentative pentru activitatea sa de cercetare se disting: „Stabilirea variaţiilor sumei şi raportului alcool-aciditate la vinurile din Moldova" (1962), „Studiul capacităţii tampon a unor vinuri din podgoria Panciu" (1969), „Radioactivitatea vinurilor din podgoria Huşi" (1964), „Standardizarea vinurilor, necesitate obiectivă pentru dezvoltarea producţiei viti-vinicole în România" (1967), „Ecosistemul viticol din Podgoria Cotnari" (1978), „Metoda extractiv- spectrometrică de dozare a fierului din vinuri" (1982) ş.a. Lucrarea de sinteză „Tratat de Oenologie" vol. I, 624 pag. (1985) - vol. II, 634 pag. (1988) s-a definit ca o operă recunoscută între marile valori mondiale ale domeniului şi a fost premiată de OIW. Profesorul V. D. Cotea a evocat cu pasiune şi veneraţie pe marii înaintaşi ai ştiinţei agricole româneşti (H. Vasiliu, Gh. Constantinescu, I.C. Teodorescu, Şt. Popescu, N. Bucur ş.a.). Lucrările sale de sinteză în domeniul istoriografiei sunt perle ale bibliografiei agricole româneşti. Între acestea se disting: „Omagiu înaintaşilor", 534 pag. (202), „Profiluri în timp", 428 pag. (2002), „Podgoriile şi vinurile României", 604 pag. (2000), „Podgoria Cotnari", col. (2006). Profesorul V. D. Cotea a fost cel mai onorat oenolog român cu funcţii ale OIW şi cu premii internaţionale. A deţinut înalte funcţii la OIW timp de aproape 20 de ani, până la statutul de vicepreşedinte. Este Doctor Honoris Causa al „Universităţii Agronomice" Bucureşti, Cluj şi Universităţii Oradea şi a primit distincţii de la Societăţi Academice din Spania, Argentina, Italia, Franţa ş.a.

Nicolae Ştefan
18 dec 1923 -

Profesorul dr. **Nicolae Ştefan** este una dintre cele mai importante personalităţi din ştiinţele agricole în a doua jumătate a secolului XX. S-a născut la Ploieşti, judeţul Prahova. A obţinut diploma de inginer agronom, în anul 1948, la Facultatea de Agronomie din Bucureşti şi a continuat studiile pentru doctorat la Academia Agricolă „Timiriazev" din Moscova (1949-1953). În anul 1953 a fost angajat conferenţiar la „Catedra de pomicultură" a IANB. A obţinut titlul de profesor în anul 1968, doctor docent în 1971 şi a fost confirmat îndrumător de doctorat în anul 1972. Prof. N. Ştefan a avut o bogată activitate de cercetare şi de manageriat în Ministerul Agriculturii, iar în ultima perioadă, ca vicepreşedinte al ASAS. Încă din anul 1953 a fost numit director la „Direcţia Pomiculturii şi Viticulturii" din Ministerul Agriculturii. A condus acest sector în perioada marilor acţiuni de organizare cooperatistă a agriculturii, a înfiinţării plantaţiilor intensive şi dezvoltării cercetărilor horticole. În anul 1957 a fost numit director al Institutului de Cercetări Horti-Viticole, iar în 1962, la încheierea cooperativizării, a avut funcţia de „Vicepreşedinte al Consiliului Superior al Agriculturii", până în anul 1975, aducând servicii excepţionale pentru dezvoltarea agriculturii româneşti. Timp de 8 ani (1978-1986) a fost ambasadorul României în Iran, având o activitate de excepţie pentru relaţiile cu această ţară. A fost primul ministru al Agriculturii după 1989, iar din 1992 a fost chemat la ASAS. Profesorul N. Ştefan este unul dintre cei mai remarcabili cercetători în pomicultură, unde a lucrat timp de peste 46 ani sub diferite forme. Este autor a peste 180 lucrări prezentate sub formă de studii şi cercetări (32), tratate şi monografii (18), lucrări de orientare şi documentare tehnică (49), lucrări de îndrumare şi popularizare a ştiinţei (22) ş.a. Între lucrările de sinteză reprezentative pentru opera sa se disting: „îndrumătorul pomicultorului", 390 pag. (col. 1972); „Pepiniera de pomi", 440 pag. (1964); „Microraionarea viticulturii şi pomiculturii în RPR" (col.); „Dicţionarul Enciclopedic Român" (col., 1962); „Pomologia, vol. I", 530 pag. (istoric, biologie, metode), 1963; „Pomologia, vol. II Mărul" (1964); „Pomologia, vol. III" 755 pag., coordonator (Părul, Gutuiul), 1964; „Pomologia, vol. IV" (Prunul, Cireşul, Vişinul, Cornul), 1965; „Pomologia, vol. V" (Caisul, Piersicul), 1965; „Pomologia, vol. VI" (Nucul, Alunul), 1967; „Pomologia, vol. VII" (Căpşunul, Zmeurul, Murul), 1968; „Pomologia, vol. Vili" (Noi soiuri şi hibrizi de perspectivă), 1969; „Plantarea pomilor", 35 pag. (1953); „Tăierile la măr în plantaţii intensive", 58 pag. (1969); „Agrotehnică şi Horticultura", tratat, 510 pag. (col., 1968). Profesorul Nicolae Ştefan a fost onorat cu distincţii de stat, ordine, medalii şi titluri academice: Ordinul Muncii cl. a II-a, Ordinul Muncii cl. I, Ordinul „Tudor Vladimirescu", Ordinul „Pentru Merit" acordat de Republica Coasta de Fildeş (1977), Ordinul „Pentru Merit" în grad de Comandor, acordat de Preşedintele României (2000). Este Doctor docent în ştiinţe, laureat al Premiului Academiei Române, membru titular al ASAS; are recunoaşterea unei personalităţi reprezentative a ştiinţei şi conducerii agriculturii din perioada 1950-2000 ş.a.

Milu Oşlobeanu
21 dec 1921 - 2003 iun 15

Prof. dr. **Milu Oşlobeanu** s-a născut în oraşul Paşcani, judeţul Iaşi; a studiat la Facultatea de Horticultură din IANB Bucureşti, absolvind în anul 1950. Fiind un student strălucit, a fost angajat „asistent cercetător" la Staţiunea de Cercetări Viticole Odobeşti (1950-1952); apoi la vestita staţiune de acelaşi profil de la Murfatlar (1953-1971), unde s-a distins ca valoros specialist în cercetare şi extinderea rezultatelor cercetării în practică. A început activitatea didactică încă din anul 1962 la Institutul Pedagogic Constanţa, iar în anul 1972 a fost angajat conferenţiar la Institutul Agronomic „N. Bălcescu" Bucureşti pentru disciplina Viticultură generală, până la pensionare, în anul 1987. A revenit la Facultatea de Inginerie Agricolă din Universitatea Ecologică Bucureşti, în perioada 1992-1998. Doctoratul său, cu o teză de peste 300 pagini a fost o demonstraţie strălucită a muncii sale de cercetare în scopuri practice, fiind îndrumat de prof. Teodor Martin. Cercetările sale au fost axate pe o largă tematică, în cinci direcţii distincte: cercetări în domeniul cultivatului viticol, cercetări cu privire la biologia viţei de vie, cercetări de agrotehnică viticolă, lucrări de ameliorare şi crearea de noi soiuri de viţă, cercetări ample asupra tăierilor la viţa de vie, din care a elaborat peste 100 de lucrări ştiinţifice. La Odobeşti a stabilit tipurile valoroase care au constituit fondul biologic al vestitelor soiuri: Galbenă de Odobeşti, Fetească albă, Băbească neagră şi Fetească neagră. Apoi la Murfatlar a creat clonii Pinot gris 13 Mf, Chardonay 25 Mf. şi Afuz Aii 92 Mf. Între lucrările reprezentative pentru direcţiile de cercetare specificate, se remarcă: „Contribuţii la studiul soiurilor de viţă roditoare din Podgoria Murfatlar" (1957), „Contribuţii la studiul portaltoilor folosiţi în Podgoria Murfatlar" (1959-1960), „Contribuţii la cunoaşterea entropiei din ecosistemul viticol" (1983), „Efectele lucrării solului asupra creşterii productivităţii viţei de vie" (1957), „Soluţii tehnologice pentru reducerea unor lucrări culturale la viţa de vie" (1956), „Aplicarea raţională a tăierilor în verde, ciupit şi câmit la viţa de vie" (1958). Dr. M. Oşlobeanu este autor (coautor) la crearea soiurilor: Columna, Şarba, Codana, Băbească gris. Mamaia şi Cristina, create la Murfatlar. El este, de asemenea, unul dintre cei mai importanţi autori de vaste lucrări de sinteză pentru ştiinţa şi practica viticolă. Între acestea se detaşează: „Raionarea viticulturii în RPR", 242 pag. (1958); „îndrumător viticol", 650 pag. (1963), cu Gh. Constantinescu şi V. Lăzărescu; „Unele aspecte ale interacţiunii altoi-portaltoi la viţa de vie şi rolul afinităţii în ridicarea producţiei de struguri", teză, 322 pag. (1966); „Strugurii de masă", 260 pag. (1974), cu T. Martin ş.a.; „Viticultură generală" (col., 1979); „Zonarea soiurilor de viţă de vie în România" cu M. Macici (1991) şi „Mică enciclopedie de viticultură", 714 pag., cu I. Alexandrescu, A. Piţuc, V. Stoian (1994). Prof. dr. M. Oşlobeanu a fost conducător de doctorat, membru titular al ASAS (1991); şef al Secţiei de Horticultură din ASAS. A fost laureat cu Premiul Oficiului Internaţional al Viei şi Vinului şi distins cu Premiul Academiei Române (1995); cu ordine şi medalii de Stat.

Mircea Oprean
28 mai 1915 – 1984 mar 13

Prof. dr. **Mircea Oprean** s-a născut în comuna Jina, judeţul Sibiu. A absolvit „Facultatea de Agronomie din Cluj”, în anul 1938, şi a fost angajat imediat pe post de asistent şi apoi şef de lucrări la disciplina Viticultură. Din anul 1949 s-a transferat la Institutul Agronomic Craiova, ca profesor de viticultură (1964-1984), cercetător şi manager. A fondat şi a dezvoltat catedra de Vinificaţie şi Oenologie, cu laboratoare modeme, în anul 1967 a fost numit ca preşedinte al Comitetului pentru „Parcul Poporului” din Craiova. A sprijinit activ înfiinţarea Grădinii Botanice-Craiova, care este o operă realizată sub conducerea profesorului Al. Buia. Profesorul M. Oprean este autorul unor importante cursuri universitare de viticultură din perioada 1965-1985. Între acestea se remarcă: „Curs de viticultură”, 274 pag. (1967), „Curs de viticultură, vol. I, vol. II, 980 pag. (1967-1968), „Viticultură generală şi specială” (cu I. Olteanu, 1983), „Viticultura” (1957), manual pentru şcoli de maiştri). Cercetătorul dr. Mircea Oprean a efectuat investigaţii pe obiective precise în serviciul practic al viticulturii, începând din perioada studenţiei. A avut cercetări, cu rezultate direct aplicative în domeniul producerii materialului săditor (pepiniera). Cercetările în tehnica viticolă au condus la publicarea unor rezultate originale pentru zonele unde au fost întreprinse. Între ele se detaşează: „Afinitatea la altoire” (1956), „Altoirea butaşilor de viţă de grosimi diferite” (1956), „Adâncimea şi metoda de plantare a viţei” (1964), „Stabilirea distanţelor dintre viţe” (1964), „Influenţa îngrăşămintelor chimice cu NPK asupra producţiei de struguri” (1966), „Valorificarea potenţialului de rodire al viţelor prin tăieri proporţionale” (1967) ş.a. Dr. Mircea Oprean este părinte fondator al plantaţiilor de viţă pe nisipuri, care au ajuns la peste 20.000 ha în Oltenia, Transilvania şi sudul Moldovei. Rămân în fondul de aur al bibliografiei viticole româneşti pe nisipuri lucrările: „Valorificarea raţională a nisipurilor din Regiunea Craiova, prin cultivarea viţei de vie şi a pomilor” (1957), „Din experienţa valorificării nisipurilor din RPR prin cultivarea viţei-de-vie şi a pomilor” (1958), „Cercetări privind producerea materialului săditor nealtoit pentru viticultura pe nisipuri” (1963), „Stabilirea adâncimii de plantare a viţelor pe nisipurile uscate din stânga Jiului” (1963). Profesorul Mircea Oprean este automl unor lucrări de sinteză de excepţie în ştiinţa şi tehnica viticolă: „Cultura viţei-de-vie” (1964), „Viticultura generală” (1975), „Viticultura generală şi specială” (1980). A fost membru al prezidiului ASAS (la înfiinţare), membru în „Comisia Superioară de Diplome” din Ministerul învăţământului, „Profesor universitar emerit”, Preşedinte al „Secţiei de Biologie şi Agricultură”, a S.R.S.C., laureat al „Premiului Academiei Române”, preşedinte al Colectivului Zonal al ASAS (Oltenia) ş.a. A avut funcţiile de decan al Facultăţii de Agronomie, prorector şi rector al Universităţii din Craiova. A fost o mare personalitate agronomică a timpului său.

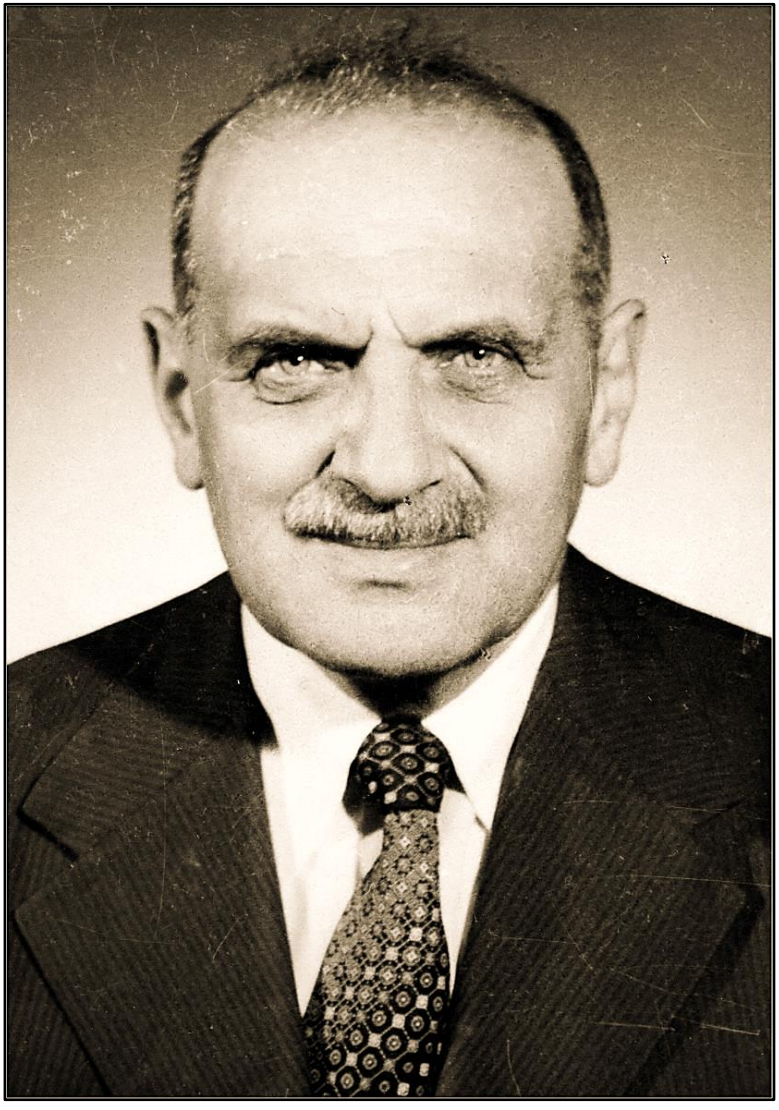

Ioan Miliţiu
15 oct 1927 – 2011 sep 09

Profesorul dr. **loan Miliţiu** s-a născut în oraşul Turda, judeţul Cluj. A parcurs studii superioare la Facultatea de Horticultura din Institutul Agronomic Bucureşti, între anii 1947-1951, cu rezultate strălucite. În perioada 1951-1960 a fost asistent la catedra profesorului N. Constantinescu, având o recunoscută înclinaţie pentru activitatea metodică didactică. Tot în această perioadă (1958-1960) a predat cursuri la Institutul de Perfecţionare a Cadrelor Didactice Bucureşti, iar din 1960-1971 a fost lector pentru disciplina Horticultura la Catedra de Ştiinţe Agricole din Universitatea Bucureşti, apoi conferenţiar (1971-1974). În condiţiile extinderii disciplinelor de Horticultură la Institutul Agronomic Craiova, dr. loan Miliţiu a ocupat postul de profesor la „Pomicultură generală", unde a lucrat până la pensionare cu excepţia perioadei 1974-1978, când a fost profesor cooperant la Facultatea de Agronomie a Universităţii Naţionale din Republica Zair. Încercând o grupare a lucrărilor sale după domeniul cercetat, găsim cinci trasee distincte: studii şi cercetări în domeniul arbuştilor fructiferi, vaste cercetări asupra mărului (25 lucrări), tehnologiilor pomicole la alte specii; studiul soiurilor la majoritatea speciilor pomicole, cercetări şi studii de biologie pomicolă, între cele peste 100 de lucrări de cercetare publicate de porf. I. Miliţiu sunt reprezentative: „Studiul modului de înmulţire al afinului" (1953), „Comportarea unor soiuri de piersic conduse ca palmete regulate" (1965), „Unele rezultate cu privire la potenţialul productiv al gardurilor fructifere de măr şi păr" (1967), „Creşterea şi rodirea unor soiuri de cireş cultivate în formă de palmete" (1965), „Studiul fenofazelor organelor de producţie ale principalelor soiuri de măr din colecţia catedrei IÂNB Bucureşti" (1968). A contribuit ca autor la prima monografie „Arbuşti fructiferi". A elaborat cinci volume de cursuri diferite pentru Universitatea din Zair. Principalele cursuri elaborate de prof. I. Miliţiu sunt: „Horticultura", vol. I, vol. II, 966 pag. (1966), „Pomicultură specială", 346 pag. (1973), „Pomicultură generală", 238 pag. (1974), „Horticultura tropicală", 124 pag. (1975), „Culturi fructifere tropicale", 157 pag. (1975), „Ecologie vegetale speciale", 111 pag. (1976), „Fruits tropicaux", 148 pag. (1977). A publicat numeroase manuale pentru învăţământul mediu agricol. A contribuit, ca autor, la „Pomologia RSR", vol. VII. Sunt demne de apreciat în componenţa operei sale unele lucrări de sinteză: „Agenda horticultorului", 220 pag. (1958), „Specii fructifere exotice cultivate la tropice şi în România", 500 pag. (1992), „Regiunile pomicole din ţara noastră", 286 pag. (1967), „Livezi intesive", 300 pag. (1965), „Lucrări practice de horticultură", 203 pag. (1973). Prof. dr. loan Miliţiu este membru titular al ASAS, membru de Onoare în Societatea Română de Horticultură, membru în Societatea Internaţională de Ştiinţe Horticole, conducător de doctorat. A primit „Ordinul Muncii, cl. a III-a", Premiul I al Ministerului învăţământului; Doctor Honoris Causa al Universităţii Valachia Târgovişte.

Marin Marius Popescu
17 oct 1927 - 1995 apr 1

Unul dintre cei mai importanţi specialişti români în pomicultură a fost profesorul **Marin Marius Popescu.** A lucrat 45 de ani pentru dezvoltarea pomiculturii, pe terenurile nisipoase din Oltenia. S-a născut în oraşul Calafat, judeţul Dolj şi a absolvit Facultatea de Horticultură la Craiova, în anul 1951. A primit post de asistent la disciplina Pomicultură, inclusă în catedra profesorului Mircea Oprean. A obţinut titlul „Doctor în agronomie", în anul 1965, sub îndrumarea profesorului N. Constantinescu. Contribuţia sa imensă la dezvoltarea pomiculturii pe nisipuri în Oltenia şi personalitatea sa universitară i-au conferit dreptul de îndrumător de doctorat din anul 1971, finalizând 19 lucrări. A devenit profesor în anul 1970. El a debutat la pupitrul universitar la vârsta de 28 ani, elaborând atunci „Curs de pomicultură" (1965-1967). Ulterior a coordonat manualul universitar unic de pomicultură în anii 1977,1982 şi 1993. A fost decan al Facultăţii de Horticultură Craiova, în perioadele 1968-1975 şi 1981-1989, iar între anii 1975-1981 a deţinut şi funcţia de prorector al acestei instituţii de învăţământ superior. Profesorul M. Popescu a fost un eminent cercetător. Rezultatele sale de cercetare au fost publicate în aproape 80 de lucrări la care se mai adaugă 7 tratate şi monografii, 7 cursuri universitare, 5 broşuri tehnice şi 2 filme tehnice. Lucrările sale se pot grupa în următoarele domenii ale pomiculturii: zonarea şi microzonarea pomiculturii în România; valorificarea superioară a nisipurilor şi solurilor nisipoase din Oltenia prin cultura pomilor şi arbuştilor fructiferi; îmbunătăţirea sortimentului de soiuri şi portaltoi pentru zona de nisipuri şi pentru zona colinară; tehnologia înfiinţării plantaţiilor de pomi pe nisipuri şi alte zone în sudul ţării; studiul particularităţilor biologice ale speciilor şi soiurilor de pomi şi arbuşti fructiferi. Între lucrările realizate de el se disting: „Microraionarea pomiculturii în Regiunea Oltenia" (1962), „înfiinţarea livezilor pe nisipuri prin plantarea adâncă şi altoirea la suprafaţă" (1967), „Udarea localizată metodă de perspectivă pentru irigarea în pomicultură" (1988), „Comportarea unor soiuri de piersic pe nisipurile din stânga Jiului" (1966), „Contribuţii la tehnologia de înfiinţare a livezilor de piersic pe nisipurile irigate din Oltenia" (1975), „Rezultatele cercetării privind sortimentul de piersic" (1971), „Influenţa îngrăşămintelor cu aplicare foliară asupra unor procese fiziologice la măr şi piersic în cultură intensivă" (1976), „Cultura caisului pe nisipurile din sudul Olteniei" (1981) ş.a. Între lucrările sale de sinteză se disting: „Raionarea pomiculturii în Regiunea Oltenia" (1963), „Piersicul" (tratat şt., 1990), "Soiul Negre de Coşoveni" (1965), „Nisipurile Olteniei din stânga Jiului şi valorificarea lor" (prin plantaţii pomicole), lucrare monografică ş.a. A contribuit la „Pomologia RSR" (vol. IV şi V). Prof. Marius Popescu a fost laureat al Premiului Academiei Române, membru al Societăţii Internaţionale de Ştiinţe Horticole (ISHS), medaliat cu „Meritul Ştiinţific", membru fondator al Societăţii Pomicultorilor din România; membru fondator al Societăţii Române a Horticultorilor; rămâne în conştiinţa urmaşilor, fondatorul ştiinţei şi pionierul dezvoltării pomiculturii pe nisipuri în România.

Petre Baniță
6 apr 1926 – 2009 aug 03

Dr. Petre Baniţă ocupă un loc special, prin tripla sa calitate de specialist, practician şi manager, la care se adaugă o activitate universitară remarcabilă. Este originar din comuna Breaza, judeţul Buzău şi a absolvit Facultatea de Horticultura la Bucureşti în anul 1950. Apoi s-a angajat ca asistent şi cercetător principal la Staţiunea Experimentală Drăgăşani până la 1 octombrie 1962. A susţinut teza de doctorat în anul 1971. Aici a primit şi sarcina de şef de laborator, unde a abordat în cercetare teme de agrotehnică viticolă, domeniu în care s-a remarcat între cei mai valoroşi reprezentanţi din perioada sa. În anul 1963 ajunge director la Staţiunea Experimentală Bechet, fiind angajat în acelaşi timp şi conferenţiar la Institutul Pedagogic Craiova. S-a stabilit aici din anul 1970, fără a părăsi Staţiunea Bechet, pentru care a construit un nou sediu în comuna Dăbuleni, Dolj. A predat cursul de Horticultura la Facultatea de Ştiinţe Naturale a Universităţii Craiova (1963-1972) şi cursul de Ampelografie la Facultatea de Horticultura (1966-1969). Tot aici a predat cursul de Viticultură intensivă şi apoi cel de Viticultură specială. Ca profesor a prestat o activitate plină de dăruire. S-a dovedit unul dintre cei mai larg instruiţi viticultori ai timpului său. Dr. P. Baniţă a fost un cercetător profund, pasionat şi eficient. A investigat problemele agrotehnicii viticole sub toate aspectele: în pepinieră, plantaţii de portaltoi, plantaţii cu viţe altoite şi plantaţii pe rădăcini proprii. El este unul dintre liderii importanţi ai pepinieristicii viticole; a avut preocupări fructuoase în ameliorarea viţei, fiind creatorul valoroaselor selecţiuni de clone „Drăgăşani 37” şi „Drăgăşani 57”. El se înscrie în ultima generaţie de mari ampelografi şi a fost un însoţitor paralel şi continuator al profesorului M. Oprean, în domeniul culturii viţei de vie pe nisipuri. Între lucrările sale de referinţă în cercetare amintim: „Tehnica altoirii şi forţării viţei de vie” (1954), „Tăierea în uscat a viţelor portaltoi” (1953), „Altoirea în verde a viţei de vie” (1962), „Stabilirea momentului optim de câmire la viţele portaltoi” (1963), „Un nou procedeu de forţare a viţelor altoite în seră” (1967), „Stabilirea metodei de plantare a viţei de vie pe nisipurile din Podgoria Dăbuleni” (1969) ş.a. Lucrările de sinteză elaborate de dr. P. Baniţă au devenit clasice în bibliografia viticolă: „Tehnica pepinieristică viticolă” (1959), „Producerea materialului săditor viticol în Regiunea Oltenia” (1964), „Pepiniera de viţe” (1966), „Cultura plantelor pe nisipuri nivelate şi irigate în sudul Olteniei” (1972), „Viticultura pe nisipuri” (1985), „Ampelografia RPR” Vol. II, III, VII, VIII (participant autor) sunt reprezentative pentru opera sa. Profesorul P. Baniţă este distins cu „Medalia Muncii”, „Ordinul Muncii, cl. a III-a”, Medalia „Meritul Agricol”, Ordinul „Meritul Ştiinţific, cl. a II-a”; a fost membru în 25 comisii pentru acordarea titlului de doctor în ştiinţe. Este membru titular al ASAS; îndrumător de doctorat.

Viorel Gheorghe Stoian
1 oct 1935 – 2013 mar 21

Dr. Viorel Gheorghe Stoian s-a născut la Bucureşti, în anul 1935; a absolvit Şcoala Medie Tehnică Viticolă-Drăgăşani, iar în anul 1958 a finalizat studii agronomice la Facultatea de Horticultură din Institutul Agronomic «N. Bălcescu» Bucureşti. A obţinut doctoratul în viticultură (Oenologie, 1986) la Facultatea de Horticultura din Craiova, sub conducerea eminentului dascăl Ştefan Teodorescu.

Primii zece ani de activitate (1958-1968) i-a dăruit învăţământului viticol preuniversitar la şcolile din Drăgăşani şi Tg. Jiu, având şi normă de "cercetător ştiinţific onorific" la SCH Tg. Jiu. A ocupat apoi prin concurs, post de cercetător ştiinţific principal (1968-1972) şi şef de laborator vinificaţie (1972-1980), la Institutul de Cercetări pentru Viticultură şi Vinificaţie (I.C.V.V.) Valea Călugărească. Aici a lucrat până în anul 2001, fiind directorul instituţiei, între anii 1986-2001.

Rezultatele activităţii sale de cercetare sunt redate în 5 tratate, manuale, monografii (ca autor participant); în lucrări ştiinţifice publicate în anale (23); în lucrări şi comunicate ţinute la manifestări ştiinţifice internaţionale (59), în reviste (16), broşuri tehnice (23) şi articole (35). Citǎm câteva care se disting prin valoare şi originalitate: „Tehnologii moderne de producere a vinurilor" (1990), „Zonarea soiurilor de viţă-de-vie în România", „Marea carte a degustării vinurilor" (324 pag., 2001), „Cercetări asupra tehnologiei de producere a vinurilor cu conţinut de bioxid de carbon" (teză -1986).

Contribuţiile sale în această sferă sunt reprezentate de: rezultatele cercetărilor cu privire la „producerea vinurilor spumante"; „optimizarea tehnologiilor de producere a vinurilor în scopul ridicării calităţii"; de lucrările cu privire la utilizarea dioxidului de sulf, ca antioxidant şi antiseptic în vinificaţie (ex. „Practica enologică privind reducerea conţinutului de $S0_2$ în vin"); de lucrări privind variaţia unor indici fizico-chimici din vinuri (ex. "Potenţialul oxido-reducător sau raportul glucoză/fructoză"); de studiul comparativ al unor metode pentru dozarea globală a proteinelor din vin; de studiul unor procedee de limpezire şi stabilizare a vinurilor; de cercetări privind modernizarea unor crame de tip tradiţional ş.a. Ca director a proiectat modernizarea „Complexului de Vinificaţie a I.C.V.V. Valea Călugărească" (1977-1980); şi complexele noi de la Vânju Mare (1981), Tulcea (1983), Piatra Olt (1984) şi Costeşti (1985-1987).

Prof. V. Stoian este organizatorul activităţilor modeme de degustare a vinurilor din România. El are meritul elaborării primului „Regulament pentru obţinerea certificatului «Degustător de vinuri şi de distilate - autorizat»".

Din anul 1996 este îndrumător de doctorat; este profesor titular la Universitatea Agronomică Bucureşti; vicepreşedinte al ASAS. A fost preşedinte al ONW (1990-1996) şi reprezentant al României în Comitetul Executiv al OIV (Organizaţia Internaţională a Vinului), unde între anii 1992-1995 a fost vicepreşedinte al grupului de experţi „Tehnologia vinului" al OIV. Este vicepreşedinte al Societăţii Române a Horticulturii (199 l)şi distins cu 12 medalii de merit.

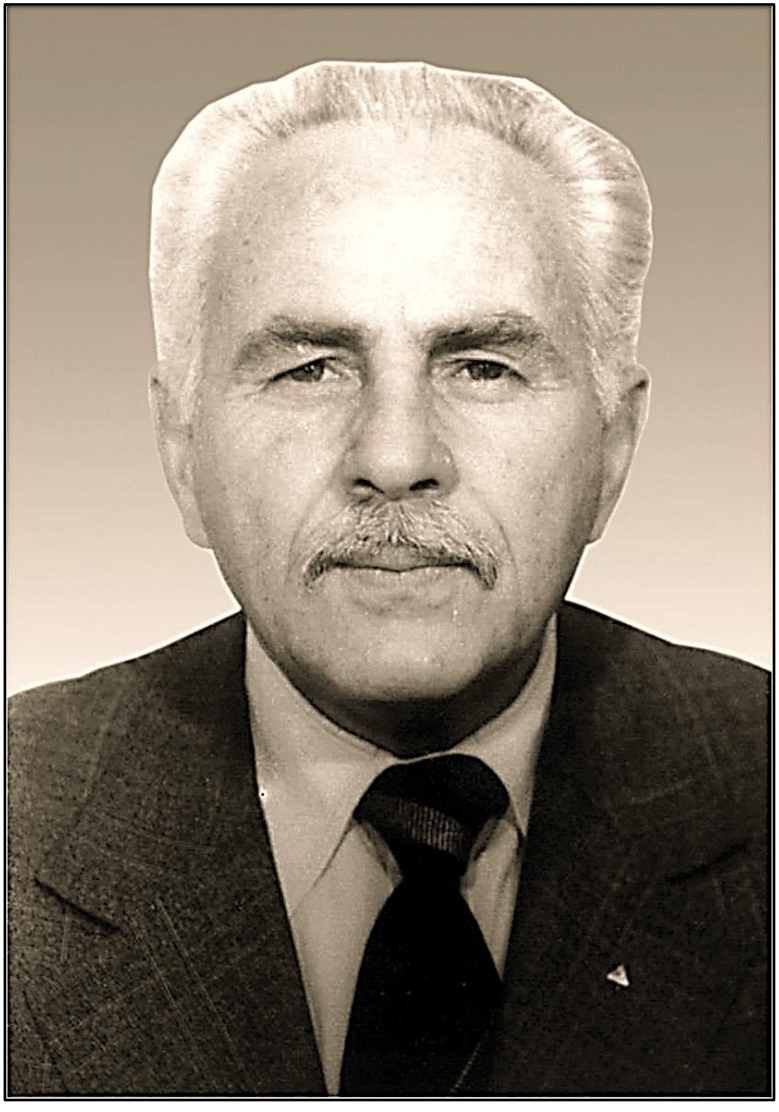

Mihail Dumitrescu
8 aug 1922 - 2015

Doctorul **Mihail Dumitrescu** este originar din Slatina; un egal cercetător, om de ştiinţă şi promotor al progresului legumiculturii României, o personalitate imensă. A obţinut diploma de inginer agronom în anul 1945 în specialitatea „Industrializarea produselor agricole" la Facultatea de Agronomie Bucureşti. După absolvire, a lucrat la Ferma Didactică Pietroşani, iar din anul 1949 a fost promovat ca şef de lucrări şi conferenţiar (1950) la Institutul Agronomic „N. Bălcescu" Bucureşti pentru cursul "Legumicultură generală". A renunţat la activitatea didactică în anul 1957, trecând în cercetare la ICH. A parcurs scurte perioade de specializare în legumicultură şi valorificarea legumelor (1956-1980) în Bulgaria, Ungaria, SUA, Iugoslavia, Italia, Austria, Polonia, Franţa, Elveţia, Anglia şi Belgia. Timp de 30 de ani a fost cercetător în domeniul legumiculturii. A fost şeful Secţiei de cercetare la ICHV, până în 1987, la pensionare. A mai predat cursuri la Universitatea Ecologică Bucureşti (1991-1994), iar din anul 1995 activează la UNISEM Bucureşti şi în conducerea revistei „Hortinform". Activitatea sa principală a fost de cercetător în legumicultură; de implementare a rezultatelor cercetărilor în practică şi mare publicist în specialitatea aceasta. A publicat peste 250 de lucrări: comunicări, referate, articole şi recomandări, broşuri, manuale pentru învăţământul mediu, tratate tehnice, tratate de nivel superior, fiind un unicat în domeniu la vremea sa. Cercetările sale au investigat o largă paletă de teme din legumicultură cu privire la agrotehnica legumicolă, aplicarea erbicidelor, producerea seminţelor, valorificarea legumelor, cultura protejată a legumelor ş.a. Între lucrările de cercetare originale din aceste domenii, se disting: „Nivelarea şi modelarea terenului pentru cultura legumelor" (1967), „Aspecte cu privire la producţia şi comerţul mondial cu paste de tomate" (1968), „Folosirea erbicidelor în culturile de legume" (1970), „Dinamica nutriţiei cu NPK a tomatelor...", „Rezultate privind comportarea tomatelor cultivate în sera acoperită cu polietilenă", „Cultura specială a principalelor legume cu apariţie timpurie şi târzie". Dr. Mihail Dumitrescu este cel mai important autor al lucrărilor de sinteză în domeniul legumiculturii din secolul XX: „Descrierea soiurilor de legume şi recunoaşterea culturilor de zarzavaturi", 255 pag. (1957), „Cultura specială a principalelor legume cu apariţie timpurie şi târzie" (1966), „Legumicultura" în 2 vol. (cu I. Maier si M. Bulboaca); „Călăuza legumicultorului" (1975), „Tehnologia producerii răsadurilor de legume" (1975), „îndrumătorul fermierului agricol", 573 pag., „Tehnologia culturii principalelor legume de câmp", 405 pag., Cultura legumelor", 380 pag. (1986) „Producerea legumelor", 820 pag. (1998) ş.a. Prin activitatea sa, dr. Mihail Dumitrescu este personalitatea dominantă în ştiinţa legumiculturii din secolului XX în România. A fost decorat cu ordine şi medalii de stat şi distins cu Premiul Societăţii Române a Horticultorilor, în anul 2000.

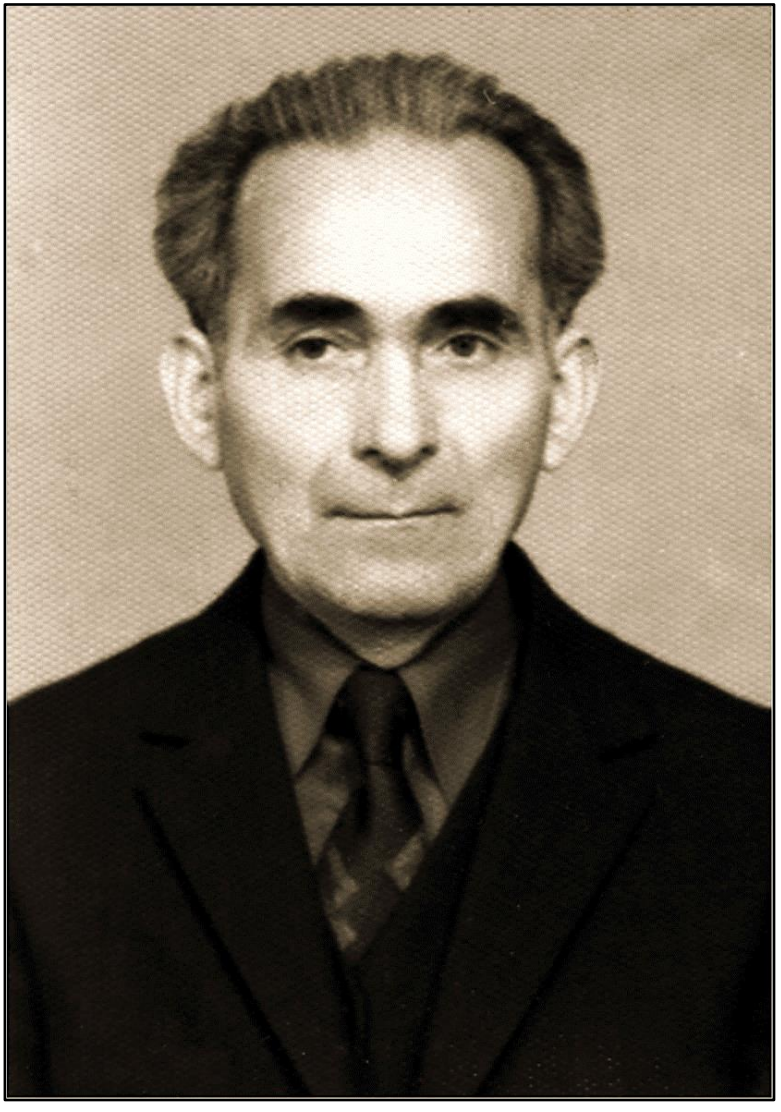

Mircea Bălaşa
4 dec 1925 -

Profesorul **Mircea Bălaşa** este una dintre cele mai reprezentative personalităţi pentru legumicultura din România, din ultimele 3-4 decenii ale secolului XX. S-a născut la Gusoieni, judeţul Vâlcea. Este absolvent al Facultăţii de Agronomie Craiova, în anul 1951, şi doctor în agronomie sub conducerea profesorului Mihai Manoliu de la Institutul Agronomic „N. Bălcescu" Bucureşti (1956). A fost angajat ca asistent, apoi şef de lucrări între anii 1956-1966 la acest institut. În anul 1966 a ocupat, prin concurs, postul de conferenţiar la Facultatea de Horticultura Craiova. Prof. M. Bălaşa a parcurs un traseu clasic de universitar, şi cu activitate de cercetare. Încă din anul 1961 a publicat manualul „Legumicultura" pentru şcoli de maiştri legumicultori. În anul 1966 a editat „Legumicultura" de nivel superior; apoi „Curs de legumicultura", 800 pag. (1968) pentru studenţi, fiind cea mai importantă sinteză de conţinut pentru domeniu în acei ani. Profesorul M. Bălaşa a fost un cercetător meticulos, iar lucrările sale, care au investigat domenii variate din legumicultura depăşesc cifra de 120. Tematica pentru această activitate se prezintă astfel: cercetări privind influenţa factorilor de mediu excesivi asupra unor specii de plante legumicole; cultura legumelor pe nisipurile din Oltenia; studii de biologia plantelor legumicole în condiţii de cultură; cercetări asupra tehnologiei diferitelor culturi legumicole; lucrări de ameliorare şi producerea seminţelor de legume; probleme colaterale cu influenţe asupra dezvoltării legumicultura. Între lucrările reprezentative pentru cercetările sale, consemnăm: „Influenţa variaţiei factorilor de mediu în afara limitelor obişnuite" (asupra legumelor) -1969, „Producerea legumelor pe nisipurile din Oltenia (1968)", „Contribuţii la stabilirea regimului de irigare pentru tomatele cultivate pe nisipurile din sudul Olteniei" (1973), „Sporirea producţiei de legume în sere prin fertilizarea raţională" (1976), „Particularităţile biologice ale tomatelor şi influenţa lor asupra nutriţiei minerale şi a unor stimulatori" (1977), „Modalităţi privind exercitarea influenţei unor factori critici, inclusiv laserul, asupra plantelor legumicole" (2000), „Apa în stare nativă sau artificializată ca factor biotic de mediu" (2001), „Contribuţii la îmbunătăţirea tehnologiei de producere a seminţelor de tomate hibride F„ folosind genitori androsterili ca formă mamă"(2001). Este autorul unei lucrări cu notă filosofică despre rolul intuiţiei în activitatea cercetătorului, prin lucrarea „Intuiţia alternativă a gândirii în cercetare". Profesorul M. Bălaşa a elaborat lucrări de sinteză, broşuri, monografii, cărţi, între care se detaşează: „Memorator pentru producţia vegetală - Legumicultura", 459 pag. (1966), „Legumicultura" (tratat, 1973), „Tehnologia producerii seminţelor şi a materialului săditor la plante legumicole" (col., 1977), „Ceapa şi usturoiul", 170 pag. (1980), „Legumicultura generală şi specială", 380 pag. (1984), „Particularităţi la tehnica producerii legumelor", 50 pag, ş.a. În timpul activităţii sale, prof. M. Bălaşa a fost şef de catedră, membru al Senatului Universităţii de Stat Craiova, membru în Consiliul Superior al Agriculturii (1962-1966). Este recunoscut ca o mare personalitate a domeniului legumiculturii.

MARI
AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

IX. FITOPATOLOGI ŞI ENTOMOLOGI 1800-1900

1. WILHELM KNECHTEL (1835-1924)
2. KARL WILHELM W. KNECHTEL (1884-1967)
3. TRAIAN SĂVULESCU (1889-1963)
4. VICTOR GHIMPU (1896-1952)
5. CONSTANTIN SANDU-VILLE (1897-1969)

IX. FITOPATOLOGI, ENTOMOLOGI ŞI SPECIALIŞTI ÎN PROTECŢIA PLANTELOR 1900-1925

6. EUGEN RĂDULESCU (1904-1993)
7. VICTOR ROGOJANU (1899-1983)
8. CONSTANTIN MANOLACHE (1906-1977)
9. TEODOSIE PERJU (n. 1923)
10. ALEXANDRU V. ALEXANDRI (1904-1977)

IX. FITOPATOLOGI, ENTOMOLOGI ŞI SPECIALIŞTI ÎN PROTECŢIA PLANTELOR 1925-1950

11. TUDOREL BAICU (1931-1996)
12. MIRCEA HATMAN (1927-2007)
13. IOAN BOBEŞ (n. 1925)

Prima dovadă ştiinţifică a transmiterii bolilor prin sămânţă a fost adusă abia în secolul al XVIII-lea. Observaţii asupra măturii grâului au evidenţiat primul agent patogen al. cărui răspândire prin sămânţă a fost demonstrată de Tillet în anul 1755. După mulţi ani, Frank (1883) a evidenţiat modul de transmitere a antracnozei la fasole, produsă de ciuperca Colletotrichum lindemuthianum, iar Bessey (1886) a oferit o lucrare analitică despre ciupercile găsite pe seminţe în cursul germinării acestora.

Înaintaşii noştri în protecţia plantelor au început o activitate mai organizată, după anul 1880, când se urmărea depistarea atacului insectei Filoxera vastatrix pe rădăcina viţei de vie. O comisie formată din F.C. Robescu, D. Brândză, W. Knechtel, ş.a. La iniţiativa agronomului Ştefan P. Radianu, a depistat atacul acestui dăunător devastator în anul 1884 la Târgovişte şi Dealu Mare. Cu acea ocazie s-a înfiinţat „Serviciul filoxeric" în Ministerul Agriculturii, sub conducerea marelui agronom George Nicoleanu.

Primul profesor de entomologie din învăţământul agricol românesc a fost Wilhelm Knechtel, care ne-a lăsat în manuscris un curs din anul şcolar 1905-1906. Activitatea sa a fost ridicată la nivel academic de Wilhelm Karl W. Knechtel şi V. Rogojanu şi dezvoltată apoi de C. Manolache, T. Perju ş.a. Profesorul savant Traian Săvulescu a fost fondatorul Fitopatologiei. Monografiile sale fitopatologice, cursurile universitare sunt contribuţii imense la fondarea şi dezvoltarea acestei ştiinţe în ţara noastră. Contribuţii deosebite în acelaşi timp au adus Victor Ghimpu, C. Sandu-Ville, Eugen Rădulescu ş.a. După înfiinţarea ICAR, în anul 1928, a apărut „Staţiunea entomologică" (1932), unde s-a instituit o cercetare organizată. Aici a activat un puternic colectiv de cercetare, între care se aflau Alice Săvulescu, C. Sandu-Ville, Al. V. Alexandri, Vera Bontea, Ana Hulea ş.a. Instituţia s-a dezvoltat treptat, devenind „Institutul de Cercetări pentru Protecţia Plantelor" (1967); până azi, când există „Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor".

A doua jumătate a secolului XX a fost dominată de mari personalităţi în domeniu, care au elaborat tratate şi monografii ştiinţifice de nivel academic. Între acestea s-au detaşat: „Tratat de patologie vegetală" 4 vol. de E. Rădulescu; „Zoologie Agricolă" 2 vol. de C. Manolache şi Gh. Boguleanu; „Album de protecţia plantelor" 3 vol. (entomologie), a lui A. Săvescu; „Dăunătorii din principalele agroecosisteme şi combaterea lor integrată" de T. Perju; „Atlas de fitopatologie şi protecţia agroecosistemelor" de I. Bobeş, ş.a.

Liderii unanim recunoscuţi ai domeniului combaterii bolilor şi dăunătorilor au fost dr.-ul Vasile V. Alexandri şi Tudorel Baicu, iniţiatori ai combaterii integrate; autorii unor metode de combatere şi a numeroase substanţe, recunoscute prin 24 de brevete de invenţie.

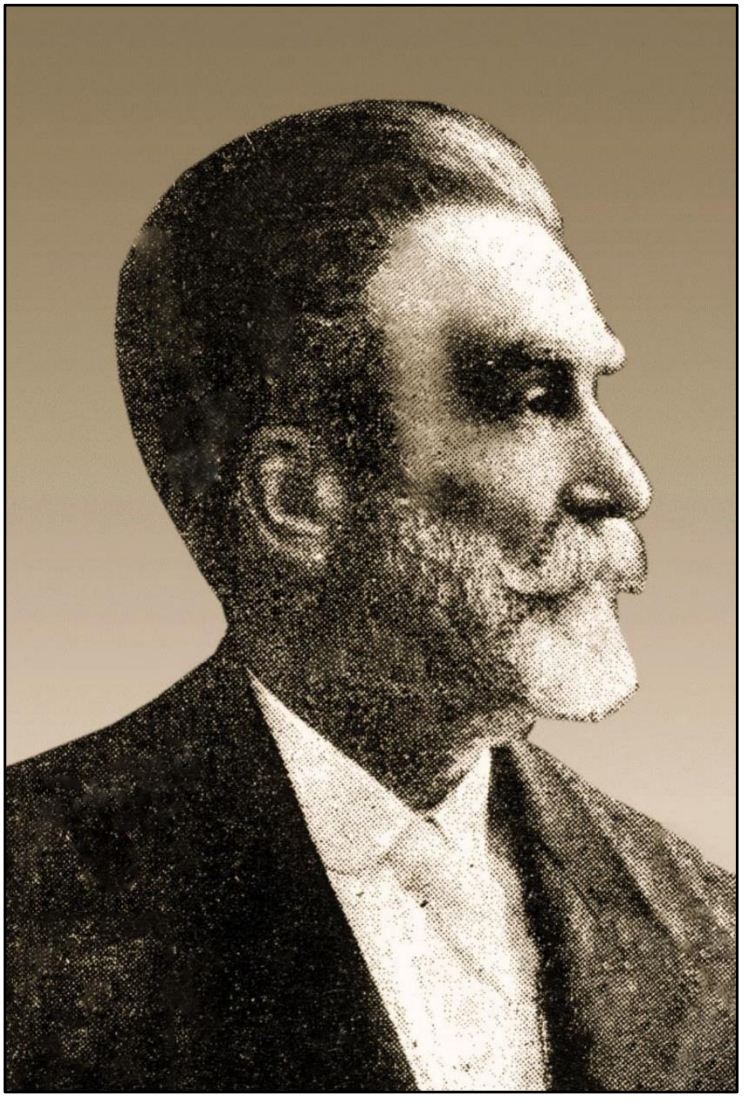

Wilhelm Knechtel
2 aug 1835 - 1924 oct 22

Wilhelm Knechtel provine dintr-o familie de germani stabilită la Piei în Cehoslovacia şi a absolvit în anul 1856 Universitatea din Praga, unde a studiat Botanica. Apoi a aprofundat studii de horticultură peisajeră, într-o epocă a extinderii grădinilor botanice şi parcurilor peisajere în Europa (1858). După încheierea specializării, în anul 1858 a fost angajat la Serviciul Parcurilor din Praga, unde a elaborat planul grădinii botanice din „oraşul de aur". A elaborat planurile minunatelor grădini peisajere ale castelului „Mira Mare" pe coasta Adriaticii pentru arhiducele Maximilian de Austria. În anul 1864 a plecat în Mexic cu împăratul Ferdinand Maximilian, unde a proiectat şi realizat grădinile peisajere ale parcului „Chapultepek". S-a întors în serviciul Casei de Habsburg, pentru care a realizat grădinile castelului „Lancroma". La 1 aprilie 1870 vine în Bucureşti în serviciul Casei Regale, ca director al Grădinii Cotroceni, apoi ca şef al grădinilor publice din Bucureşti. A proiectat şi a condus realizarea grădinilor peisajere ale Castelului Peleş, a „Parcului Ştirbey" de la Buftea, a „parcului Vasile Lascăr" din Darabani şi a parcului Spitalului Militar Central, Bucureşti. Pentru valoarea sa profesională excepţională, profesorul Petre S. Aurelian l-a solicitat la Şcoala Centrală Agricolă de la Herăstrău, unde a ţinut cursuri de „Horticultură, Entomologie şi Viticultură". În anul 1909 a publicat „Insectele vătămătoare din România" cu Karl W. Knechtel (124 pg.) cu excepţionale imagini color; „Grădinile peisajere", „Trandafirul". Ne-a lăsat „Curs de Viticultură şi Entomologie" în 7 capitole, lucrare de primat (1905/1906).El a fost unul dintre primii specialişti preocupaţi de aplicarea măsurilor şi procedeelor de combatere a bolilor şi dăunătorilor la plante agricole. Profesorul Wilhelm Knechtel a fost unul dintre marii colecţionari de antichităţi din ţara noastră, un descoperitor. Ne-a lăsat două lucrări importante: „O inscripţie inedită" (1913), unde a găsit o referire la Marcus Iulius Tertullus, veteranul primei cohorte Commagenorum; „Plumburi bizantine" (1915), unde descrie sigilii, bule şi tessere; face o clasificare şi o descriere competentă. A lăsat o „Colecţie Knechtel". Prof. W. Knechtel a avut o importantă contribuţie la descoperirea Filoxerei şi combaterea ei. El rămâne în istoria agrară, ca primul mare peisagist din România, autorul fondator a patru cursuri universitare, important colecţionar de antichităţi.

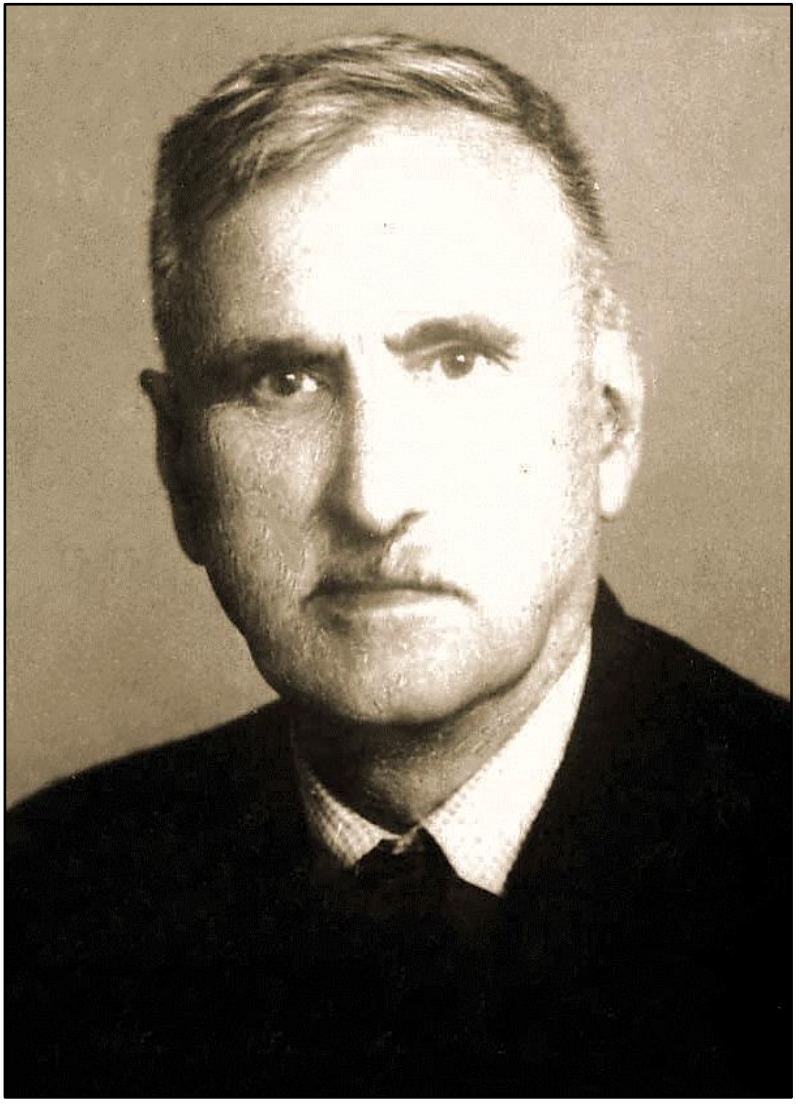

Karl Wilhelm W. Knechtel
28 sep 1884 - 1967 mar 8

Karl Wilhelm W. Knechtel se află în fruntea marilor entomologi români, între care îi găsim pe Aristide Caradgea, Gr. Eliescu, C. Manolache, M. A. Ionescu, V. Rogojanu, T Peiju şi alţii. A fost fiul profesorului Wilhelm Knechtel; s-a născut la Bucureşti. În anul 1905 a absolvit Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, iar după alţi 3 ani a obţinut diploma Şcolii Superioare de Agricultură de la Hohenheim (1907). A fost angajat la Regia Monopolurilor Statului, pentru cultura tutunului, abordând domeniul protecţiei acestei culturi contra bolilor şi dăunătorilor, între 1912-1914 a parcurs 2 ani de perfecţionare la Napoli (Italia), apoi la Institutul de Biologie de la Berlin (Dahlem), la Institutul Imperial de Biologie pentru Agricultură şi Silvicultură Dahlem şi apoi la Institutul Botanic al Şcolii Superioare de Agricultură din Berlin, unde a studiat cu profesorii Peters şi Barret, fitopatologia şi entomologia. A devenit cel mai instruit specialist în protecţia tutunului contra bolilor şi dăunătorilor. Revenit în ţară a fost numit subdirector la RMS (1916), iar între 1918-1920a ocupat Catedra de Fitopatologie şi Entomologie la Şcoala Superioară de Viticultură din Chişinău. S-a întors în anul 1921 la MAD, iar din 1924 a ocupat şi postul de şef al Laboratorului de Zoologie la Universitatea Bucureşti şi pe cel de conferenţiar la disciplina Entomologie în Şcoala Superioară de Agricultură de la Herăstrău, Bucureşti. În anul 1929 a primit conducerea sectorului de entomologie al ICAR. A susţinut teza de doctorat la Universitatea Bucureşti în anul 1937, la profesorul Andrei Popovici- Bâznoşanu. În toate ipostazele sale de activitate profesională a fost corect, meticulos şi a muncit mult. Între lucrările bazate pe cercetări proprii amintim: „Insecte dăunătoare din România şi mijloacele de combatere” (cu W. Knechtel, 1908), „Thysanoptere din România” (1933), „Studiu asupra repartiţiei Thysanopterelor din România” (1937), „Orthoptera, Saltatores, Dermoptera, Blatodes, Montodea” (1959), „Observaţii asupra sistematicii unor specii de aphide din România”, „Himenoptera Subfamilia Apine”, „Animale dăunătoare şi folositoare agriculturii”, „Ordinul Saltatoria”, o lucrare de excepţională valoare ştiinţifică ş.a. Majoritatea acestor lucrări au calitatea de monografii de mare întindere. A contribuit imens la monumentala lucrare „Fauna PPR” (1955). La timpul său a fost unul dintre marii publicişti agronomi. A reprezentat ţara la numeroase congrese, conferinţe şi simpozioane internaţionale. În anul 1951 a primit „Premiul de Stat” pentru lucrarea asupra thysanopterelor. A fost membru al Academiei Române (1955) şi al altor institute şi academii din străinătate.

Traian Săvulescu
2 feb 1889 - 1963 mar 29

Profesorul **Traian Săvulescu** este recunoscut ca părinte al şcolii româneşti de fitopatologie. S-a născut la Râmnicu Sărat, judeţul Buzău. A studiat Ştiinţele Naturii la Universitatea Bucureşti. După absolvire, în anul 1911, a fost angajat la Institutului Botanic Bucureşti. A ocupat postul de profesor la Catedra de Sistematică şi Patologie vegetală a Şcolii Superioare de Agricultură Herăstrău, la vârsta de 30 ani (1919), unde a lucrat până în anul 1948. De la această dată a trecut ca profesor la Universitatea Bucureşti. După înfiinţarea ICAR (1928), a fost numit şeful Secţiei de fitopatologie, fiind mulţi ani subdirector al instituţiei. Între 1948-1960 a ocupat funcţia de director general al ICAR. Activitatea de cercetare ştiinţifică şi promovare a cercetărilor agricole au fost preocupări constante ale prof. Traian Săvulescu. Iniţial a abordat lucrări de botanică sistematică, studiind câteva familii (Campanulaceae, Gramineae ş.a.). A fost iniţiatorul şi coordonatorul monumentalei opere „Flora RSR” în 13 volume. În anul 1957 a publicat „Monografia porumbului” (coord.). Din anul 1919 a început studiile de mycologie şi fitopatologie. A publicat peste 100 lucrări, aducând vaste contribuţii originale asupra Micomycetelor. În anul 1929 a început elaborarea celebrei colecţii „Herbarium Mycologicum Romanicum”, trimis în 60 exemplare la diverse foruri ştiinţifice străine. Timp de 40 ani a studiat ciupercile parazite ce produc boli la plantele de cultură: Erysiphaceae, Perenosporaceae, Uredinale, Ustilaginaceae; ultimele două, ca lucrări monografice. A studiat biologia agenţilor patogeni care provoacă boli păgubitoare la principalele plante de cultură, îndeosebi ruginile, mălura, tăciunii, precum şi boli la viţa de vie, cartof, sfecla de zahăr. În anul 1959 a elaborat primul tratat academic de „Patologie vegetală” (cu Olga Săvulescu). Din anul 1928 a iniţiat publicarea observaţiilor privind „Starea fitosanitară anuală, a culturilor agricole”. În anul 1954 a înfiinţat „Comisia pentru agricultură” în cadrul Academiei, care a abordat ştiinţific exploatarea complexă a Deltei Dunării. În anul 1930 a fost primit ca membru al Academiei Române, fiind şi preşedinte în perioada 1945-1963. A fost membru al Academiilor de Ştiinţe din Cehoslovacia, Ungaria, New York; al societăţilor de mycologie din Franţa, SUA ş.a. A fost o personalitate faimoasă.

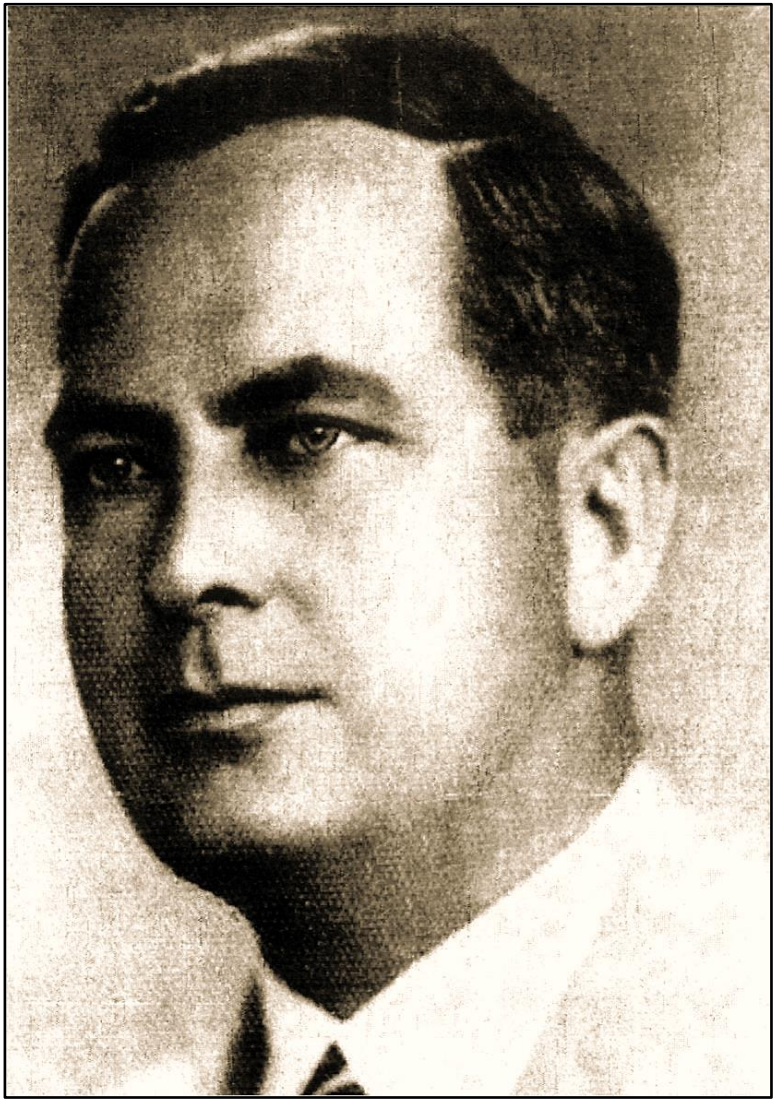

Victor Ghimpu
5 apr 1896 - 1952 feb 20

Agronomul **Victor Ghimpu** s-a născut la Tabani, judeţul Hotin şi a fost primul mare caryolog român. A absolvit studii agricole la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii din Iaşi în anul 1920, şi agronomia la Nancy (1924-1928). A studiat caiyologia la Universitatea Sorbona, cu profesorul A. Guillermont, până în anul 1930. A primit post de cercetător, şef al „Laboratorului de Fitopatologie şi Entomologie" la Staţiunea de Cercetare pentru Cultura Tutunului Băneasa (1930). În anul 1941 a fost profesor la Universitatea din Odessa, iar între 1946-1952 la Facultatea de Agronomie Timişoara. In studiile de caryologie a determinat numărul de cromozomi la 60 specii de plante, aparţinând la 6 familii botanice (33 specii din genul Medicogo). Citǎm câteva lucrări: „Contribution a l'etude caiyologique de genre Medicago", „Recherches cytogenetiques sur Ies genres Hordeum, Acacia, Medicago", „Contribution a l'etude satelites du genre Hordeum" (1928), „Sur le satelites cromosomiques des plantes", „Recherches cytogenetiques de Nicotiana resistants a la mosaique", care au avut primat în ştiinţă. În plus a publicat importante lucrări de sinteză din genetică: „Ereditatea, evoluţia şi viaţa", „Sur le recherches caryologiques de plantes", „Asupra sateliţilor cromozomici" ş.a. În anul 1941 a publicat „Bolile şi insectele dăunătoare ale tutunului" (415 pag.), o lucrare de mare valoare monografică în două volume. A prezentat „Tutunul" în „Enciclopedia României", în volum editat sub coordonarea lui D. Guşti. A publicat un mare număr de articole în „Buletinul culturii, cultivării şi fermentării tutunului", „Revista PAS", „Viaţa agricolă", „Foaia plugarilor",„Agricultura nouă" .

În anul 1946 a ocupat catedra de „Protecţia plantelor" la Facultatea de Agronomie Timişoara. Aici a elaborat un curs care avea subtitlul „îndrumări ştiinţifice şi practice pentru cunoaşterea şi combaterea bolilor şi insectelor dăunătoare plantelor cultivate". Alte lucrări importante de fitopatologie semnate de el sunt: „Bacteriile plantelor cultivate şi bacteriile fitopatogene", „Bolile soiei", „Infinitul mic în patologia vegetală" (1935) , „Bolile bacteriene ale plantelor" (1939), „Seceta"(1946), „Cultura tutunului"(1939) „Bolile neparazitare ale plantelor" (1936) ş.a. Profesorul V. Ghimpu a vizitat expoziţii internaţionale agricole şi a efectuat vizite în zone agricole din multe ţări, publicând numeroase broşuri de informaţie: „Impresii din America", „Danemarca agricolă", „Expoziţia internaţională din Spania" ş.a. Prof. V. Ghimpu a fost membru al Societăţii Române de Ştiinţe AGIR, membru al Academiei de Ştiinţe din România, membru al Societăţii de Ştiinţe Naturale din Odessa, membru al Societăţii de Patologie vegetală din Paris ş.a.

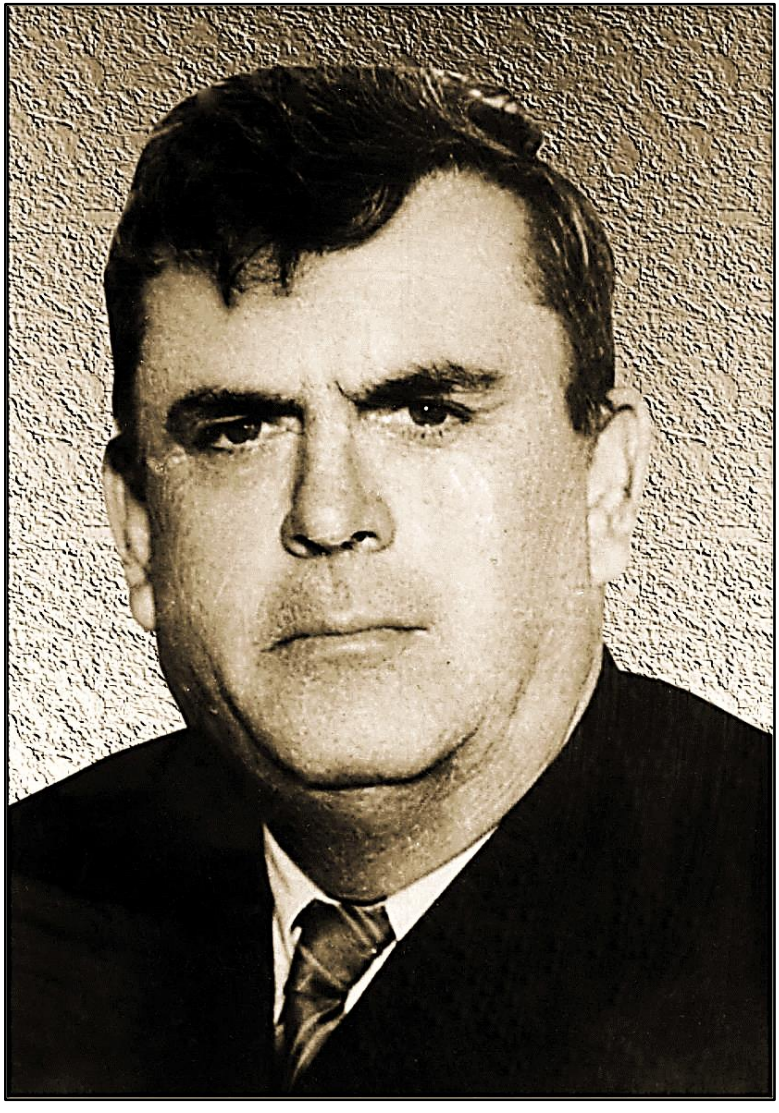

Constantin Sandu-Ville
22 aug 1897 - 1969 oct 13

Profesorul **C. Sandu-Ville** s-a născut la Pietroasele, judeţul Buzău, ca descendent al unei familii de francezi stabilită în ţară în secolul XIX şi este fondatorul şcolii de fitopatologie la Iaşi. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură Herăstrău (1925) şi a obţinut doctoratul la Şcoala Superioară de Agricultură din Viena, în anul 1929. De la absolvirea sa în anul 1925, până în anul 1967 C. Sandu-Ville a prestat activitate didactică, cu excepţia perioadei 1937-1942. În acest an a fost invitat ca profesor suplinitor la disciplina de Fitopatologie de la Facultatea de Agronomie din Iaşi. Vasta sa activitate de cercetare ştiinţifică s-a produs în sistematică, morfologie, ecologie, microfloristică şi combaterea unor ciuperci şi bacterii, ce provoacă boli la plante, reuşind să publice peste 140 de lucrări ştiinţifice, dintre care 60 lucrări pentru popularizare tehnică agricolă. A participat cu 30 fascicole la „Herbarium Mycologicum Romanicum”, fiind colaborator principal al profesorului Tr. Săvulescu. A fondat şi dezvoltat la Iaşi „Herbarium Mycologicum Moldavicum”, ca o replică la opera fondată de Tr. Săvulescu. A descoperit un mare număr de ciuperci imperfecte de pe cuprinsul ţării, publicând împreună cu preţuitul său dascăl 59 specii şi 16 noi varietăţi, iar după venirea la Iaşi a descris 44 specii şi 23 forme noi şi varietăţi, fiind cea mai marcantă personalitate în această privinţă. Profesorul C. Sandu-Ville a realizat, în echipă, subiecte de mare întindere şi profunzime; un exemplu edificator fiind „Ciupercile Eiysiphaceae”, 358 pag., elaborată după 30 ani de cercetări. A adus contribuţii originale în explicarea raportului dintre diferite ciuperci parazite şi planta gazdă pentru mălură, tăciunele grâului, putregaiul bazei tulpinii la răsaduri, tăciunele prăfos, rugini, fainarea grâului şi altele. A fost cel mai constant coordonator al lucrărilor privind „starea fitosanitară anuală la principalele culturi agricole” în Moldova. El este un precursor în experimentarea stimulatorilor de creştere la plantele horticole. A fondat o şcoală în fitopatologie: Al. Lazăr, M. Hatman, T. Săpunaru, Viorica Sandu-Ville Iacob au fost continuatori de elită în această ştiinţă. Între lucrările sale reprezentative se mai pot cita: „Contribuţii la cunoaşterea Mycromycetelor din Basarabia”, „Ciuperci Pyrenomycetes- Sphaeriales din România”, „Micromicete noi” (cu M. Mititiuc), „Curs de Fitopatologie” (1957). A fost membru al Societăţii de Ştiinţe Naturale, membru al Societăţii Inginerilor din România, iar în anul 1955 a primit titlul de Membru Corespondent al Academiei Române. A avut decoraţii de stat. Se înscrie în garda marilor dascăli din agronomia ieşeană.

Eugen Rădulescu
13 oct 1904 – 1993 mar 2

Primul agronom care s-a distins ca personalitate ilustră în domeniul fitopatologiei a fost acad. profesor **Eugen Rădulescu,** care s-a născut la Burdușani, județul Ialomița. A absolvit Academia de Agricultură din Cluj în anul 1928 şi a urmat studii de doctorat la Universitatea din Halle în Germania, devenind „Doctor în fitopatologie". A urmat alte perfecţionări la Munchen (1936) şi Viena (1938). A funcţionat în învăţământul agricol superior la Facultatea de Agronomie Cluj, între 1928-1957, apoi la Institutul Agronomic Bucureşti până în anul 1970. A fost în continuare profesor consultant şi îndrumător de doctoranzi. Timp de peste 45 ani a avut o activitate de cercetare şi didactică prodigioasă. A fost decan (1945-1947) şi rector la Cluj (1948-1954) şi Bucureşti (1961-1969). A primit funcţia de director la Institutul de Protecţia Plantelor, chiar la înfiinţare. O sistematizare a lucrărilor sale publicate, în număr de peste 150, ne sugerează următoarea grupare: articole de specialitate, bazate pe cercetări şi observaţii personale; îndrumătoare de recunoaştere şi combatere a bolilor la plante cultivate şi cercetări asupra biologiei agenţilor patogeni. Între lucrările reprezentative pentru activitatea sa de cercetare se disting: „Influenţa atacului de rugină brună asupra calităţii grâului" (1939), „Contribuţii la cunoaşterea microflorei din învelişul seminal de germinaţie"(1965), „Combaterea integrată a dăunătorilor şi bolilor plantelor cultivate" (1966), „Rolul asolamentelor în combaterea bolilor la plante" (1971), „Aspecte legate de sănătatea seminţelor" (1972), „Prepararea zemurilor pentru stropitul pomilor" (1934). Între lucrările de sinteză reprezentative pentru opera profesorului Eug. Rădulescu se detaşează: „îndrumător pentru determinarea bolilor şi dăunătorilor la seminţe",
324 pag. (1972), „îndrumător de protecţia plantelor" (1972), „Protecţia plantelor de nutreţ", 325 pag. (1975) (autor coordonator), monografia „Septoriozele din România", „Bolile legumelor şi combaterea lor" (1970), „Bolile plantelor industriale" (1972). Dar, „opera magna" a profesorului Eugen Rădulescu este „Tratat de Fitopatologie agricolă" (autor coordonator) pe cca. 2000 pag. În 4 volume (1967-1972). A elaborat „Fitopatologia" în „Manualul Inginerului Agronom", vol. II, ed. 1959, iar pentru uzul studenţilor „Fitopatologia", curs (1972). Lângă el s-au format I. Bobeş, T. Perju, E. Docea, V. Severin, C. Rafailă, I. Pop ș.a. Activitatea sa de dascăl şi savant a fost elogios recunoscută în timpul vieţii. A fost ales membru corespondent al „Academiei Române" în anul 1948, iar în 1963, membru titular. A fost membru al „Academiei Internaţionale pentru bolile plantelor" (Londra), iar „Societatea Naţională de Geografie" a SUA l-a ales ca membru, în anul 1970. În timpul vieţii a fost receptat ca un mare savant al domeniului; o personalitate distinsă.

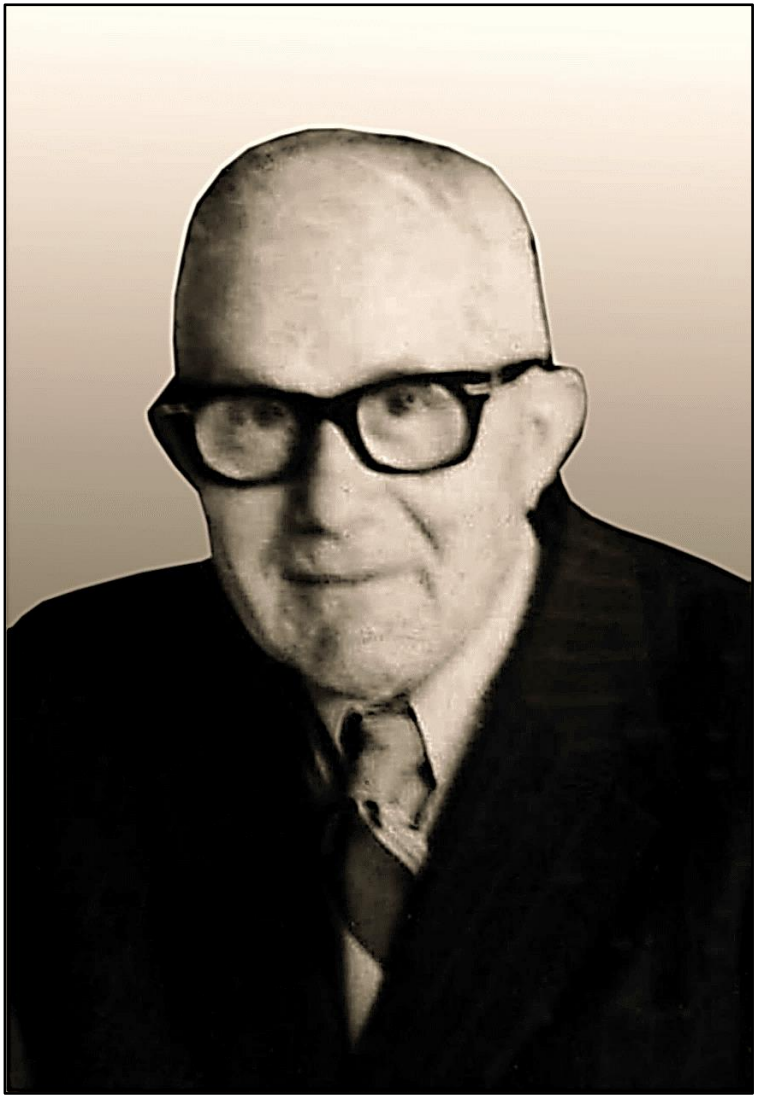

Victor Rogojanu
23 feb 1899 - 1983 aug 20

Profesorul **Victor Rogojanu** s-a născut în satul Turbaţi, judeţul Gorj. Este primul entomolog de elită ridicat dintre agronomi, la Facultatea de Agronomie din Cluj. A absolvit agronomia în anul 1929, având între colegi pe renumitul agronom statistician Alois Mudra. A fost reţinut la Catedra de Zoologie agricolă şi apoi trimis la studii în Germania la Universitatea din Rostock, unde a susţinut şi teza de doctorat în entomologie. A obţinut apoi postul de conferenţiar la „Entomologia Agricolă" pe care a funcţionat până în anul 1959, când s-a pensionat. Dr. Victor Rogojanu a avut o pasiune copleşitoare pentru cercetare în entomologie, dar a contribuit semnificativ şi la organizarea catedrei şi dezvoltarea laboratorului pentru studenţi, unde a avut un colaborator competent şi devotat în persoana dr-lui T. Perju. A renunţat la activitatea didactică în anul 1959, trecând exclusiv la munca de cercetare în cadul Academiei Române, filiala Cluj, până la o vârstă înaintată. Cercetările sale, publicate în peste 60 de lucrări au abordat teme variate din domeniile entomologiei agricole. Ele se pot grupa astfel: dăunători ai cerealelor, dăunători la legume, pomi fructiferi, viţă de vie, lucernă; studii profunde privind biologia unor dăunători şi combaterea, în general. Rezultatele obţinute sunt redate în articole, comunicări, tratate, capitole de mare întindere. Între lucrările importante publicate în reviste se detaşează: „Calandra granaria", „Agriotes lineatus", „Insecte care produc pagube în luna iunie (la legume)", „Păduchii ţestoşi ai pomilor fructiferi" (1934), „Duşmanii prunului şi combaterea lor", „Observaţii biologice asupra speciei Pyraneis (Vanesa) carderi", „Specii noi de Coccidae pentru Fauna RSR" (1966). Fiecare dintre ele se bazează pe observaţii proprii şi un studiu de mare profunzime şi claritate. Profesorul V. Rogojanu a elaborat importante lucrări de sinteză: „Entomologia" în Manualul Inginerului Agronom, vol. II, ed. 1952, 1958 (230 pag.); „Determinator pentru recunoaşterea dăunătorilor plantelor cultivate", 627 pag. (1968); o lucrare cu un conţinut care nu mai poate fi „completat" cu nimic; „Duşmani animali ai viei şi combaterea lor", 95 pag. (1939), „Consideraţii sistematice asupra a doua specii de Coccidae", 53 pag. (1937), „Acţiunea factorilor ecologici asupra dinamicii faimei din sol" (1964). Profesorul V. Rogojanu a fost unul dintre primii cercetători care au impus studiul entomofagilor, publicând: „Contribuţii la cunoaşterea şi răspândirea dăunătorilor naturali ai Păduchelui de San Jose" (1955), „Un parazit al gărgăriţei mazării Triopsis fracicus" (1957). A publicat la cunoscutele reviste antebelice „Viaţa agricolă", Agricultura nouă". Grădina mea", apoi la „Grădina, via şi livada", "Studii şi cercetări de biologie" ş.a. Opera sa de cercetare se regăseşte în toate lucrările mari de sinteză în domeniul entomologiei agricole. El rămâne pentru istorie un cercetător a cărui pasiune pentru aflarea adevărului a fost cu totul dominantă.

Constantin Manolache
10 oct 1906 - 1977 ian 10

Între biologii care au avut o contribuţie foarte importantă la dezvoltarea entomologiei agricole, profesorul **Constantin Manolache** rămâne un lider de renume. S-a născut la Bârlad. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale a Universităţii Bucureşti, în anul 1930, şi a fost angajat imediat la Staţiunea Entomologică a ICAR, condusă de profesorul Karl Knechtel. A susţinut doctoratul în anul 1937 la profesorul Andrei Popovici Bâznoşanu, în Universitatea Bucureşti. După o activitate remarcabilă de 8 ani în ICAR, în anul 1945 ocupă Catedra de Entomologie la Facultatea de Agronomie Bucureşti, până la pensionarea din 1972, continuând apoi ca îndrumător de doctorat. Profesorul C. Manolache a fost un cercetător pasionat, pragmatic şi foarte productiv. Într-o perioadă de peste 40 ani de activitate a publicat 250 lucrări de cercetare, lucrări de sinteză, tratate, cursuri, articole de popularizare, înscriindu-se între cei mai de seamă reprezentanţi ai entomologiei agricole. Cercetările sale asupra insectelor dăunătoare din agricultură pot fi grupate în patru direcţii distincte: studii de morfologie, cercetări de biologie şi ecologie; combatere a unui număr mare de specii dăunătoare plantelor agricole. A abordat, în special, dăunători ce produc mari pagube culturilor agricole (gândacul de Colorado, omida păroasă a dudului, gărgăriţa fasolei, gărgăriţa mazării ș.a.). A adus contribuţii originale privind: sistematica, ecologia şi zoogeografia Ordinului Homeoptera; descrierea morfologiei Psyllidelor; cercetări sistematice şi ecologice asupra Afidelor, pentru care a lăsat o bogată colecţie la Muzeul Antipa. Între lucrările de cercetare cu teme punctuale publicate de profesorul C. Manolache se remarcă: „Contribuţii la biologia insectei Cassida nebulosa” (1936), „Contribuţii la biologia şi combaterea gărgăriţei florilor de măr (Anthonomus pomorum)” (1936), „Combaterea cărăbuşului de stepă (Anoxia villosa)” (1966), “Comportarea diferitelor soiuri de fasole la atacul gărgăriţei Acantoscelides obtectus” (1966). Profesorul C. Manolache a iniţiat lucrări anuale, la scară naţională privind „Situaţia dăunătorilor animali ai plantelor cultivate”, cu descrieri analitice pe zone ecologice/administrative. A avut o contribuţie semnificativă prin elaborarea unor lucrări de sinteză: a publicat cel mai important tratat de „Entomologie agricolă” (1967) (cu Gh. Boguleanu), apărut după renumita lucrare a lui G. Arion (1956). Tot cu Gh. Boguleanu a publicat trei volume din lucrarea „Tratat de zoologie agricolă”, care se înscrie în rândul elaborărilor de înaltă factură academică din sec. XX. Pentru studenţi a elaborat „Curs de Entomologie agricolă” în 2 volume (1956-1959). Prof. C. Manolache ne-a reprezentat ţara la numeroase conferinţe şi simpozioane internaţionale (Berlin, Varşovia, Moscova, Belgrad). A fost distins cu Premiul Academiei Române; a primit titlul de „Profesor Universitar Emerit”; a fost membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice (1969).

Alexandru V. Alexandri
4 iun 1904 - 1977 feb 22

Fondatorul cercetărilor de „Fitiatrie agricolă” în ţara noastră este recunosut dr-ul **Al. V. Alexandri,** care s-a născut la Ploieşti. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale la Universitatea Bucureşti, în anul 1932, şi a fost angajat ca asistent bacteriolog la ICAR (1933), unde a colaborat cu Vera Bontea, sub îndrumarea profesorului T. Săvulescu. Din anul 1940 a condus „Direcţia Protecţiei Plantelor” din Ministerul Agriculturii, fiind consilier al ministrului. A trecut apoi la Institutul de Cercetări Horticole (1957-1970), iar după pensionare a fost consultant ştiinţific la Institutul de Cercetări pentru Legumicultură şi Floricultură Vidra, jud. Argeş (1974). Dr. Al. V. Alexandri a fost un cercetător clasic. A publicat aproape 100 de lucrări, care după tematica abordată se pot grupa astfel: cercetări privind combaterea bolilor şi dăunătorilor la plante de cultură; cercetări asupra toxicităţii substanţelor fitofarmaceutice; combaterea chimică a buruienilor; lucrări diferite de protecţia plantelor; lucrări de sinteză referitoare la aplicarea produselor de combatere, îndrumătoare de combatere, capitole în tratate de specialitate în calitate de mare specialist, între lucrările de certă valoare ştiinţifică şi practică din această tematică se detaşează: „Problema toxicităţii reziduale a substanţelor fitofarmaceutice folosite în protecţia plantelor” (1937), „Protecţia plantelor cultivate şi organizarea fitopatologică în RPR” (1949), „Antibiotice folosite în protecţia plantelor” (1956), „Cercetări privind combaterea făinării la piersic” (1967), „Ciuperci care produc putregaiul şi ofilirea la tomatele din seră” (1971), „Cercetări asupra arsurii bacteriene a puieţilor de nuc” (1962) . Dr. Al. V. Alexandri a fost primul coordonator al cercetărilor privind efectele toxice ale substanţelor chimice în agricultură. Aici a publicat: „Fenomene negative în urma utilizării produselor fitofarmaceutice” (1969), „Cercetări privind toxicitatea unor insecticide asupra florei bacteriene din sol” ş.a. A fost un participant remarcabil la elaborarea anuală a lucrării „Starea fitosanitară în România” în perioada 1935-1970. Dr. Al. Alexandri a elaborat lucrări de sinteză de excepţională importanţă practică în fitoterapie şi fitofarmacie: „îndrumător pentru folosirea produselor fitofarmaceutice”, 300 pag. (1966), „Problema toxicităţii reziduale a substanţelor fitofarmaceutice folosite în protecţia plantelor” (1955), „Produse chimice folosite în protecţia plantelor” (1956), „Combaterea buruienilor pe cale chimică” (1962), „Fitoterapia” în Manualul Inginerului Agronom, vol. II (1959), „Fitiatria” în Manualul Inginerului Agronom (1965), „Fitiatria” în „Tratat de Fitopatologie agricolă”, 87 pag. (1972). Aici a mai prezentat bolile produse de micoze la plante textile, floricole, hamei ș.a. El rămâne fondatorul fltoterapiei în agricultură, un cercetător profund şi productiv.

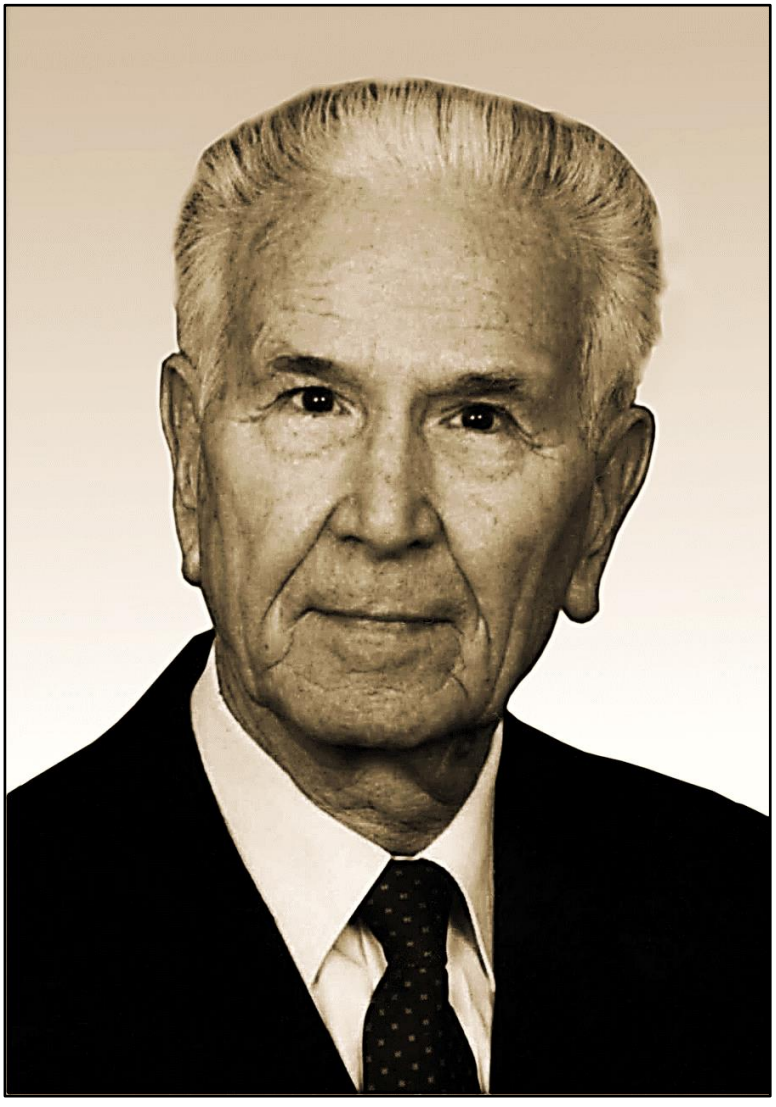

Teodosie Perju
11 ian 1923 -

Teodosie Perju provine din Basarabia, comuna Negureni, judeţul Orhei şi s-a stabilit în România în anul 1944, rămânând la Cluj până azi. Este absolvent al Facultăţii de Agronomie Cluj în 1950, când ajunge asistent al prof. V. Rogojanu la Catedra de Entomologie (1950-1962); şef de lucrări (1962-1971); conferenţiar (1971-1974), profesor titular (1974-1988). A obţinut doctoratul în anul 1953 sub coordonarea marelui profesor Eugen Rădulescu, iar în anul 1974, titlul „Doctor Docent" în ştiinţe. A aprofundat în mod remarcabil cercetările de biologie şi ecologie în agrobiocenoze. Este unul dintre primii entomologi care au experimentat „feromonii în combaterea insectelor"; a cercetat folosirea entomofagilor în combaterea unor dăunători ş.a. Lucrările sale didactice reprezentative sunt: „Curs de entomologie agricolă", 420 pg. (1972) în mai multe ediţii, „îndrumător de lucrări practice de Entomologie horticolă", 275 pg. (1975), „Entomologie agricolă", 492 pg. (1983) (curs unic pentru studenţii agronomi), „Entomologie agricolă", 400 pg. (1972). Unele dintre lucrările sale de cercetare au fost recenzate în „Referativnâi jurnal", „The rewis of applied Entomology", „Biological abstracts", „Zoological Recore-Insecta" ş.a. Profesorul T. Perju a publicat peste 230 lucrări de cercetare: „Cercetări morfologice, biologice şi de combatere a viespii seminţelor de trifoi" (1953), „Viespea seminţelor de sparcetă" (1959), „Entomofauna culturilor de lucemă" (1971), „Combaterea integrată a dăunătorilor culturii semincere de trifoi roşu" (1978), „Specii seminifage dăunătoare plantelor din Fam. Leguminosae" (1972). Profesorul T. Perju este cel mai important entomolog român care a elaborat lucrări de sinteză de mari dimensiuni în domeniul specific entomologiei agricole (26 titluri de tratate ştiinţifice, manuale universitare şi cărţi tehnice): „Protecţia plantelor de nutreţ" 325 pag. (col., 1972); „Dăunătorii animali ai plantaţiilor de arbuşti fructiferi" 250 pag. (1976); „Viermii sârmă" 112 pag. (1984); „Dăunătorii plantelor cultivate şi măsurile de combatere" 240 pag.; „Entomofagii şi utilizarea lor în protecţia integrată a ecosistemelor agricole", 242 pag. (1988); „Dăunătorii din principalele agroecosisteme şi combaterea lor integrală" (2004); „Dăunătorii organelor de fructificare şi măsurile de combatere integrată" 313 pag. (2001), vol. II; „Entomologia agricolă, componentă a protecţiei integrate a agrosistemelor" în 2 vol. cca. 600 pag. (1995), „Determinator pentru recunoaşterea dăunătorilor plantelor cultivate", 506 pag., 1979. El trebuie considerat unul dintre marii entomologi din a doua jumătate a sec. XX în România şi în Europa. A fot decorat cu Medalia Muncii, medalia Meritul Ştiinţific şi a primit titlul „Profesor Evidenţiat"; declarat "Profesor de Onoare" al Universităţii "Al. I. Cuza" Iaşi şi Doctor Honorius Causa al Universităţii Agrare de Stat din Republica Moldova.

Tudorel Baicu
6 sep 1931 - 1996 iul 27

Profesorul dr. doc. **Tudorel Baicu** s-a născut la Brăila. Este unul dintre reprezentanţii de elită ai domeniului Protecţiei plantelor. După un an de studii la Facultatea de Agronomie din Cluj, a continuat pregătirea la Institutul Agronomic Odesa, absolvind în anul 1956. A fost angajat cercetător la ICAR, în Secţia Fitopatologie (Laboratorul de analize biologice). În anul 1957 a trecut la ICHV. A obţinut doctoratul în 1964 şi s-a specializat apoi la Staţiunea de Fitofarmacie-Versailles, Franţa, în anii 1964-1965. Devine director ştiinţific (1967) şi apoi director general al Institutului de Cercetări pentru Protecţia Plantelor din 1968, până în anul 1981. A condus apoi „Laboratorul de Fitofarmacie" din ICPP până în anul 1996. Rezultatele activităţii sale au fost publicate în peste 200 de titluri. Direcţiile sale de cercetare au fost stabilite în domeniile fitopatologiei, entomologiei, fitofarmaciei şi fitoterapiei. În aceste specialităţi a efectuat vaste cercetări cu privire la: fitotoxicitate şi remanenţă, proprietăţi fizico-chimice ale insecto-fungicidelor, reducerea dozelor şi numărului de tratamente, acţiunea biologică a unor insectofungicide, testarea pesticidelor şi metodelor de aplicare, influenţa tratamentelor asupra mediului ecologic ş.a. Între realizările sale din această tematică vastă, se detaşează: „Perfecţionarea metodelor de laborator pentru determinarea acţiunii fungicide a diverselor substanţe chimice"; „Promovarea produselor organice în locul celor cuprice"; „Recomandarea de amestecuri sinergice (30 reţete)"; „Descoperirea unei noi clase de fungicide, a unui nou muiant biodegradabil din soluţiile de stropit struguri"; „Oferirea unor baze tehnico-ştiinţifice privind o nouă concepţie de utilizare a aviaţiei utilitare"; „Introducerea noţiunii de agrodisponibilitate (partea reală din doză, ce ajunge pe totalitatea organismelor ţintă din agrosistem)"; „Introducerea tratamentelor la bolile foliare"; „Stabilirea regulilor de aplicare a combaterii integrate"; „Aprecierea „valorii agricole" a unui pesticid"; „Descoperirea unor substanţe (care au fost brevetate) pentru utilizare în chimioterapia virusurilor" (ca primat mondial), între lucrările sale de sinteză au îmbogăţit esenţial bibliografia de specialitate, se disting: „Culegere de metode pentru testarea produselor fitofarmaceutice", 190 pag. (1976), „îndrumător pentru folosirea pesticidelor", 442 pag. (1968), „Combaterea integrată în protecţia plantelor", 310 pag. (1982), - 326 pag. (1996); „Testarea produselor fitofarmaceutice" - 7 volume 3500 pag., „Fitopatologia agricola" cu dr. Tatiana Şesan. Profesorul T. Baicu a avut o recunoaştere internaţională impresionantă; a fost membru al Societăţii Franceze de Fitofarmacie şi Fitiatrie, reprezentant în consiliul împuterniciţilor CAER pentru protecţia mediului, membru al Comitetului Executiv al OILB, Secţia Est Poleolitică ş.a., a fost membru al ASAS şi dr. docent. Este înscris în lista „Who's who in Science" Harlow, Marea Britanie, Preşedinte al Comisiei „Sisteme integrate de combatere" a OILB. A fost distins cu medalia „Meritul Ştiinţific"; cu ordinul „Meritul Agricol" şi medalii de stat.

Mircea Hatman
21 feb 1927 - 2007 6 apr

Profesorul **Mircea Hatman** este un reprezentant de elită al Şcolii ieşene de protecţia plantelor, fondată de academicianul Constantin Sandu-Ville. S-a născut în satul Mihăieşti (Horodniceni), judeţul Suceava. A absolvit Facultatea de Agronomie din Iaşi, în anul 1951, cu rezultate strălucite. În perioada 1951-1971 a fost cercetător asistent la Staţiunea de Cercetări Agronomice Iaşi. În perioada 1954-1958 a pregătit teza de doctorat sub îndrumarea prof. Eugen Rădulescu, la Institutul Agronomic Cluj. A continuat pregătirea de specialitate în scurte perioade de timp la Plovdiv (1972), Bonn, Hamburg (1974), Giessen (1982), Hanovra-Braunschweig (1986). În anul 1958 a fost transferat la Staţiunea de Cercetări Agricole Podu-Iloaiei, parcurgând toate gradele de calificare în cercetare. În anul 1971 ocupă post de conferenţiar, apoi profesor la Institutul Agronomic Iaşi, pentru disciplina de „Fitopatologie", până în anul 1997, la pensioare. A continuat activitatea de profesor consultant, îndrumător de doctoranzi până în prezent (2006). Prof. M. Hatman a contribuit, ca autor, la cinci ediţii ale manualului unic de Fitopatologie pentru studenţii agronomi între anii 1977-1989, având şi calitatea de coordonator. A mai elaborat „Curs de Microbiologic" (1993), „Botanică medicală" (1993), „Fitopatologie horticolă" (col. cu Viorica Iacob, 2000), „Protecţia plantelor horticole fitopatologie" (curs, 1994) ş.a. De asemenea, a elaborat şi coordonat îndrumătoare de lucrări practice pentru studenţi la „Microbiologic" (1993), „Protecţia plantelor" (1977), „Protecţia horticolă" (1976-1988). Prof. M. Hatman a fost un cercetător profund şi meticulos în Microbiologic, publicând 40 de lucrări, iar în Fitopatologie, aproape 200 lucrări. A descris 726 taxonomi, dintre care 33 noi specii pentru România şi 340 plante specii gazdă de dăunători, din ţară. A contribuit cu material la „Herbarium Micologicum Romanicum". A fost colaborator şi participant activ la noua exicata „Herbarul Micologic al Moldovei". În perioada 1951-1990 a efectuat cercetări asupra biologiei, prevenirii şi combaterii bolilor la cereale păioase, porumb, leguminoase alimentare, unele oleaginoase şi unele plante furajere, culturi horticole, viţă de vie ş.a. Câteva dintre aceste lucrări confirmă profunzimea contribuţiei sale: „Influenţa cantităţii de spori şi adâncimii de semănat asupra intensităţii atacului de mălură" (1955), „Noi ciuperci care produc putrezirea bazei tulpinei la gramineele cultivate şi spontane" (1973), „Studiul ciupercii Septoria helianthi" (1962), „Contribuţii la stabilirea sistemului de luptă integrată în livezile din Moldova" (1993). Între lucrările sale de sinteză se remarcă: „Fitopatologie" (1982), „Testarea pesticidelor", vol. III (1982), „Index de fungi şi plante gazdă" la Herbarium Micologicum Moldavicum „Prof. C. Sandu-Ville", „Virozele plantelor horticole" (col.), „Bolile şi dăunătorii cerealelor" 234 pag. (col., 1978), „Protecţia plantelor cultivate" (col., 2000). Prof. M. Hatman este distins cu titlul de „Profesor evidenţiat", doctor docent în ştiinţe agricole, vicepreşedinte al Societăţii Naţionale de Protecţia Plantelor, membru titular al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România, membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice ş.a. A fost decorat cu ordine şi medalii.

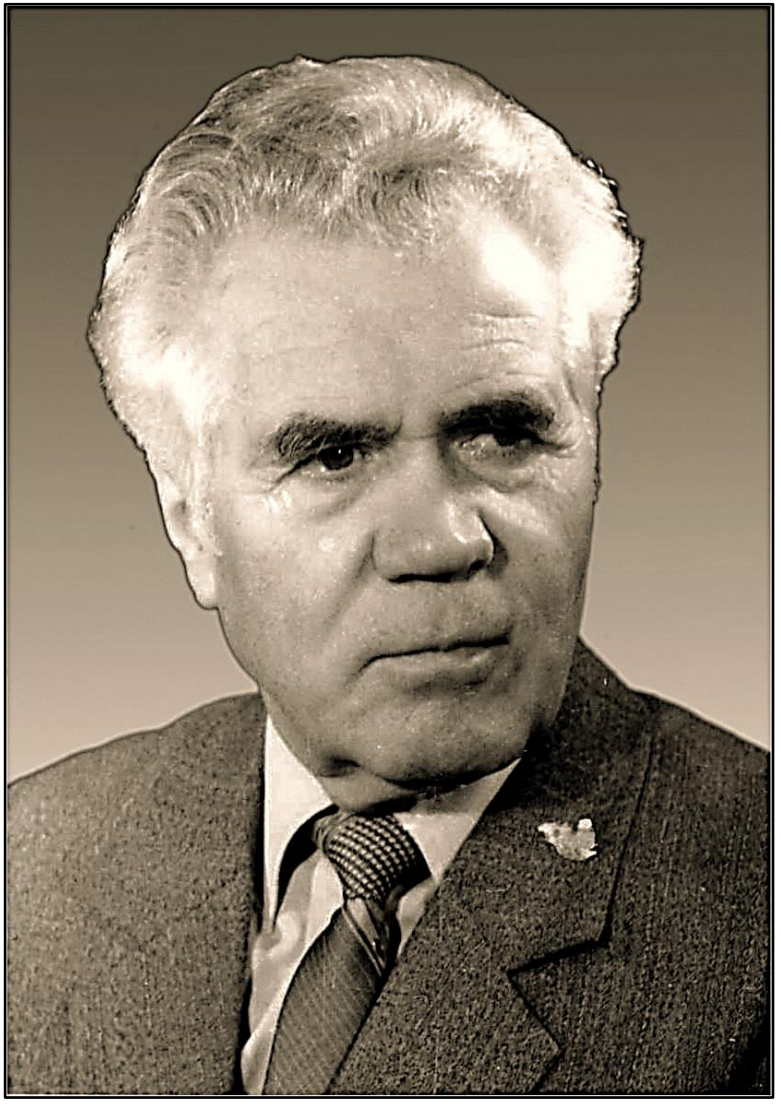

Ioan Bobeș
9 iul 1925 – 2016 oct 25

Profesorul **loan Bobeş** s-a născut în satul Ruşi, judeţul Sibiu; a absolvit Facultatea de Agronomie Cluj, în anul 1951, şi este un reprezentant recunoscut al „Fitopatologiei" din secolul XX. Devine profesor titular în anul 1965, profesor consultant din anul 1995. A obţinut doctoratul sub îndrumarea profesorului Eugen Rădulescu la Institutul Agronomic Bucureşti. Este îndrumător de doctorat din anul 1965. Fiind absolvent al Şcolii Normale de învăţători, dr. loan Bobeş s-a realizat ca un „clasic" profesor universitar, servind catedra 44 de ani. A elaborat 15 cursuri universitare, post-universitare şi îndrumătoare de instruire practică. Între acestea se remarcă manualul unic de „Fitopatologie", 5 ediţii, dintre care a coordonat trei (1972, 1975, 1985). A predat cursuri de metodică didactică pentru profesorii agronomi; a îndrumat numeroase lucrări pentru obţinerea gradului I în învăţământ. Prof I. Bobeş a elaborat şi coordonat îndrumătoare de lucrări practice pentru studenţi: „îndrumător privind protecţia plantelor", 125 pag. (1968), „îndrumător de lucrări practice la fitopatologie horticolă", 179 pag. (1979), „Fitopatologie lucrări practice" (1966, 1978, 1985) şi „Fitopatologia manual pentru şcoli agricole" în mai multe ediţii. Activitatea de cercetare ştiinţifică şi publicistică a prof. I. Bobeş cuprinde o perioadă de 50 de ani (1951-2000) şi este redată în 396 lucrări, monografii, tratate, broşuri, recenzii ş.a. Opera sa cuprinde peste 13.000 de pagini. Cercetările întreprinse au fost axate pe cunoaşterea biologiei unor agenţi patogeni, recunoaşterea atacului, prevenirea şi combaterea lor. Între acestea amintim: „Contribuţii la îmbunătăţirea metodei de infecţie artificială la Ustilago triticii" (1964), „Efectul tratamentului termic uscat asupra seminţelor de orz" (1966), „Cercetări referitoare la apariţia, manifestarea şi reacţia soiurilor de hamei la făinare-Sphaerotheca humuli" (1981), „Cercetări asupra fenomenului de ofilire a hameiului prevenire şi combatere" (1987) ş.a. Prof. loan Bobeş a iniţiat şi a realizat masiva lucrare „Herbarul Fitopatologie al Transilvaniei". Lucrările de sinteză elaborate de prof. I. Bobeş, definesc o personalitate de excepţie în fitopatologie. Între ele se detaşează: „Atlas fitopatologie" (1974), „Determinator fitopatologie", 234 pag. (1969), „îndrumător privind protecţia plantelor", 125 pag. (1968), „Protecţia plantelor de nutreţ", 395 pag. (col., 1972), „Protecţia plantelor cultivate", 296. pag, „Economia protecţiei plantelor", 452 pag. (1979), „Atlas fitopatologie şi protecţia agroecosistemeloify 696 pag., „Cultura hameiului", 218 pag. (col., 1983), „Protecţia agroecosistemelor". Prof. loan Bobeş este „Profesor universitar emerit", membru al Societăţii Naţionale de Protecţia Plantelor, al Societăţii Române de Horticultură, al Societăţii Hameicultorilor din România, al Societăţii Pomicultorilor. Este distins cu Premiul Academiei Române, cu Diploma de Excelenţă a Societăţii de Protecţia Plantelor, este Preşedinte de Onoare al Societăţii de Protecţia Plantelor Transilvania, „Cetăţean de Onoare" al Municipiului Cluj-Napoca ş.a.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

X. SPECIALIŞTI ÎN ÎMBUNĂTĂŢIRI FUNCIARE 1900-1925

1. ION M. GHEORGHIU (1899-1966)
2. ION ANDRIESCU-CALE (1887-1960)
3. MARCU BOTZAN (n. 1913)
4. VALERIU BLIDARU (n. 1921)
5. VLAD IONESCU-ŞIŞEŞTI (1918-2003)
6. MIRCEA MOŢOC (1916-2006)
7. CHIRIL POPESCU (1922-2007)

X. SPECIALIŞTI ÎN ÎMBUNĂTĂŢIRI FUNCIARE 1925-1950

8. CEZAR NICOLAU (1925-1981)

România este una dintre ţările Europei, care prezintă o diversitate foarte accentuată a zonelor de sol, relief şi climă, comparabile cu a Italiei sau a Franţei, în parte. Inundaţii catastrofale, eroziuni distructive ale solului pe suprafeţe imense, alunecări de teren agricol şi construit; perioade de secetă îndelungată sau acută, inundaţii ale pâraielor şi râurilor mici după ploi torenţiale violente, produc pagube imense economiei naţionale şi cetăţenilor ei.

Planuri de acţiune pentru stoparea acestor fenomene au existat încă din secolul al XIX-lea. Petre S. Aurelian a lansat ideea aplicării irigaţiei ca factor de sporire a producţiei agricole în amil 1872 şi a amenajat un sistem de irigaţie la Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău. Agronomul Ştefan P. Radianu a susţinut extinderea irigaţiilor în amenajări integrale ale bazinelor hidrografice (1882); inginerul italian Gioia a propus executarea canalului „Traian" pentru asigurarea apei de irigaţie pentru Câmpia Dunării, între Tumu-Severin şi Brăila; în anul 1900 inginerul V. Roşu propunea un canal între Şiret şi Călmăţui, din care urma să fie irigată zona Bărăganului de nord. Un proiect impresionant a prezentat inginerul A. Davidescu pentru irigarea a 1.300.000 ha, în Bărăgan (900.000 ha din apa râurilor interioare, prin derivaţie spre sud-est şi 400.000 din Dunăre). O comisie sub conducerea vestitului inginer Anghel Saligny (1854-1925), în anul 1912 a stabilit concepţia de apărare a incintelor agricole prin îndiguire, însumând 236 mii ha, între Tumu-Severin şi Brăila.

După anul 1944 au început intens lucrări de amenajare a terenurilor pentru irigaţii, căci în acel an România avea doar 34.000 ha irigate. Între anii 1950-1960, această suprafaţă s-a ridicat la 200.000 ha. În perioada 1961-1965 s-au iniţiat şi executat marile sisteme de irigaţie de la Călăraşi- Modelu; Medgidia-Carasu; Stoeneşti-Caracal ş.a., ajungând la 700.000 ha. În anul 1966, inginerul Cezar Nicolau a coordonat realizarea altor mari sisteme de irigaţii, pentru sporirea producţiei agricole. Între acestea se detaşează prin dimensiuni şi importanţă, următoarele: Gălăţui-Călăraşi (83.669 ha); Petroiu-Ştefan cel Mare (55.035 ha); Carasu (187.300 ha); Terasa Brăilei (71.500 ha); Calafat-Băileşti (46.640 ha); Olt-Călmăţui (46.760 ha) şi Sadova-Corabia (74.500 ha). Un loc excepţional între lucrările de acest fel l-a reprezentat amenajarea din Insula Mare a Brăilei pe cca. 90.000 ha, din care 70.000 ha pentru exploatare agricolă, unde s-a organizat o întreprindere agricolă fără egal în lume. În anul 1990 România avea o suprafaţă irigată de peste 3 mii. ha.

Rezultate excepţionale s-au obţinut în amenajările hidrotehnice coordonate de Ion M. Gheorghiu şi apoi timp de aproape 50 de ani de Valeriu Blidaru, care trebuie recunoscut cel mai important hidroameliorator din secolul XX. Între lucrările hidrotehnice de anvergură, la care a contribuit, vom cita: Lacul de acumulare Bicaz (pe Bistriţa), acumularea de la Teliuc pe râul Ceraa, precum şi cele de la Cemica şi Topolog, încheind cu marea acumulare de la Porţile de Fier şi de pe Lotru. La personalităţile de excepţie amintite, se mai adaugă alţi reprezentanţi de înaltă valoare în domeniu, ca Ion Andriescu-Cale, Marcu Botzan, Vlad Ionescu-Şişeşti, Mircea Moţoc, Chirii Popescu ş.a.

Ion M. Gheorghiu
24 iul 1889 - 1966 ian 31

Profesorul **Ion M. Gheorghiu** este considerat fondatorul ştiinţei şi aplicaţiilor practice de îmbunătăţiri funciare în ţara noastră. S-a născut la Galaţi. A absolvit Şcoala Superioară de Agricultură Herăstrău în anul 1926 şi a fost primul agronom care a obţinut o pregătire în „Geniu rural" în Italia (1932). Chiar din anul 1926 a fost reţinut ca asistent la Catedra de „Amelioraţii agricole" şi profesor (1951-1966). A desfăşurat activitatea ca director în Ministerul Agriculturii şi Domeniilor la Direcţia de îmbunătăţiri Funciare, între 1941-1948 a identificat zonele de îmbunătăţiri funciare urgente de pe cuprinsul ţării şi a coordonat proiectarea şi executarea lor. În baza acestei activităţi a elaborat „Instrucţiuni pentru întocmirea proiectelor de îmbunătăţiri funciare". În anul 1948 a fost şeful secţiei I.F. din ICAR, iar în anul 1950 a devenit primul director al „Institutului de Proiectări pentru Amelioraţii" (IPPA). Prof. I. M. Gheorghiu (şi col.) a încadrat lucrările de hidroameliorații pe teritoriul ţării în 7 zone. Pentru fiecare zonă a condus localizarea, proiectarea lucrărilor necesare, organizarea şi punerea în operă a proiectelor, darea în folosinţă a obiectivelor de hidroameliorații în plan naţional. A înfiinţat 7 divizii de I.F. Rezultatele activităţilor sale au fost uimitoare. România avea în anul 1944 doar 43.000 ha suprafaţa supusă lucrărilor de ameliorare, din care 20.000 ha irigate. În anul 1960 existau 1 milion ha trecute prin astfel de lucrări, dintre care 200.000 ha irigate. Între realizările sale se numără şi înfiinţarea întreprinderii de Stat pentru îmbunătăţiri Funciare, care, în timp, şi-a perfecţionat activitatea. În această vreme I. M. Gheorghiu a fost profesor, a elaborat excepţionale lucrări de sinteză în domeniu. Pentru studenţi a editat „Curs de unelte şi maşini pentru lucrări de îmbunătăţiri funciare" (1948), „Curs de Amelioraţii agricole" (1956), „Curs de Topografie", lito. (1953), „Caiete de aplicaţii practice - I.F.". Cursurile sale au deschis drum nou în ştiinţa îmbunătăţirilor funciare. Profesorul I.M. Gheorghiu a întreprins cercetări asupra calităţii apei de irigaţie, metodelor de irigaţie în teren, instalaţiilor de aplicare a apei ş.a.: „Contribuţii la studiul calităţii apelor de irigaţie din ţara noastră" (1965), „Calitatea apei de irigaţii din zona Făgăraş" (1968), „Studiul comparativ al metodelor de determinare a apei din sol şi stabilirea condiţiilor aplicării lor pe teren" (1966), „Irigaţia prin aspersiune în viticultură şi pomicultură" (1960), „Automatizarea reglării nivelului şi debitelor pe reţeaua de irigaţie" (1961). A publicat vaste lucrări de sinteză: „Hidroameliorațiile în RPR" (cu V. Blidariu, I. Georgescu, D. Vlădescu); „Maşini pentru lucrări de îmbunătăţiri funciare", 530 pag. (1960); „Topografia" (1954), 430 pag. Prin realizările sale dăruite ţării şi oamenilor, profesorul I. M. Gheorghiu merită epitetul de părinte al ştiinţei de îmbunătăţiri Funciare şi al marilor realizări practice din ţară, prin amenajări de îndiguiri, desecări, irigaţii ş.a., pentru dezvoltarea agriculturii. A fost distins cu medalii şi ordine de Stat.

Ion Andriescu-Cale
7 ian 1887 - 1960 nov 21

Profesorul **I. Andriescu-Cale** este unul dintre marii reprezentanţi ai domeniului de Hidroameliorații. S-a născut în oraşul Câmpina. A absolvit Liceul Internat din Iaşi (1909). Între anii 1909-1913 a studiat la Şcoala Naţională de Poduri şi Şosele Bucureşti. Timp de 15 ani a avut activităţi variate în prestarea profesiei: a condus construirea căii ferate Medgidia-Bazargic (1914-1915); a participat la ridicarea topografică a Văii superioare a Ialomiţei pentru construirea uzinei electrice de la Dobreşti (1915); a participat la construirea liniei ferate Zimnicea-Zimnicea Port şi la montarea podului metalic peste braţul Dunării „Pasărea" (1915), iar din 1916 a fost mobilizat în război. A participat la elaborarea studiului pentru şoseaua Chişinău-Cetatea Albă; a condus construirea şoselei Albiţa-Lăpuşna-Chişinău. În anul 1928, a primit cursul de „Hidrologie, Irigaţii şi Drenaje" la „Secţia de Ştiinţe Agricole" din Univ. Iaşi, la propunerea profesorului Haralamb Vasiliu. După 12 ani (1940), când a fost numit secretar general la Ministerul Transporturilor, a fost invitat să ocupe Catedra de Hidraulică agricolă la Facultatea de Agronomie din Bucureşti, secţia „Geniu rural". În anul 1948 această secţie a fost transferată la Galaţi sub denumirea „Facultatea de îmbunătăţiri Funciare", sub administrarea Institutului Politehnic Iaşi. Aici a fost şeful catedrei de „Hidraulică şi hidroameliorații" până la pensionare, în anul 1958. Profesorul I. Andriescu- Cale a efectuat lucrări de cercetare de mare originalitate. Analizând lista sa de publicaţii, le putem grupa în: probleme generale de energetică hidraulică; construcţii de şosele, poduri şi tunele; lucrări de hidrologie şi ameliorare hidrologică; probleme social-politice. Între acestea sunt reprezentative: „Contribuţii la studiul refacerii şoselelor" (1932), „Ameliorarea alimentării cu apă a oraşului Iaşi", „Consideraţiuni generale asupra navigabilizării Prutului" (1932) (Lucrarea aceasta urmărea realizarea unui curs de navigaţie între Marea Baltică şi Marea Neagră pe Vistula, San, Nistru şi Prut-1800 km), „Principiile energetice" (1916),„Energia hidraulică a ţării noastre" (1933), „Actualitatea problemei irigaţiilor în România" (1938), „Pacostea inundaţiilor şi metodele modeme pentru înlăturarea lor" (1934), „Influenţa vegetaţiei asupra regimului apelor şi utilizarea ei tehnică" (1933), „Folosirea raţională a apei" (1928), „Expunere asupra chestiunii sociale şi a legislaţiei muncitoreşti" (1921), „Nevoia şi principiile de organizare a muncii intelectuale" (1924). Între lucrările sale de sinteză, distingem: „Curs de hidraulică, irigaţiuni şi drenaje" (1932), „Curs de construcţii civile", „Manual de hidraulică"(1951) pentru şcoli medii tehnice, „Hidraulica-I". Pentm meritele sale a fost onorat cu distincţii de stat: „Coroana României" în grad de Cavaler; „Steaua României" în grad de Ofiţer (1923); „Steaua României" în grad de Comandor. A fost membm AGIR, din anul 1919. Alături de I. M. Gheorghiu a fost unul dintre întemeietorii învăţământului de îmbunătăţiri funciare din România.

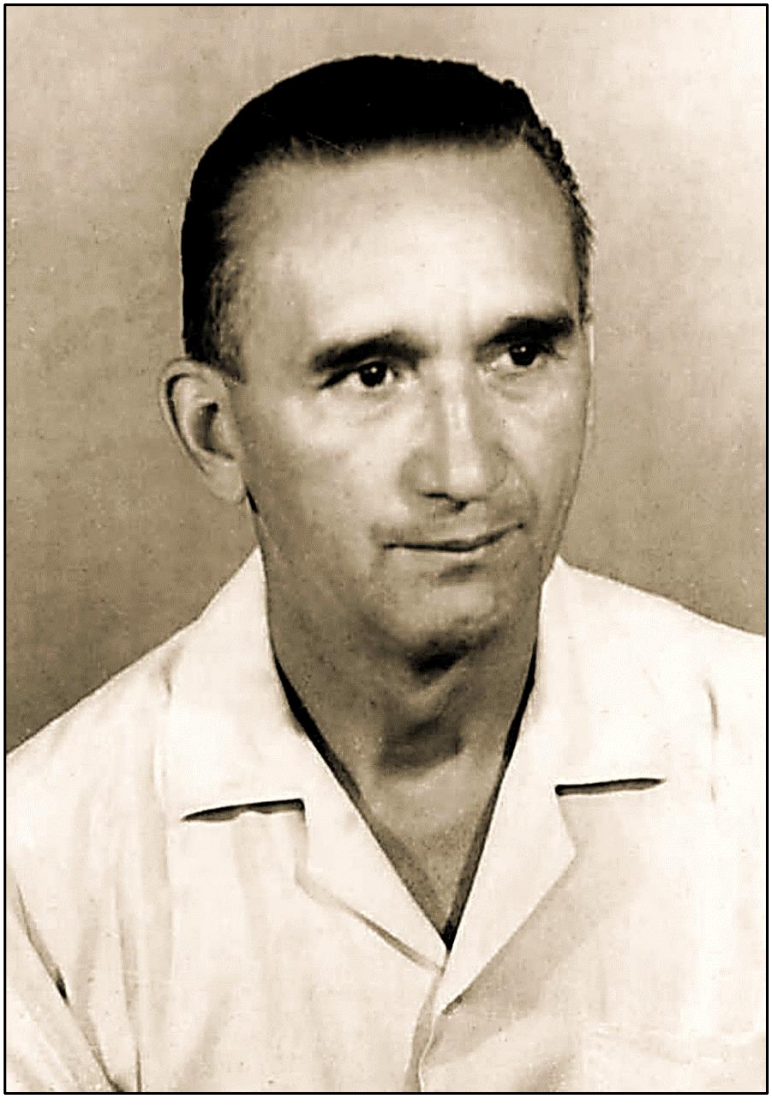

Marcu Botzan
30 mar 1913 – 2011 mar

Marcu Botzan este primul agronom, care a realizat cercetări vaste de „Ameliorații Agricole”, cu referire specială la irigații. S-a născut la Craiova. A absolvit Facultatea de Agronomie din București, în anul 1936, primind post de asistent în „Laboratorul de Irigații și Desecări” din ICAR. Aid a promovat toate gradele de cercetător, având și funcția de șef de lucrări, iar în anul 1948 a devenit șeful „Laboratorului de Irigații și Desecări”. La înființarea „Institutului de Cercetări pentru îmbunătățiri Fundare și Pedologie”, în anul 1962, dr. M. Botzan a fost numit în postul de director. Din această funcție, a coordonat programele de cercetare și aplicarea lor în domeniul practic al îmbunătățirilor funciare timp de un sfert de secol. Din activitatea sa de cercetare au rezultat peste 130 lucrări originale, care se referă la: regimul de irigare, consumul de apă al plantelor, norma de irigare/udare, tehnica distribuirii apei de irigație, comportarea construcțiilor hidrotehnice, tehnica drenajului și a îndiguirilor, comportarea terenurilor îndiguite, mecanizarea lucrărilor de irigații, cultura plantelor irigate, lucrări de retrologie și istoriografie privind importanța apei și irigațiilor în viața omului, cu referire deosebită la țara noastră. Între lucrările de referință pentru aceste teme se disting: „Cercetări de orientare asupra regimului de irigația la orez” (1960), „Cercetări asupra regimului de irigație la porumb, bumbac și fasole în condițiile Câmpiei Române” (1958), „Studiul cunoașterii și modelării regimului de irigații pentru proiectare” (1967), „Date privind consumul de apă al culturilor irigate pentru uzul proiectării” (1968), „Realizări noi în mecanizarea lucrărilor de irigație la suprafață și prin aspersiune” (1965), „Probleme ale bilanțului apei în nisipurile irigate”, „Vechimea irigațiilor în agricultura românească” (1981), „Metode pentru extrapolarea datelor experimentale de consum al apei din sol în condiții de irigație” (1961). Dr. Marcu Botzan a elaborat foarte importante lucrări de sinteză în domeniul irigațiilor, între care 12 tratate și monografii. Este autorul capitolului „Irigații” din „Manualul Inginerului Agonom”, ed. 1952-1956. A mai publicat și: „Culturi irigate” (1959-1962), „Bilanțul apei în solurile irigate” (1972), „Probleme de irigații și desecări ale Câmpiei Bărăganului”, „Metodica și principalii factori ai raionării hidroameliorative în RPR” (1965), „Apele în viața Poporului Român”, „începuturile hidrotehnicii pe teritoriul României” (1989), „Drumuri de apă” (1990). Dr. Marcu Botzan a fost ales membru al ASAS (1970) și conducător de doctorat din 1970, iar în anul 1993 la Ședința Academiei Române deschisă de eminentul om de știință Nicolae Cajal, a fost primit membru al Academiei Române, fiind recunoscut drept „creator al școlii românești de cercetare în îmbunătățiri funciare”.

Valeriu Blidaru
2 oct 1921 - 2014

Profesorul **Valeriu Blidaru** s-a născut în comuna Malu cu Flori în familia unui preot cultivat şi pătruns de înalt spirit patriotic. Este cea mai mare personalitate în domeniul Hidroameliorațiilor şi îmbunătăţirilor Funciare din secolul XX în România. A studiat la Facultatea de Agronomie-Bucureşti, secţia „Geniu Rural", absolvind în anul 1947, cu menţiunea „Cum Laudae". Din anul 1948 a trecut în învăţământul superior hidrotehnic la Galaţi şi Iaşi. Devine profesor pentru specialitatea „Irigaţii şi Desecări" la Facultatea de îmbunătăţiri Funciare din Institutul Politehnic Iaşi (1965). Din anul 1969 este îndrumător de doctorat, unde au obţinut titlul ştiinţific aproape 50 de specialişti. A organizat laboratoare de specialitate, ca primat, în toate locurile de activitate didactică: „Laborator de irigaţii în natură" (Nucet, Dâmboviţa); „Laborator de Hidraulică pentru I.F." (Galaţi); „Laborator pentru Hidroameliorații în natură" (Galaţi şi Balta Cătuşa); „Laborator de Hidraulică" şi „Laborator de Drenaje" la Inst. Pol. Iaşi. A elaborat manualul unic de „Irigaţii şi Desecări" (1956), apoi de „Irigaţii şi Drenaje" 556 pag. (1976), precum şi numeroase cursuri de uz intern pentru hidroameliorații, irigaţii şi drenaje; îndrumătoare de lucrări practice. Pentru activitatea didactică a primit „Gradaţia de merit", titlul de „Profesor evidenţiat", fiind în conştiinţa contemporanilor ionul dintre profesorii de elită ai Institutului Politehnic Iaşi. Profesorul Val. Blidaru a lucrat peste 50 de ani în domeniul cercetării, proiectării în hidroameliorații. A participat la „Proiectul pentru irigarea Bărăganului" (1950-1952); a fost proiectant la „Direcţia hidrometeorologică Bucureşti"; proiectant pentru ameliorări hidrotehnice laTulcea şi Bucureşti (1956-1962); a efectuat studii şi a oferit soluţii tehnice pentru mari obiective de îmbunătăţiri funciare: Terasa Brăilei, Sistemul Sarichiol; scheme de irigaţii în Bazinul hidrografic Bahlui, Nodul hidrologic complex Pârcovaci-Hârlău; amenajarea interspaţiului Jijia-Prut ş.a. A participat la proiectarea amenajării sistemului de irigaţii Siret- Bărăgan. A efectuat studii pentru recomandări privind irigarea Bărăganului de Nord prin canalul Siret-Ialomiţa (proiectat) şi a zonei din dreapta şi stânga Prutului. Profesorul V. Blidaru a proiectat cele mai importante diguri de protecţie împotriva inundaţiilor:Olteniţa Surlari-Dorobanţu; Gostinu-Greaca; Sudul Borcei-Mircea-Vodă; Brăila-Dunăre-Siret ş.a. Este autorul celor mai vaste lucrări de sinteză în domeniu: „Termeni de hidroameliorații", vol. I-monografie (1957), „Hidroameliorațiile în România", 641 pag. (1963), „Irigaţii" 640 pag, „Desecări", 547 pag. (1963), „Sisteme de irigaţii şi drenaje", 556 pag. (1976), „Scheme hidrotehnice complexe" (1986), „Amenajări hidrotehnice pentru dezvoltare rurală", 1100 pag. A4 (2006). Profesorul Valeriu Blidaru este „Dr. docent în ştiinţe", expert ISPIF, membru în Comitetul Naţional de Irigaţii şi Desecări, membru în Comisia de colaborare cu R. Moldova; membru al ASAS; a reprezentat ţara la conferinţe internaţionale (Israel, Franţa, Bulgaria).

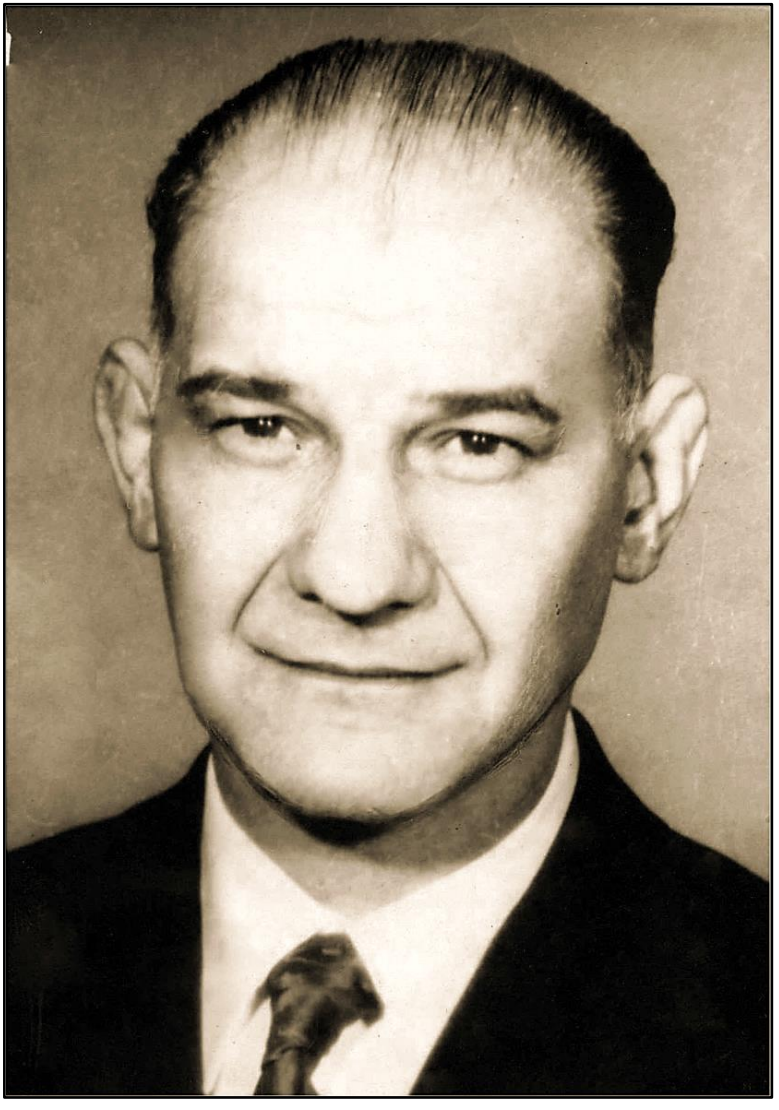

Cezar Nicolau
10 iul 1925 - 1981 dec 11

Profesorul **Cezar Nicolau** s-a născut la Mangalia, judeţul Constanţa. A absolvit secţia „Geniu Rural” de la Facultatea de Agronomie Bucureşti, în anul 1948, cu menţiunea „Cum Laudae”. După absolvire a lucrat la incinta îndiguită Chimogi, apoi la Divizia de I.F. Galaţi (1949-1952); la îndiguirea incintei Brăila-Dunăre- Siret; a condus îndiguirea incintei Ostrovul- Tătaru, amenajarea imensei orezării Brateş, sistemele de irigaţii de la Ruşeţ, Burduşani, Mărculeşti ş.a. În anul 1952 devine şeful serviciului tehnic din Centrala de îmbunătăţiri Funciare din Ministerul Agriculturii, apoi ing. şef. I se acordă postul de director şi apoi de secretar general al Departamentului de îmbunătăţiri Funciare. Timp de 21 ani a coordonat şi implementat proiecte majora de I.F.; a extins puternic mecanizarea în domeniu şi a coordonat numeroase teme de cercetare. Între realizările sale de mare amploare şi importanţă se detaşează: sistemele de irigaţii Gălăţui-Călăraşi (83669 ha); Petroiu-Ştefan cel Mare (55035 ha); Carasu (187300 ha); Terasa Brăilei (71500 ha); Calafat- Băileşti (49640 ha); Olt-Călmăţui (46760 ha) şi Sadova-Corabia (74500 ha). Ele reprezintă cca. 20% din suprafaţa de peste 3 mii. ha amenajate pentru irigaţii, până în anul 1990. Prof. C. Nicolau a avut o contribuţie imensă în dezvoltarea cercetărilor de I.F. şi îndeosebi a mecanizării lucrărilor şi organizării activităţii pe principii economice. Principalele obiectivele în activitatea sa de cercetare se referă la: programarea sistemelor de maşini şi executarea mecanizată a lucrărilor de I.F.; cercetări în domeniul vast de I.F.; organizarea şi managementul lucrărilor de I.F. şi teme diferite legate de hidroameliorаţii, între lucrările de cercetare cu obiective punctuale încadrate în aceste teme se remarcă: „Tehnologia executării lucrărilor mecanice de I.F.” (1975), „Influenţa irigaţiei asupra nivelului apei freatice” (1971), „Studii privind funcţionarea conductelor de polietilenă ca aripi de ploaie în comparaţie cu cele de aluminiu şi oţeluri” (1971), „Experimentarea de căptuşeli pentru impermeabilizarea apei de irigaţie executate din deşeuri industriale şi materiale locale stabilizate cu lianţi locali minerali şi bitumi” (1975) ş.a. Prof. C. Nicolau este autorul unor excepţionale lucrări de sinteză, tratate, lucrări tehnice, ghiduri: „Tehnologia executării mecanizate a lucrărilor de I.F.” 990 pag. (1976); „Executarea construcţiilor hidrotehnice de I.F.”, 3 vol., 532 pag. (1973); „Organizarea, conducerea şi eficienţa lucrărilor de I.F.” 288 pag. (1979); „Exploatarea terenurilor din incintele îndiguite şi desecate”, 168 pag. (1964); „Hidrometriaîn exploatarea sistemelor de irigaţii”, „Hidroameliorаţiile-elaborarea sistemelor de irigaţii”, 151 pag. (1981) ş.a. Din anul 1948, până la decesul dureros din 1981 a fost cadru didactic, profesor la Facultatea de îmbunătăţiri Funciare din IANB Bucureşti. A primit medalii şi ordine de stat; a fost îndrumător de doctorat şi membru corespondent al ASAS; o personalitate marcantă a vremilor sale.

Vlad Ionescu Şişeşti
26 mar 1918 - 2003 iun 6

Vlad Ionescu-Şişeşti s-a născut la Bucureşti în familia profesorului agronom Gh. Ionescu-Şişeşti. A absolvit liceul în anul 1938, iar în anul 1944 Facultatea de Agronomie-Bucureşti. În anul 1944 a lucrat la ferma Feteşti; în 1945 a fost asistent la Facultatea de Agronomie Bucureşti; între 1946-1949 asistent şi şef de lucrări la Institutul Agronomic Iaşi; apoi referent tehnic la Secţia agricolă a Regiunii Timişoara şi la Craiova. Abia, în anul 1957, ajunge şef de lucrări la disciplina „Culturi irigate" în Institutul Agronomic Bucureşti; conferenţiar în anul 1964 şi profesor titular în anul 1969, unde a lucrat până la pensionarea din 1988. Vlad Ionescu-Şişeşti a prestat o permanentă activitate de cercetare şi didactică. În anii 1956-1957 a participat la cercetări în domeniul sfeclei de zahăr pentru „Institutul de Cercetări Alimentare"; a fost colaborator onorific la Staţiunea Experimentală Săftica pentru cultura irigată a porumbului (1957); apoi a devenit şef de laborator onorific la Institutul de Cercetări pentru îmbunătăţiri Funciare şi Pedologie, pentru secţiunea „regim de irigare" (1966) şi şef onorific (1969-1970). Pe tot acest traseu dr. Vlad Şişeşti s-a axat pe „tehnologia cultivării plantelor de câmp în condiţii de irigare". Opera sa cuprinde 160 de lucrări ştiinţifice. Timp de peste trei decenii a abordat teme generale privind irigarea culturilor, relaţia dintre sol şi apă în condiţii de irigaţie, elementele tehnice ale irigaţiei, tehnologia culturilor irigate la principalele plante de câmp, regimul de irigare a culturilor agricole. Între lucrările sale de referinţă se disting: „Studiul terenurilor agricole din punct de vedere al inundabilităţii în Delta Dunării", „Experienţe cu distanţe între rânduri la sfecla de zahăr" (1959), „Rezultatele cercetărilor din RPR cu privire la agrotehnica sfeclei de zahăr" (1961), „Cercetări privind regimul de irigare la porumb" (1973), „Studiul consumului de apă la principalele culturi irigate din zona solului brun roşcat de pădure" (1973), „Cu privire la tehnica aplicării udărilor la grâu" (1969). Profesorul Vlad Ionescu- Şişeşti a publicat 7 cursuri universitare şi îndrumătoare de lucrări practice, tratate şi cărţi tehnice, consolidând o bibliografie valoroasă în tehnologia culturilor irigate: „Cultura irigată a sfeclei de zahăr", 61 pag. (1959) „Curs de culturi irigate", 315 pag. (1962) (1966), „Culturi irigate", 461 pag., (tratat-1971), „Cultura orezului", 98 pag., „Regimul de irigare la principalele culturi de câmp" (1971), „Agrotehnica culturilor irigate", 137 pag. (1966), lucrări practice la „Culturi irigate, caiet de referate" (1961-1973), „Irigarea culturilor", 447 pag. (1982), „Fitotehnica", 488 pag., col. (1961). Profesorul Vlad Şişeşti a primit insigna „Veteran de Război Antifascist" (1963), i-a fost acordată Medalia „Serviciu Credincios" cu Spade pentru fapte de omenie în războiul antifascist; de două ori Premiul I al Ministerului învăţământului; a primit titlul de „Membru de Onoare" al ASAS. Profesorul Dr. Vlad Ionescu- Şişeşti este recunoscut ca o mare personalitate didactică şi de cercetare în domeniul culturilor irigate.

Mircea Moţoc
3 iun 1916 - 2006 oct 23

Profesorul **Mircea Moţoc** s-a născut la Dăeşti, judeţul Dâmboviţa. Este fondatorul şi promotorul cercetărilor ştiinţifice şi aplicaţiilor practice în domeniul combaterii eroziunii solului. A studiat la Facultatea de Agronomie Bucureşti (1936-1941), fiind angajat ca asistent la Laboratorul de îmbunătăţiri Funciare din ICAR, unde a primit domeniul de cercetare asupra eroziunii solului (în anul 1944). Între 1944-1954 a fost asistent şi şef de lucrări la ICAR, iar între 1958-1973, şef de laborator şi şef de secţie la ICH. Scurte perioade de timp a avut funcţii didactice (1949-1954; 1973-1980) la Institutul Agronomic Bucureşti, Facultatea de îmbunătăţiri Funciare, ca titular de disciplină. Aici a predat prima oară ca disciplină distinctă „Eroziunea solului", pentru care a elaborat suportul de curs. Dr. M. Moţoc a urmărit ca obiectiv general cercetarea şi stăvilirea eroziunii solului produsă sub acţiunea apei. A efectuat lucrări de cartare şi raionare, în vederea alcătuirii hărţii de sinteză a eroziunii solului în plan naţional; a stabilit un indicator sintetic original, ce caracterizează „starea actuală a eroziunii de suprafaţă", care include şi conţinutul de humus al solului pe zone întinse din teritoriul ţării, în corelaţie cu transportul de aluviuni din râuri; a efectuat studii profunde privind „ritmul de degradare erozională a solului" pe zone extinse din ţară. În paralel, a efectuat studiul fertilităţii solurilor erodate în vase de vegetaţie, aplicarea fertilizării, a organizat experienţe privind „culturile în fâşii cu benzi înierbate", în staţiuni de cercetări şi mari unităţi de producţie. Între lucrările publicate pe baza cercetărilor efectuate sunt reprezentative: „Combaterea eroziunii pe terenurile în pantă, cu soluri argiloase care prezintă exces temporar de umiditate" (1966), „Protejarea terenurilor agricole împotriva eroziunii", „Rezultate privind eficacitatea canalelor în reducerea scurgerilor şi combaterea eroziunii solului la SC Pomicolă Bilceşti" (1957), "Ritmul mediu de degradare erozională a solurilor din RPR" (1983), „Metode agrotehnice de stăvilire a eroziunii solului în livezi" (1963). El a continuat experienţele iniţiate de prof. Irimie Staicu, cu ajutorul „parcelelor de scurgere". A susţinut dezvoltarea activităţii la „Staţiunea de Cercetări Agricole Perieni". Lucrările profesorului M. Moţoc depăşesc 80 de titluri. Între cele mai reprezentative lucrări de sinteză ale sale amintim: „Agrotehnica terenurilor în pante" (1966), „Metode agrotehnice de stabilire a eroziunii solului în vii şi livezi" (1963), „Eroziunea solului pe terenurile agricole şi combaterea ei", 328 pag. (1980), „Metode agrotehnice de stăvilire a eroziunii solului", 358 pag., (1963), „Valorificarea terenurilor erodate pentru agricultură", 63 pag. (1961), „Valurile de pământ ca mijloc de luptă cu eroziunea solului", 388 pag. (1954). Activitatea prodigioasă a prof. M. Moţoc a fost recunoscută prin admiterea sa ca membru titular al ASAS; membru corespondent al Academiei Române (1963), membru plin al Academiei Române, în anul 1998.

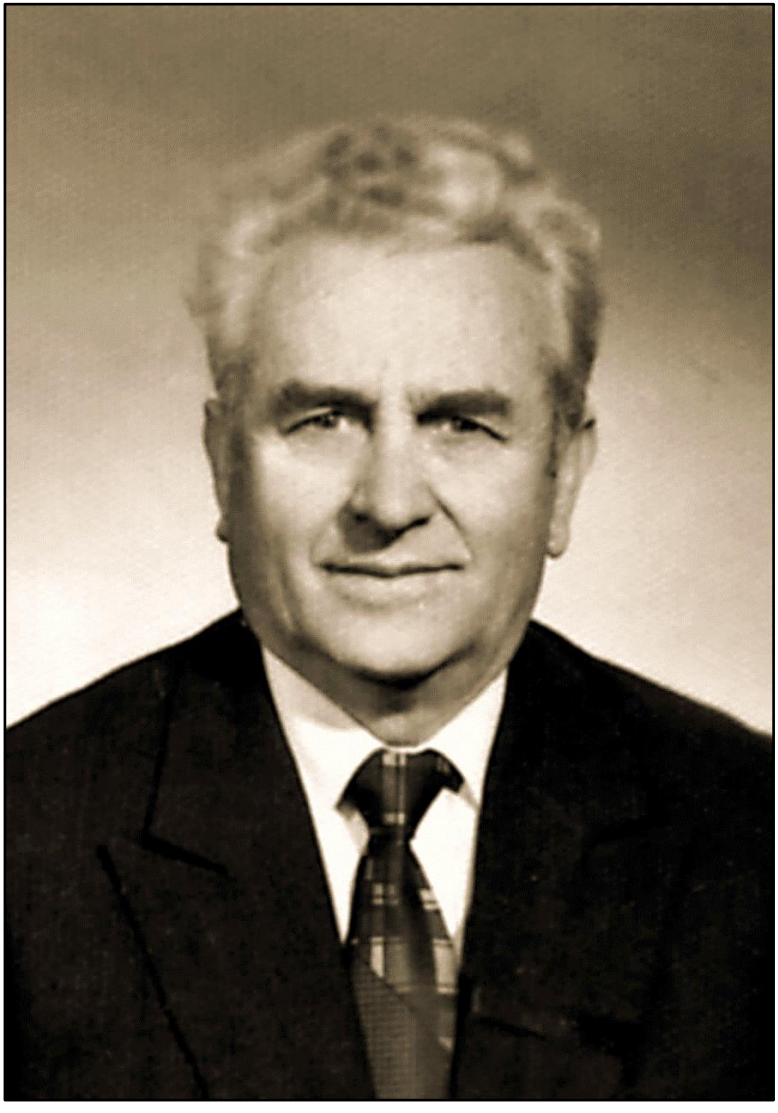

Chiril Popescu
8 dec 1922 - 2007 mar 5

Profesorul **Chiril Popescu** s-a născut în satul Sobari, judeţul Soroca, în Basarabia. A obţinut diploma de inginer agronom în anul 1948, la Facultatea de Agronomie Iaşi, cu distincţia „Magna cum Laudae”. A fost preferat ca asistent la Catedra de Fitotehnie a renumitului profesor N. Zamfirescu, unde a avansat ca şef de lucrări în 1951, devenind titularul cursului la Facultatea de Horticultură. În anul 1961 a primit Cursul de Agrofitotehnie la Facultatea de îmbunătăţiri Funciare, unde a lucrat până la pensionare (1992). A susţinut doctoratul în anul 1959, la IANB Bucureşti, sub îndrumarea Profesorului N. Zamfirescu şi a primit titlul de „Doctor Docent” în ştiinţe, în anul 1974. El trebuie considerat fondatorul catedrei de Agrofitotehnie, unde a realizat organizarea şi dotarea cu mijloace didactice. În această perioadă a predat şi cursul de Agrofitotehnie şi Horticultură la Facultatea de Mecanică Agricolă şi cel de Tehnologie agricolă la Facultatea de Ştiinţe Economice de la Universitatea „Al. I. Cuza” Iaşi. Profesorul Chirii Popescu a publicat 110 lucrări ştiinţifice, 24 studii şi referate ştiinţifice, 8 cursuri universitare şi cărţi. A fost conducător la peste 20 teze de doctorat. Cercetările sale au adus contribuţii prin explicarea unor fenomene şi recomandarea de măsuri privind valorificarea terenurilor ameliorate prin lucrări de îmbunătăţiri funciare, efectele unor doze de îngrăşăminte chimice asupra sporirii producţiei pe aceste terenuri; aplicarea sistemelor de lucrarea a solului, stabilirea unor scheme de culturi succesive determinarea consumului de apă a culturilor pe zone fitoclimatice şi aportul apei freatice în aceste cazuri, stabilirea regimului de irigare la unele culturi pe terenuri ameliorate. Între lucrările de cercetare specifice tematicii amintite se află: „Valorificarea agricolă a unor terenuri argiloase cu exces de apă din zona Slobozia- Ciorăşti (Vrancea)”, „Comportarea porumbului la inundare”, „Rezistenţa la inundare a sfeclei de zahăr”, „Comportarea la inundare temporară a unor plante de cultură şi capacitatea lor de a se reface”, „Cultura plantelor horticole pe terenuri ameliorate” ş.a. Între lucrările sale de sinteză se detaşează: „Agrofitotehnie şi horticultură” (Cultura plantelor pe terenuri ameliorate-curs); „Horticultură” (Cultivarea plantelor horticole pe terenuri ameliorate-curs); „Agrofitotehnia terenurilor ameliorate”, 405 pag., tratat ştiinţific (1976). Este autorul unor excepţionale lucrări de sinteză de interes agricol general: „Apa şi producţia vegetală”, 490 pag. (1999), „Calitatea produselor vegetale, 234 pag. (1996)”, „Valorificarea unor terenuri agricole expuse poluării şi degradării” 492 pag. (2004). Profesorul dr. docent Chirii Popescu este una dintre personalităţile de elită ale învăţământului agronomic superior şi cercetărilor agroameliorative din zona Moldovei.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XI. ZOOTEHNIŞTI 1800-1900

1. NICOLAE FILIP (1864-1922)
2. AGRICOLA CARDAŞ (1883-1955)
3. GHEORGHE K. CONSTANTINECU (1888-1950)
4. CONSTANTIN BĂICOIANU (1894-1987)
5. NICOLAE TEODOREANU (1889-1977)

XI. ZOOTEHNIŞTI 1900-1925

6. ALBXANDRU FURTUNESCU (1912-1989)
7. EMIL NEGRUŢIU (1911-1988)
8. VIRGIL GLIGOR (1918-1977)
9. EMIL ROŞU (1912-1997)
10. VECESLAV HARNAJ (1917-1988)

XI. ZOOTEHNIŞTI 1925-1950

11. GHEORGHE GEORGESCU (n. 1932)
12. ADRIAN C. PETRE (1928-2003)
13. VASILE TAFTĂ (n. 1929)
14. NICOLAE PIPERNEA (1929-1996)
15. IOAN VINTILĂ (n. 1934)
16. IOAN VACARU-OPRIŞ (n. 1938)
17. ILIE VAN (n. 1951)

În Europa, zootehnia a cunoscut perioade de înflorire începând cu secolul al XIX-lea, când s- au înfiinţat herghelii la casele regale şi pe marile proprietăţi. Au devenit faimoase herghelile de la Meszohieghies, Graditz şi cele din Franţa, Germania şi alte ţări, iar agronomul francez Augustus Bela a înfiinţat o şcoală pentru pregătirea specialiştilor. Aflăm dintr-una din cărţile de căpătâi ale neamului nostru „Descrierea Moldovei" a domnitorului Dimitrie Cantemir, despre rasele de oi, din care negustorii greci duceau an de an câte 60.000 capete, la „Cuhnia" sultanului de la Ţarigrad; despre faptul că boii moldoveneşti erau cumpăraţi de negustori care plăteau 5 taleri nemţeşti vara şi 3 taleri iama, apoi îi duceau la Dantzig şi îi vindeau cu 40-50 taleri. Caii moldoveneşesti erau la un mare preţ: „La şes caii cresc mari şi mai arătoşi la înfăţişare, cu picioare bine legate, iuţi şi tari şi sunt foarte căutaţi nu numai de Ieşi şi unguri ci şi de turci." Albinăritul era o îndeletnicire destul de răspândită în Moldova.

Fondatorul ştiinţei zootehnice şi a cercetărilor în acest domeniu, în ţara noastră, a fost medicul veterinar Nicolae Filip. El a pus bazele studiilor şi cercetărilor la aproape toate speciile importante de la noi; a publicat lucrări pe baza cercetărilor proprii şi a unor studii aprofundate. A urmat Agricola Cardaş, care a desfăşurat o activitate similară în Moldova. Gheorghe K. Constantinescu şi Constantin Băicoianu au dat o amplă dezvoltare celor moştenite şi au fondat şi dezvoltat noi direcţii de cercetare: în genetică animală („Ereditatea experimentală"), avicultură, studiul laptelui ş.a. Lucrarea „Tratat de zootehnie generală" în 2 vol. (1000 pag.) a fost o elaborare de nivel ştiinţific şi tehnic european, la vremea sa.

După anul 1950 au fost înfiinţate şi dezvoltate adevărate „şcoli zootehnice" la Bucureşti (C. Băicoianu şi Al. Furtunescu, V. Gligor); la Cluj (Em. Negruţiu); la Iaşi (Em. Roşu). Ei au organizat catedre de specialitate, ferme didactice, laboratoare şi au elaborat excelente cursuri şi tratate de specialitate.

Ultimele trei decenii din secolul XX au fost dominate de specialişti care au dat o aprofundare remarcabilă ştiinţei şi practicii zootehnice pe specii, astfel: Gh. Georgescu (taurine), A. Petre (genetică animală), V. Taftă (ovine), N. Pipemea (genetică şi ameliorare), I. Vintilă (genetică şi ameliorare), loan Vacaru-Opriş (avicultură). Ei ne-au lăsat cele mai complete lucrări de sinteză în domeniile amintite, sub formă de tratate şi cursuri universitare, având totodată şi realizări practice de anvergură. Un rol de fanion l-a avut ICB Baloteşti. Sub aspectul organizării producţiei zootehnice în sectoarele de creştere a ovinelor din cooperative, IAS-uri şi combinate zootehnice, se asigurau fluxuri tehnologice care au condus la realizarea unor efective şi producţii ridicate. Marile combinate zootehnice: COMTIM (Timişoara), Crevedia (Bucureşti), Iaşi, Bonţida (Cluj), Periş aveau efective şi producţii de nivel european.

În anul 1982 în România se creşteau 11.542.000 capete porci (numai la COMTIM se creşteau 1.5 mii. capete), circa 16.000.000 de ovine, încă din anul 1971 se produceau 4.0 miliarde ouă pe an şi 350 mii tone came tăiată.

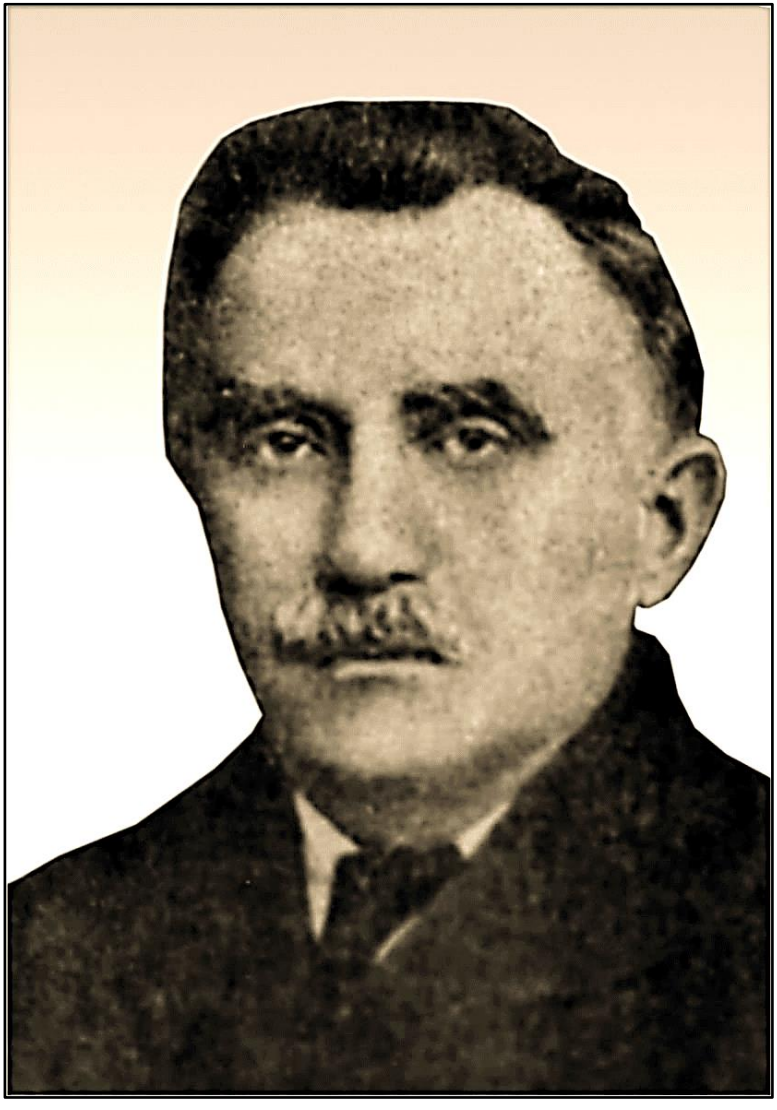

Nicolae Filip
10 aug 1864 - 1922 ian 15

Nicolae Filip este fondatorul ştiinţelor zootehnice în ţara noastră. S-a născut la Bucureşti şi a studiat la Şcoala Superioară Veterinară cu Alexandru Locusteanu, C. Vasilescu, I. Popescu ş.a., absolvind în anul 1887. În anul 1891 este numit „şef de lucrări" la Catedra de Anatomie, Histologie şi Exterior. După doi ani (1893) a parcurs specializarea în zootehnie la Institutul Agronomic şi Şcoala Superioară de Medicină Veterinară de la Alfort (Franţa): în ameliorarea ovinelor la Rambuillet; apoi a mers în Normadia pentru studiul calului. A făcut şi vizite de studii la Herghelia „Pompadour", Institutul Agronomic din Gambloux, Şcoala Veterinară din Bruxelles, şi Institutul Agronomic din Halle (Germania). A revenit în 1894 pe acelaşi post, fiind numit simultan şi „diriginte de lucrări" la Institutul Zootehnic. Este numit aici ca director în anul 1919. Din anul 1899 a devenit profesor la Catedra de „Medicină Veterinară, Zootehnie, Zoologie" la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău.

Dr. Nicolae Filip a organizat şi condus cercetările din Institutul Zootehnic, cu o intensă participare personală la studii şi lucrări. A făcut o descriere detaliată a raselor de ovine (Spancă, Ţigaie de Transilvania, Ţurcană, Karmabat); a încrucişat rasa Ţigaie albă cu Merinos precoce, Rambuillet, Southdown şi Oxforshiredown, iar rasa Karmabat cu Southdown. Caii au fost pasiunea sa. A descris morfologic şi productiv rasele de cai româneşti, a organizat hergheliile pentru creştere în rasă pură şi a înfiinţat „depozitele de montă" cu armăsari valoroşi. Pentru taurine a promovat îmbunătăţirea raselor prin încrucişare cu rase din import; a făcut observaţii asupra aclimatizării rasei „Olandeză", a încrucişat rasa Sură de Stepă cu Switz şi Simmenthal, a studiat originea taurinelor. Studii similare a făcut şi asupra porcinelor, caprinelor şi păsărilor. Între lucrările de sinteză de mare întindere (tratate, monografii la scara timpului) elaborate de N. Filip se detaşează prin valoare: „Tratat de zootehnie generală" (1909), „Studiu despre animalele domestice din România" (544 pag.), „Caii" 625 pag. (1915), „Monografia raselor de găini" (1909), „îngrijirea găinilor şi boalele lor principale", „Noţiuni elementare asupra cunoaşterii şi creşterii vitelor" (manual, 1922), „Boalele mai de seamă ale vitelor şi lecuirea lor", „Exteriorul animalelor", „Ameliorarea raselor de oi din România cu rasa Friză". Profesorul N. Filip a fost mulţi ani preşedinte al Societăţii de Medicină Veterinară; membru corespondent al Societăţii Centrale de Medicină Veterinară din Franţa (1920); membru al Asociaţiei Medicilor Veterinari, însă merita din plin calitatea de membru al Academiei Române.

Agricola Cardaş
3 oct 1883 - 1955 oct 30

Profesorul **Agricola Cardaş** este frecvent alăturat lui Nicolae Filip ca fondator în ştiinţele zootehnice. S-a născut la Galaţi. A studiat Ştiinţele Naturale la Universitatea din Iaşi, între anii 1904-1908; a obţinut, în paralel, şi licenţa la Seminarul Pedagogic, în anul 1906. În anul 1908 a fost trimis pentru specializare în zootehnie la Academia de Agricultură Boner Poppelsdorf, din Austria, unde în anul 1910 a susţinut şi teza de doctorat cu titlul „Rumâniens Rindviehzund". La întoarcerea în ţară a fost numit director al Şcolii de Agricultură-Ţigăneşti, aflată în proprietatea Academiei Române. Din anul 1911 a predat cursuri de zootehnie la Secţia de Ştiinţe Agricole a Facultăţii de Ştiinţe din Universitatea Iaşi. El a fost un sprijin permanent pentru Haralamb Vasiliu, la dezvoltarea învăţământului superior agricol la Iaşi. Taurinele şi ovinele au constituit teme de studii şi cercetări prioritare pentru profesorul A. Cardaş. Câteva dintre ele sunt reprezentative: „Asupra originii taurinelor româneşti" (1914), „Asupra lui Bizon priscus din România" (1916), „Contribuţie la studiul taurinelor din Basarabia", „Observaţiuni asupra vieţii sexuale la oi în legătură cu însămânţarea artificială", „Analiza ereditară a berbecului Sandu din rasa Karakul", „Situaţia fatărilor la oile însămânţate artificial în toamna anului 1938" ş.a. A. Cardaş a avut cercetări şi asupra păsărilor, cabalinelor, porcinelor şi animalelor la îngrăşat, cu importante contribuţii originale. El a fost organizatorul primelor monte artificiale la ovine, pe efective de fermă în Basarabia. A fost autorul unor cursuri universitare durabile: „Zootehnie generală" (1943), „Cunoaşterea şi creşterea bovinelor", 1956 (847 pag.) şi a unor lucrări de sinteză: „Calul trăpaş Orloff" (1939), „Rasa Sură de Stepă" (1939), „Cunoaşterea şi creşterea taurinelor" (1914), „Originea animalelor domestice" (1924).

Profesorul A. Cardaş a fost un mare publicist. A fondat revista „Foaia plugarilor" în Basarabia (1919), care a durat până la ocupaţia sovietică din anul 1940; a publicat în revistele: „Câmpul", „Viaţa agricolă", „Pagini Agrare şi Sociale", „Casa noastră" şi altele. A coordonat, temporar, reforma agrară în Basarabia, în anul 1919 în calitate de senator liberal în Parlamentul ţării, în trei legislaturi. A fost distins cu titlul Ofiţer al „Meritului Agricol" (Franţa), cu titlul Ofiţer al Ordinului „Coroana României"; Comandor al Ordinului „Steaua României"; Ofiţer al Ordinului „Polonia Restituta", membru al Academiei de Ştiinţe a României (1941) ş.a. A fost un dascăl foarte respectat.

Gheorghe K. Constantinescu
24 apr 1888 - 1950 iul 18

Prof. **Gh. K. Constantinescu** a aşezat genetica şi ameliorarea animalelor pe coordonate moderne. Este recunoscut „părinte al Geneticii animale” în ţara noastră. S-a născut în oraşul Brăila. A absolvit Şcoala Superioară de Medicină veterinară Bucureşti, în anul 1912, obţinând imediat postul de „şef de lucrări” la disciplina Anatomie comparată, unde devine profesor titular (19231950). Abia în anul 1920 a studiat la Şcoala Superioară de Medicină Veterinară de la Berlin, unde s-a reîntors pentru perfecţionare în genetică în anul 1926. Gh. Constantinescu a fost cadru didactic şi cercetător întreaga sa viaţă. În anul 1926 a fost numit „director onorific” la Institutul Naţional Zootehnic, apoi director general (1930). În aceşti ani a construit, organizat şi proiectat direcţiile de cercetare; a înfiinţat primul laborator de genetică experimentală în INZ. A publicat peste 150 de lucrări ştiinţifice. Activitatea sa de la INZ, unde a fost cercetător s-a axat pe selecţia animalelor, concursuri de producţii zootehnice, expoziţii de rase şi specii de fermă, perfecţionarea personalului tehnic, campanii contra bolilor, înfiinţarea şi funcţionarea staţiilor de montă, însămânţări artificiale, conferinţe, publicaţii şi formarea personalului de specialitate. A fost autorul promovării hărţilor zootehnice privind speciile şi rasele de animale domestice. Între lucrările sale de referinţă se remarcă: „Ereditatea experimentală”, „Ereditate şi eugenie”, „îmbunătăţirea animalelor prin selecţie”, „Eseu asupra legii populaţiilor”, „Cercetări asupra compoziţiei culorii brumării la rasa de oi Ţurcană”, „Ereditatea şi energia” (1936). În anul 1930 a publicat „Tratat de zootehnie generală”, în 2 volume pe aproape 1000 pag., care se înscrie între cele mai valoroase tratate ştiinţifice din secolul XX în ştiinţele agricole. Profesorul Gh. K. Constantinescu a publicat şi lucrări de interes general pentru zootehnie. Se pot cita aici: „Herghelia zootehnică Graditz”, „Câteva aspecte din viaţa economică a Elveţiei”, „Contribuţiuni la studiul cauzelor sterilităţii la iepe”, „însuşirile lânurilor”, „Industria Bacon-ului”, „Creşterea păsărilor”; „Creşterea animalelor în România” în „Enciclopedia României” a lui D. Guşti, vol. 3, 1940. „Caracteristica evoluţiei agricole actuale” (1935), unde a făcut o analiză profundă a nivelului producţiei agricole din România. A fost membru al „Societăţii Germane de Ereditate”, membru al Academiei de Ştiinţe a României şi al Academiei de Agricultură din România, membru al Societăţii Genetiştilor Americani, membru al Consiliului Ştiinţific Superior al Institutului Internaţional de Agricultură din Roma, membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă (1943). Profesorul Gh. K. Constantinescu a fost unul dintre marii fondatori în ştiinţa românească.

Constantin Băicoianu
14 oct 1894 - 1987 sep 7

Profesorul **C. Băicoianu** este unul dintre marii zootehnişti ai secolului XX din România. S-a născut la Brăila. A absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1921. S-a specializat în zootehnie la „Hochschule fur Bodenkultur", Viena, sub îndrumarea profesorului Leopold Adamez, iar apoi s-a angajat „specialist zootehnic" la Uniunea Camerelor Agricole. În anul 1928 a obţinut postul de „conferenţiar onorific" pentru disciplina Avicultura, la Academia de înalte Ştiinţe Agronomice Bucureşti, fiind fondator al acestui curs în învăţământul agricol românesc. Apoi a înfiinţat „Staţiunea Avicolă Băneasa" (1930), ca primat în domeniu, iar din anul 1934 a fost primit cercetător la ICAR, unde a avut sarcina de şef al „Secţiei de Creştere a Animalelor". În anul 1939 devine şeful Catedrei de Zootehnie la Academia de înalte Studii Agronomice din Cluj, dar în prealabil a inaugurat primul curs de lăptărie la Bucureşti. A revenit la Bucureşti în anul 1953, unde a lucrat până la pensionare(1964).

Activitatea sa de cercetare se sintetizează în 110 lucrări originale, cursuri, broşuri, articole de popularizare, conferinţe. Profesorul C. Băicoianu este recunoscut ca unul dintre fondatorii ştiinţei zootehnice „Avicultura", dar s-a remarcat şi prin lucrări privind prelucrarea şi distribuirea laptelui, studiul raselor de animale, lucrări în domeniul selecţiei şi geneticii animale. Între lucrările reprezentative pentru prof. C. Băicoianu se află: „Creşterea păsărilor de curte", „Contribuţii la ameliorarea rasei comune de găini" (1935), „Staţiunea avicolă Băneasa", „Dozarea materiei grase din lapte"(1939), „Pasteurizarea şi standardizarea laptelui", „Metode de îmbunătăţire a raselor de animale", „Calul Belgian" (1925), „Ameliorarea şi producţia de lapte a rasei Sură de Stepă" (1939), „Fecundaţia artificială a animalelor cu spermă transportată la distanţe mari" (la ovine), între lucrările de sinteză elaborate de el, cu durabilitate, citäm: „Mica zootehnie" (1945), „Curs de zootehnie generală" (1958), „Rasele de animale proprii în stepă", „Fecundarea artificială a animalelor". Prof. C. Băicoianu a publicat la revistele „Agricultura nouă" (Cluj), „Viaţa agricolă", „Buletinul agriculturii", „Revista de zootehnie".ş.a. Pentru meritele sale deosebite a fost decorat cu Ordinul „Steaua României", Ordinul „Coroana României", Ordinul „Meritul Agricol". El este unul dintre marii fondatori ai ştiinţelor zootehnice din ţara noastră.

Nicolae Teodoreanu
10 aug 1889 - 1977 mar 18

Profesorul **Nicolae Teodoreanu** face parte din prima gardă a marilor zootehnişti români. S-a născut la Oporelu, judeţul Olt, urmând gimnaziul la Slatina şi liceul la Piteşti. A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară, Bucureşti. În anul 1912 devine asistent, apoi şef de lucrări la Catedra de Ştiinţe Medicale (1914), unde a lucrat până în anul 1924. În acelaşi timp a parcurs o perioadă de specializare în zootehnie şi genetică la Şcoala Superioară de Medicină Veterinară Hanovra (Germania). Aici susţine teza de doctorat „Părul de porc, caracter de rasă cercetări histologice comparative asupra părului diferitelor rase de porci", apreciată „Cu distincţie". În anul 1925 a fost numit director la Oieria Palas Constanţa şi al Laboratorului de Cercetători Zootehnice. Aici a lucrat până în anul 1948, când devine director al „Secţiei de biologie" din Institutul de Cercetări Zootehnice-Bucureşti, până la pensionare, în anul 1956. Dr. N. Teodoreanu a avut şi o perioadă de activitate didactică în învăţământul superior zootehnic (1948-1960). A fost îndrumător de doctorat. Activitatea de cercetare a fost coordonata sa profesională esenţială.

A publicat peste 300 lucrări de zootehnie şi genetică cu rezultate de cercetare, referate, sinteze de îndrumare practică sau academice. Între lucrările sale de referinţă citãm: „Contribuţii la studiul modificărilor elementelor figurate ale sângelui" (1913), „Contribuţii la studiul originii taurinelor din Dobrogea", „Cercetări despre originea Merinosului". În domeniul geneticii se disting: „Lipsa coamelor la Bos taurus în ţara noastră", „Probleme actuale ale eredităţii", „Ereditatea lânii în încrucişări la ovine", „Ereditatea încrucişării la ovine". A avut în acest domeniu o recunoaştere internaţională prin invitaţii la numeroase congrese de genetică: New York (1932) cu participarea lui Thomas Hunt Morgan; Edinburg, Montreal, Haga şi Tokyo. Dr. N. Teodoreanu a elaborat remarcabile lucrări de sinteză: „Monografia Oieriei Palas", 180 pag. (1929), „Producţiaporcului" monografie, 420 pag. (1944), „Ereditatea ştiinţifică şi practică", „Creşterea oilor", 270 pag. (1937).

Pentru lucrările sale i-a fost acordat „Premiul Academiei Române" de două ori (1931, 1951), a cărui membru corespondent a fost, din 1952; a primit Premiul Academiei de Agricultură din Franţa şi distincţia Membru Titular al ASAS ş.a. A avut certă recunoaştere internaţională în genetica animală. A fost una dintre marile personalităţi între zootehniştii din prima jumătate a secolului XX.

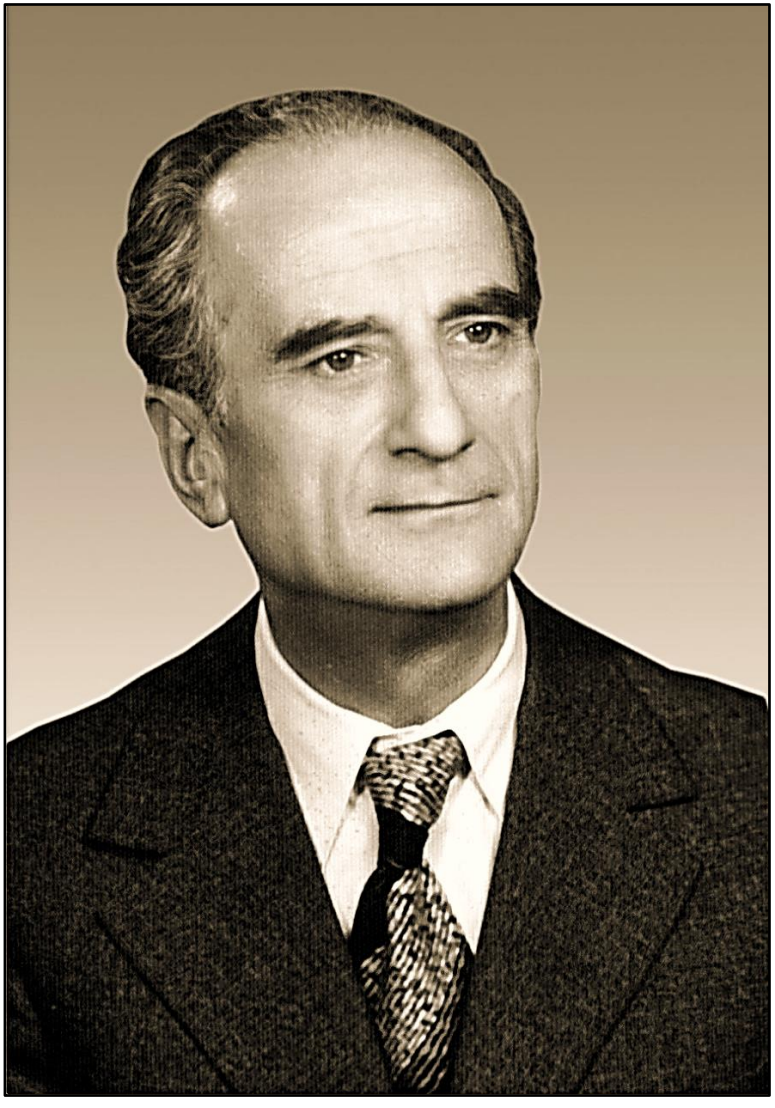

Alexandru Furtunescu
7 feb 1912 - 1989 sep 18

Alexandru Furtunescu a fost unul dintre cei mai reprezentativi profesori şi cercetători pentru spectrul larg al ştiinţelor zootehnice (1950-1985). A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară în anul 1937, cu rezultate strălucite, susţinând în acelaşi an teza de doctorat la profesorul Al. Vlădescu cu tema „Evoluţia polipeptidemiei la caii operaţi". În perioada anilor 1937-1940 a fost asistent în laboratorul de Biochimie al Facultăţii de Medicină Veterinară Bucureşti. A primit apoi postul de şef al „Biroului tehnic" la „Direcţia Creşterii Calului" din Ministerul Agriculturii (1940-1941). Între anii 1941-1948 a lucrat la cunoscuta herghelie de cai de la Rădăuţi, organizată pentru ameliorarea calului din rasele Huţul şi Ghidran. În anul 1950 a ocupat postul de conferenţiar pentru disciplina Zootehnie la Facultatea de Medicină Veterinară Bucureşti. Devine profesor chiar în anul următor (1951), până la pensionarea sa din anul 1977. A fost un dascăl care a predat trei discipline de bază pentru studenţii de la două facultăţi din Institutul Agronomic Bucureşti. Tot aici a fost decan, iar ulterior prorector (1955-1957 şi 1966-1968). A ţinut pentru studenţi cursurile de Genetică, Zootehnie generală şi Ameliorarea animalelor. Profesorul Al. Furtunescu a fost un cercetător activ şi fecund. Numeroasele sale lucrări pot fi ordonate astfel: 1. lucrări de zootehnie generală („Despre indicii corporali şi folosirea lor în zootehnie", „Reproducţia animalelor domestice în concepţia noii biologii"-1952 ş.a.); 2. lucrări de selecţie şi ameliorare („Creşterea în linii, metoda avansată de perfecţionare a raselor"-1955, „Bazele ştiinţifice ale lucrărilor de selecţie a animalelor" ş.a.); 3. lucrări de genetică („Sexul fenotipic şi sexul genetic la porcii intersecşi"-1948, „Urmărirea dinamicii structurii genetice a populaţiilor cu ajutorul tipurilor de hemoglobină"-1969, „Determinarea valorii de ameliorare a reproducerii taurinelor"-1975); 4. lucrări specifice de medicină veterinară. Între lucrările de sinteză ale profesorului Al. Furtunescu, care au făcut epocă la vremea sa, se disting: tratat de „Zootehnie generală", 2 volume, 459 pag., resp. 397 pag. (1953-1955), lucrare excepţională ce succede la 20 ani după cea a profesorului Gh. K. Constantinescu. Au urmat: „Zootehnie generală şi genetică", 232 pag. (1971), „Cartea specialistului în creşterea animalelor" vol. I - Zootehnie (1200 pag.) şi vol. II - Patologie (1000 pg.), ca autor-coordonator, „Determinarea valorii de ameliorare a reproducătorilor", 242 pag. (1975). Profesorul Al. Furtunescu a avut toate titlurile specifice marilor personalităţi din învăţământul superior agricol şi cercetare. A fost îndrumător de doctoranzi, „Doctor Docent", membru în Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice, membru al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, medaliat cu „Meritul Ştiinţific" şi „Medalia Muncii" ş.a. A fost receptat la apogeul lui ca unul dintre marii universitari ai timpului.

Emil Negruțiu
14 aug 1911 - 1988 mai 14

Domeniul zootehniei s-a dezvoltat în Transilvania cu rezultate remarcabile în a doua jumătate a secolului XX. Calitatea acestui domeniu a fost ridicată prin activitatea didactică şi managerială a marelui profesor **Emil Negruţiu.** S-a născut în satul Petrisat, judeţul Alba. A absolvit liceul la Blaj în anul 1928, iar studiile superioare la Academia de înalte Ştiinţe Agronomice din Cluj, în anul 1932. A lucrat ca profesor şi director la Şcoala Agricolă din Ciacova, judeţul Timiş, şi director la Staţiunea Experimentală Cenad (1942-1945). Din anii 1943-1945 a predat cursul de zootehnie la Facultatea de Agronomie Timişoara. S-a întors la Cluj, unde a fost şef de lucrări la disciplina de Mecanizarea agriculturii, iar din anul 1956 a obţinut postul de profesor titular la Catedra de Zootehnie şi funcţia de rector la Institutul Agronomic Cluj, pe care a onorat-o cu eforturi şi rezultate excepţionale timp de 19 ani (1956-1975). Prof. Em. Negruţiu a fost un cercetător profund orientat pe teme aplicative, cu precădere asupra taurinelor şi altor specii de fermă pentru zona Transilvaniei. A fost unul dintre marii susţinători ai aplicării ştiinţei în producţie. Profesorul Emil Negruţiu a creat colective de catedră şi cercetare de înaltă valoare, contribuind la formarea unor personalităţi recunoscute în ştiinţele zootehnice: P. Mecea, A. Petre. Aug. Pop, Gh. Băltan, N. Farcaş, Şt. Paap. Cercetările sale asupra taurinelor au fost axate pe teme de genetică, ameliorare, aspecte de zootehnie generală, studii asupra raselor şi alimentaţiei. Între lucrările reprezentative pentru acest sector se disting: „Efectul selecţiei familiale în populaţii heterogene de taurine” (1970) (din rasa Bălţată Românească), „Valoarea genetică de ameliorare a unor reproducători din rasa Bălţată de Transilvania” (1971), „Cercetări de genetică cantitativă la rasele Bălţată Românească şi Brună de Maramureş” (1970), „Influenţa structurii raţiilor asupra producţiilor şi productivităţii vacilor de lapte” (1968), „Indici ai conformaţiei glandei mamare şi ai producţiei de lapte la rasa Bălţată Românească şi metişi Holstein în condiţiile creşterii industriale pentru lapte” (1971), „Cercetări pentru descoperirea şi punerea în valoare a resurselor de albumină în lumea animalelor” (1960). Profesorul E. Negruţiu a elaborat primele lucrări modeme de sinteză în domeniul ameliorării şi geneticii după anul 1950. Între lucrările de acest fel, prin conţinut şi calitate se disting: „Noţiuni şi procedee de calcul în variabilitatea, ereditatea şi selecţia ovinelor” (1970) (cu N. Farcaş), „Genetica şi ameliorarea animalelor” - primul tratat modem din România în acest domeniu (1969) (cu A. Petre şi N. Pipernea), „Ameliorarea animalelor domestice” (1975) (cu A. Petre), „Curs de Genetică animală”, (1975) (cu A. Petre), „Genetică animală”, tratat (1979) (cu A. Petre). Profesorul Emil Negruţiu a fost membru titular al ASAS şi membru corespondent al Academiei Române (1969). A fost unul dintre cei mai remarcabili rectori din învăţământul superior românesc din toate timpurile.

Virgil Gligor
11 apr 1918 - 1977 ian 17

Medicul veterinar dr. **Virgil Gligor** s-a născut în satul Turdaşi, judeţul Alba. A fost părintele şcolii româneşti de zooigienă. A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară Bucureşti în anul 1942. A lucrat ca medic veterinar de plasă în judeţele Turda şi Sălaj până în anul 1948. În anul 1949 a fost numit director la Institutul de Cercetări Zootehnice Bucureşti la vârsta de 28 ani, unde a „rezistat" 20 de ani pe post. În acelaşi an a primit Catedra de „Igiena animalelor domestice" la Facultatea de Medicină Veterinară şi Facultatea de Zootehnie din Bucureşti. Pe lângă activitatea didactică, Dr. Virgil Gligor a fost un cercetător foarte înzestrat; fondator în ştiinţă şi un excepţional manager în cercetare. A fost autorul principal al programelor de cercetări ale ICZ timp de două decenii. Cercetările sale au fost axate pe studiul raselor de porcine şi ameliorarea lor (obţinerea de noi tipuri şi rase), creşterea animalelor în sisteme modeme, alimentaţie şi igienă, studii şi cercetări în domeniul larg al igienei animalelor domestice, între lucrările asupra porcinelor se remarcă: „Contribuţii la cunoaşterea porcului local românesc şi cercetări preliminare asupra încrucişării lui cu Marele Alb, în vederea formării unui tip de came" (1952), „Ameliorarea raselor de porci de carne din RPR cu porcul Landrace" (1961), „Metode pentru crearea de noi tipuri de rase de animale" (1965), „Porcul românesc de carne Alb de Ruşeţu şi acţiunea lui amelioratoare în zonă" (1967), „Hrănirea porcilor din rasa Bazna supuşi îngrăşării cu raţii bogate de porumb" (1963), „Mortalitatea embrionară la scroafe" (1967). A efectuat numeroase încrucişări între rasele de porci importate (Edelschwein, Landrace, Chester-White, York). Dr. V. Gligor a contribuit la organizarea şi promovarea încrucişării la scară industrială a porcinelor. A avut contribuţii de fondator în domeniul zooigienei prin rezultatele de cercetare şi elaborări de sinteză de amploare. Între lucrările sale de acest fel se detaşează: „Factorii de microclimat din unele tipuri experimentale de hale pentru creşterea porcilor" (1970), „Evoluţia factorilor de microclimat din halele pentru creşterea păsărilor pe aşternut la sol" (1970), „Consideraţii asupra întreţinerii în stabulaţie liberă" (1965). A coordonat monografia „Zootehnia României" în 4 volume, care a rămas o operă monumentală. Aici a elaborat capitolul „Porcine". Este autorul unor lucrări de pionierat: „Principii de igienă în construcţii zootehnice" (1975), iar tratatul său „Igiena animalelor domestice" este prima lucrare de mare extindere în domeniu. Prof. V. Gligor a fost în două etape adjunct al ministrului agriculturii; doctor docent, membru titular al ASAS, membru corespondent al Academiei Române, ales în anul 1963; membru al Academiei de Ştiinţe din New- York, membru al Societăţii Regale de Medicină Veterinară din Londra, membru al Societăţii Internaţionale de Igienă Animală.

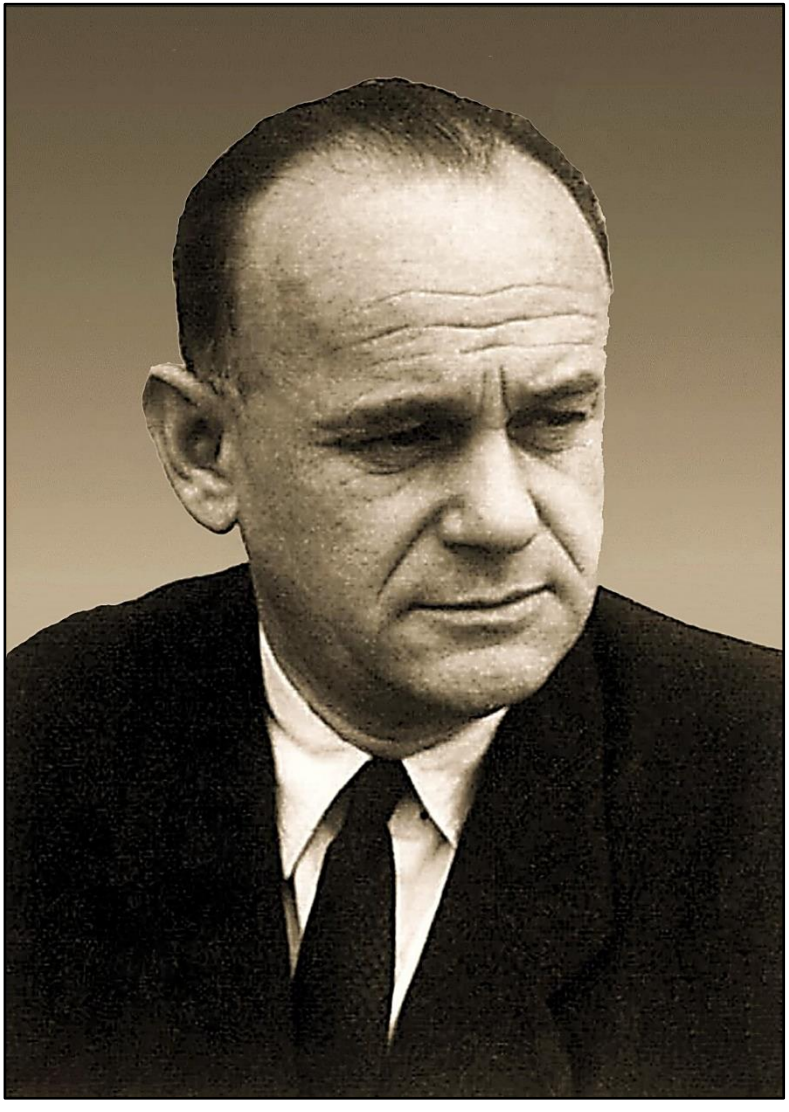

Emil Roşu
4 apr 1912 - 1997 ian 2

Profesorul **Emil Roşu** s-a născut în localitatea Geoagiu, judeţul Hunedoara. A fost primul titular al noii discipline agronomice „Alimentaţia animalelor domestice” la Institutul Agronomic Iaşi; o personalitate puternică, un continuator în şirul marilor profesori agronomi ieşeni. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Naturale în anul 1935 la Universitatea din Cluj. În acelaşi timp a urmat şi cursurile Seminarului Pedagogic Universitar. In anul 1938 a susţinut examene de diferenţă pentru a fi admis la Facilitatea de Ştiinţe Agricole din Chişinău, pe care a absolvit-o în anul 1940, cu distincţia „Magna cum Laudae”. În anul 1940 devine asistent la disciplina „Culturi furajere” în Facultatea de Agronomie Cluj. A revenit la Iaşi între 1942-1945, ca şef de lucrări la catedra renumitului profesor Agricola Cardaş. Aici a ţinut cursul de „Alimentaţia animalelor domestice”, cuprins în disciplina Zootehnie generală. După o perioadă de activitate la Timişoara (1945-1949), Arad şi Bucureşti, revine la Iaşi, în anul 1954, la catedra de „Alimentaţia animalelor domestice”. Aici a înfiinţat „Centml zootehnic de cercetări” la ferma Adamachi, şi un laborator de analize cu dotări modeme. Timp de 8 ani a fost şi rector al Institutului Agronomic Iaşi (1956-1964). S-a pensionat în anul 1974, devenind profesor consultant, îndrumător de doctoranzi. Profesorul Em. Roşu a fost un dascăl clasic, foarte competent, exigent şi meticulos, corect în colaborare cu personalul catedrei pe care o conducea. A format un colectiv din care s-au evidenţiat personalităţi remarcabile în ştiinţele zootehnice (P. Halga, I. Vacaru-Opriş, V. Ujică). A stabilit relaţii cu 250 instituţii de profil din ţară şi din lume. A finalizat lucrările la impozantul edificiu al Universităţii Agronomice, a sprijinit apariţia anuarului ştiinţific al instituţiei ş.a. Profesorul Emil Roşu s-a consacrat cercetărilor din domeniul producerii furajelor şi alimentaţiei. A publicat 85 de lucrări ştiinţifice, între care remarcăm: „Contribuţii la stabilirea valorii nutritive a pajiştilor naturale ameliorate de la Dărmăneşti-Bacău (1960), „Contribuţii la stabilirea valorii nutritive a fânului recoltat de pe pajiştea ameliorată de la Leţcani-Iaşi” (1961), „Efectele dozelor mari de Vitasan 40 şi Aureomicină administrate în hrana puilor de găină” (1964), „Stabilirea valorii nutritive a boabelor de porumb dublu hibrid” (1959), „Utilizarea reziduurilor de la fabricarea penicilinei în hrana animalelor domestice” (1959). A contribuit la cercetări asupra pajiştilor („Productivitatea pajiştilor naturale şi artificiale de coastă din Câmpia Moldovei”) ş.a. Prof. Emil Roşu a elaborat primele lucrări modeme de sinteză cu privire la alimentaţia animalelor domestice: cap. „Alimentaţia animalelor domestice” în Manualul Inginerului Agronom - vol. IV, (ed. 1952-1956), „Curs de alimentaţie” (1956), „Alimentaţia animalelor domestice” - tratat ş.a. Prof. Emil Roşu a rămas în imaginea urmaşilor un cercetător care a adus contribuţii originale în ştiinţă, un mare profesor; unul dintre rectorii importanţi ai Institutului Agronomic Iaşi.

Veceslav Harnaj
7 nov 1917 - 1988 oct 29

Apicultura din România şi chiar apicultura în plan internaţional a fost viguros promovată şi dezvoltată prin activitatea fără precedent a ilustrului specialist **Vececeslav Harnaj.** El s-a născut în familia preotului Dimitrie Hamagea din satul Baimaclia în Basarabia, care a fost unul din fondatorii apiculturii. După parcurgerea liceului la Chişinău, a studiat la Institutul Politehnic Bucureşti, absolvind Facultatea de Construcţii cu distincţia „Magna cum Laudae". A susţinut doctoratul în domeniul hidrodinamicii lichidelor polifazate, ajungând profesor titular, şef de catedră la „Hidraulică generală şi subterană" din Institutul de Petrol, Gaze şi Geologie, unde a fost şi prorector (1971-1973). Afost o personalitate de top mondial în acest domeniu, susţinând cursuri şi conferinţe la Roma, Berlin, Kyoto, Colorado ş.a. Invenţia sa, „Rambleajul hidromecanic dirijat" a fost brevetată în Germania, Franţa, Japonia, Algeria şi alte ţări. A fost ales preşedinte al Asociaţiei Internaţionale de Fluide Polifazate; membru activ al Academiei de Ştiinţe din New York (1964); al Academiei „Pontzen" din Napoli ş.a. Profesorul Veceslav Harnaj a fost la fel de celebru în domeniul apiculturii, simultan cu profesia sa de bază, pe care le-a slujit cu har şi pasiune admirabilă. În anul 1943 (la 26 ani) a început publicarea unor articole de tehnologie apicolă: „Hrănirea de stimulare", „Schimbarea mătcilor bătrâne în primăvară", „Stupăritul nomad" ş.a. Între lucrările sale de sinteză se disting: „Linii tehnologice pentru condiţionarea mierii în centrele industriale" (1967); „APIMONDIA activitatea generală şi sarcini speciale, în America de Sud" (1973, cu E. Mârza); „Orientări actuale în producerea stupilor din RPR" (1979); "Observaţii asupra comportamentului unor ecotipuri şi hibrizi ai albinei carpatine (Apis melifera Carpatica)" (1981). În anul 1945 devine director la publicaţia „Revista apicolă", iar în anul 1957 a înfiinţat Asociaţia Crescătorilor de Albine din România, fiind ales ca preşedinte până în 1983. Prin activitatea asociaţiei condusă de el, România şi-a dublat efectivul familiilor de albine, ajungând la 1,15 milioane în anul 1983. Din iniţiativa lui s-a aplicat tipizarea şi standardizarea stupilor; s-a proiectat tipul de stup RA 1001; a fost posibilă construirea şi organizarea activităţii marelui Combinat Apicol Băneasa, Bucureşti, a Liceului Apicol Băneasa şi a Sectorului medical de apiterapie. Toate acestea au fost atunci modele pentru apicultura mondială. Notorietatea sa l-a promovat în onoranta funcţie de Preşedinte al Federaţiei Internaţionale a Asociaţiilor de Apicultură APIMONDIA, pentru care a fost reales de cinci ori consecutiv, până în anul 1983. A înfiinţat la Bucureşti Institutul Internaţional de Tehnologie şi Economie Apicolă al APIMONDIA. A fost membru fondator al ASAS (1969) şi a fost distins cu numeroase medalii şi ordine naţionale şi internaţionale.

Gheorghe Georgescu
10 iun 1932 --

Profesorul **Gh. Georgescu** s-a născut la Poiana Lacului, judeţul Argeş. A absolvit Facultatea de Zootehnie din Institutul Agronomic Bucureşti în anul 1955, unde a lucrat ca profesor până în anul 2002 (1974-2002). A susţinut doctoratul în agronomie sub îndrumarea prof. E. Negruţiu şi a urmat specializări în Cehoslovacia, Belgia, Olanda, Suedia, Elveţia, Germania ş.a. Profesorul Gh. Georgescu a condus ferma didactică a IANB peste 10 ani. Între lucrările didactice elaborate de prof Gh. Georgescu se disting: „Tehnologia creşterii bovinelor" (1982), „Tehnologia creşterii bovinelor" (curs, 1990), „Zootehnie generală" (curs, 1992), „Creşterea cabalinelor" (1972), „Tehnologia creşterii animalelor" (peste 10 lucrări) ş.a. A elaborat numeroase manuale pentru liceele agricole. Opera sa ştiinţifică este reprezentată prin 406 titluri de lucrări, referate, comunicări ş.a. Tematica de cercetare a prof. Gh. Georgescu se referă la: studiul raselor de bovine; relaţiile între însuşirile morfologice ale rasei şi producţia zootehnică la bovine şi cabaline; cercetări biochimice asupra unor substanţe ce influenţează producţia zootehnică; studii privind furajarea şi nutriţia la bovine şi cabaline; stabilirea de tehnologii privind creşterea bovinelor şi cabalinelor; cercetări de genetică şi ameliorarea raselor de taurine; studiul producţiei de came, studiul laptelui, cercetări de fiziologie animală ş.a. Între lucrările sale de cercetare se detaşează: „Cercetări asupra corelaţiilor fenotipice privind estimarea precoce a producţiilor de lapte la taurine" (1974), „Rezultate obţinute în încrucişarea vacilor de Rasă Brună cu tauri de Rasă Friză" (1977), „Cercetări asupra unor parametri genetici la calul Trăpaş românesc" (1979), „Studiul principalilor parametri genetici ai producţiei de lapte" (1996), „însuşiri fizico- chimice şi microbiologice ale laptelui de vacă pentru asigurarea securităţii alimentare" (1995), „Cercetări privind producţia de lapte a bivoliţelor din zona Făgăraşului" (2001) ş.a. Prof. Gh. Georgescu este autorul unor lucrări excepţionale de sinteză în domeniul bovinelor: „Tratat de creşterea bovinelor" în 4 volume (1700 pag., 1988-1998), „Tratat de producerea, procesarea şi valorificarea cărnii" 940 pag. (2000), „Laptele şi produsele lactate" 400 pag. (2000), „Rasa Bălţată românească" 250 pag. (monografie, 2001), „Zootehnia României", vol. II, III bovine (col., 1973-1975), „Alimentaţia animalelor de lapte" (1988), „Cartea fermierului-Taurine" (1983), „Tehnologia creşterii cabalinelor" 280 pag. (1990), „Dicţionar enciclopedic zootehnic-Bovine" 150 pag (1982), „Enciclopedie Agricolă" (col.), „Tehnologia creşterii bovinelor" 331 pag.; „Les bovins" 1020 pag (2002) ş.a. A primit distincţia didactică „Profesor evidenţiat", este conducător de doctorat, este membru titular al ASAS; laureat al Premiului Academiei Române „Traian Săvulescu" şi al Premiului „Prof. dr. Gh. K. Constantinescu", expert al Agenţiei Naţionale de Reproducţie şi Ameliorare din Zootehnie; „Doctor Honoris causa" al Universităţii "Bioterra" Bucureşti.

Adrian C. Petre
20 feb 1928 - 2003 dec 12

Profesorul dr. **Adrian C. Petre** s-a născut în oraşul Târgu-Jiu, judeţul Gorj. A studiat la Facultatea de Agronomie din Cluj între anii 1947-1950. A susţinut doctoratul în anul 1971 sub îndrumarea acad. prof. Emil Negruţiu. Din anul 1955 a fost încadrat la Catedra de Zootehnie. A iniţiat şi a elaborat programe de studiu pentru 11 discipline universitare zootehnice, între care amintim: „Zootehnie generală şi alimentaţie" (1955), „Zootehnie generală şi genetică" (1965), „Genetica animală" (1971), „Genetică şi eredopatologie" (1975), „Tehnică experimentală" (1991). Pentru toate aceste discipline a elaborat şi conţinutul de curs. A predat cursul de genetică din anul 1971 până la pensionare, în 1993. După anul 1955, a elaborat „îndrumător de Lucrări practice de Genetică animală" în 5 ediţii; cursuri universitare de "Genetică animală" în 4 ediţii (1975-1991); manuale unice pentru studenţi, după cum urmează: „Lucrări practice de genetică animală", 166 pag. (1976), „Lucrări practice de genetică şi eredopatologie", 137 pag. (1977), „Noţiuni şi procedee de calcul în variabilitate, ereditate şi selecţie animală", 88 pag. (1967), „Noţiuni de tehnică experimentală zootehnie şi biotehnologie", 168 pag. (1977). Bibliografia semnată de el depăşeşte 100 de titluri. A efectuat cercetări privind ameliorarea la taurine, porcine şi ovine; cercetări de genetică cantitativă la principalele animale de fermă; studiul genetic al populaţiilor de animale domestice; cercetări asupra compoziţiei sangvine în raport cu fondul genetic; cercetări privind evaluarea producţiei la taurine; studiul genetic al raselor de taurine. El trebuie recunoscut ca fondator al cercetărilor de genetică cantitativă la rasele Bălţată Românească şi Brună de Maramureş; al cercetărilor de genetică animală şi ameliorare a raselor de taurine din Transilvania (cu Emil Negruţiu). Lucrările sale reprezentative în această tematică sunt: „Recombinarea genetică la taurine autohtone prin transfer şi fixare de gene din populaţii străine" (1989), „Cercetări privind crearea de linii genetice la taurine din rasa Bălţata românească" (1980), „Cercetări privind relaţiile dintre tipurile de transferine şi producţia de lapte de taurine" (1978), „Efectele consangvinizării şi eterozisului la populaţiile de taurine din Transilvania" (1993) ş.a. Lucrările de sinteză realizate de A. Petre constituie adevărate opere ştiinţifice: „Genetica animală", 400 pag. (1987), „Genetica şi ameliorarea animalelor", tratat, cu Em. Negruţiu şi N. Pipemea, 888 pag. (1969), „Creşterea bovinelor, vol. II" - 408 pag. (col., 1988), „Curs de genetică animală", cu Em. Negruţiu, 324 pag. (1975), „Genetica animală", manual unic, 262 pag. (col., 1969), „Mic dicţionar agronomic", 325 pag. (col., 1984), „Genetica animală", 400 pag. (1991). Pentru activitatea sa creativă, profesorul A. Petre a primit de două ori „Premiul Academiei Române"; a fost membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice şi secretar general al ASAS între 1993-1998. A fost distins cu „Diploma de Excelenţă" a ASAS; cu Medalia „Meritul Ştiinţific"; Ordinul naţional „Pentru merit" în grad de Cavaler. A fost membru a 22 de asociaţii şi societăţi informale.

Vasile Taftă
1 mai 1929 -

Activitatea didactică şi de cercetare asupra ovinelor şi caprinelor îl aşează pe prof. **Vasile Taftă** în poziţia de lider recunoscut al domeniului în secolul XX. S-a născut în comuna Vrâncioaia, judeţul Vrancea. În anul 1952 a absolvit Facultatea de Zootehnie din Institutul Agronomic Bucureşti. A lucrat la Institutul de Cercetări Zootehnice pe postul de cercetător asistent şi şef de lucrări între anii 1952-1962. Din anul 1966 s-a angajat ca şef de lucrări pentru disciplina de „Ovine - Caprine" la Facultatea de Zootehnie din IANB Bucureşti, apoi conferenţiar şi profesor, între 1970-1999. Doctoratul l-a susţinut sub conducerea prof. Theodor Nica în anul 1966. În anul 1967 a elaborat „îndrumător pentru lucrări practice la Ovine" (168 pag.), iar în 1974 „Curs de Ovine şi Caprine" (368 pag.). Volumul lucrărilor sale este cuprins în peste 300 titluri, care reprezintă comunicări ştiinţifice, tratate, cursuri universitare, manuale, broşuri, referate ş.a. Acestea se referă la: studiul raselor; cercetări asupra producţiei de lapte, lână şi carne; perfecţionarea tehnologiilor de creştere; ameliorarea raselor (crearea de rase), organizarea creşterii ovinelor. Lucrările importante care îl reprezintă în aceste domenii sunt: „Contribuţii la cunoaşterea producţiei de lapte a oilor din rasa Ţigaie Ruginie" (1957), „Cercetări asupra legăturii dintre nivelul de hrănire al oilor gestante şi structura pielii mieilor şi tipului de buclaj la rasa Karakul" (1960) „Rezultate privind intensificarea reproducţiei la ovine prin sporirea frecvenţei fatărilor" (1973), „Contribuţii la cunoaşterea aptitudinilor productive ale ovinelor Coridalle importate" (1981), „Aplicarea unor soluţii de îmbunătăţire a sistemului de îngrăşare de tip industrial a mieilor" (1986), „Rezultate în formarea Merinosului de munte" (1994), „Estimarea parametrilor genetici pentru principalele însuşiri ale buclajului la ovinele Karakul" (1997) ş.a. Lucrările de sinteză ale profesorului V. Taftă reprezintă o operă strălucită: „Creşterea şi ameliorarea oilor Karakul şi a metişilor", 125 pag. (1972), „Creşterea caprelor", 169 pag. (1975), „Producţia, ameliorarea şi reproducţia ovinelor" tratat, 530 pag (1977), „Genetica şi ameliorarea ovinelor - cu M. Mochnacs şi I. Vintilă, tratat, 300 pag. (1977), „Zootehnia zonei montane" (1977), „Creşterea şi exploatarea intensivă a ovinelor" tratat, 530 pag. (1982), „Tehnica de evaluare a performanţelor productive" (la ovine) 360 pag. (1998), „Tratat de producerea, procesarea şi valorificarea producţiei de came", 1000 pag. (2000). Profesor dr. V. Taftă a fost onorat cu numeroase distincţii pentru contribuţia sa de excepţie la dezvoltarea ştiinţei creşterii ovinelor: laureat al Premiului Academiei Române; distins cu „Diploma de Onoare" a Universităţii Agronomice Iaşi, cu „Diploma de excelenţă" a Universităţii "Bioterra" Bucureşti, cu „Diploma de Onoare" a Institutului de Cercetări pentru Ovine şi Caprine Palas şi cu Diploma acordată de „Revista Fermierul", Membm de Onoare al ASAS ş.a.

Nicolae Pipernea
28 apr 1929 - 1996 dec 12

Profesorul **Nicolae Pipernea** a fost una dintre figurile luminoase ale învăţământului Agronomic din Iaşi în secolul XX. S-a născut la Fântânele, judeţul Sibiu. A studiat la Facultatea de Zootehnie din Bucureşti (1948-1953) şi a parcurs specializarea prin doctorat la Academia „K. A. Timiriazev" din Moscova 1953-1957, după care devine conferenţiar la disciplina „Genetică şi ameliorarea animalelor" în Institutul Agronomic Iaşi (profesor din 1971). S-a manifestat egal în didactică şi cercetare. A început aici cu efort personal Cursul de „Genetică şi ameliorarea animalelor" în condiţii de reformă. A fost repede apreciat fiind invitat ca participant la elaborarea lucrării „Cartea inginerului zootehnist", 180 pag. (1967). Apoi a participat la manualul unic de „Genetică animală", 260 pag. (1979), coordonat de profesorul Ştefan Popescu-Vifor. Este autor la tratatul „Genetica şi Ameliorarea animalelor" 888 pag. (1969), cu Em. Negruţiu şi A. Petre. În activitatea didactică, dar mai ales în cercetare, prof. N. Pipernea a lăsat un colectiv tipic pentru o şcoală academică în acest domeniu. Între reprezentanţii ce onorează această instituţie, se află V. Ujică, I. Sârbu, Raisa Timaru, Lucia Ştefanache, V. Stan. Profesorul N. Pipernea a publicat aproape 100 lucrări de cercetare tipice pentru genetică şi ameliorare; articole, referate, tratate ştiinţifice, teme de cercetare, contractate ş.a. Acestea au fost axate pe: studiul caracterelor şi însuşirilor de rasă; analiza genealogică în cadrul rasei; studiul unor indici de productivitate pe rase şi descendente hibride; cercetări în genetica cantitativă; cercetări în reproducţie şi programe de ameliorare; analize asupra ameliorărilor raselor de animale în Moldova. Enumerăm câteva lucrări reprezentative pentru aceste direcţii de cercetare: „Evoluţia principalelor caractere şi însuşiri la taurinele din rasa Holstein-Friză" (1971), „Estimarea câştigului genetic pentru principalii parametri fenotipici la taurinele din rasa Brună' (1979), „Principii de elaborare a planurilor de ameliorare a taurinelor din fermele elită" (1980), „Aprecierea tăuraşilor din rasa Holstei Friză după performanţele proprii" (1975). A determinat parametrii fenotipici şi genetici pentru noua populaţie de cabaline „Calul de Bucovina"; a participat la selecţia pentru crearea rasei de oi "Merinos de Suseni". Profesorul N. Pipernea a avut contribuţii la **realizarea** cercetărilor pe bază de contract (1974-1990). Între acestea se disting: „Optimizarea metodologiei de selecţie şi a programelor de ameliorare în vederea sporirii producţiei de lapte" (1978), „Perfecţionarea metodologiei de selecţie şi ameliorare pentru fermele de elită" (1982). Profesorul N. Pipernea a rămas ca autor al unor excepţionale lucrări de sinteză în domeniu: „Ereditatea principalelor caractere şi însuşiri la animalele domestice", 212 pag (1974), „îmbunătăţirea structurii genetice a populaţiilor de animale" 170 pag. (1979). A fost conducător de doctorat; vicepreşedinte al Societăţii Române de Zootehnie" (1990), membru corespondent al ASAS, laureat al Premiului Academiei Române; membru în „Consiliul Naţional Zoo-veterinar" (1973-1990).

Ioan Vintilă
23 mai 1934 -

Profesorul **loan Vintilă** este unul dintre reprezentanţii de elită ai ştiinţei geneticii animale; fondatorul lucrărilor de implant al embrionilor la animale domestice. S-a născut în satul Şoroştin, judeţul Sibiu. A absolvit cu rezultate strălucite Facultatea de Zootehnie din Institutul Agronomic Timişoara, în anul 1958. A fost angajat cercetător la Filiala Timişoara a „Academiei Române", în perioada 1958-1963. Din anul 1961 a ocupat postul de asistent la disciplina de „Anatomie, Histologie, Fiziologie". În perioada 1968-2004 a fost (conferenţiar) profesor la disciplina de „Genetică animală", având şi funcţii de prorector şi decan, mai mulţi ani. Pe această linie a publicat 5 cursuri universitare, cu un mare grad de originalitate: „Ameliorarea ovinelor", 250 pag. (col., 1968), „Genetică animală", 300 pag. (1972), „Bazele ameliorării genetice a populaţiilor de animale domestice", 279 pag. (1988), „Ameliorarea taurinelor", 480 pag. (în tratat de creşterea bovinelor, 1998), „Producţia, ameliorarea şi reproducţia ovinelor", 524 pag. (col., 2004), „Embriotransferul şi Biotehnologii asociate", 221 pag. (2005), „Imunogenetica şi imunomodularea producţiilor animalelor", 152 pag. (2005). Are inovaţii cu privire la testarea nivelului de pregătire a studenţilor. În domeniul cercetării a elaborat tehnologii de transfer de embrioni la vacă în condiţii de fermă; a elaborat o tehnologie de microchirurgie a embrionilor de mamifere în vederea obţinerii de clone animale; a obţinut la miei şi viţei gemeni şi multipli, identici genetic, prin donarea embrionilor, prima dată în România; a realizat ca primat „xenogeneza" la animale (fecundaţia ovocitelor de vacă în oviduct de iepuroaică prin însămânţarea transvisceralã cu material seminal de taur); a identificat tipuri de transferine utilizate la potrivirea perechilor de porci cu mare efect heterozis; a stabilit o metodologie originală de ameliorare a structurii genetice a ovinelor pentru lână, folosind rasele Spancă şi Merinos Australian; a obţinut pentru prima oară la noi miei alopheni (cu mai mulţi părinţi) ş.a. Între lucrările sale reprezentative se detaşează: „Câştigul genetic aşteptat şi realizat în ameliorarea oilor prin selecţie şi încrucişare" (1980), „Transferul de zigoţi la oaie în condiţii de fermă" (1984), „Primii miei viabili obţinuţi în ţara noastră din fragmente de embrioni" (1989), „O cale de sporire a eficienţei embriotransferului" (1994), „Fecundaţia in vitro la bovine" (1998) ş.a. Profesorul I. Vintilă a elaborat excepţionale lucrări de sinteză: „Mutaţii genetice, care determină culoarea la animalele de blană şi pielicele" (1981), „Ameliorarea genetică a populaţiilor de animale", „Creşterea şi aclimatizarea oilor Polwarth" (1981), „Genetica medicală" (2004) (cu Daniela Roxana Vintilă), „Genetica şi ameliorarea ovinelor (col). Profesorul loan Vintilă este de două ori laureat al Premiului Academiei Române, membru corespondent al ASAS; membru al Comitetului Internaţional de Nomenclatură Genetică la animale (Franţa), membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România ş.a.

loan Vacaru-Opriş
9 dec 1938 -

Profesorul dr. **Ioan Vacara-Opriş** este un reprezentant de elită al ştiinţelor zootehnice româneşti în domeniul „Aviculturii”. S-a născut în oraşul Piatra-Neamţ, judeţul Neamţ. A absolvit Facultatea de Zootehnie din Iaşi, în anul 1961, cu rezultate strălucite, fiind reţinut asistent la disciplina „Alimentaţia animalelor domestice” a prof. Emil Roşu. După anul 1970 a ocupat, succesiv, post de şef de lucrări, conferenţiar şi profesor titular (1990-2004). A fost decan al Facultăţii de Zootehnie (1990-2000) şi mai mulţi ani şef de catedră. Prof. I. Vacaru-Opriş este autorul a trei cursuri diferite pentru avicultură: „Tehnologia creşterii păsărilor”, partea I şi partea a II-a 618 pag. (1973); „Tehnologia produselor animale”, 318 pag. (1974); „Tehnologia şi valorificarea produselor animale”, 319 pag. (1977, 1983). A organizat şi dotat Laboratorul de „Tehnologia creşterii păsărilor” şi Baza avicolă din Ferma didactică a Facultăţii de Zootehnie Iaşi. Pentru pregătirea practică a studenţilor a elaborat şi caiet de lucrări practice la „Tehnologia şi valorificarea produselor animale”, 182 pag. (1990) şi la „Tehnologia industrializării produselor de origine animală”, 201 pag. (1994). Profesorul loan Vacaru- Opriş „cercetătorul” a publicat aproape 250 de lucrări ştiinţifice, cărţi tehnice, tratate ştiinţifice, articole, materiale pentru aplicaţii practice ş.a. Lucrările sale se grupează astfel: cercetări de genetică şi fiziologie, cercetări privind furajarea puilor şi găinilor, studii şi cercetări privind îmbunătăţirea condiţiilor ambientale de creştere a puilor şi găinilor; tehnologii de creştere a puilor şi găinilor ouătoare, cercetări asupra reducerii stresului în crescătorii; cercetări pentru pregătirea produselor avicole pentru valorificare ş.a. Remarcăm lucrările: „Efectele dozelor mari de <Vitarom 40> şi aureomicină administrate în hrana puilor de găină” (1967), „Cercetări cu privire la utilizarea unui nou aditiv furajer <făină polivitaminică din fructe de cătină>” (Hyppophae rhamnoides) (1977), „Aspecte noi ale aeroionizării negative a ouălor de găină pentru incubaţie” (1990), „Contribuţii la îmbunătăţirea performanţelor la incubaţia ouălor de găină prin radiostimularea embrionilor” (1999). Prof. I. Vacaru-Opriş este autor coordonator al primului mare tratat de avicultură publicat în România. Între autori, remarcăm pe Ţârlea Stan, Gh. Sandu, I. Van, I. Socican, P. Plăcintă, Gh. Antochi, N. Apostol; în total 42 de mari specialişti. Această monografie a fost publicată în trei volume sub numele „Tratat de avicultură”, vol. I-518 pag. (2000, 2007), vol. II-612 pag. (2002), vol. III-510 pag. (2004). Ca alte lucrări de sinteză se disting: „Managementul resurselor genetice în avicultură”, 320 pag. (1999), iniţiat de A.T. Bogdan; „Tehnologia şi valorificarea produselor animale” (păsări)-182 pag. (1990); „Sisteme şi tehnologii de creştere a puilor de came”, 224 pag. (2006). Personalitatea sa este recunoscută în sfera marilor valori din ştiinţa avicolă prin calitatea de Expert al Europei, al „Camerei Europene de Experţi”; membru al “Corpului Technic Internaţional pentru Apărare şi Protecţie Civilă din UE”. Este membru fondator al Asociaţiei Oamenilor de Ştiinţă din România, Filiala Iaşi; vicepreşedinte al Societăţii Române de Zootehnie, membru al Biroului executiv al Filialei Române a „Word's Poultry Science Association"; distins cu diploma „The Research Board of Advisors” 2000 acordată de către „The American Biographical” SUA; este distins cu Premiul Academiei Române „Gh. K. Constantinescu”, în anul 2004.

Ilie Van
30 oct 1951 -

Profesorul univ. **Ilie Van** este una dintre marile personalităţi care au avut o contribuţie imensă la reorganizarea sectorului "Avicol" şi al desvoltatea lui pe baze ştiinţifice şi economice, în plan naţional după 1989. România are produse în acest sector la nivelul ţărilor dezvoltate, datorită activităţii sale şi a marilor practicieni, organizatori şi conducători ai numeroaselor "combinate" şi ferme avicole, de pe întreg cuprinsul ţării. S-a născut la 30 octombrie 1951 într-o familie de ţărani, Oprea şi Ioana Van din comuna Călăraşi, judeţul Dolj. A absolviu Liecul "Fraţii Buzeşti", din Craiova, unul din şirul de perle a şcolilor medii din România, precum" sf. Sava" din Bucureşti, "C. Negruzzi" din Iaşi sau "Mircea cel Bătrân" din Constantă, apoi Facultatea de zootehnie în Istitutul Agronomic Bucureşti în 1975. A ocupat post de "şef de fermă" la "Avicola Tărtăşeşti" (1981-1992), pentru lucrările de selecţie, care urmăreau perfecţionarea materialului biologic din crescătorie, având şi funcţia de "director tehnic". Prin munca sa şi a colectivului de specialisti, "Avicola Tărtăşeşti" devenise unul dintre marile combinate avicole ale ţării. După "Revoluţia din anul 1989 a fost solicitat să lucreze în Ministerul Agriculturii şi Alimentaţiei ca "director general" (1992-1997); ca o şansă de a stopa declinul activităţii combinatelor avicole, în condiţiile grele din acei ani. A coordonat tehnic aceste societăţi, a implementat primele programe "PHARE" pentru privatizarea fermelor de creştere a păsărilor, porcilor şi fabricilor de nutreţuri combinate, în condiţii foarte grele. În plus, a făcut parte dintre specilistii ministerului care au proiectat construcţia politicilor agricole, având o contribuţie personală importantă cu privier la "refacerea integării pe verticală" unde a introdus şi fabricile de nutreţuri combinate. Majoritatea acestor acţiuni au dat rezultate mulţumitoare, eliminând acele situaţii insuportabile de subnutriţie a animalelor din combinatele zootehnice. A susţinut teza de doctorat în anul 1988 sub titlul "Optimizări din tehnologia ameliorării liniilor genitoare de broiler". În acelaşi an (1989) a ocupat ca titular statutul de "şef de lucrări" la disciplina "Avicultură" în Institutul Agronomic Bucureşti, Facultatea de zootehnie. El face parte dintre marii profesori care au onorat mai întâi prin munca lor, activitatea de cercetare şi producţie, cum au fost: T. Mureşan, Dumitru Teaci, Cristian Hera, Gheorghe Sin, Constantin Milică, M. Berca, Vasile Taftă viticultor, N. Dumitrescu, marele miticultor Vasile Brezeanu, zootehnişti Alexandru Furtunescu, s.a. Profesorul Ilie Van are o vastă activitate de cercetare. Temele sale de cercetare au urmărit subiecte de genetică, selecţie, alimentaţie şi tehnologii de creştere a păsărilor. În domeniul selecţiei şi geneticii a publicat: "Selecţia găinilor grele pentru viteza de creştere şi implicaţiile ei asupra caracterelor producţive", "Măsurarea efectului selecţiei în cadrul unui hribrid de carne de găină", "Contribuţii în selecţia reproducătorilor grei pentru carne de găină". Pentru îndrumări generale de dezvoltare a aviculturei a publicat: "Nececsitatea unor noi strategii în avicultură", "Soluţii pentru o avicultură românească puternică", "Din experienţa orientărilor francezi", "Integrarea, şansa fermelor avicole mici", "Barometrul crizei în avicultură". Profesorul Ilie Van a fost mult preocupat de marketing în domeniul avicol: "Cercetarea pieţei produselor avicole", "Dezvoltarea (proiectarea) unui plan de marketing", "Pe marginea unui studiu de piaţă", "Program de revitalizare a aviculturii în România, pe termen mediu", "Managementul în avicultura" s.a. Politicile de dezvoltare şi protective ale aviculturii au fost în atenţia sa: "Obiectivele politice avicole comunitare", "Politici pe piaţa internă şi externă a produselor avicole", "Barometrul crizei în agricultură pe anul 2008", "Despre recesiune în lume, România şi în U.E. Marile proiecte de dezvoltare ale aviculturii l-au avut între autori şi pe prof. Ilie Van. De asemenea, a elabotat cărţi în avicultura de primă importanţă "Creşterea şi exploatare găinilor ouătoare", "Creşterea şi industrializarea puilor de carne"s.a.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XII. SPECIALIŞTI ÎN ECONOMIE AGRARĂ 1800-1950

1. RADU RĂDUCANU ROSETTI (1853-1926)
2. NICOLAE O. POPOVICI-LUPA (1864-1949)
3. MIHAIL ŞERBAN (1887-1947)
4. NICOLAE CORNĂŢEANU (1899-1977)
5. ION T. BOLD (n. 1935)
6. VALENTIN MIHAI BOHATEREŢ (n.1950)

Studiul problemelor economiei rurale au început la noi din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, la aproape 100 ani de la publicarea lucrării „Avuţia Naţiunilor-cercetare asupra naturii şi cauzele ei” (1773-1790) a lui Adam Smith, precursor al liberalismului şi fondator al economiei politice ca ştiinţă. Precursor şi prim fondator al economiei rurale la români a fost Ion Ionescu de la Brad, care a studiat economia politică industrială şi statistică cu Jerome Adolphe Blanqui (1788-1854), la Conservatorul de Arte şi Meserii din Paris, în perioada 1839-1840, şi apoi cu Pellegrino Rossi (1787-1848), la College de France. După devenirea sa ca profesor la Academia Mihăileană din Iaşi a pus bazele ştiinţelor economice rurale: economie, cooperaţie, contabilitate şi statistică. Aici a predat prima oară „Curs complet de contabilitate” după Saintain Leroy şi „Contabilitatea dublă” de Juclant, care au fost tipărite la Bucureşti în anul 1844 şi adaptate la condiţiile ţării. Petre S. Aurelian (n. 1833) a dezvoltat pe o treaptă superioară domeniile abordate de Ion Ionescu de la Brad. Radu Răducanu-Rosseti a fost unul din marii analişti ai relaţiilor sociale dintre boieri şi ţărani în secolul al XIX-lea. Câteva dintre lucrările sale au fost absolut epocale, iar dintre acestea trebuie să amintim: „Pământul, sătenii şi stăpânii în Moldova”, „Pentru ce s-au răsculat ţăranii?” (699 pag., 1907), ş.a.

Primul curs modem de „Economie rurală” a fost susţinut la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, de către profesorul agronom Nicolae O. Popovici-Lupa, sub titlul „Elemente de economie rurală” (1912). Profesorul Popovici- Lupa a cercetat adânc ţărănimea şi relaţiile ei sociale, fiind autorul celor mai importante lucrări ale domeniului din vremea sa. Între lucrările publicate asupra acestei probleme se detaşează: „Reforme pentru săteni”(1907), „Un proiect asupra învoielilor agricole” (1907, ca replică la trista lege a „învoielilor agricole”). Economia rurală, ca ştiinţă aplicată la societatea ţăranului a progresat mult prin contribuţia agronomului economist Mihail Şerban, care a fost un intelectual de mare distincţie şi mare spirit patriotic. El a studiat profund cauzele Răscoalei Ţăranilor din 1907, susţinând doctoratul la Halle, în Germania, cu teza „Răscoalele agrare româneşti”, publicată la Berlin, în anul 1914. Cercetări profunde de largă cuprindere la scară naţională în domeniul economiei agrare, statisticii şi contabilităţii în agricultură au fost organizate şi conduse în ICAR, de eminentul profesor agronom Nicolae Cornăţeanu. Între lucrările sale reprezentative se disting: „Contabilitate simplă sau contabilitate dublă” (1928), „Cât costă 1 kg de grâu” (1936), „Contabilitate ţărănească” ş.a.

După anul 1949, schimbările social politice produse au aşezat total în umbră acest domeniu social economic. În aceste zile însă, studiile de economie agrară vor trebui reluate în condiţiile actuale.

Radu Răducanu Rosetti
14 sep 1853 - 1926 feb 12

Radu Răducanu Rosetti a fost unul dintre cei mai interesanţi descendenţi din „os domnesc”, mare umanist, sociolog şi cunoscător în economie. S-a născut la Iaşi. A fost nepotul Domnitorului Grigore Sturdza, după mamă. Radu R. Rosetti a făcut studii în ţară, dar mai ales la Geneva, Paris, Viena şi Toullouse, unde a obţinut un bacalaureat tehnic. Până în anul 1888 a trăit la moşia lăsată de părinţi în satul Căiuţi (Bacău) şi în Tg. Ocna. În anul 1889 a fost numit prefect de Roman; apoi devine deputat de Fălciu (1891-1892); din nou ajunge prefect la Brăila (1892) şi Bacău (1893), iar între 1895-1898 a fost numit director general al închisorilor.

Din anul 1898 este numit funcţionar la Ministerul de Externe, participând ca membru în comisiile de tratative pentru revizuirea graniţelor cu Austria, Ungaria şi Rusia. Între 1909-1912 a lucrat ca director al cercetărilor istorice din acest minister. A fost o persoană cu vastă cultură, dublată de un umanism mai rar întâlnit la descendenţi din clasa lui. În lucrarea „Pământul, sătenii şi stăpânii în Moldova”, de la origini până la 1834, a descris limpede cum au fost ţăranii uzurpaţi de pământul care-l aveau de secole, de către boieri; cum cnezii (conducătorii satelor) cu secole în urmă s-au făcut proprietarii hotarelor întregului sat prin aspre nedreptăţi. În lucrarea „Pentru ce s-au răsculat ţăranii” a dat explicaţii drepte asupra izbucnirii Răscoalei din 1907. Alte numeroase lucrări au adus lămuriri asupra clasei ţărăneşti şi relaţiilor sociale din secolele XVIII-XIX-XX: „Despre unguri şi episcopiile catolice din Moldova” (1905), „Cum se căutau (administrau) moşiile în Moldova la începutul secolului XIX” (1909), „Cronica Bohotinului” (1905), „Note genealogice şi biografice despre familiile Buhuş şi Rosetti, foştii proprietari ai moşiei Bohotinului” (1906), „Acte şi legiuiri privitoare la chestiunea ţărănească 1907/1908”, „Despre succesiunea domnilor moldoveni dintre Laţcu şi Alexandru cel Bun” (1923), „Conflictul dintre Guvernul Moldovei şi Mănăstirea Neamţului” (1910); „Acţiunea politicii ruseşti în Ţările Române” (1914) ş.a.

Pentru curajul său de a reda adevărul împotriva clasei sale, a fost supus unor aspre vexaţiuni în presa vremii, dar a fost preţuit de: Ion Bianu, D.D. Pătrăşcanu, Gheorghe Panu, Mihail Sadoveanu ş.a., care l-au admirat pe Boierul Radu RăducanuRosetti, care a fost un mare iubitor de ţară şi oameni.

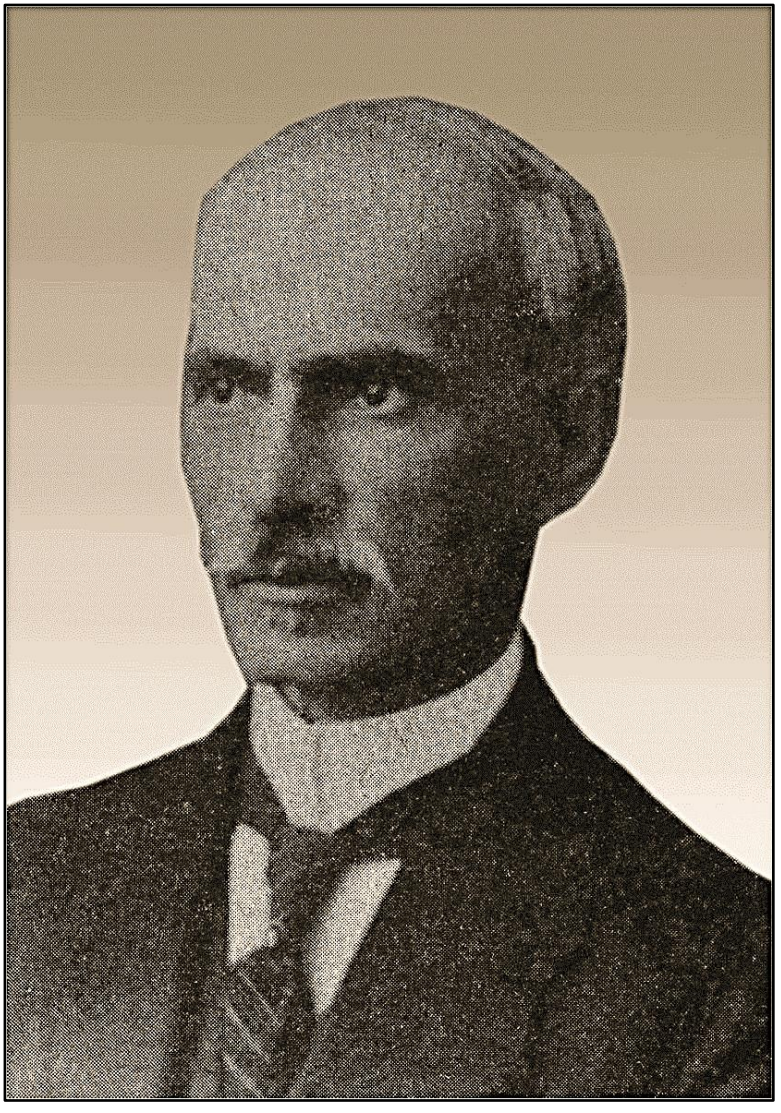

Nicolae O. Popovici-Lupa
25 oct 1864 - 1949 feb 16

Nicolae Popovici-Lupa a fost primul profesor titular pentru disciplina de Economie Rurală la Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău. S-a născut la Nicoreşti, judeţul Tecuci. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău, în anul 1885, şi a susţinut o teză de doctorat la Institutul Agronomic al Universităţii din Halle. După aceasta (1889), a lucrat 10 ani la MAD, unde a condus serviciul pentru învăţământ. În această perioadă a publicat multe materiale de interes general pentru practica agricolă: „Cărticica cultivatorului de sfeclă", „îngrăşarea câmpurilor", Agricultura" (în 6 ediţii, premiată de Academia Română în 1908), „O încercare asupra valorii alimentare a porumbului" (1905), „Scurtă dare de seamă asupra învăţământului agricol" s.a. A fost primul agronom, funcţionar de stat, care s-a ocupat intens de organizarea şi reformarea învăţământului agricol al ţării pe durata întregii sale activităţi. Profesorul Popovici Lupa a avut o contribuţie esenţială la dezvoltarea conţinutului economiei rurale, prin studiile şi articolele publicate în acest domeniu: „Arendarea moşiilor statului la tovarăşii de săteni şi în loturi, pe termen mare" (1906), „Un proiect de lege asupra tocmelilor agricole" (1907), „Metode de estimaţie a capitalului funciar în agricultură" (1926), „Memoriu privitor la organizarea studiului economiei rurale", „Câteva generalităţi despre economia rurală" (1928) ş.a. Primul curs de economie rurală a fost publicat de N. Popovici-Lupa sub titlul „Elemente de economie rurală" (1912), iar în anul 1939 a elaborat „Manual de Economie rurală", în 2 volume, o lucrare cu valenţe de tratat ştiinţific, dar şi de mare utilitate practică. A fost prima lucrare remarcabilă, de sinteză în domeniu. Profesorul Lupa a fost un universitar de elită, permanent în fruntea acţiunilor de progres, fiind nelipsit în lista marilor profesori de la Herăstrău. A publicat mult la „Jurnalul Societăţii Centrale Agricole", „Câmpul" (1902), „Viaţa Agricolă" (1910), „Pagini Agrare şi Sociale", Agricultura Nouă" ş.a.

A fost fondator al Societăţii Absolvenţilor Şcolilor de Agricultură şi al Societăţii Inginerilor Agronomi, participând la toate activităţile lor importante. A fost ales senator de Tecuci din partea Partidului Liberal în primul parlament al României, după Marea Unire din 1918. Face parte din grupul agronomilor preţuiţi şi cu faimă încă din timpul vieţii.

Mihail Şerban
3 sep 1887 - 1947 apr 3

Profesorul **Mihail Şerban** s-a născut la Seghedin (Ungaria). A fost primul mare director, care a condus Academia de Agricultură din Cluj. A făcut studii agronomice la Universitatea din Halle, apoi a parcurs o pregătire juridico-economică la Geneva şi, în sfârşit, studii comerciale la Viena, obţinând două doctorate. S-a întors în ţară în anul 1915, unde şi-a echivalat doctoratul în drept, obţinut la Viena, în Universitatea din Iaşi. Chiar atunci (1914) a ocupat postul de conferenţiar pentru „Economie rurală şi Politică agrară" la Secţia de Ştiinţe Agricole a Facultăţii de Ştiinţe, unde a lucrat 3 ani. În anul 1919 a fost învestit în funcţia de director (rector) la Academia de Agricultură din Cluj, pe care a deţinut-o până în anul 1940 (cu o întrerupere între 1929-1931); a încetat activitatea în anul 1947. A pus bazele de organizare şi de funcţionare a noii şcoli superioare de agricultură din Cluj în condiţiile ţării unite. A participat la elaborarea planurilor de învăţământ şi programelor analitice pentru noua şcoală agricolă românească după Marea Unire. A întocmit, cu C. Sandu-Aldea, regulamentul comun de funcţionare pentru Academia de Agricultură din Cluj şi Şcoala Superioară de Agricultură Herăstrău, care a fost aprobat în anul 1921, iar în anul 1928 a propus Legea pentru înfiinţarea „Academiilor de înalte Studii Agronomice" din Cluj şi Bucureşti, cu M. Chiriţescu Arva, care primeau statut universitar. Rectorul M. Şerban a organizat şi îndrumat cercetarea ştiinţifică; în scurt timp. „Buletinul Academiei de înalte Studii Agronomice-Cluj" a publicat lucrări ştiinţifice pe o întindere de 6000 pagini. Biblioteca facultăţii avea în anul 1938, 25000 exemplare de cărţi. Prof. M. Şerban a fost un cercetător erudit, cu orientare spre esenţial. A făcut studii asupra cauzelor Răscoalei Ţărăneşti din 1907, elaborând teza de doctorat la Halle, sub titlul „Rumäniens Agrar Verhâltuisse", în 1919. Lucrarea „Problemele noastre agrare" (1910) a fost premiată de Academia Română la propunerea lui N. Iorga, fiind consacrat ca eminenţă în economia rurală. Câteva dintre lucrările următoare justifică această calitate: „Criza generală agricolă şi situaţia agrară în România" (1930), „Suprapopulaţia agricolă şi viitorul economiei româneşti" (1933), „Ţările agrare extensive şi potenţialul de afirmare a intereselor naţionale" (1940), „Introducere la studiul agronomiei sociale". Profesorul M. Şerban a fost subsecretar de stat la MAD, deputat PNT (1928), membru al Uniunii Naţionale a Svederilor Cehi, membru al Academiei de Agricultură din România (1943), membru în „Federaţia Internaţională a Tehnicienilor Agronomi". M. Şerban trebuie aşezat între marile elite româneşti ale economiei rurale.

Nicolae Cornățeanu
22 feb 1899 - 1977 oct 23

Profesorul **Nicolae Cornăţeanu** a aşezat pe coordonate modeme „Economia rurală”, ca ştiinţă în România. S-a născut în satul Şocarici, judeţul Călăraşi. A absolvit liceul la Tulcea şi Şcoala Superioară de Agricultură de la Herăstrău, în anul 1923. A susţinut doctoratul ca bursier la „Hochschule fur Bodenkultur” din Viena în anul 1925, cu teza „Importanţa şi rentabilitatea creşterii vitelor în România”. Devine conferenţiar pentru „Contabilitate şi estimaţii agricole” în anul 1926, la Şcoala Superioară de Agricultură Herăstrău, lucrând aici până în anul 1949, când a fost înlăturat în noile condiţii postbelice. S-a specializat, curând, în economie agrară la Politehnica din Zurich şi la Uniunea Plugarilor Elveţieni din Brugg, cu Emest Laur. În anul 1929 a fost numit şef al Secţiei de Economie Rurală din ICAR. În anul 1936-1937 a primit o bursă Rockefeller, pentru studiul fenomenului economic din agricultura americană. În 1947 a elaborat (manuscris) tratatul „Economie agrară” (729 pag). Între lucrările sale reprezentative se disting: „Agricultura şi cooperaţia în Elveţia”, „Reforma agrară şi gospodăria noastră agricolă”, „Criza agricolă şi criza agrară” (1937), „Cât costă 1 kg de grâu?”, „Contabilitate simplă sau contabilitatea dublă”, „Intervenţia de stat în domeniul agriculturii”, „Creşterea şi rentabilitatea porcilor în diferite ţări şi România”, „Productivitatea şi rentabilitatea capitalului” ş.a. Peste 200 materiale a publicat în „Viaţa agricolă”, „Pagini agrare şi sociale”, „Casa noastră” şi altele. Ca fost mare proprietar, după anul 1945 a avut de suferit rigorile represiunii noilor guvernanţi. În perioada 1955-1967 a fost colaborator la Institutul de Cercetări Economice şi ICCPT Fundulea în perioada de conducere a profesorului N. Giosan. Din această perioadă a lăsat câteva lucrări de sinteză excepţionale pentru îndrumare tehnică: „Bazele economice ale cercetării plantelor şi asolamentelor” (242 pg) 1957, „Bazele economice ale creşterii animalelor” (301 pg), „Posibilităţi pentru reducerea preţului de cost la creşterea vitelor” (266 pg), 1958.

Profesorul N. Cornăţeanu a fost deputat independent în Parlamentul României. În anul 1938 a fost ales preşedinte al Societăţii Inginerilor Agronomi. A deţinut postul de Ministru al Agriculturii de la 1 ianuarie 1939-1940, în guvernele Armând Călinescu şi C. Argetoianu; a elaborat „Studiul economic al satelor” (2776 pag), sub egida Institutului Social Român, condus de Dimitrie Guşti. A primit distincţia „Membru de Onoare” al ASAS, în anul 1969. A fost cea mai luminoasă figură de agronom, care a dezvoltat conţinutul economiei rurale.

Ion T. Bold
21 iulie 1935 -

După “Al doilea război mondial, odată cu schimbările radicale impuse de organizare agriculturii în mari asociaţii, care s-au numit “Gospodarii Agricole Colective”; supuse principiile de fuctionare dictate de politică economică condusă de “partidul unic”, “Economia agrară” a rămas temporar în umbra actor domenii ale ştiinţei agricole. Până în jurul anului 1960, asanumita disciplina “Organizarea întreprinderilor agricole socialiste” şi “Economia agrară”, nu aveau un conţinut clar şi stabil. După anul 1960 a început stabilizarea lor şi s-a intensificat mult activitatea de proiectare pentru organizarea activităţilor din agricultură, abordând problemele organizări teritoriului, a structuri unităţilor de producţie; a tipurilor de construcţii pentru necesităţi agricole s.a. Aşa au fost înfiinţate: Institutul de Studiu de Proiectări pentru Organizarea Teritorului Agricol (ISPOTA); Institutul de Studiu şi Proiectări Agricole (ISPA); Institutul de Studii şi Proiectări pentru Construcţii Agricole şi Industrie Alimentară (IPSCAIA), Institutul de Geodezie, Fotogrametrie, Cartografie şi Organizarea Teritoriului, Institutul de Cadastru şi Organizarea Teritorului Agricol. Pentru funcţionarea acestor instituţii au fost chemaţi specialisti din toate domeniile care erau în măsură să răspundă cerinţelor serviciilor cerute. Era un mozaic de profesii, oarecum tangente, care urma să formeze o unitate funcţională menită să resolve probleme concrete. Nu era un lucru simplu. Între cei chemaţi au fost şi absolvenţi ai facultăţilor din institutele agronomice. Aşa s-a deschis un viitor de success remarcabil pentru tânărul ing**. Ion T. Bold. Ion Bold** s-a născut la 21 iulie 1935 la Câmpulung Muscel, judeţul Argeş; a absolvit Liceul “Dinicu Golescu”, o veche şi o renumită scoala românească. În anul 1958/1959 a absolvit Facultatea de Agricultură din Institutul Agronomic Bucureşti, fiind un student eminent, fapt pentru care, după puţin timp a fost angajat ca proiectant la Institutul de Proiectări pentru organizarea teritoriului agricol (ISPOTA), trecând pe la alte instituţii de proiectare într-o perioadă de 12 ani. În acest timp a obţinut statutul de “inginer proiectant gradul I” şi funcţia de şef de atelier pentru proiectări, funcţionând astfel în perioada 1972-1993. Inginerul Ion Bold a susţinut prima teză de doctorat în domeniul cu titlul “Organizarea teritoriului în anul 1969”, fiind unul dintre primii diplomaţi după noua lege apărută în anul 1968 după ultimul război mondial. Sănătatea, longevitatea şi caracterul său puternic, l-au susţinut să activeze profesional 50 de ani, elaborând peste 500 de studii, proiecte, cercetări pentru dezvoltarea agriculturii. Face parte dintre specialiştii de elită ce s-au consacrat studiilor şi lucrului privind “Organizarea teritoriului” sub toate aspectele. Problema cadastrării a rămas până azi în mintea sa ca un punct de neliniște. O realizare deosebită se constituie “fundamentarea disciplinelor stiintifice-didactice”, de “Organizarea teritoriului” şi “Economie funciară”, preluate azi în învăţământul de economie agrară. A deţinut catedra universitară la Facultăţile de Îmbunătăţiri funciare şi Agricultură din Universitatea Agronomică Bucureşti (1980-1999). Dr. Ion Bold a aprofundat studiile de “Organizarea teritoriului” şi “Asolamentelor”, “Dimensionarea optimă a fermelor şi organizarea optimă a teritoriului în raport cu lucrările de hidroameliorații”. Opera sa este constituită din 500 de proiecte (profesionale), 400 articole, comunicări ştiinţifice şi 60 cărţi, fapt ce exprimă o minte sclipitoare şi o capacitate de efort remarcabile; dar şi o implicare permanentă în reglarea problemelor cetăţii, în domeniile pe care le stăpâneşte ca un erudit. Între lucrările sale vaste se disting: “Sistematizarea şi organizarea teritoriului” (1960), “Dicţionar de economie agrară” (1969), “Organizarea teritoriului” (1973), “Revoluţia industrială în agricultură României” (1979), “Organizarea teritoriului în corelare cu lucrările de hidroameliorații” (1988), “Istoria ştiinţelor în România” (1994), “Două secole de Economie rurală şi agrară” (2004), “Economişti agronomi şi statisticieni, 388 pg. /2011”, “Organizarea teritoriului agricol-concepte-traditii-istorie, 610 pg. /2012”. Dr. Ion Bold este membru titular al ASAS, membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă; diplomat de onoare al “Biographic Institute ECOEUROPA (2009)”; distins cu “Meritul Agricol” Gh. Ionescu Siseşti al ASAS. A fost parlamentar român în anii 1993-2000. Activitatea sa bogată şi consistentă caracterizează o înaltă personalitate, implicată cu un puternic simţ patriotic în problemele ştiinţei şi ale cetăţii.

Valentin-Mihai Bohatereț
7 nov 1950 -

Doctorul **Valentin-Mihai Bohatereț** este unul dintre cercetătorii științifici specializați în economie agrară și dezvoltare rurală, format în perioada anilor 80 la Institutul de Economie Agrară al Academiei de Științe Agricole și Silvice "Gheorghe Ionescu-Șișești", sub coordonare unor cercetători ca Sergiu Hartia și Dumitru Dumitru. Este licențiat în economie, specializarea Economie agrară și Contabilitate, cu lucrarea de doctorat „Contribuţii privind determinarea rentei funciare în agricultură". S-a afirmat în cercetare în domeniul economie agrară în perioada 1980-1990 în cadrul Colectivului de Economie Agrară de la SCA Podu Iloaiei Iași și a obținut consacrarea în cadrul Academiei Române, Filial Iași, unde activează din anul 1990, coordonând Colectivul de Economie Rurală din Institutul de Cercetări Economice și Sociale „Gh. Zane". Este cercetător științific gradul I; recunoscut cercetător ştiinţific pe plan naţional în domeniul economie agrară şi dezvoltare rurală. Este un susţinător activ al relaţiei ştiinţifice în domeniul economie agrară și dezvoltare rurală cu mediul academic şi universitar din Republica Moldova.

Activitatea ştiinţifică s-a concretizat în peste 130 de studii şi lucrări de cercetare ştiinţifică realizate în cadrul planului tematic de cercetare şi în realizarea a 26 de proiecte de cercetare ştiinţifică cu finanţare extrabugetară. Este susţinătorul implementării şi dezvoltării Sistemului Naţional Antigrindină şi de Creştere a Precipitaţiilor în Moldova, efectuând studii de impact.

Diseminarea rezultatelor cercetării ştiinţifice s-a concretizat în publicarea a 27 volume ştiinţifice, a circa 120 de articole şi studii publicate în reviste de specialitate şi volume colective şi susţinerea a peste 150 de comunicări ştiinţifice la manifestări naţionale şi internaţionale.

Este coordonatorul Editurii „Terra Nostra", dintre principalele volume științifice menționăm: Renta funciară. Fundamente tehnice şi economice Autor: Valentin Mihai Bohatereţ, Editura „Terra Nostra", Iaşi, 1999, pag. 497 (unic autor); Asociaţiile de marketing în agricultură Autor: Valentin-Mihai Bohatereţ, coautor: Krisztina-Melinda Dobay, Edit. „Terra Nostra", Iaşi, 2001, pag. 187; Consolidarea proprietăţii funciare. Fundament al democraţiei autentice Autor: Valentin Mihai Bohatereţ, Edit. „Terra Nostra", Iaşi, 2004, (unic autor); Posibilităţi de dezvoltare a României prin fonduri şi programe de la Uniunea Europeană (2007-2013) Coordonator: Valentin Mihai Bohatereţ. Autori: Bohatereţ V.M., Dobay K.M., Matei D, Brumă I.S., Tanasă L, Gogu D. Edit. „Terra Nostra", Iaşi, 2007; Metode de conversie la producția ecologică, 2008; s.a.

Recunoașterea științifică s-a obținut prin Marele premiu „Coresi" la Salonul Internațional de carte SIG 2007, Chișinău, și premiul „Cartea anului" la Salonul național de carte românească, Iași, 2007, pentru Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române (DEXI), lucrare colectivă, unde a fost consultant științific pe domeniul științe economice. Este membru în consilii științifice, consilii editoriale și în numeroase societăți cu caracter științific sau professional, dintre care amintim: membru fondator al Societăţii de Ştiinţe Agricole „Haralamb Vasiliu", Iaşi (1990); membru al Societăţii de Istorie şi Retrologie Agrară din România (1990); membru fondator al Asociaţiei Naţionale a Consultanţilor în Agribusiness din România (1994); membru fondator al Ligii pentru promovarea ideilor cooperatiste, Bucureşti (2002); membru fondator şi preşedinte al Fundaţiei Academice pentru Progres Rural „Terra Nostra" Iaşi (1998); preşedintele secţiei de Economie agrară şi dezvoltare rurală de la Filiala Iaşi a ASAS (2009); preşedintele Societăţii de Istorie şi Retrologie Agrară din România (2013). Este preşedinte al Comisiei de Etică a Filialei Iaşi a Academiei Române, din noiembrie 2011. Ca recunoaștere a activității și a autorității sale științifice, a fost ales în anul 2012 membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvice "Gheorghe Ionescu-Șișești".

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XIII. SPECIALIŞTI DIN ÎNVĂŢĂMÂNTUL AGRICOL PREUNIVERSITAR 1925-1950

1. TEODOR MARIAN (n. 1928)
2. NICOLAE CERCHEZ (1930-2005)
3. AVRAM TUDOSIE (n. 1931)

În anul 1828 Gheorghe Asachi propunea „un gimnaziu de 4 ani, care să cuprindă şi învăţătura pământească şi politicească”, iar în anii următori s-au înfiinţat şcoli săteşti în Muntenia, unde se prevedea învăţătura pentru „lucrul pământului şi iconomia casnică”. Predarea unor discipline agronomice prin specialişti a început la Academia Mihăileană din Iaşi, în anul 1838. Apoi, la 10 iunie 1852 s-a deschis Institutul Naţional de Agricultură de la Pantelimon. Primul său director a fost agronomul Alecu Slătineanu, cu studii la Paris. În anul 1869, „institutul” a fost mutat la Bucureşti sub denumirea Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău, sub direcţia marelui agronom Petre S. Aurelian. La Cluj, sub imperiu, funcţiona „Academia de Agricultură”, înfiinţată în anul 1869. Primele cunoştinţe agronomice într-o instituţie de învăţământ superior din ţara noastră, au fost predate de marele agronom- savant Haralamb Vasiliu, la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii Iaşi, în anul 1907. Aici s-a înfiinţat, în anul 1912, „Secţiunea de Ştiinţe Agricole”. După ultimul Război Mondial s-au înfiinţat facultăţi de agronomie la Timişoara (1945) şi Craiova (1948).

Pentru învăţământul inferior şi secundar agricol, din anul 1867, au fost înfiinţate câteva şcoli practice de agricultură clasificate pe nivele: elementare, inferioare şi medii, la Galata (Iaşi, 1867), Balta Verde (Craiova, 1867), Bradu (Bacău, 1871), Pănceşti Dragomireşti (Bacău, 1885) şi Suceava (1897). În anul 1881, Petre S. Aurelian a introdus în şcolile săteşti şi „cunoştinţe de agricultură”. A urmat înfiinţarea unor şcoli regionale de agricultură (aproximativ de nivel mediu) la Strihareţ (Slatina, 1883), Roman (1885), Armăşeşti (1886). În anul 1925 România Mare avea: 2 şcoli medii, 37 şcoli inferioare, 14 şcoli elementare şi câteva şcoli particulare. Prin reforma din anul 1948 învăţământul a fost puternic sprijinit de stat. În anul 1990 ţara avea 145 grupuri şcolare agricole, unde existau toate specialităţile de pregătire. În cei 147 ani de învăţământ agricol (1853- 2000) au existat mari personalităţi, care s-au distins în acest domeniu. Şirul lor începe cu Alecu Slătineanu, Petre S. Aurelian, N.O. Popovici-Lupa, C. Sandu-Aldea, Marin Chiriţescu Arva, Mihail Şerban, Emest Grinţescu, Gh. Ionescu Şişeşti ş.a. După ultimul război mondial au adus o contribuţie deosebită la progresul şcolii agricole David Davidescu, Nicolae Beţivu şi Teodor Marian. Între şcolile agricole de mare valoare şi cu faimă, de-a lungul timpului amintim: Şcoala Agricolă Armăşeşti-Ilfov, unde a lucrat şi Max. Popovici; Şcoala Viticolă Huşi, care a avut cei mai mari directori (Gh. Gheoghiu, C. Hogaş, Gh. Bălţatu, Vs. Moleavin); Şcoala Agricolă Roman, condusă de agronomul Gh. Trofin; Şcoala Agricolă Ciacova-Timiş, unde a fost director şi marele agronom (zootehnist) Emil Negruţiu; Şcoala Agricolă Miroslava, condusă de Constantin Oescu (1921-1930) şi N. Cerchez (1970-1985); Şcoala Agricolă Salonta, sub direcţia agronomului loan Balog (1965-1985) şi a profesorului loan Nistor (1990-2007); Şcoala Agricolă Podu-Iloaiei (Iaşi) înfiinţată în anul 1964, sub direcţia agronomului Nicolae Cerchez (1964-1975), condusă apoi de prof. dr. ing. Viorel Peştean (1975-1976; 1991-2000). Peste 4000 de profesori agronomi şi-au dăruit talentul şi munca pentru educaţia tineretului necesar agriculturii.

Teodor Marian
9 dec 1928 – 2012 oct 10

Dr. ing. **Teodor Marian** este cel mai important specialist, care a condus destinele învăţământului agricol, profesional şi tehnic preuniversitar de pe funcţia de «director general» în Ministerul Agriculturii, timp de două decenii. S-a născut în satul Ciunga, judeţul Alba şi a absolvit Facultatea de Agronomie din Cluj, în anul 1952. În anul 1969 a obţinut titlul de „Doctor în agronomie" la Institutul Agronomic „N. Bălcescu" Bucureşti. A lucrat 14 ani în ziaristică, pentru domeniul agricol, în anul 1966 a fost angajat la „Direcţia generală a învăţământului şi propagandei tehnice agricole" din Ministerul Agriculturii, unde a avut funcţii de conducere, până la pensionare. După pensionare a fost solicitat „consilier" la Ministerul Agriculturii (2000), apoi la ASAS. A fost consilierul celebrului ministru al agriculturii dr. ing. Angelo Miculescu. Sub coordonarea sa au funcţionat 145 grupuri şcolare agricole şi de industrie alimentară, dotate cu ferme didactice şi conduse de agronomi competenţi, care au format tehnicieni ce au adus mari servicii agriculturii. Personalul mediu tehnic agricol din CAP şi IAS a avut o solidă pregătire profesională şcolară în timpul său. Ministerul Agriculturii avea o excelentă unitate de producere a materialului didactic. Articolele de specialitate publicate de dr. T. Marian în sprijinul învăţământului reflectă o înaltă contribuţie pentru progres în acest domeniu: „Pregătirea elevilor axată pe cerinţele practicii" (1970), „Ferma didactică factor de primă necesitate" (1969), „Liceul agricol, factor important în pregătirea cadrelor de tehnicieni" ş.a. Dr. ing. T. Marian a contribuit la elaborarea unor lucrări de specialitate pentru sectorul direct productiv. Între materialele publicate în această sferă, se remarcă: „Eficienţa economică a folosirii îngrăşămintelor chimice în agricultură" (1981), „Laboratorul agricol în sprijinul producţiei", 129 pag. (1969), „Dicţionar de economie agrară" 260 pag (1969), „Propaganda tehnică în agricultură", 341 pag. (1968), „Consultanţă şi extensie în agricultură", cu Gh. Sin 413 pag. (1999), „Secretele din spatele performanţei", 244 pag. (2004). Dr. Teodor Marian ne lasă două lucrări de excepţie închinate marilor coordonatori ai cercetării şi organizării agriculturii din perioada socialistă a ţării: „Angelo Miculescu o viaţă dăruită ogorului românesc", 366 pag. (2004), cu Al. Brad şi „Nicolae Giosan, personalitate marcantă a dezvoltării agriculturii româneşti" (2005), la Editura „Fundaţia Satul Românesc". A fost profesor asociat la Academia de Ştiinţe Economice Bucureşti. Dr. T. Marian este cel mai important agronom ca „om de condei" din ultimele decenii ale secolului XX şi îl alăturăm lui C. Sandu- Aldea, V. Timişan, Ion Marin Sadoveanu, Dumitru Teaci ş.a. Între creaţiile sale literare amintim: „Grăbit prin America" (1979), „Vieţi neparalele" (1983) , „Glasul pământului" (1979), „Sângele şi apa" (1987), „Prânzul cel mare" (1974), „Dincolo de marele zid", „întoarcerea la dragostea dintâi", „Pământ şi pământeni", „Cărări neuitate". Aceste cărţi reprezintă romane şi jurnale de călătorie. Dr. T. Marian a fost decorat cu ordine şi medalii ale RPR şi RSR: Ordinul Muncii, cl. a III-a; Ordinul „Meritul Agricol", „Medalia Muncii". Este membru de Onoare al ASAS; membru de onoare al ASAS. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Nicolae Cerchez
11 ian 1930 - 2005 apr 7

Unul dintre reprezentanţii de elită ai învăţământului agricol preuniversitar a fost prof, dr. ing. **Nicolae Cerchez,** născut în satul Deleni, judeţul Vaslui. A absolvit Facultatea de Agronomie din Iaşi, în anul 1954, şi a fost angajat ca asistent şi şef de lucrări la Catedra de Ameliorare a Plantelor din Institutul Agronomic Iaşi, până în anul 1962. A susţinut teza de doctorat în anul 1968, sub îndrumarea prof. N. Giosan. Din anul 1963 a trecut ca profesor în învăţământul agricol preuniversitar, fiind ctitorul Şcolii Tehnice Agricole Podu-Iloaiei (1963-1975), unde a construit o instituţie modernă „pe teren gol". A continuat această activitate la Grupul Şcolar Agricol Miroslava între anii 1975-1996, ca profesor şi director. A fost unul dintre marii directori din învăţământul agricol preuniversitar. Profesorul N. Cerchez este un metodist agronom de elită, poate cel mai important din secolul XX, cu preocupări de perfecţionare a activităţii didactice, încă din tinereţe. Între lucrările sale de referinţă se detaşează: „Probleme metodice ale instruirii în învăţământul profesional agroindustrial" (1982), „Aspecte metodice ale interdisciplinarităţii învăţământului agroindustrial" (1985), „Pregătirea practică a elevilor din liceele agricole" (1988), „Forme de perfecţionare psihopedagogică în învăţământul liceal agroindustrial" (1980), „Un model generalizat structural pentru învăţământul agricol de 12 ani în RS România" (1974). Profesorul N. Cerchez a avut ideea înscrierii capacităţilor (competenţelor) profesionale ale absolvenţilor şcolilor agricole direct pe certificatele de absolvire, încă din anul 1975. Între contribuţiile sale în cercetarea agronomică se detaşează: „Contribuţii cu privire la producerea seminţei hibride la tomate" (1962), „Dependenţa eredităţii descendenţei hibride la tomate în funcţie de vârstă" (1963), „Variaţia conţinutului de substanţă uscată şi a cantităţii acesteia, acumulată în timpul zilei la câteva forme de porumb determinate genetic" (1960). Între anii 1996-2002 a fost profesor asociat la Universitatea Agronomică Iaşi pentru cursul de „Metodică didactică" şi director al „Compartimentului de învăţământ pentru pregătire la distanţă", pregătind studenţii agronomi pentru activitatea de profesor. Prof. N. Cerchez a adus o contribuţie originală la dezvoltarea metodicii didactice şi activităţii manageriale prin lucrări de sinteză absolut originale. Între acestea se remarcă: „Metodica predării disciplinelor agronomice în liceul agricol", 280 pag. (1983), „Introducere în pedagogia agricolă", 200 pag. (1982), „Management şcolar", „Metodica predării disciplinelor agronomice" manual pentru IDD, 80 pag. (2000-2001), „Proiectarea didactică în specialitate", 42 pag., manual de lucru pentru IDD, specialitatea agronom, „Management şcolar", curs universitar, 168 pag. (1998), „Didactica specialităţilor agricole", 283 pag. (2005). Pentru activitatea sa a fost distins cu medalii, diplome şi titluri: Profesor evidenţiat cu insignă; Diploma de profesor fruntaş; Medalia 25 ani de la Proclamarea Republicii.

Avram Tudosie
14 mar 1931 -

Profesorul viticultor dr. **Avram Tudosie** este un reprezentant special al învăţământului mediu agricol preuniversitar şi în cercetarea viticolă prin lucrări de istoriografie, retrologie şi literaturizarea viticulturii şi oenologiei, care au îmbogăţit semnificativ bibliografia domeniului. La acestea se adaugă o pertinentă activitate de cercetare în viticultură, oenologie şi didactică. S- a născut la Cermegeşti-Lădeşti, judeţul Vâlcea şi a absolvit Facultatea de Horticultură din IANB Bucureşti, în anul 1955. A lucrat în cercetare la Staţiunea de Cercetări Viticole Odobeşti până în anul 1964. În acel an a obţinut post de profesor la Şcoala Tehnică Viticolă, Huşi, iar în 1971 a susţinut teza de doctorat la profesorul T. Martin, în Institutul Agronomic Bucureşti. La şcoala din Huşi a organizat „Laboratorul de viticultură", Muzeul Viticulturii şi a dezvoltat fără precedent vinoteca şcolii, care a fost înfiinţată în anul 1909 de către agronomul director Gh. Gheorghiu. Aceasta rămâne o operă, un model în acest domeniu pentru şcolile agricole. Mai mult, dr. A. Tudosie a avut îndelungi preocupări de studiu şi promovare a soiurilor de viţă şi a vinurilor locale. Acestea sunt Busuioaca de Bohotin-Huşi şi Zghihara de Huşi. În acelaşi timp a efectuat importante cercetări de tehnologie viticolă şi vinicolă, între care amintim: „Metode noi de viticultură pe nisipuri" (1963), ca pionierat în Moldova; „Podgorii şi vinuri din judeţul Vaslui" (1969); „Studiul comparativ al soiurilor pentru obţinerea vinurilor aromate-colorate în Podgoria Huşilor" (1974); „Cultura viţei de vie şi producerea vinurilor în gospodărie" (1961) ş.a. Prof. A. Tudosie are contribuţii tehnice originale în vinificaţie: Instalaţie de producere a vinului spumant, roz-aromat din soiul Busuioacă de Bohotin şi alb-neutral din Zghihară de Huşi; Dispozitiv de asigurare şi blocare a explodăm dopurilor la sticlele îmbuteliate cu vin pentru păstrare în vinotecă, 1971; Procedeu de perfecţionare şi optimizare a tehnologiei şi reţelei de producere a vinului licoros-aromat şi roz- colorat din Busuioacă de Bohotin (cu acad. V.D. Cotea). Profesorul A. Tudosie a dovedit o mare pasiune pentru scris, fiind lider recunoscut în publicistică între specialiştii agronomi. El a dat publicităţii peste 300 de articole, recenzii, lucrări cu rezultate de cercetare; peste 10 cărţi (singur sau în colaborare). Este un mare maestru al metaforei şi frazelor de frumoasă delectare intelectuală. Între lucrările mai importante elaborate de dr. A. Tudosie în acest domeniu, amintim: „Busuioaca de Bohotin de la origini până în prezent", „Via şi vinul", „Podgoriile româneşti în literatură", „Busuioaca de Bohotin Huşi în metafore", „Poeziile viei şi vinului" (manuscris), „Vinurile şi ştiinţa în imnuri bahice", „Vinurile şi înţelepciunea omenirii" ş.a. A fost distins cu Ordinul „Meritul agricol", Ordinul „Meritul ştiinţific, cls. a IlI-a", Diploma de „Degustător autorizat al României", Diploma de Excelenţă a SRH, „Diploma de Onoare" pentru vinoteca personală ş.a.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XIV. SPECIALIŞTI - APLICAREA ŞTIINŢEI ÎN AGRICULTURĂ

1. BUCUR ŞCHIOPU (1911 -1991)
2. ANGELO MICULESCU (1929 -1990)
3. GRIGORE MOCANU (n. 1929)
4. FLORENTIN D. CÂRPANU (n. 1934)
5. GHEORGHE ANTOCHI (n. 1942)
6. ION PUŞCĂ (n. 1941)
7. DIMITRIE MUSCĂ (n. 1950)
8. TRAIAN SĂLĂJEANU (n. 1952)
9. VASILE LUNGU (n. 1959)

La noi românii, se poate accepta un început de aplicare a ştiinţei în producţie, din secolul al XIX- lea, când Ion Ionescu de la Brad, venit de la studiile agronomice făcute în Franţa, a fost numit „văcar” de către Domnitorul Mihail Sturdza la Ferma domnească de la Cioara (Fântânele, jud. Iaşi), pentru creşterea vitelor.

Progresul agriculturii pe baze ştiinţifice s-a fondat apoi prin înfiinţarea Ministrului Comerţului, Agriculturii şi Lucrărilor Publice (1860). Primul agronom care a condus acest minister a fost Petre S. Aurelian (1877). Între anii 1886-1918 Direcţia de Agricultură a fost condusă magistral de agronomul George Nicoleanu, care a dus lupta cu Filoxera, a organizat pepiniere viticole, a introdus altoirea viţei autohtone pe portaltoi americani, a dat îndrumări tehnice de plantare şi exploatare pe baze ştiinţifice a plantaţiilor de viţă de vie. El a contribuit imens la introducerea noilor plante de cultură, a noilor rase de animale; la organizarea şcolilor de ucenici; a înfiinţat Catedra de Viticultură de la Şcoala Centrală Agricolă Herăstrău (1906). Totuşi progresul a stagnat. La originea acestui fenomen a fost boierimea, care se limita la o practică meşteşugărească; nu angaja agronomi pentru exploatarea moşiilor şi s-a limitat la aplicarea „Legii învoielilor agricole”, în urma căreia profitul era neînsemnat. În majoritatea moşiilor conducerea era atribuită vechililor, care erau persoane fără pregătire agricolă (foşti militari „deblocaţi”, învăţători rataţi, foşti mici funcţionari de „plasă” şi chiar ţărani cu anume ştiinţă de scris şi socotit). Un număr absolut neînsemnat dintre fiii de boieri au studiat şi practicat agricultura. Drept rezultat, în anul 1945, în România erau circa 4000 de tractoare de mică forţă mecanică, iar alte utilaje erau pur şi simplu exemplare rătăcite prin moşii.

Un exemplu de agricultură înapoiată îl ilustrează statistica producţiilor medii/ha la principalele culturi agricole în anul 1927. România Mare de atunci avea 11.573.948 ha teren arabil însămânţat şi producea: 2,6 mil. to. grâu (850 kg/ha); 3,5 mil. to. porumb (840 kg/ha); fasole (850 kg/ha); cartof (9560 kg/ha); sfeclă de zahăr (5600 kg/ha); floarea-soarelui (1180 kg/ha). Miniştrii agriculturii proveniţi dintre specialişti agronomi în perioada interbelică au fost: Gh. Cipăianu (1924-1928; 1934); Gheorghe Ionescu-Şişeşti şi Nicolae Comăţeanu.

Interesul pentru aşezarea specialiştilor în conducerea agriculturii şi exploataţiilor a apărut după înfiinţarea fermelor de stat, în anul 1948, şi după finalizarea cooperativizării, în anul 1962. În mai puţin de 30 de ani, producţia globală agricolă a crescut în România de peste 4 ori, comparativ cu anul 1938, considerat cel mai bogat înainte de ultimul război.

Între marii specialişti din agricultură s-au distins: profesorul Bucur Şchiopu şi dr. ing. agronom Angelo Miculescu, care ocupă un loc istoric în domeniu. În aceeaşi perioadă însă, peste 1000 de iluştri agronomi, zootehnişti, horticultori, specialişti, au avut contribuţii mari la organizarea şi dezvoltarea exploataţiilor agricole, prin aplicarea ştiinţei, şi la obţinerea unor producţii fără precedent în România, între aceştia vom aminti câţiva dintre cei mai reprezentativi: Triţă Făniţă, Ion Vlad, Florentin Cârpanu, Gheorghe Neamţu, Petru Plăcintă, Hariton Şerban, Traian Corduban, Mihai Bucşă, Gheorghe Oancea, I. Nicuţă, T. Cocârţă ş.a.

Bucur Şchiopu
20 mai 1911 - 1991 iul 27

Profesorul **Bucur Şchiopu** a fost primul organizator de elită al marilor exploataţii agricole de stat (GAS). S-a născut la Ungra, judeţul Braşov şi a absolvit Facultăţile de Economie şi Filosofie la Universitatea din Cluj, în anul 1935, unde a fost reţinut cadru didactic, până în anul 1940, când instituţia s-a refugiat la Sibiu, după Dictatul de la Viena. Apoi, ca mulţi ardeleni a plecat la Bucureşti, unde a fost angajat la Institutul Naţional de Statistică cu implicare în problemele agriculturii. Prin funcţiile înalte avute în Ministerul Comerţului şi Alimentaţiei a fost în relaţii apropiate cu marile personalităţi din conducerea statului. Astfel a fost numit reprezentant al Comisiei Economice în Delegaţia României la „Congresul de Pace de la Paris”(1946). Din anul 1949 a condus „Centrala Fermelor Alimentare” din Ministerul Comerţului şi Alimentaţiei, unde a organizat grila pentru conducerea superioară şi cea de execuţie. Aici a construit ferme noi de porci şi vaci prin care aproviziona pieţele din capitală şi marile centre populate. Între 1950-1955 a fost profesor universitar la Institutul de Ştiinţe Economice Bucureşti. Din anul 1956 a fost investit ministru de stat la „Departamentul Gospodăriilor Agricole de Stat”. Aici a exercitat acţiuni energice de organizare şi punere în funcţie: comasarea suprafeţelor de teren; creşterea suprafeţelor agricole din Lunca Dunării, dezvoltarea mecanizării în GAS; calificarea şi cointeresarea specialiştilor. În GAS lucrau 11.436 specialişti şi 12.712 mecanici tractorişti; au fost deschise magazine alimentare „Gostat” de mare succes. În 1965 GAS deţinea 14% (2,077 mil.ha) din suprafaţa arabilă şi producea: 40% din producţia de cereale, 49% din producţia de came şi 53% din producţia de lapte. A introdus ferm principiul investirii pentru profit; a impus planurile anuale de producţie în GAS. Între 1965-1970 a fost ministrul Industriei Alimentare, apoi ambasador al României în Canada, până în anul 1975, la pensionare. S-a implicat în procurarea centralei atomo-electrice de la Cernavodă şi introducerea porumbului hibrid în ţară, prin acad. N. Giosan, la ICCP Fundulea. Profesorul Bucur Şchiopu a elaborat câteva lucrări de sinteză importante: „Elemente Agroindustriale în agricultura RSR” (1966), „Reducerea preţului de cost în GAS” (1966), „Gospodăriile Agricole de Stat” (1966), „Creşterea porcului Landrace în RPR” (1964). Profesorul Bucur Şchiopu a fost un intelectual foarte cultivat, mare patriot şi militant social, un gânditor rafinat. Scrierile sale din studenţie şi anii ulteriori se confirmă prin materiale publicate sub titlurile: „Gândirea filosofică şi viaţa socială” (1935), „Expansiunea fascismului” (1937), „Intelectualii şi spiritul” (1937), „Criza unei culturi”, „Individualism şi elite”, „Creditul şi economia dirijată”. Prof. Bucur Şchiopu a fost distins cu medalii de stat; a avut calitatea de membru titular al ASAS; a primit Premiul Academiei Române. El a fost omul unei generaţii de luptă şi sacrificii (Al. Brad). A adus mari servicii dezvoltării agriculturii ţării.

Angelo Miculescu
4 dec 1929 - 1999 feb 9

Dr. **Angelo Miculescu** s-a născut la Constanţa în familia unui scafandru. El a fost cel mai eficient ministru al Agriculturii din România. A obţinut diploma de inginer la Facultatea de Agronomie Bucureşti, în anul 1952. După 6 ani de activitate la LAS „Axente Sever", în zona Sibiu, ajunge inginer şefia GAS Andraşeşti, apoi director la GAS Perieţi (1960). În anul 1960 este numit vicepreşedinte al Regiunii Bucureşti, pentru agricultură (la 31 ani). De aici, în anul 1963 primeşte înalta funcţie de vicepreşedinte al Comitetului de Stat al Planificării. A urmat o specializare în agricultură în SUA (1964-1965), la Universitatea Statelor Ilinois, California şi Kansas. Competenţa şi personalitatea puternică a dr.-lui A. Miculescu, l-au recomandat ca secretar de stat în fruntea „Departamentului Agriculturii de Stat (GAS)", după plecarea profesorului Bucur Şchiopu. În anul 1972 a susţinut teza de doctorat. El a reformat vechiul GAS în noul IAS, în numai câţiva ani. Întreprinderile agricole au fost restructurate pe ferme de producţie specializate, vegetale, pomicole, viticole, legumicole, zootehnice ş.a. A organizat sectorul nou de aprovizionare şi desfacere, sectorul de servicii, sectorul mecanic, sectorul de hidroalimerații; toate acestea având un manager responsabil prin şeful de fermă sau de sector. A instituit perfecţionarea continuă a personalului de specialitate. A fost autorul ideii de concentrare şi specializare a producţiei agricole. În anul 1969, sectorul IAS producea: 1.89 mii. t grâu, 1.667 mii. t porumb, 600.000 bovine, 1.98 mii. porci, 307 mii t came. În perioada 1970-1981 afost Ministru al Agriculturii. A condus, pe bază de "programe naţionale" pentru: irigaţii, culturi de câmp, specii de animale de fermă, păsări, producerea ouălor, creşterea iepurilor şi animalelor de blană ş.a. Suprafaţa irigată efectiv a ajuns la 3,1 mii. ha. S-au înfiinţat marile combinate zootehnice COMTIM, ISCIP Tomeşti, ISCIP Ulmeni, serele Işalniţa, Dumbrăveni, Arad, marile combinate viticole Focşani, Cotnari, Murfatlar, Jidvei ş.a. In anul 1982 România producea 3520 kg/ha grâu, 4740 kg/ha pommb. În anul 1981 se creşteau 11.542 mii. porci, 3.20 mii. vaci. Se produceau 2,324 mii. t came, 555 mii. hl lapte; 7.086 mild. ouă. In 1981-82 a condus ASAS. Între lucrările sale de sinteză care au stat la baza progresului agriculturii de stat se înscriu: „Concentrarea şi specializarea producţiei agricole" (1974), „Aspecte din experienţa fermierilor din SUA în cultura plantelor de câmp" (1964), „Contribuţii la teoria şi practica concentrării şi specializării producţiei agricole"-teză (1972), „Probleme ale planificării în cooperativele agricole de producţie" (1960). În perioada 1982-1989 a fost ambasador al României în Republica Populară Chineză. Aici România a construit un mare combinat pentru creşterea porcilor, unul pentru păsări, sere de legume şi plantaţii de viţă de vie, o fabrică de mobilă, o fabrică de in şi cânepă, dotate cu echipamente româneşti. În oraşul Linan, capitala provinciei Shandong s-a construit o linie pentru montarea camioanelor „ROMAN", s-au exportat 10.000 automobile ş.a. A fost distins cu ordine şi medalii de stat.

Grigore Mocanu
7 dec 1929 -

Grigore Mocanu s-a născut la 7 decembrie 1929 în orașul Târgu Ocna, județul Bacău, într-o familie cu 7 copii. Tatăl era ceferist-țăran. A învațat clasele liceale între anii 1941-1949 în liceul teoretic Oituz, din urbea natală, iar apoi a parcurs studiile agronomice la Institutul Agronomic "Ion Ionescu de la Brad", Iași, absolvind în anul 1954. Format în condiții grele de viață, înzestrat cu un fizic viguros și o minte luminată, a pornit în profesie cu hotărare și voință de a munci cu toată priceperea, privind spre viitor. De la începutul activitații sale agronomice a fost investit cu funcții de conducere de mare raspundere: inginer sef la SMT Romanu-Brăila, unde coordona lucrările mecanice pe suprafața de 23.000 ha, ce aparțineau gospodăriilor colective (1955-1962); apoi a fost director la GAS Romanu și GAS Petroiu, aflate între cele mai mari și mai importante unitați agricole de stat din țara (1962-1967). În toate situațiile, inginerul Grigore Mocanu s-a distins printr-o muncă prestată cu devoțiune și rezultate remarcabile. În luna mai 1967 s-a inființat IAS Insula Mare a Brăilei, o unitate agricola gigantică, unde Grigore Mocanu a fost numit director, în baza rezultatelor sale profesionale recunoscute, primind spre exploatare 64.000 ha, din care numai 25.300 era teren arabil, restul era stufăriș, pădurere de salcie și balți, care trebuiau preluate în cultură. Ei bine! În anul 1970 se măsurau 53.750 ha teren arabil, ajungând în final la 62.000 ha (1989). Prin contribuția sa și a șefilor de ferme, producția creștea anual cu 25-30%, an dupa an. În perioada sa de activitate se irigau 180.000 ha teren în jud. Brăila și 90.000 ha în jud. Galați. Între anii 1971-1990 a trecut prin variate funcții de conducere de nivel superior, cu înalta răspundere, cum ar fi cea de "inspector general" în CSP. Din anul 1990 s-a intors la "Insula Mare a Brăilei" pe funcția de "Consilier tehnic", conducând "Compartimentul de concepție", până în prezent (2017). Aici a contribuit la testarea și introducerea noilor tehnologii, care au ridicat "SC TCE 3 Brazi", după anul 2000 și SC AGRICOST S.A. (2015), aflată în topul marilor societați agricole din lume, împreună cu regretatul ing. Culiță Tărâță, dr. Lucian Buzdugan și ing. Constantin Duluțe, actualul administrator general. Începând din anul 1967 Grigore Mocanu a organizat în "Insula" cercetari adecvate condițiilor specifice zonei. A studiat temeinic soiurile de grâu și hibrizii de planete: a cercetat, regimul apei din sol în perioadele de secetă și în cele cu exces de ploi, proiectând irigarea și desecarea, posibile pe aceeași suprafață, după nevoie. A introdus principiul testării prealabile a produselor și metodelor noi, preluate în "Insulă", pe loturi demo-micro, urmărind nivelul producției, productivității, indicilor de calitate și în final, eficiența economică-profitul. Ing. Grigore Mocanu a propus introducerea verificării solului, alături de directorul General L. Buzdugan, a organizat tehnologii favorabile activitații bacteriene din sol, prin evitarea tasării, realizând semănatul fără lucrări prealabile, iar întreținerea prin "minimum tillyge", fiind și artizanul asolamentelor. Prin introducerea numeroaselor metode noi în cultura plantelor, inginerul Gr. Mocanu rămâne azi (2017) un spirit de progres continuu în societatea SC Agricost SA din Insula Mare a Brăilei. El este un exemplu luminos unic de longevitate agronomică activă de 67 ani, cu o eficiență greu de egalat. Asemenea personalitate merită înalt respect și recunoștință din partea cetățenilor patriei sale.

Florentin D. Cârpanu
29 ian 1934 -

Inginerul **Florentin Cârpanu** este unul dintre cei mai mari specialişti în creşterea porcului din România, în secolul XX. A construit, dezvoltat şi condus magistral fabulosul combinat COMTIM, Timişoara, în perioada 1966-1994, care a fost un unicat mondial. Florentin Cârpanu s-a născut la 29 ianuarie 1934 în oraşul Caransebeş, judeţul Caraş-Severin, într-o familie de gospodari prosperi care aveau 20 ha teren agricol, o prăvălie şi făceau comerţ en-gross cu cereale. A absolvit Facultatea de Zootehnie la Institutul Agronomic Timişoara, în anul 1958, şi a fost repartizat ca inginer zootehnist în GAS Peciul Nou. Aici a devenit director (1963). Rezultatele sale din această perioada l-au făcut remarcat. Astfel, în anul 1966 a fost investit ca director pentru înfiinţarea celui mai mare combinat de creşterea porcilor (probabil din lume) amplasat în localitatea Beregsău, la 20 km de Timişoara. In final, acest colos era alcătuit din 26 societăţi în 4 mari complexe de creştere a porcilor, la Beregsău, Birda, Pădureni şi Gătaia; 3 complexe de taurine cu un efectiv de 40.000 capete, unde se consumau 800.000 tone furaj anual, care erau pregătite în şase fabrici de nutreţuri concentrate cu produse primite de la morile performante din Gearmata. La acestea se adăugau societăţile de construcţii zootehnice şi transporturi, reţeaua comercială pentru piaţa externă cu URSS, Iugoslavia, Germania, armata americană din Europa şi câteva ţări din alte zone. În perioada sa fastă Holding-1 COMTIM creştea anual 1,5 mii. porci, revenind cca. 10 kg came pe cap de locuitor (cca. 25% din consumul anual) şi asigura 15.000 locuri de muncă. Se ofereau zilnic peste 100 sorturi de carne şi de produse. După Revoluţia din anul 1989, COMTIM a fost falimentat prin strategia aplicată întregii economii româneşti, iar ing. Florentin Cârpanu s-a pensionat la vârsta de 60 ani (1994). S-a întors la proprietatea moştenită de la părinţii săi în Caransebeş, unde a înfiinţat holding-ul privat „AGROBANAT”. La „Dealul Crucii” a constmit combinatul avicol „AVIA- AGROBANAT” cu o capacitate de 150.000 puicuţe pentru înlocuire matcă, 300.000 pui pentru carne, 230.000găini ouătoare şi crescătoria de porci, iar la Bocşa (Reşiţa), încă 10 hale cu o capacitate de 20.000 pui fiecare. La acestea se mai adaugă Staţia de sortare/ambalare/livrare pentru ouă, care este automatizată; o moară de cereale (1.200 tone pe lună), depozite de 15.000 tone; fabrica de nutreţuri combinate (15 tone pe oră) ş.a. Noul Holding „AGROBANAT” livrează zilnic 40.000 pâini, came de pasăre, came de porc, ouă şi produse de patiserie.

Această operă excepţională s-a creat pe baza unor împrumuturi masive de bani, obţinute uşor, fiind garantate de marea competenţă profesională şi morală care este inginerul Florentin Cârpanu. Astăzi, Holding-ul AGROBANAT funcţionează pe profit, fără datorii. Meritele sale excepţionale au fost recunoscute prin diplome şi ordine de stat; de patru ori „Erou al Muncii Socialiste”; decorat cu „Ordinul Muncii”; distins cu „Ordinul Naţional Pentru Merit”. După Revoluţia din 1989 a fost instalat ca primul prefect al judeţului Timiş.

Gheorghe Antochi
21 nov 1942 -

„Agricola Internaţional Bacău” este una dintre societăţile comerciale de elită din Agricultura României în ultimele 3 decenii (2006). Evoluţia ei pozitivă după anul 1990 se datorează inginerului Petru Plăcintă şi îndeosebi inginerului dr. **Gheorghe Antochi,** actualul manager. Gheorghe Antochi s-a născut în satul Vatra (Hudeşti), judeţul Botoşani. Este absolvent al Facultăţii de Agronomie Iaşi, din anul 1966. A început activitatea la GAS Letea (1966-1967), apoi a trecut în componenţa IAS Bacău (1967-1978). A studiat apoi la Institutul Central de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor din Economie şi Administraţie de Stat (1972-1974). A ocupat funcţia de director al IAS Bacău. După anul 1990 a devenit unul dintre fruntaşii Partidului Democrat Agrar, iar în perioada 1991-1994 a deţinut demnitatea de secretar de stat la Ministerul Agriculturii. Din anul 1994 a fost solicitat ca director al Reprezentanţei Agricola Internaţional SA Bacău, la Bucureşti, iar în anul 1997 devine director general al societăţii. Este „Doctor în agronomie” al Universităţii Agronomice Bucureşti. Concepţia sa în reorganizarea unităţii s-a orientat pe măsuri tehnice complexe şi privatizare adecvate perioadei de tranziţie la economia de piaţă capitalistă. A procedat iniţial la achiziţionarea resurselor furajere, producerea furajelor concentrate prin activitate proprie, folosirea celor mai eficiente premixuri, prelucrarea cărnii cu instalaţii proprii, comercializarea produselor din came, a ouălor şi prafului de ouă în magazine proprii şi la export. Pentru retehnologizarea procesului de lucm s-au investit iniţial 6 mii. dolari. Abatorul de păsări s-a modernizat cu o cheltuială de 10 mii. dolari. La propunerea managerului s-a aprobat soluţia de dezvoltare prin absorbţie de capital, prin fuzionare cu societăţile «Combbac SA» şi «Carbac SA», realizând o majorare spectaculoasă a capitalului societăţii de la 30.387 miliarde lei la 404.222 miliarde lei (1.04 miliarde Euro). În anul 2002 s-a realizat privatizarea integrală a societăţii. Azi aproape 40 % din producţie se comercializează în magazine proprii, iar un mare procent, la export. În anul 2003 societatea producea peste 40001 came şi peste 100 milioane ouă. Oferă locuri pentru mai mult de 2000 persoane în producţie (200 specialişti) si încă 10.000 locuri în avalul activităţilor. În toate aceste activităţi funcţionează managementul, el conduce în topul acestui tip de unităţi, asigurat de dr. ing. Gheorghe Antochi. Activitatea sa a fost foarte elogios apreciată de investitorii germani. La una din etapele de privatizare-dezvoltare, directorul concernului „Moksel A.G.” dr. Uwe Tillmann spunea: „Dorim să mulţumim tuturor acestor oameni extraordinari care îşi aduc contribuţia la succesele „Agricola Internaţional”. Domnule dr. Gh. Antochi şi dvs. domnule Horoi, împreună cu valoroşii dvs. colaboratori faceţi într-adevăr o treabă bună. Pentru aceasta vă mulţumim din suflet.” Dr. Gh. Antochi a fost decorat cu ordine şi medalii de stat.

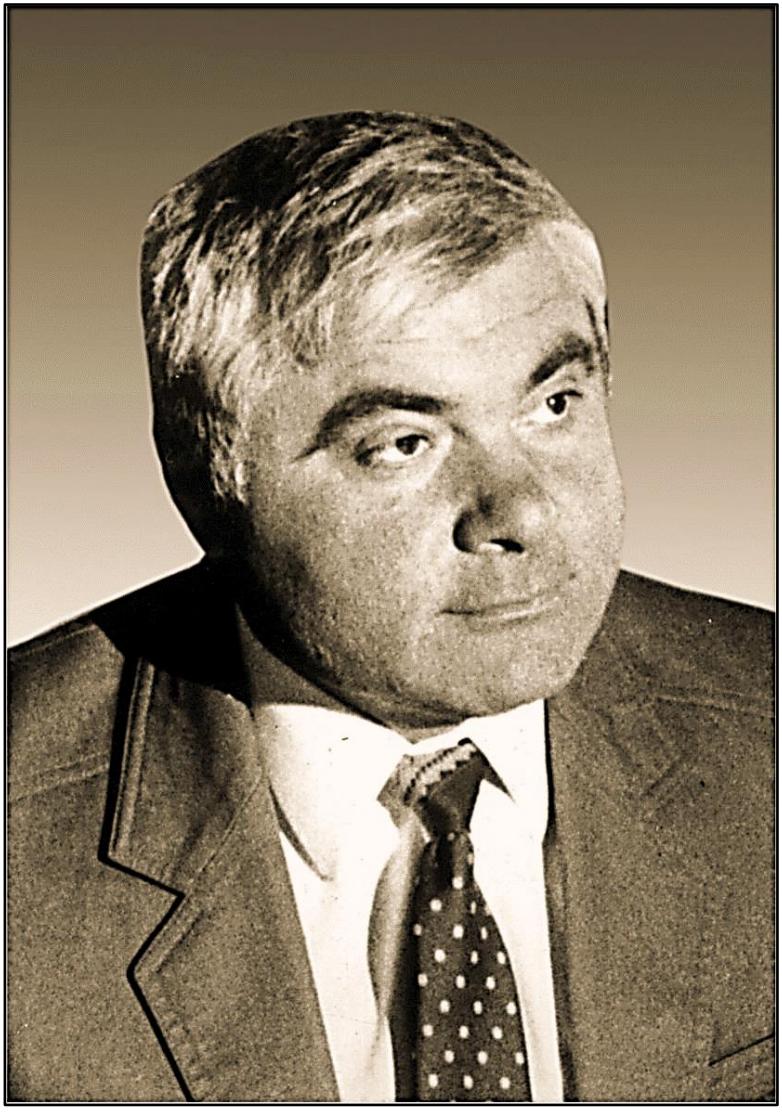

Ion Puşcă
18 dec 1941 -

Dr. ing. **Ion Puşcă** ocupă un loc de onoare în grupul de elită al specialiştilor în vinificaţie, care au asigurat un progres practic de excepţie al acestui domeniu în ultimele trei decenii ale secolului XX. S-a născut în localitatea Satu-Nou, aproape de oraşul Panciu, judeţul Vrancea. Este absolvent al Facultăţii de Horticultura Iaşi, anul 1966, şi al Facultăţii de Comerţ, Bucureşti, în 1975, parcurgând şi studii postuniversitare în aceste specialităţi. A susţinut doctoratul cu teza „Studiul tehnologiei de obţinere a vinurilor spumante în Podgoria Panciu" (1977), sub îndrumarea renumitului profesor Ştefan Teodorescu, fiind prima lucrare susţinută în domeniul vinurilor spumante. După absolvirea Facultăţii de Horticultura a ocupat funcţii de şef al Complexului de Vinificaţie la IAS Panciu (azi S.C. „VERITAS PANCIU"), până în anul 1988. Între anii 1988-1991 a fost director general al „Vinexport Focşani"; apoi oenolog expert în Ministerul Agriculturii (1991-1992); expert la Direcţia de Cooperare Economică Internaţională din acel minister şi director al Departamentului de Cooperare şi Relaţii Internaţionale în Federaţia Patronatelor Agricole din România (1993-2003). În prezent este Preşedinte-Director General al S.C. Domeniile viticole Dr. Puşcă" SRL Peştera, podgoria Murfatlar şi la „Casa Vinului-Dr. Puşcă" SRL Bucureşti. Podgoria Panciu avea 2000 ha vie pentru care asigura vinificaţia producţiei de struguri. În anul 1970 obţine Certificat de inovaţie pentru prepararea vinurilor spumante; a construit un complex pentru producerea acestora, unde se îmbuteliau 3,5 milioane sticle (1987). A folosit, ca primat în ţară, soiul românesc Băbească Neagră în procesul de şampanizare, în grupul vinurilor spumante rose. În anul 1975 a condus construirea noului complex de vinificaţie Panciu, cu o capacitate de 10 milioane butelii, urmat de un centru specializat în prepararea vinurilor rose şi roşii (1983). Dr. Ion Puşcă a avut o activitate publicistică remarcabilă, avansând idei privind starea şi progresul vinificaţiei, în reviste de specialitate, congrese, conferinţe etc. Între acestea se disting: „Introducerea tehnologiei pentru vinurile spumante în Podgoria Panciu" (1973), „Vinul şi organismul uman" (1980), „Viticultura, argumentai continuităţii poporului român în spaţiul carpato- danubiano-pontic" (1988), „Băbeasca Neagră, un soi de legendă" (2006), „Fetească regală" (2007) ş.a. Dr. Ion Puşcă este autorul a şapte lucrări de sinteză absolut remarcabile în domeniul vinificaţiei şi viticulturii, ca personalitate a domeniului practic. El etalează un condei de frumos talent, o aleasă instruire şi un spirit patriotic admirabil. Între elaborările sale de valoare se află: „îndrumarul tehnicianului de vinificaţie" (1974), „Tehnologia vinurilor spumante" (1985), „Panciu, file de cronică" (1982), „Vechi soiuri româneşti de viţă de vie" (2006) ş.a. Între anii 1987-1990 a fost membru al Comitetului executiv al OIW şi expert internaţional al OIW. A reprezentat ţara la primul Congres European al Oenologilor Strassbourg, Franţa (1992). Este posesor al mai multor ordine şi distincţii, între care două „Prix de l'OIV" (1987, 2007). Dr. Ion Puşcă va rămâne în conştiinţa vremurilor ca o personalitate ilustră în domeniul practic al vinificaţiei vinurilor spumante rose şi roşii, un manager de o aleasă valoare.

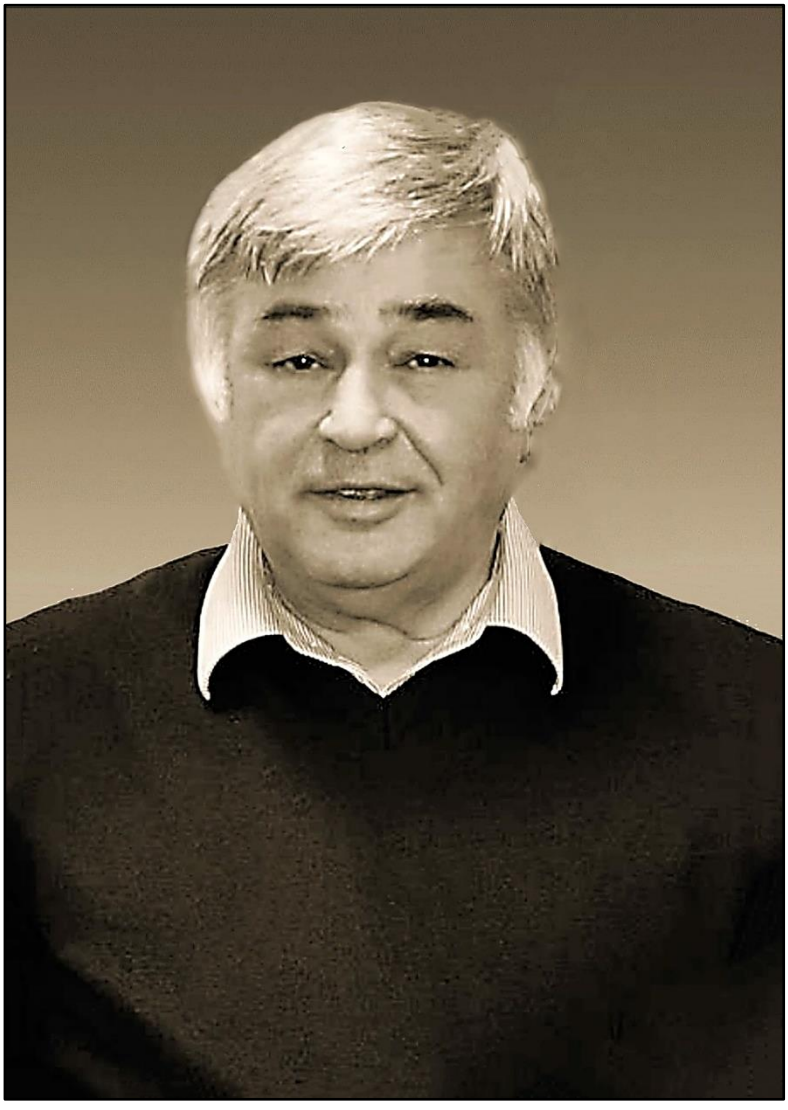

Dimitrie Muscă
30 aug 1950 -

Vechea dilemă privind importanţa „personalităţilor” în progresul social, în contrast cu pretenţia unora de a da „maselor” acest loc, a fost clar lămurită la fostul CAP Curtici, judeţul Arad, în 1989, când tânărul inginer **Dimitrie Muscă**, un specialist competent şi cu mare curaj, fundamentat psihologic, a fost urmat de „mase”. Aici „personalitatea” a determinat progresul societăţii acestei localităţi situată într-o zonă naturală dăruită de divinitate pentru agricultură. Dimitrie Muscă s-a născut în comună Olari, judeţul Arad, la 30 august 1950. A absolvit Liceul Agricol „Salonta”, condus atunci de tânărul inginer Ioan Balog, care a organizat acolo o şcoală „model”. În anul 1975 a obţinut diplomă de „inginer agronom” la Institutul Agronomic Timişoara, întorcându-se în comună natală că „inginer stagiar” (1975-1979). Între anii 1979-1987 a fost transferat la CAP Pecica, fiind numit că „şef de fermă” şi „inginer şef”. Revoluţia din 1988 l-a găsit preşedinte al CAP Curtici. În acea perioadă de zarvă şi dezordine a reuşit să impună ideea să de a nu renunţa la organizarea exploatării terenului, după formă existenţă în acel timp, fiind susţinut şi urmat de un număr important de săteni, care a sporit apoi an de an. Acesta a fost un moment în care „personalitatea” a convins „masa”, iar activitatea s-a desfăşurat sub o competentă şi o responsabilitate ce au condus unitatea la un progres care nu era posibil de prevăzut în acele momente. În anul 1990 a organizat o „Societate Agricolă – pe acţiuni”, având o responsabilitate imensă în acele condiţii tulburi. Dar avea şi puterea de decizie, care i-a furnizat-o competenta profesională, asociată cu o educaţie morală exemplară, primită în familia sa de ţărani. Aceste însuşiri nobile i-au permis, împreună cu efortul asociaţilor să dezvolte „Combinatul Agroindustrial Curtici”, într-o perioadă de 27 ani (2017) la un nivel de „model european”. O ţară întreagă este cuprinsă de sentimentul mândriei, cunoscând realizările ce depăşesc imaginaţia; bazate pe inteligenta şi efortul continuu de analiza, creaţie şi adaptare la realităţile vieţii ale inginerului agronom D. Muscă. Teza sa de doctorat îndrumată de prof. dr. Ioan Bold a fost o realizare directă asupra societăţii, sub titlul: „Combinatul Agroindustrial Curtici-Arad, factor determinant în realizarea producţiilor şi valorificarea eficientă a resurselor” (1999) a fost apreciată prin calificativul „Magna cum laudae”. **Ca principiu general, Combinatul Agroindustrial Curtici s-a clădit pe clarificarea şi apărarea dreptului de proprietate asupra pământului: exploatarea corectă a lui şi o repartiţie echitabilă a veniturilor. Acestea se obţin în baza celui de-al doilea principiu. Organizarea unui complex de activităţi productive perfecţionate continuu, în sistem integrat, cu autofinanţare.** În primii ani (1994), „Combinatul” avea o suprafaţă de 5005 ha, ce includea 2 ha legume şi 100 ha pomi; sectorul de creştere şi îngrăşare a porcilor, cu abator de prelucrare a cărnii; complexul Macea – staţia de condiţionare şi selectare a seminţelor; sectorul societăţii comerciale I.A.C.S.A. De atunci, societatea desfăcea produse prin magazine proprii. An de an s-a afirmat competenţa managerială şi specialitatea agronomică în producţia vegetală, în producţia zootehnică, în prelucrarea şi valorificarea producţiei, obţinând rezultate absolut impresionante pentru un „combinat imens”. Dr. D. Muscă şi colaboratorii pe care i-a format şi îi preţuieşte au fost eroii acestor realizări. Putem vorbi de o tehnologie perfectă în cultura plantelor de câmp, de organizare şi funcţionare superioară a sectorului zootehnic şi de valorificare. Preocuparea pentru alegerea şi perfecţionarea raselor a dat rezultate excelente; la fel lucrările de mecanizare în toate sectoarele. Producţiile medii de peste 8000 kg/ha la grâu şi peste 10000 kg/ha la porumb sunt astăzi recorduri naţinale pe suprafeţe atât de întinse. Astăzi, Combinatul Agroindustrial Curtici este o emblemă naţională şi europeană. Este un maxim termen de comparaţie în plan mondial; modestia la o parte, nimeni nu are o astfel de societate. Totul se datorează clasei profesionale a managerului Dr. D. Muscă şi colaboratorilor săi, construind un obiectiv de mândrie pentru romani şi ţara lor. Aici funcţionează o activitate complexă: „de la brazdă la alimentul pus pe masă”.

Traian Sălăjeanu
3 iun 1952 – 2017 feb

Dr. inginer **Traian Sălăjeanu** este originar din comuna Seini, judeţul Maramureş. El se înscrie între cei mai importanţi crescători de taurine din ţara noastră, care au aplicat ştiinţa în «ferma de producţie», obţinând rezultate de excepţie. A absolvit Facultatea de Zootehnie la Timişoara, în anul 1977, şi a început activitatea la fermele de taurine din IAS Mureş şi Aradul Nou, unde s-a format ca practician de valoare. În 1985 a trecut la SCZ Utviniş, ferma Vladilact, judeţul Arad. În anul 2005 a obţinut doctoratul la USAMV Timişoara. A efectuat încrucişări de absorbţie între rase: vaci BR cu taur BNR = metişi BNR x BR (75/75%); (separat a continuat BR xBR), apoi vaci BR x tauri BR, cu infuzie din rasa Holstein, pentru creşterea ugerului şi ridicarea capacităţii productive. S-au eliminat apoi metişii slabi BNR FI F3. În F4 s-au stabilizat efective valoroase de BR si BNR; acestea au fost încrucişate pentru infuzie cu tauri americani pentru îmbunătăţirea taliei si productivităţii. Rezultate: 1984-1500 1 lapte/cap; 1986-38971 lapte/cap, 160 vaci; 1991-4216 1 lapte/cap, 359 cap.; 1993-45311 lapte/cap la BR şi 52401 lapte/cap la BNR. Greutatea vacilor BR = 600 kg/cap; greutatea vacilor BNR=550 kg/cap, plecând de la greutatea de sub 400kg/cap. Dr. T. Sălăjeanu a realizat şi teme riguroase de cercetare. Între lucrările publicate se disting: „Studii asupra prezenţei în furaje a unor elemente chimice toxice şi remanenţa acestora în lapte” (1995); „Studiu privind rolul ameliorării taurinelor într-o fermă de stat” (1998), (lucrare elaborată cu dr.ing. Aurelia Sălăjeanu şi ing. Anuţa Magdin), „Modificarea structurii genetice a unui efectiv de taurine prin substituirea genomului” (1998), „Valorile medii și variabilitatea caracteristicilor privind producţia de lapte la efectivul actual de vaci din ferma «Vladilact»” (2001), „Compoziţia chimică a laptelui provenit de la vacile din rasa Fleckvieh crescute în zona de vest a ţării în funcţie de lactaţie” (1994) ş.a. .

Ing. dr. T. Sălăjeanu a participat la numeroase expoziţii şi concursuri cu animale, cu exemplare din ferma Vladilact. În anul 2000, vaca „Florica” a realizat o producţie de 11.490 l lapte, fiind campioana din rasa BR ameliorată în fermă. În ferma Vladilact s-a realizat transfer de embrioni la taurine în premieră, cu prof.univ.dr. loan Vintilă. În aceşti ani dr. T. Sălăjeanu este expert pentru Transilvania, având o deosebită activitate în organizarea expoziţiilor zootehnice, consfătuirilor şi îndrumării crescătorilor de taurine. Ing. T. Sălăjeanu este membru al „Asociaţiei Generale a Crescătorilor de Taurine din România”, membru în Consiliul director al Organizaţiei Interprofesionale Naţionale „Laptele” din România, membru al Societăţii Române de Zootehnie ș.a.

Vasile Lungu
7 ian 1959 -

Pornind de la aproape nimic, printr-un management excelent, inginerul **Vasile Lungu** a reuşit să creeze Societatea Agricolă Astra - Trifeşti, jud. Iaşi, condusă prin responsabilitate tehnică şi juridică personală. Vasile Lungu s-a născut în satul Coamele Caprei, jud. Iaşi într-o familie de ţărani cu şapte copii. A absolvit Liceul Agroindustrial Podu Iloaiei (1978) şi Facultatea de Agronomie la Iaşi (1982). A lucrat ca şef de fermă şi director tehnic în IAS Popricani. În perioada restructurării IAS-urilor spre privatizare, a început propria activitate cu un tractor U650 şi o suprafaţă de 150 ha teren arabil arendat. A reuşit în scurt timp să cumpere 400 ha cu veniturile din activitatea proprie şi din resursele familiei. Acum (2008) societatea funcţionează pe 3000 ha, din care 2600 sunt arendate. Bazat pe o experienţă profesională valoroasă, acumulată în peste 15 ani la IAS, pe inteligenţa, hărnicia şi dorinţa de a avea propria exploataţie, ing. Vasile Lungu a proiectat o dezvoltare judicioasă pe sectoare de activitate, cu previziuni pe termen scurt şi mediu. Întreaga activitate a fost supusă principiului mecanizării maxime a lucrărilor şi obţinerii profitului sigur. În prezent (2008) exploataţia este organizată pe următoarele sectoare: 1. Sectorul producerii de seminţe şi material săditor, pe 1500 ha (grâu 280 ha, porumb 600 ha, floarea- soarelui 400 ha, rapiţă 90 ha, soia 100 ha, cartof 30 ha, pepinieră pomi 1,5 ha). 2. Sectorul de producţie -1500 ha (sfeclă de zahăr, cartof, porumb, grâu etc.). 3. Sectorul zootehnic (ovine 500 cap, caprine 600 cap, porcine 100 cap). 4. Sectorul de mecanizare - 14 tractoare (2 tr. FENDT, 270 CP., 1 tr. CASE, 240 CP., 1 tr. NEW HOLLAND, 170 CP., 1 tr. VALTRA, 130 CP., 3 tr. MTZ, 82 CP., 6 tr. U650); maşini de prelucrare a solului (2 pluguri reversibile LEMKEN, 1 combinatoare LEMKEN, 3 discuri GD 7, 2 sacrificatoare ARTIGLIO GASPARDO, 2 discuri GD 3,2); maşini de semănat şi plantat (1 buc. HORSCH 6 m, 1 buc. K Y 5P HOLLAND 6 m, 2 buc. MONOSEM 12 rânduri, 2 buc. SK 12, 1 buc. SK 18 - pentru sfeclă -, 3 buc. SPC 8, 1 buc. KRAMER - pentru plantaţia cartofului -); maşini de recoltat (2 combine FENDT - C6300, 1 combină CLAAS, 3 buc. BOURGOIN, 1 buc. DEWULF - pentru recoltat cartof -). 5. Sectorul de irigaţie, prin repunerea în funcţie a sursei de apă Prut-Bivolari -1980 (1 instalaţie VALLEY - 400 m, 10 instalaţii NEBRASCA, se irigă 1800 ha). Staţia de selectare, condiţionare şi tratare a seminţelor - 3000t anual, CYMBRIA - Danemarca, staţia de calibrare a porumbului - 3000t anual, staţia de sortat şi calibrat cartof -1000 t anual, tip APH - Olanda. A introdus importante inovaţii la tehnologia culturilor. A realizat producţii de 7200 kg/ha la grâu, 48000 kg/ha la cartof, 56000 kg/ha la sfeclă, 3400 kg/ha la floarea-soarelui, 3600 kg/ha la soia. În anul 2008 realizează o cifră de afaceri de 5 milioane EURO. Originea sa ţărănească şi educaţia acumulată îl definesc pe inginerul Vasile Lungu ca persoană generoasă, cu un frumos spirit umanist. Astfel, în societatea Astra-Trifeşti, lucrează 11 ingineri şi 52 tehnicieni şi muncitori calificaţi, pentru care a fost director tehnic în IAS Popricani. Ei primesc salarii motivante şi masa de prânz gratuit. Colaborează cu marile societăţi de producere a seminţelor Pioneer, Monsanta, Syngenta ş.a. A fost distins cu Diploma de Excelenţă a Societăţii Monsanto. Inginerul Vasile Lungu este un model luminos pentru vremurile noi.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XV. MARI PUBLICIŞTI AGRONOMI

1. ŞTEFAN P. RADIANU (1854-1921)
2. CONSTANTIN FILIPESCU (1879-1947)

Prima publicaţie importantă care a popularizat cunoştinţe şi informaţii practice pentru agricultură a fost „Albina Românească” (1829-1858) a lui Gh. Asachi (1788-1869), personalitate de primă mărime a vremii sale, întemeietorul învăţământului în Limba română (1813) şi a teatrului românesc în Moldova (1816). În acelaşi timp apărea „Foaia sătească” a Principatului Moldovei (1884), „Ţăranul Român” (1861), „Calendar pentru bunul gospodar” ş.a. Un loc şi un rol deosebit pentru prezentarea unor cunoştinţe şi informaţii practice şi economice pentru agricultură, le-a avut revista lui P.S. Aurelian „Economia rurală” (1876), devenită, în anul 1884, „Economia naţională”.

Prima revistă modernă de agricultură a fost publicată în anul 1892 de către Ştefan P. Radianu, sub titlul „Jurnalul Societăţii Centrale Agricole”, care era organ de presă al societăţii cu acelaşi nume, şi îl avea ca preşedinte pe Ilie Niculescu Dorobanţu, mare proprietar funciar. Aceasta a fost prima societate modernă a marilor proprietari agricoli din România. A urmat, în anul 1902, cunoscuta revistă a acelor vremi, „Câmpul”, înfiinţată tot de către Ştefan P. Radianu, ca organ al „Societăţii Absolvenţilor Şcolilor de Agricultură”. Ea a fost slujită de strălucite condeie agronomice, dintre care amintim: pe Maximilian Popovici, N.O. Popovici- Lupa, G. Nicoleanu, V. Brezeanu, G. Maior, P. Mihăescu ş.a. Prima revistă modernă de viticultură a fost publicată în anul 1896, de către Vasile Brezeanu, sub titlul „Revista viticolă, horticolă şi agricolă”, fiind menţinută timp de 20 de ani prin eforturi personale imense. Un pas mare în publicistica agricolă l-a constituit apariţia revistei „Viaţa Agricolă” (1910), care a avut un traseu de 37 de ani (1947). Această revistă a avut o structură tematică agronomică completă şi a prezentat materiale scrise de eminente minţi agronomice, între care s-au distins N.O. Popovici-Lupa, N. Morcovescu, Gh. Ionescu-Şişeşti, C. Sandu-Aldea, G. Nicoleanu, V. Brezeanu, A. Piescu, V. Ghimpu, I. Moga, N. Cornăţeanu ş.a. Alte publicaţii agricole foarte importante au avut o activitate intensă în sprijinul practicii agricole în perioada interbelică. Între acestea s-au remarcat: „Buletinul Agriculturii” (1920), „Revista Horticolă” (1923), „Foaia plugarilor” (1921) în Basarabia, „Buletinul Agricol din Basarabia” (1927), „România viticolă” (1937), „Pagini agrare şi sociale” (1922) a lui N. Filipescu, care era şi proprietarul unei edituri cu acelaşi nume.

După anul 1948, a apărut un mare număr de reviste, pe specialităţi agronomice: „Probleme agricole”, „Probleme de genetică teoretică şi aplicată”, „Grădina, Via şi Livada”, „Revista horticolă”, „Revista de zootehnie”, „Cercetări agronomice în Moldova” (1968-până azi, 2007), „Agricultură socialistă” ş.a. Multe materiale de cercetare au fost prezentate în volume de „anale ştiinţifice”, în cadrul institutelor şi staţiunilor de cercetare, dar şi al universităţilor agronomice. Un loc foarte important l-au avut în publicistică „broşurile de îndrumare tehnică”, cu adresare către domeniul practic al agriculturii. Ele erau transmise în fiecare fermă de producţie din IAS sau CAP. Exista o preocupare foarte serioasă pentru asigurarea suportului de informaţii pentru progresul tehnic din fermele de producţie.

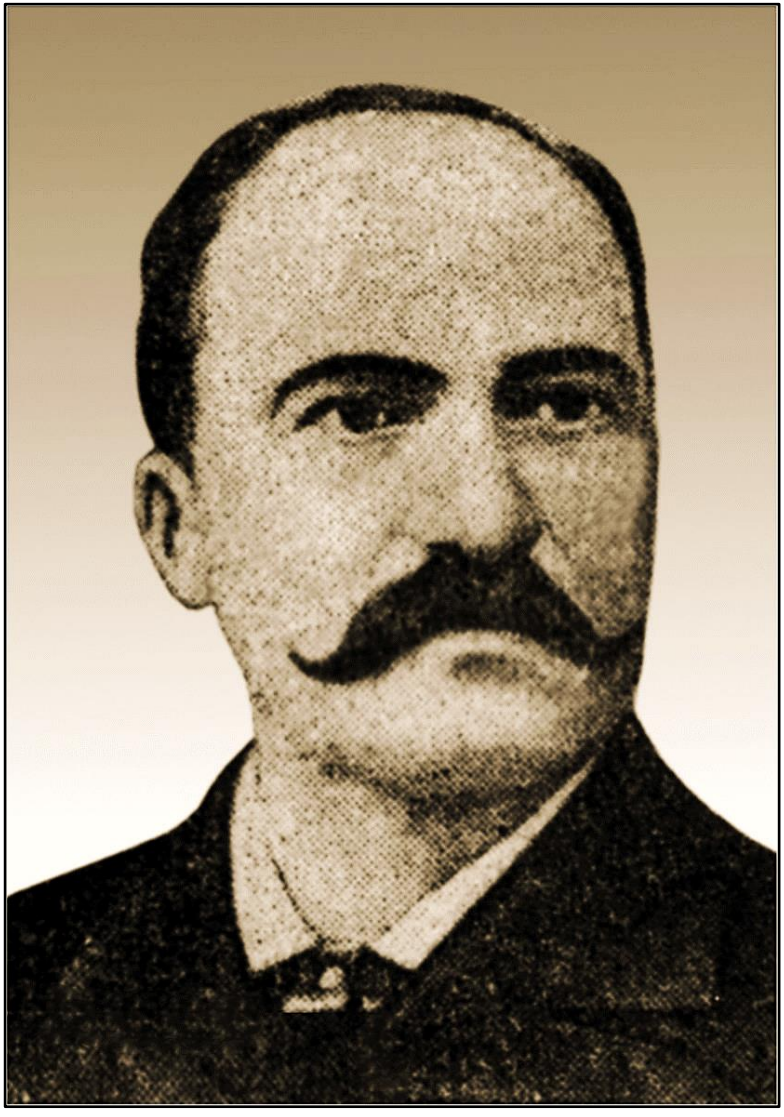

Ştefan P. Radianu
2 mar 1854 - 1921 27 sep

Ştefan P. Radianu este considerat primul mare publicist agronom al românilor. S-a născut în satul Păroşi, judeţul Olt, ca fiu de preot. A învăţat la Şcoala „Sfântul Sava" din Bucureşti; apoi a studiat agricultura la Şcoala Centrală de la Herăstrău, între 1874-1877. În următorii 3 ani a continuat pregătirea la Institutul Agronomic din Paris. La revenirea în ţară a fost angajat inspector general la Ministerul de Agricultură şi Domenii (MAD), iar în paralel, profesor agronom la Şcoala Normală „Sf. Ecaterina" din Bucureşti. În acei ani, când o ţară „curat agricolă" nu avea, practic, şcoli de agricultură. Şt. Radianu a publicat lucrarea „învăţământul Agriculturii şi Silviculturii" ca un apel energic la nevoile ţării de a avea şcoli agricole. Pentru elevii din sate a elaborat „Catechismul agricultorului", 269 pag. (1892); apoi „Creşterea albinelor", 140 pag. (1909), „Cultivarea sfeclei de zahăr şi de nutreţ" 208 pag. (1898). El este autorul unei foarte importante lucrări sub titlul „Studii de economie rurală" (1882), care este reprezentativă pentru domeniu în acei ani. Ca unul dintre primii dascăli agronomi a publicat „Manual complet de agricultură", 269 pag. (1886), lucrare de o mare utilitate la vremea sa. În anul 1909 a publicat prima lucrare serioasă de istorie a agriculturii pe teritoriul ţării noastre, sub titlul „Din trecutul şi prezentul agriculturii româneşti", 592 pag. (1906) . Ea cuprinde perioada din Epoca Romană, până în secolul V; Agricultura în Dacia Traiană; Agricultura până la întemeierea Principatelor Române; Agricultura de la întemeierea Principatelor Române până la liberarea ţăranilor din robie (1746-1749); agricultura de la desfiinţarea robiei ţăranilor până la Reforma agrară a lui Al.I. Cuza. Ştefan Radianu este traducătorul eternei lucrări a lui Vergiliu, „Georgicele". A publicat în revistele vremii peste 300 de articole de interes agricol şi social-economic. În anul 1889 a fost promotorul înfiinţării „Societăţii Centrale Agricole", pentru care a editat revista „Jurnalul Societăţii Centrale Agricole", fiind şi redactor responsabil, unde a ajuns şi membru într-o societate închisă a marilor proprietari. A fost preşedinte activ la revista „Câmpul", organul de presă al „Societăţii Agronomice a Absolvenţilor Şcolilor de Agricultură". A participat activ la înfiinţarea revistei „Viaţa Agricolă" (1910), prima revistă agricolă modernă care a abordat toate aspectele activităţii domeniului. A condus (cu unele întreruperi) şi a publicat aproape 30 de ani în aceste reviste. A fost irezistibil dominat de simţul adevărului şi dreptăţii; un polemist de temut, dar corect.

Constantin Filipescu
27 iun 1879 - 1947 feb 8

A doua generaţie de mari publicişti români este reprezentată de agronomul **Constantin Filipescu.** El s-a născut în satul Burdusaci, judeţul Bacău. A absolvit Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău în anul 1902 cu rezultate excelente, pe când era condusă de Vlad Cârnu-Munteanu. În perioada 1903-1906 a funcţionat ca profesor la Şcoala Agricolă Armăşeşti; între 1906-1908 a fost agronom specialist la Ministerul Agriculturii; apoi a trecut la Casa Centrală a Băncilor Populare, până în 1916. A fost preşedinte al Comisiei de împroprietărire a Ţăranilor din Basarabia, în anul 1919. Între 1920-1927 s-a retras la ferma sa din localitatea Galbeni, judeţul Bacău. S-a întors ca inspector general la Ministerul Agriculturii, unde a lucrat până la pensionare. A fost o personalitate puternică, foarte determinată, de neoprit în drumul pentru scopul propus. Ca student a editat revista „Embrionul", apoi a colaborat la „Economia Naţională" a lui Petre S. Aurelian; a publicat „Monografia agricolă a comunei Armăşeşti", jud. Ialomiţa şi „Monografia Şcolii Mixte de Agricultură Armăşeşti". În anul 1907, la scurt timp după Răscoală a publicat „îmbunătăţirea agriculturii, ca bază a îmbunătăţirii soartei ţăranului". El spunea: „Neştiinţa ţăranului şi disproporţia pământului între clasele proprietarilor mari şi mici, în cea mai mare parte, constituie cauza mizeriei ţăranului". Ca urmare a publicat: „Tovărăşiile la sate", „Creditul în agricultură", „Grâul nostru şi derivatele lui" ş.a. Cartea sa „Basarabia" (300 pag.) este prima lucrare monografică excepţională despre acest pământ românesc. Constantin Filipescu a înfiinţat propria editură închinată agriculturii şi agricultorului român intitulată „Pagini Agrare şi Sociale". A fost unul dintre cei mai importanţi publicişti la revistele „Câmpul" şi „Foaia Plugarilor"; a înfiinţat renumita revistă „Viaţa Agricolă" (1910), iar pentru propria editură a condus revistele „Pagini Agrare şi Sociale" şi „Casa noastră", cu un admirabil efort de condei. Pentru toate a publicat un enorm volum de materiale. A editat primul almanah cu figuri agronomice. Agronomul Constantin Filipescu a fost o personalitate proeminentă în viaţa economică a vremii ca fondator al „Societăţii Inginerilor Agronomi" şi prin editura sa. „Opera magna" considerată în mare măsură o „proprietate" a lui C. Filipescu a fost „Marea Enciclopedie Agricolă a României". El a editat o operă ce nu a fost egalată până în zilele noastre, punând întreaga sa avere în joc, pentru reuşita ei. Cele 5 volume au fost publicate între 1937-1945 (având 179 colaboratori). A fost cel mai mare publicist agronom al secolului XX; un izvor de idei şi un autor de realizări uimitoare.

ALBUM
MARI AGRONOMI ROMÂNI
1800-2000

XVI. INSTITUŢII DE ÎNVĂŢĂMÂNT, CERCETARE, SOCIETĂŢI AGRICOLE

Barbu Dimitrie Ştirbei
1849 - 1856

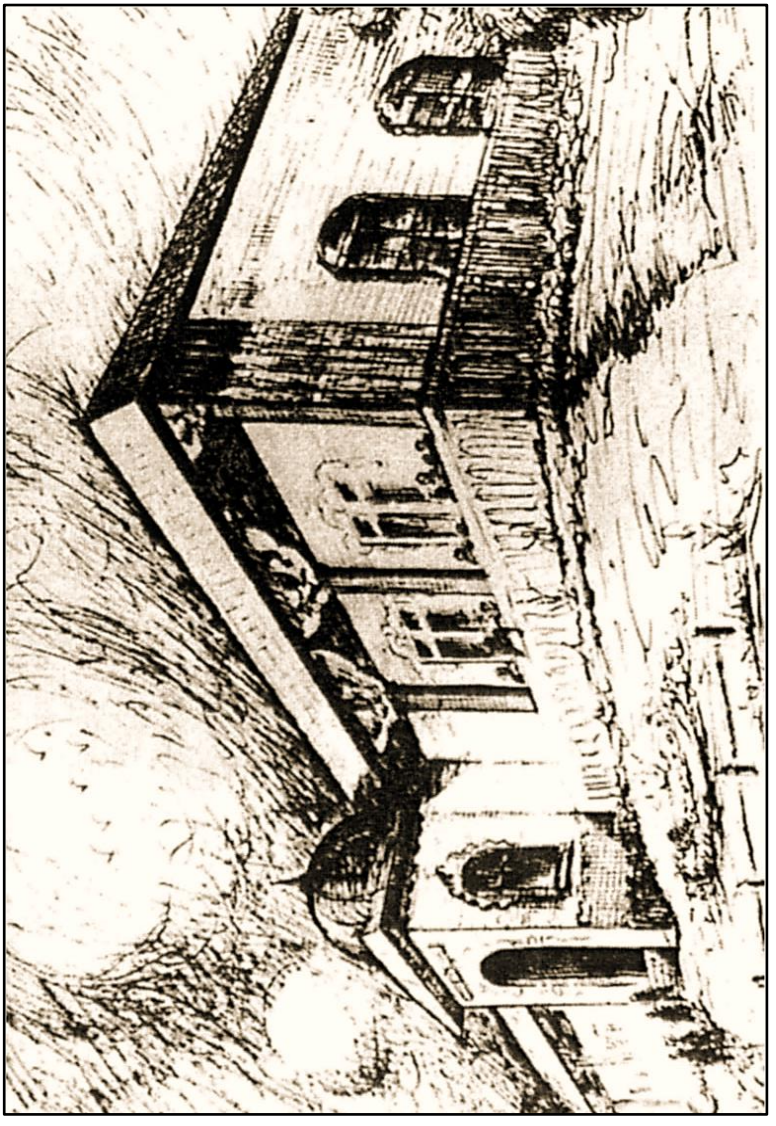

Institutul de Agricultură Pantelimon
1853 - 1869

Mihail Sturza
1834 - 1849

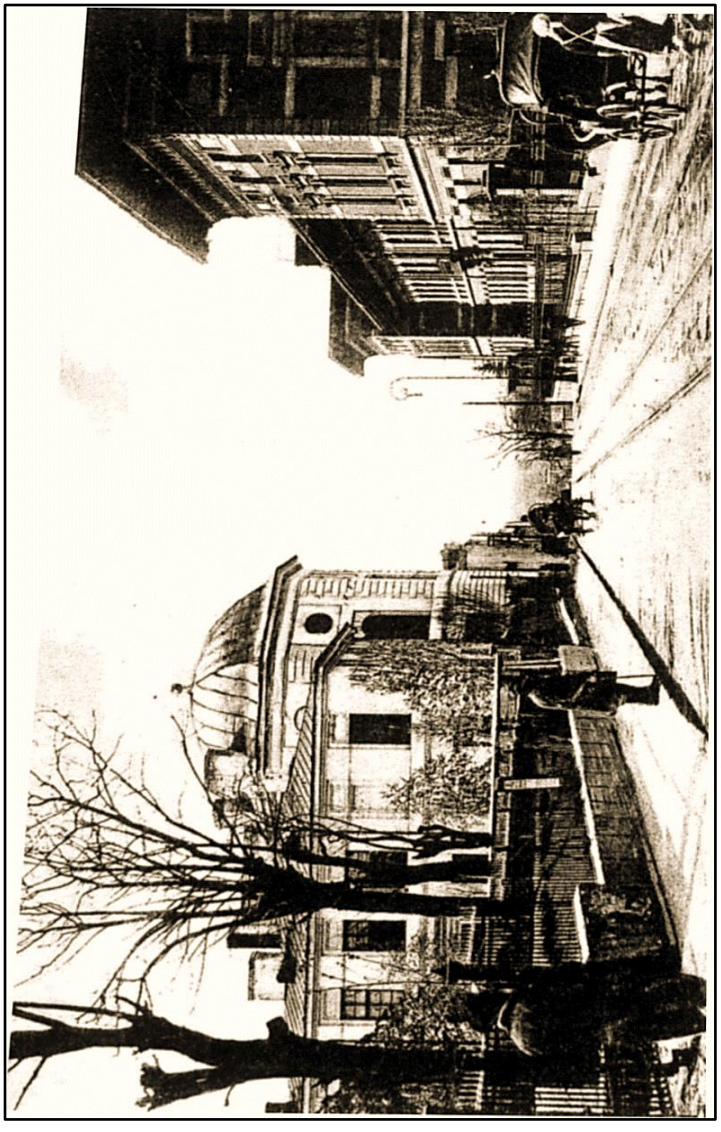

Academia Mihăileană - Iaşi
1835 - 1848

Şcoala Centrală de Agricultură Herăstrău
1869 - 1915

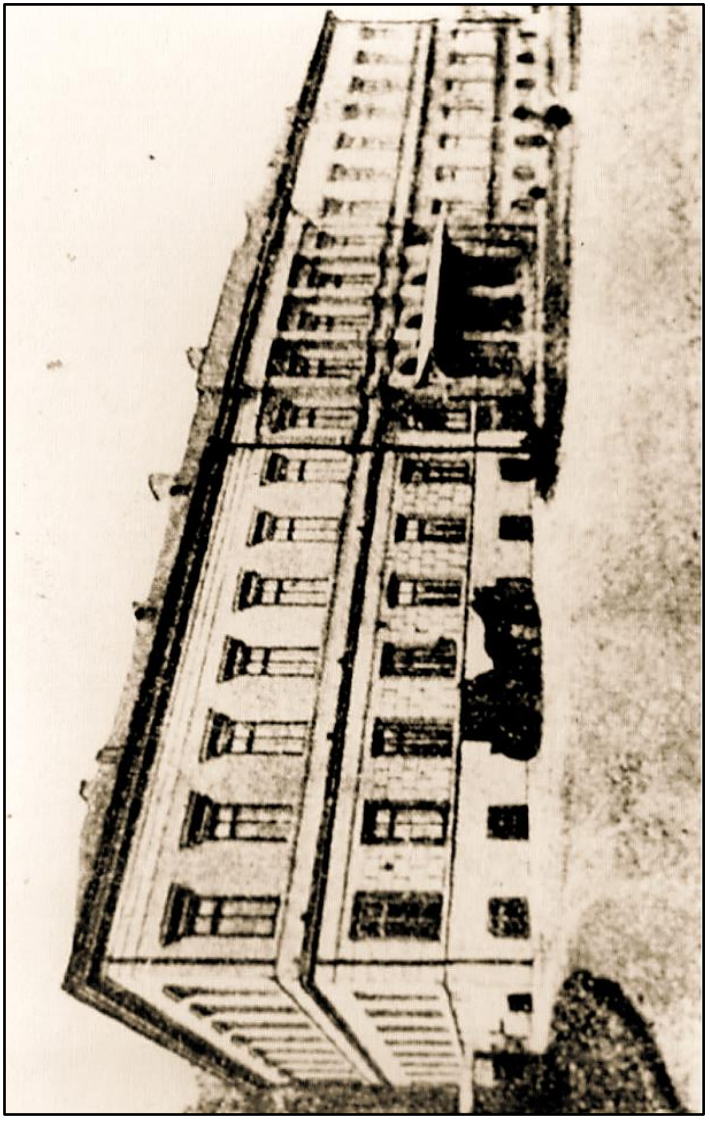

Institutul de învăţământ Agronomic Cluj
1869 - 1906 (1906-1929)

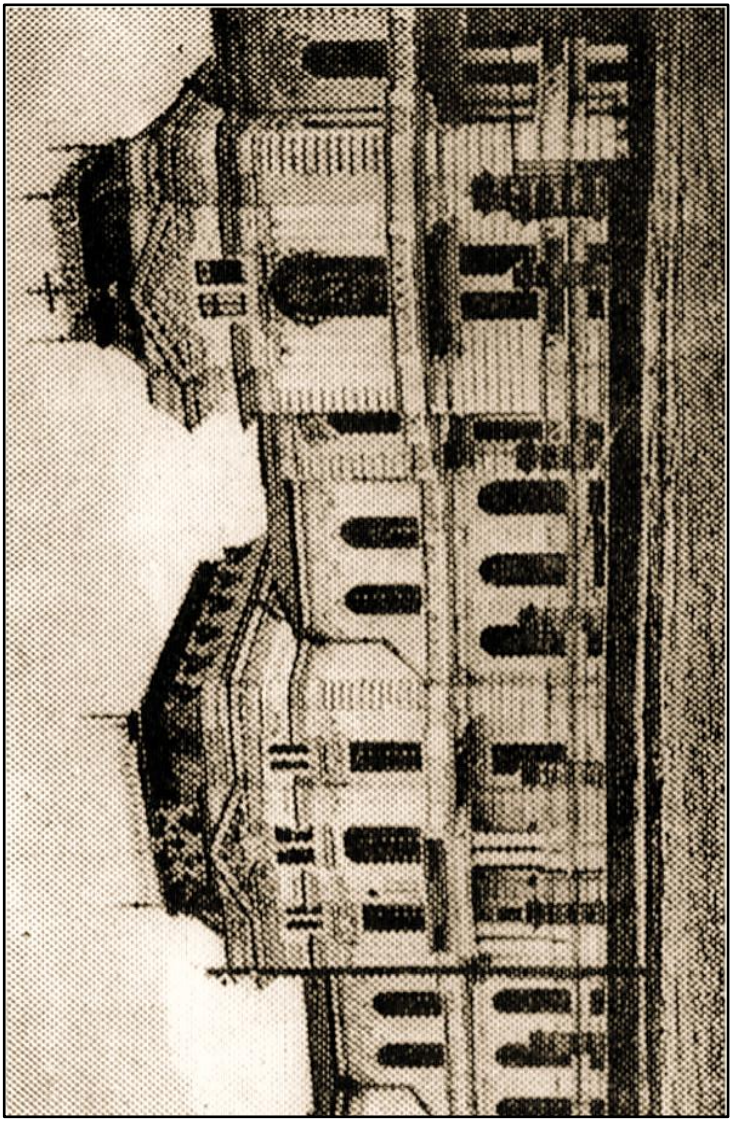

Facultatea de Ştiinţe Agricole Chişinău
1933 - 1940

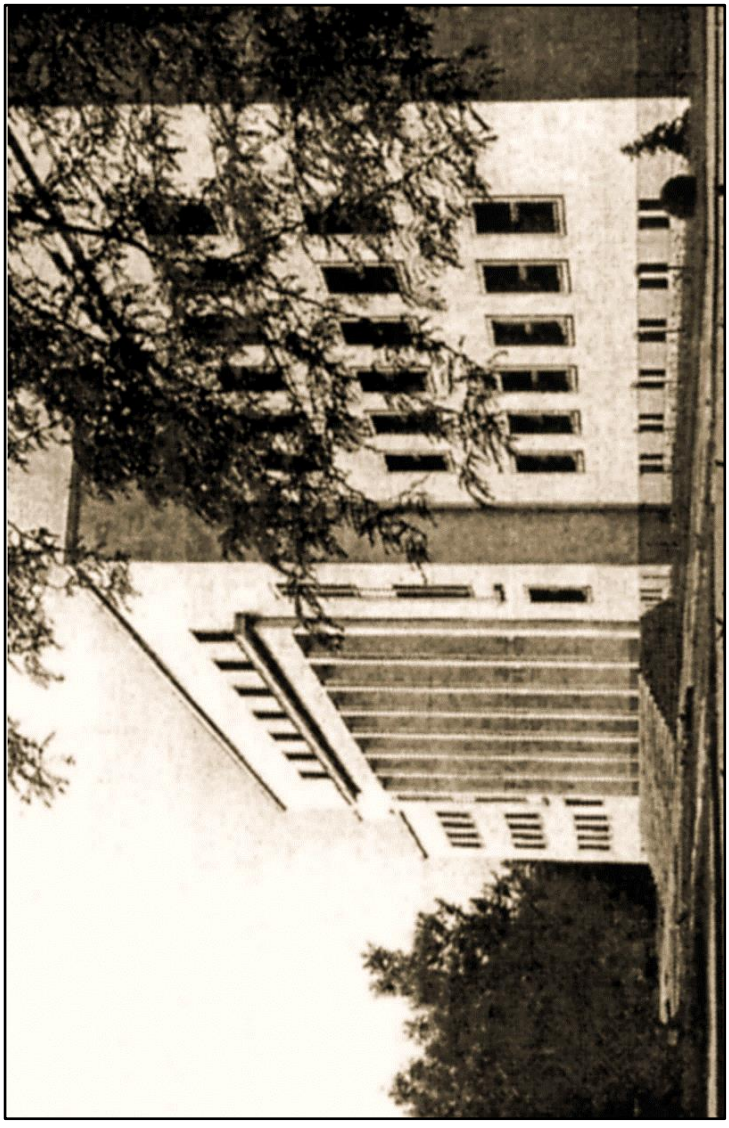

Institutul Agronomic
“NICOLAE BĂLCESCU” Bucureşti - 1952

Facultatea de Horticultura
Bucureşti - 1953

Facultatea de Agricultură
Timişoara - 1945

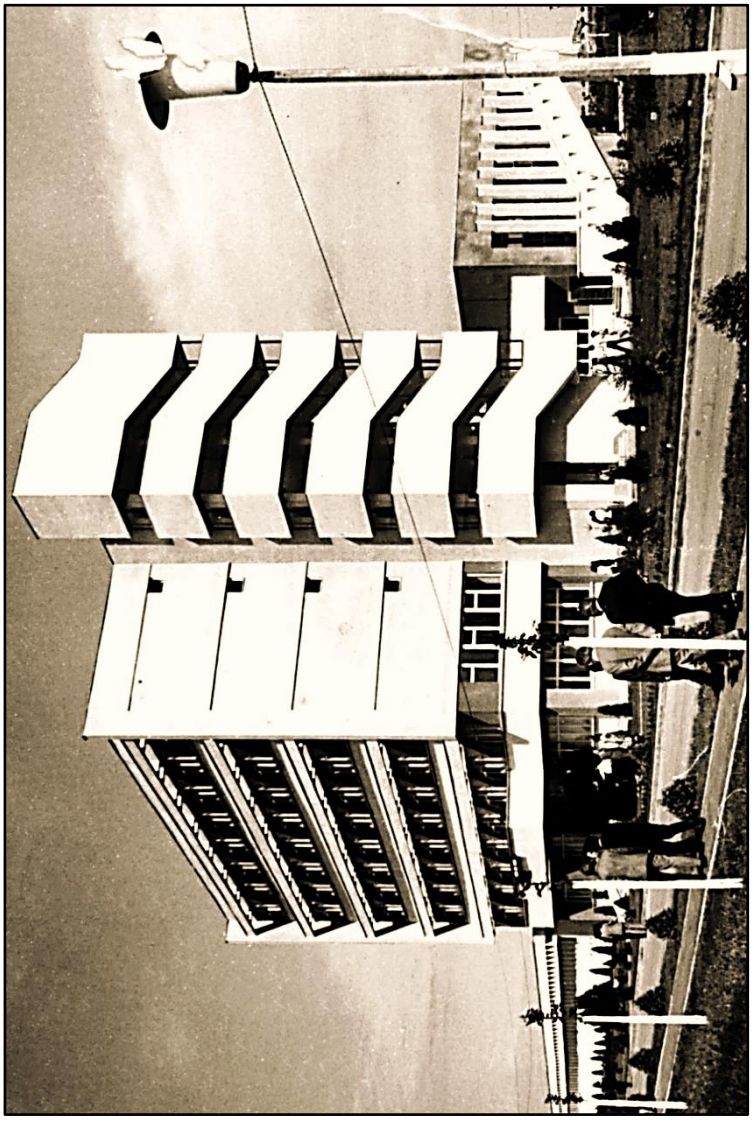

Facultatea de Zootehnie şi Medicină Veterinară Timişoara - 1974

Institutul Agronomic DR. PETRU GROZA Cluj
Facultatea de Agronomie - 1932

Facultatea de Zootehnie şi Medicină Veterinară
Cluj - 1968

Facultatea de Medicină Veterinară
Bucureşti - 1887

Facultatea de Zootehnie şi Medicină Veterinară
Iaşi - 1968

Facultatea de Agronomie
Craiova - 1948

Pavilionul Administrativ al Universităţii Agronomice - Cluj

Grupul Şcolar Agricol "HARALAMB VASILIU"
Podu Iloaiei - 1965

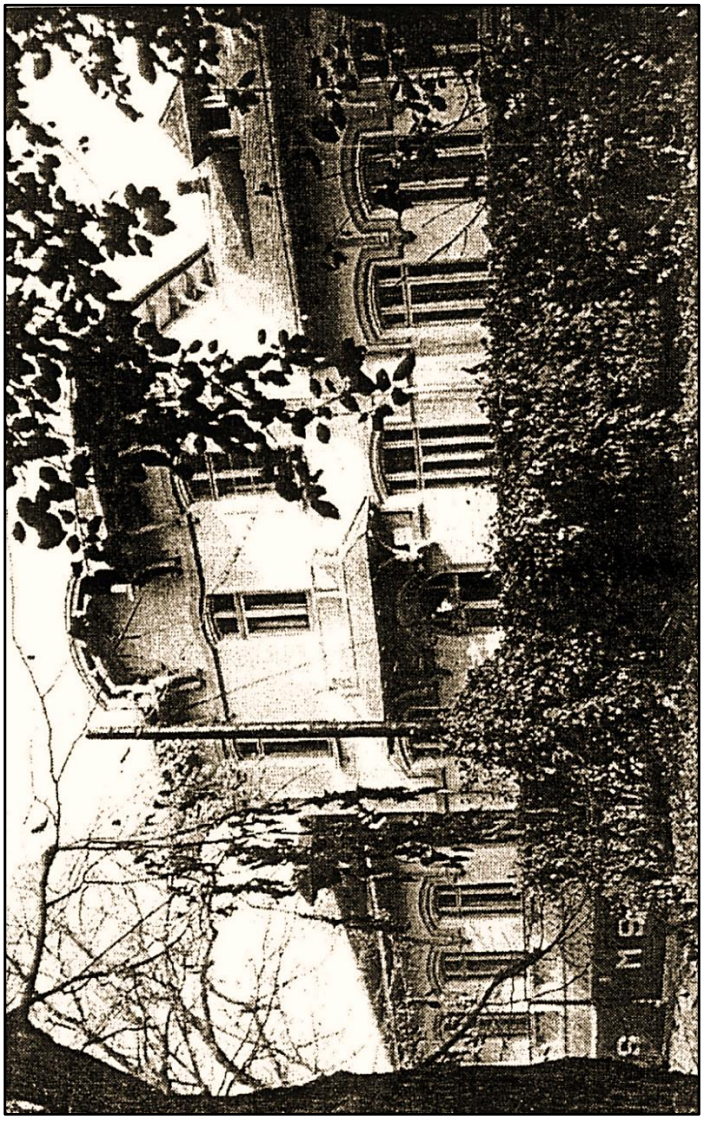

Staţiunea Agronomică
Bucureşti - 1905

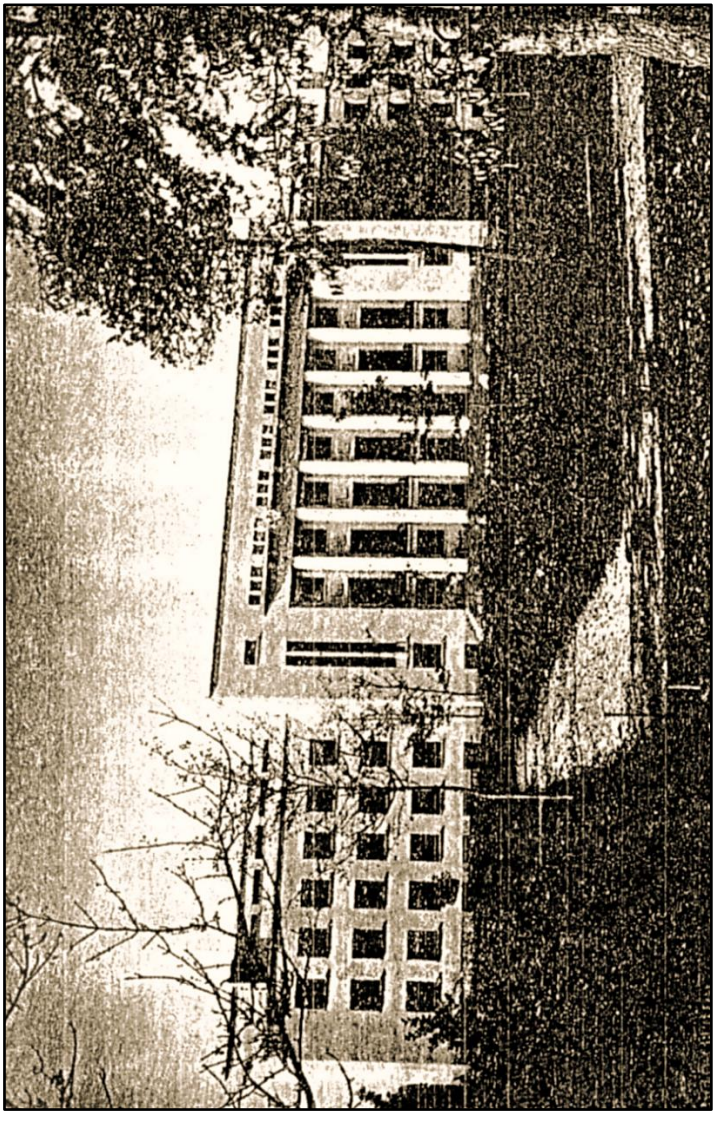

Institutul de Cerecetări Agronomice al României - 1937

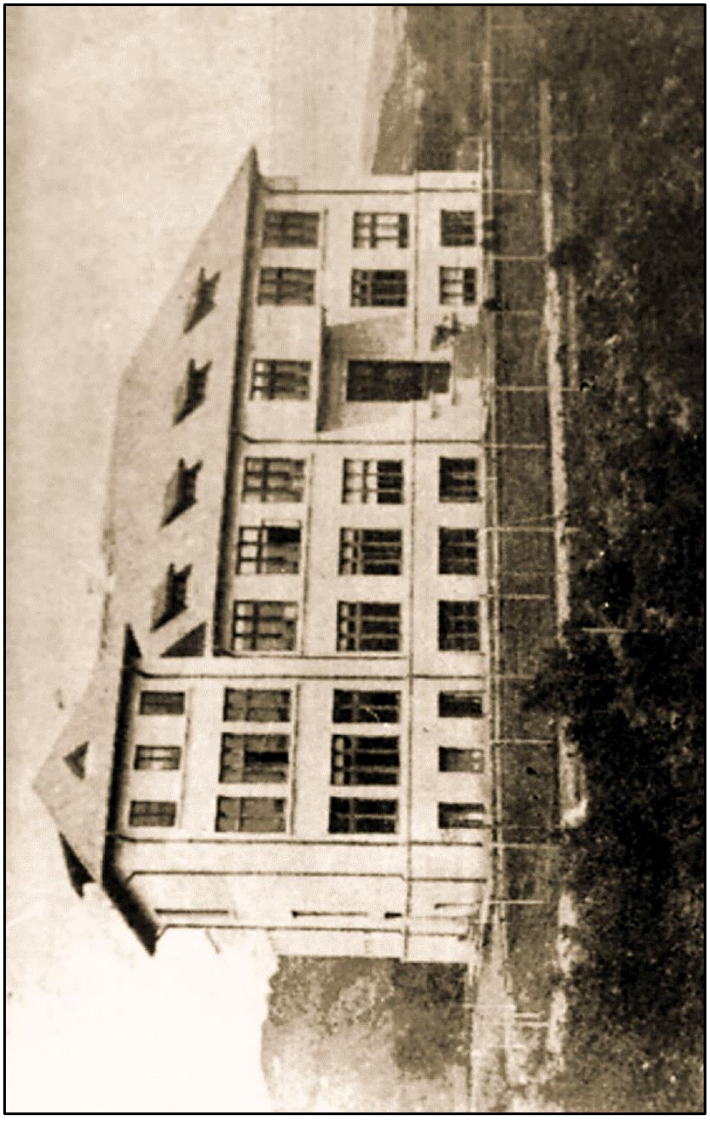

Staţiunea de Ameliorare a Plantelor
Cluj - 1927

Institutul Experimental pentru Cultura şi Fermentarea Tutunului - 1928

Oieria Palas
Constanța - 1897

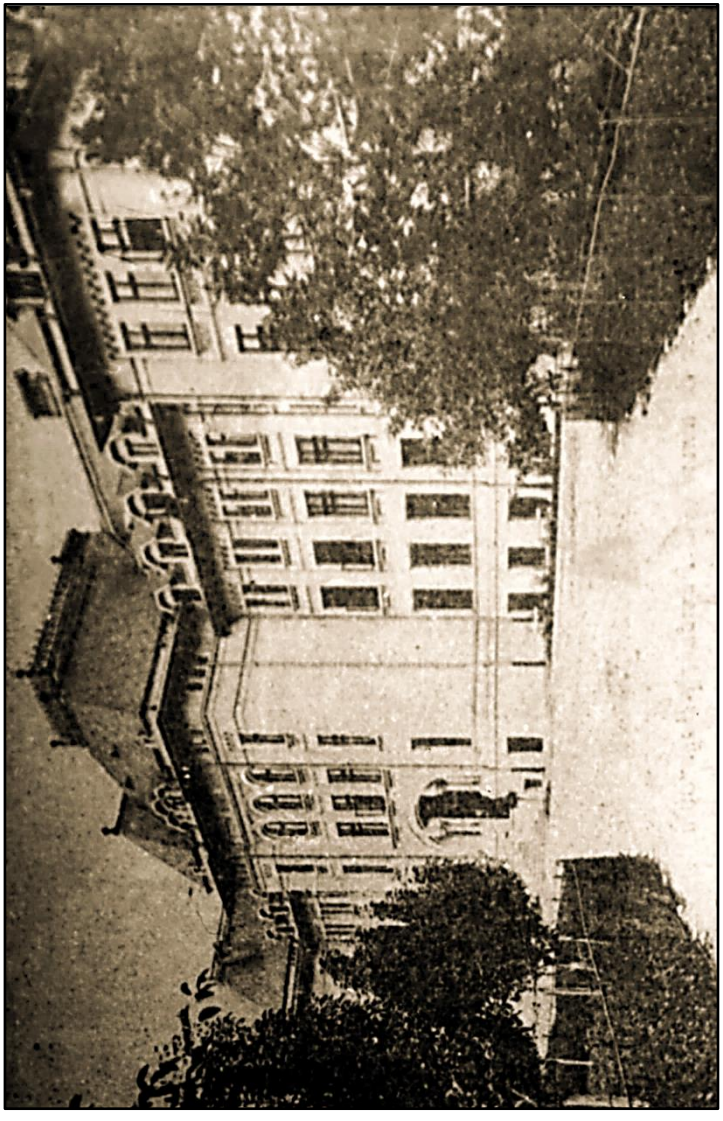

Institutul Național Zootehnic
București - 1925

Institutul de Cercetări pt. Cereale şi Plante Tehnice Fundulea – ICCPT - 1958

Staţiunea de Cercetări Agro-Zootehnice Secuieni, Roman - 1968

Centrul de Cercetări Oenologice al Academiei Române Filiala Iaşi - 1992

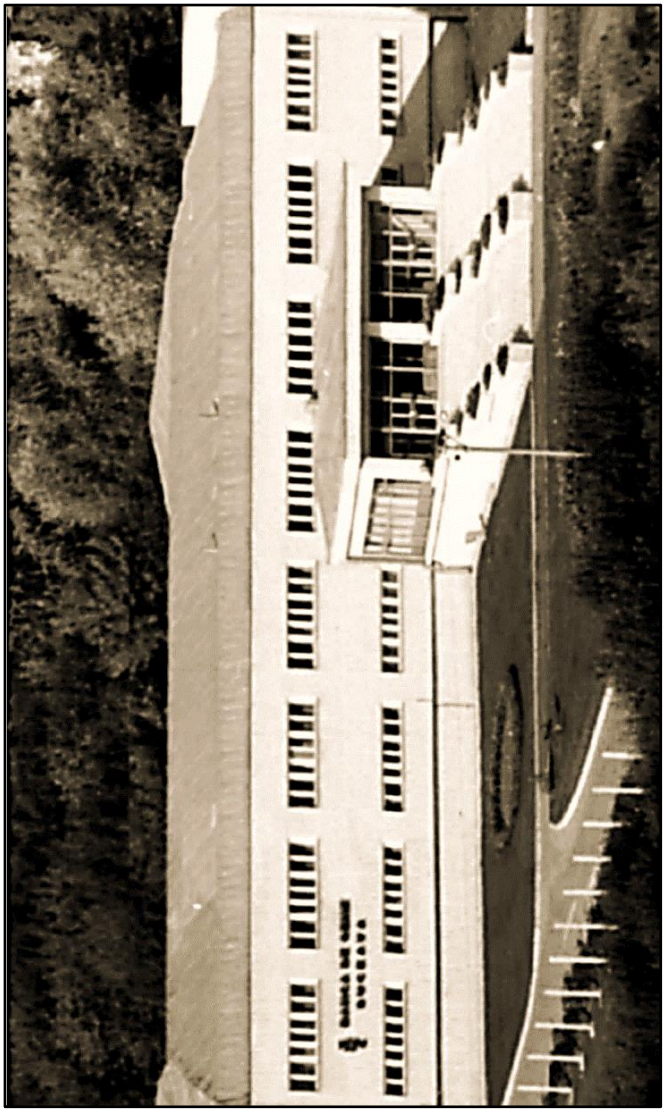

Banca de Resurse Genetice Vegetale
Suceava - 1992

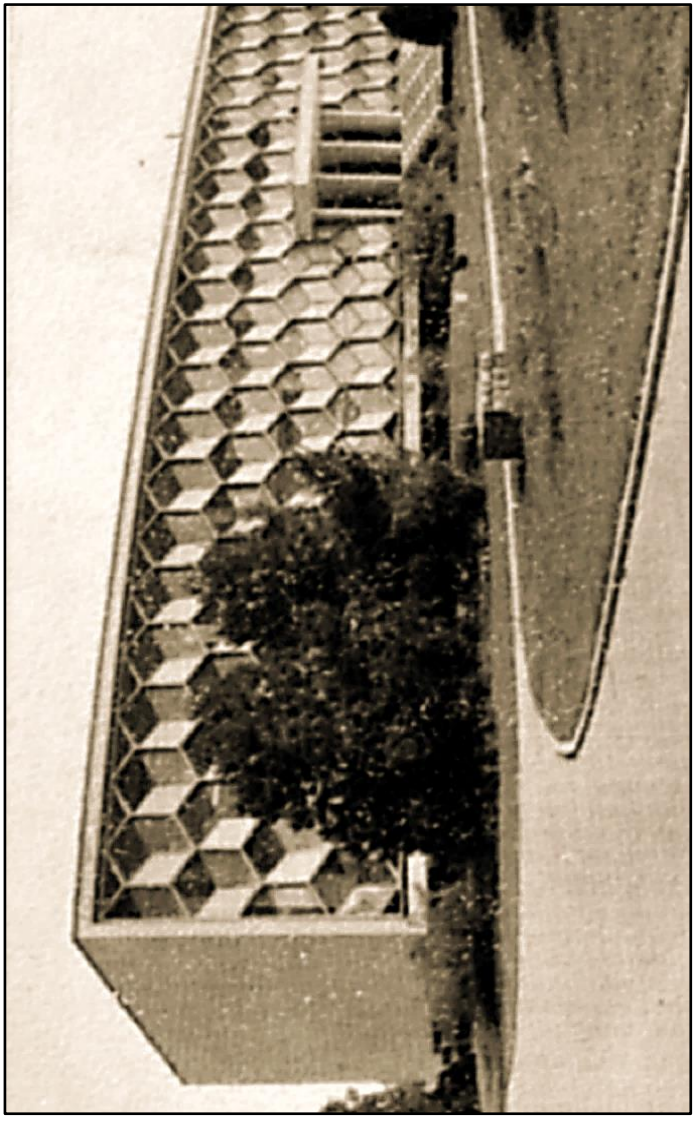

Institutul de Cercetări Apicole Bucureşti -1974

DIRECTOR:

C. FILIPESCU

INGINER AGRONOM

MAREA ENCICLOPEDIE AGRICOLA

REDACTOR-ŞEF: GHEORGHE VODĂ, INGINER AGRONOM. REDACTORI: HORIA GROZA, T. PRELIPCEANU şi AL. STĂNCULESCU, INGINERI AGRONOMI • REDACTORI REFERENŢI: PROF. DR. C. C. GEORGESCU, INGINER SILVIC, ŞCOALA POLITEHNICĂ „REGELE CAROL AL II-LEA"; DR. D. CONTESCU, MEDIC VETERINAR, CONFERENŢIAR UNIVERSITAR, SUBDIRECTORUL INSTITUTULUI NAŢIONAL ZOOTEHNIC; DR. AMILCAR VASILIU, INGINER AGRONOM, ŞEF DE LUCRĂRI ACADEMIA DE INALTE STUDII AGRONOMICE, CLUJ • ADMINISTRATOR GENERAL: CONST. PAPADOPOL, INGINER AGRONOM

VOL. I

EDITURA P. A. S. — BUCUREŞTI

MCMXXXVII

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „LUCEAFĂRUL" S. A. — BUCUREŞTI

JURNALUL

SOCIETĂȚEI CENTRALE AGRICOLE

DIN

ROMÂNIA

PENTRU

RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚEI IN PRACTICA AGRICOLĂ, AMELIORAREA INTREȚINEREI VITELOR ȘI INDEMN LA LUCRU

ANUL AL XVII (1910)

Se tipăreşte în 5000 exemplare şi se trimite gratuit membrilor societăţei, bibliotecilor şi tuturor şcoilor rurale din ţară

APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI

SUB REDACȚIUNEA D-LUI

S. P. RADIANU

Fostul profesor de agricultură şi fost inspector în Ministerul Agriculturei, Industriei, Comerciului şi Domeniilor. Membru Societăţei centrale agricole.

CU CONCURSUL MAI MULTOR COLABORATORI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI. — C. A. ROSETTI, 5

Combinatul de Vinificaţie Cotnari - 1972

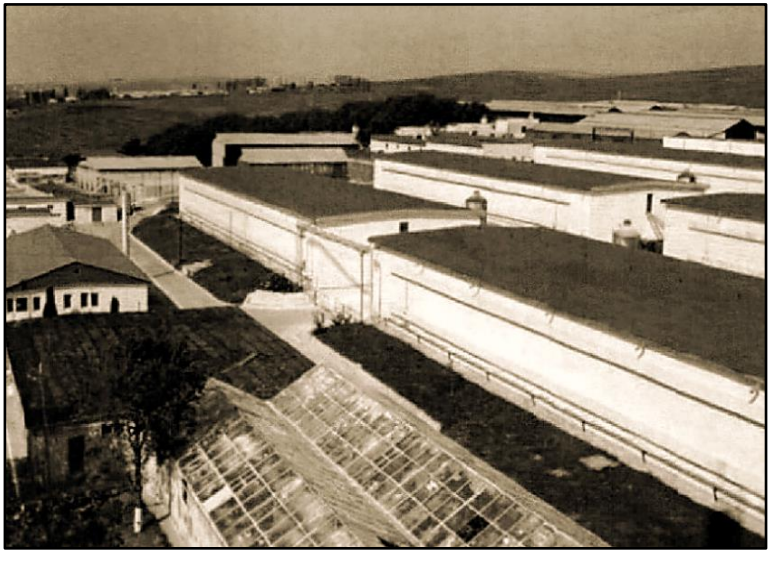

Asociaţia Intercooperatistă Avicola Uricani - laşi -1974

S.C. Agricola International S.A.
Bacău -1996

S.C. AgroVet S.A.
Bucureşti

Complex Beregsău

Distribuire nutreţuri

Comtim Timişoara
1966 - 1994

Holding - Agro
Banat - Dealul Crucii

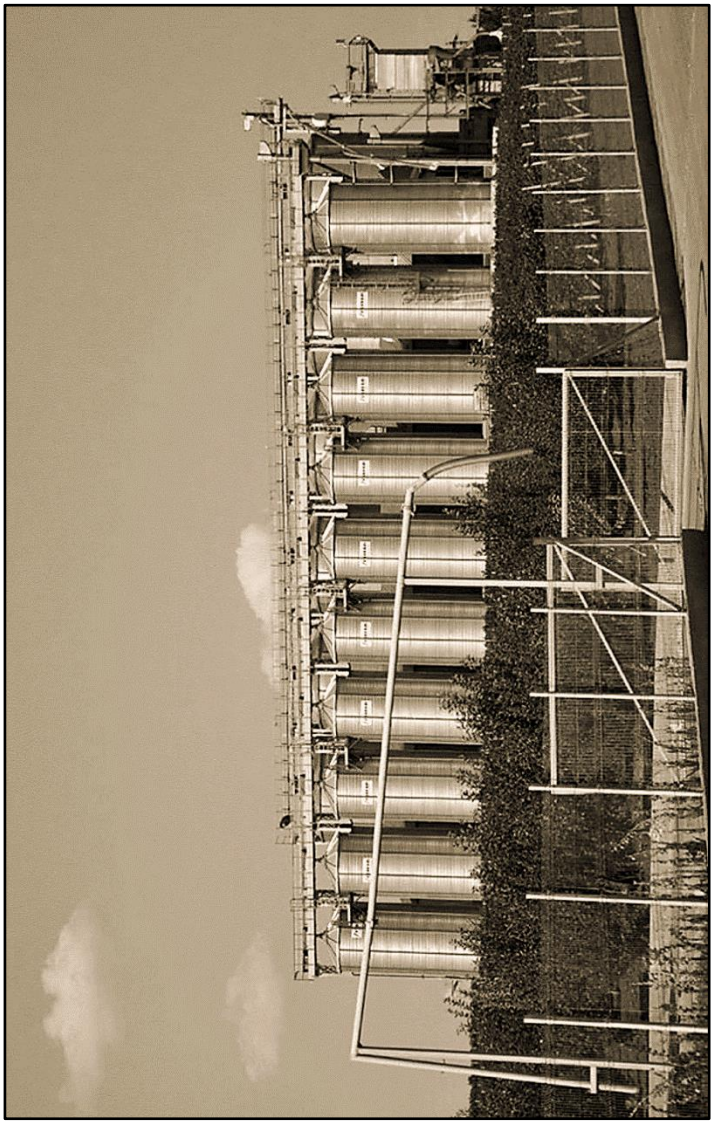

S.C. ASTRA S.A.
Trifești

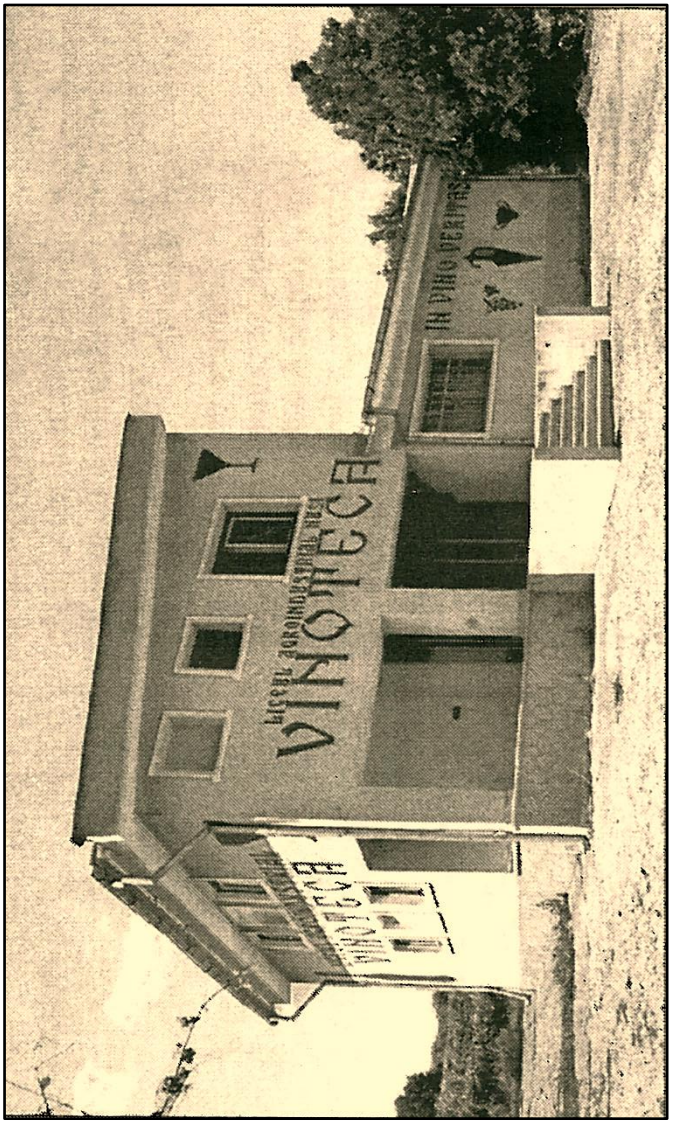

Vinoteca Națională
- Liceul Tehnologic Agricol Huși

Combinatul Agroindustrial Curtici

POSTFAŢĂ

Păstrarea şi promovarea creaţiilor din cultură, ştiinţă şi tehnică sub diferite forme de imagine a fost foarte agreată de oameni în ultimele secole din Mileniul II. Imaginile grafice din grote, chipurile biblice zugrăvite pe pereţii lăcaşelor de cult, icoanele sfinte, operele clasice renascentiste şi apoi cele modeme din pictură, sculptură şi grafică reprezintă o zestre bogată acumulată de umanitate pentru progres. Pentru cunoaşterea acestor realizări, asimilate în istoria unor domenii de cât mai mulţi oameni, s-a „născocit" albumul, care a cunoscut o foarte largă diversificare în secolele XIX şi XX. Lucrarea „Mic Dicţionar Enciclopedic" publicată cu aproape 30 de ani în urmă (1978) defineşte termenul „album" astfel: „1. Volum, special legat, în care se păstrează fotografii, ilustrate, mărci poştale etc.; caiet în care se scriu versuri, citate etc. sau în care se schiţează desene; 2. Colecţie de fotografii, ilustraţii, schiţe etc. reunite în volum după o temă unitară". În privinţa interesului cultural general, cu efect în mase, definiţia de la punctul 2 este în bună măsură valabilă şi în zilele noastre. Între albumele publicate în diverse domenii ale activităţii şi existenţei umane, amintim aleatoriu, câteva cu nuanţă reprezentativă: Albumul „Napoleon I" Paris, 1840; „Album Macedo- Român", „Ed. Socec", 1880; „Album Moldo-Valaque" Paris, 1848; Albumul „Carol I Regele României", Paris, 1898; „Albumul Familiei Cantacuzino" Ed. Minerva, 1902; Albumul „La Guerre Mondiale 1914-1916" Viena, 1916; „Albumul Istoriei Românilor" Ed. Cartea Românească, 1927; Albumul „Istoria Românilor Ilustrată", 1926 ş.a. Albumele cu teme din agricultura ţării sunt destul de reduse ca număr şi volum, cu excepţia a două lucrări vaste, care nu au fost intitulate album, dar au această formă de prezentare. Ne referim la „Pomologia RPR" în 8 vol. şi „Ampelografia RPR" (9 vol.). Ca albume publicate în acest domeniu, putem invoca: „Staţiunea experimentală Dobrogea" (1963), „Agricultura Socialistă a României" (1976), „Atlas de anatomie a păsărilor domestice" (V. Gheţie, 1976), „Zone viticole din România" (1970), „Muzeul viticulturii şi pomicultură din România" (1983). Sunt lucrări realizate „în grabă" şi de mici dimensiuni.

Lucrarea de faţă prezintă chipurile şi realizările marilor agronomi din ţara noastră, care au trăit şi au desfăşurat activitatea lor în secolele XIX şi XX. Ei s-au ilustrat ca fondatori şi promotori ai dezvoltării ştiinţei agricole modeme. Rezultatele lor incluse în procesul general de evoluţie a societăţii româneşti, şi a relaţiilor interumane, permit cunoaşterea dezvoltării ştiinţelor şi practicii agricole la români. Se prezintă fiecare personalitate în eseu, cu date biografice şi contribuţia la ştiinţa agricolă şi merite. Pornind de la Ion Ionescu de la Brad şi Petre Aurelian, până la marii agronomi din zilele noastre, ei au servit ţara, pe care au iubit-o cu devoţiune şi au fost în acţiune cu gândul bun la popoml din sânul căruia s-au ridicat. Acest album va aminti generaţiilor de azi şi celor care vor veni că progresul este asigurat de marile valori umane, care sunt realele VIP-uri, iar maselor le revine datoria punerii în operă a creaţiilor aduse de elite. Nivelul de educaţie al acestora din urmă condiţionează puternic reuşita pe drumul civilizaţiei unui neam.

AUTORUL

Autorul lucrării
Viorel - Iulian Peştean
31 oct 1936 -

Profesorul **V. Peştean** s-a născut în localitatea Livada Someş, judeţul Cluj. Este absolvent al Facultăţii de Agricultură şi Zootehnie, specialitatea Agricultură (1960), la Cluj. În anul 1969 a obţinut titlul de „Doctor în Agronomie" sub conducerea acad. Vasile Velican. Timp de 45 ani a efectuat cercetări în domeniul culturilor de câmp. A abordat studiul cultivarului şi producerea de seminţe; a efectuat profunde cercetări de agrofitotehnie şi agrobiologie, publicând circa 60 lucrări originale. Între acestea se remarcă: „Soiuri valoroase de grâu pentru nord-estul Moldovei" (1969), „Unele aspecte ale germinării şi răsăririi grâului de toamnă în condiţii de secetă" (1964), „Procesul fecundării multiple la floarea-soarelui şi importanţa lui ştiinţifică şi practică" (1971), „Influenţa nivelării arăturii adânci de toamnă asupra densităţii şi producţiei la sfecla de zahăr, in pentru ulei şi coriandru" (1966), „Contribuţii la tehnologia cultivării şofrănelului în Moldova" (1985). A avut o activitate remarcabilă ca profesor: autor de programe şcolare, ghiduri de aplicare; autor de curriculum în Programul PHARE-VET. A avut elevi premiaţi la faza naţională a cercurilor de elevi, cinci ani la rând (1984-1989). A fost un lider important între directorii de licee agricole între anii 1991-2000, cu rezultate manageriale excepţionale. Prof. dr. V. Peştean este cel mai important reprezentant al cercetărilor de istorie şi retrologie agrară, acordate marilor personalităţi ale ştiinţei agricole româneşti. De asemenea, a adus un aport excepţional la repunerea în valoare a personalităţii marelui agronom-savant Haralamb Mn. Vasiliu. Pentru acesta a elaborat o monografie amplă, a scris numeroase materiale de evocare, a avut zeci de intervenţii în mass-media audio-vizuală, a editat pliante şi a coordonat cu mari eforturi personale realizarea unei statui de mari dimensiuni „Haralamb Vasiliu 1880-1953" (3 m statuia în bronz + 2 m soclul, placat în marmură de Ruşchiţa) amplasată în faţa Grupului Şcolar Agricol „Haralamb Vasiliu", Podu-Iloaiei. Dr. V. Peştean este autor sau autor participant la lucrări de sinteză: „Haralamb Vasiliu omul şi opera" 180 pag (1995); „Metodica predării disciplinelor agronomice în liceul agroindustrial" (1983), „Fitotehnie pe scurt pentru fermieri" 290 pag; „Manual pentru fermier în agroturism" 317 pg., (în Program PHARE); „Grupul Şcolar „Haralamb Vasiliu" Podu-Iloaiei, la 35 de ani" 90pg. (1999); „Oameni de seamă ai ştiinţei agricole româneşti" vol. I, II, III 310 pg (1997);' 414 pag (2000); 545 pag (2006). Lucrările sale de cercetare sunt citate în bibliografia marilor tratate de specialitate, semnate de Gh. Bălteanu, Irimie Staicu, M. Cristea, N. Cerchez. Este distins cu „Diploma de Onoare" pentru comunicări ştiinţifice acordată de MEC; „Diploma de excelenţă" din partea Societăţii Române de Horticultură; Diploma şi titlul de „Membru de onoare" al Fundaţiei Transilvania Baia Mare; a fost onorat cu Premiul Academiei Române „Gheorghe Ionescu Sişeşti" în anul 1999. În anual 2008 a publicat lucrarea „Mari agronomi romani - 1800-2000" (album național) premiat de ASAS cu distincția „meritul agricol", iar în anul 2013 lucrearea „Petre S. Aurelian-agronom, economist om de stat" (**monografie 1300 pag.**) distinsă de catre ASAS cu premiul „Nicole Cornățeanu". Este una dintre marile personalităţi care a slujit învăţământul agricol preuniversitar (1972-2005). La 2 nov. 2017 a fost primit ca membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvice.

Prof. Dr. Ioan Vacaru-Opriș

BIBLIOGRAFIE

1800-1900

* Analele ICAR, Bucureşti, 1930. 1947, 1948. 1949.
* A nuarul lucrărilor ştiinţifice. Institutul Agronomic «Ion Ionescu de la Brad». Iaşi, 1957, 1958, 1959.
* Analele Institutului Geologic, Bucureşti, 1906-1968.
* Almanahul P.A.S.. Bucureşti, 1924. 1925, 1933.
* Agricultura Noua, Cluj, 1934. 1944.
* Amicul agricultorului. Bucureşti, 1890-1910.
* Buletinul Agriculturii din M.A.D., Bucureşti, 1920-1931.
* Buletinul Agricol din Basarabia, Chişinău, 1927-1938.
* Buletinul Facultăţii Agricole, Cluj, 1946-1948,
* Buletinul Facultăţii de Ştiinţe Agricole, Chişinău, 1936-1940.
* Buletinul cultivării şi fermentării tutunului, 1906-1930.
* Buletinul Ministerului Agriculturii, Bucureşti, 1885-1894.
* Buletinul Şcolii Centrale de Agricultură, Herăstrău, 1914-1915 (de Gh. Ionescu-Sişeşti).
* Cîmpul, Bucureşti, 1902-1918.
* Cinzeci de ani de învăţămînt agronomic superior la Iaşi.
* Dicţionar Enciclopedic Român. Ed. politică. Bucureşti, 1964.
* Enciclopedia Cugetarea (de L. Predescu), Ed. Curentul, Bucureşti, 1940.
* Enciclopedia României, Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1940 (coord. D. Guşti).
* Economia Naţională. Bucureşti, 1886-1919 (fondată de P.S. Aurelian).
* Foaia Plugarilor. Chişinău, 1921-1929. 1938-1944 (sub redacţia A. Cardaş).
* Ionescu Siseşti, Gheorghe Staicu, Irimie- Agrotehnica. Ed. Agrosilvică, Bucureşti, 1958.
* Jurnalul de agricultură, Iaşi, 1857/58 (ed. Ion Ionescu de la Brad).
* Jurnalul Societăţii Centrale Agricole, Bucureşti, 1892-1916 (ed. Ştefan P. Radianu).
* Mic dicţionar enciclopedic Român, Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică. Bucureşti. 1978.
* Martin, Teodor - Viticultura, ed. a Il-a. Ed. Agrosilvică, Bucureşti. 1968.
* Ogorul românesc. Ed. Curentul, Bucureşti, 1939-1942.
* Oprescu Stelian, înaintaşi ai geneticii româneşti, Ed. CERES, Bucureşti, 1968.
* Pagini agrare şi sociale. Ed. PAS, Bucureşti, 1924-1943 (ed. C. Filipescu).

* Progresul Agricol, Bucureşti, 1914-1916 (ed. C. Nicoleanu).
* Probleme agricole. Ed. Agrosilvică, Bucureşti, 1949-1978.
* Propăşirea agriculturii, Bucureşti, 1933-1946.
* România Viticolă, Bucureşti, 1937 (ed. Ion C. Teodorescu).
* Revista ştiinţifica V. Adamachi, Iaşi, 1910-1948.
* Revista horticolă, Bucureşti, 1896-1916 (ed. V. Brezeanu).
* Revista agronomilor, Iaşi, 1927.
* Revista horticolă, Bucureşti, 1923-1939.
* Revista de agricultură din Basarabia, Chişinău, 1925-1928.
* Ştefan P. Radianu, Din trecutul şi prezentul agriculturii române. Partea I-a. Tip. «Clemenţa», Bucureşti, 1906,
* Viaţa agricolă, Bucureşti, 1910-1949.
* Zamfirescu, N. Velican, V. Săulescu, Fitotehnie. Ed. Agrosilvică. Bucureşti, 1955.

1900-1925

* Barbu N., Contribuţia profesorului N. Bucur la cunoaşterea solurilor din România. Omagiu înaintaşilor, «C.A.M.», 1996
* Băicoianu V, Câmpia Moldovei, «Editura Academiei», Bucureşti, 1968
* Boeru S., Amelioraţii agricole, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1961
* Bodi I., Contribuţia profesorului Pavel Babalean în domeniul biologiei Pomicole, "Omagiu înaintaşilor", «C.A.M.», 1996
* Borza AL, Şt. Boşcaiu, Introducere în studiul convierului vegetal, «Editura Academiei R.P.R.»,1965
* Cireaşă V., Academicianul V. Cotea la 70 de ani, «Cercetări Agronomice în Moldova», vol. 34/1996
* Ceapoiu N., Curriculum Vitae 0 Cociu V., şi colaboratorii. Ctitori, creatori ai pomiculturii contemporane româneşti, Bucureşti, 1988 (N. Constantinescu, Th. Bordeianu)
* Cotea D. V., Constantin Manolache, un reputat entomolog român, «Revista Academiei», 1984
* Cotea D. V., Pomologia românească prin întemeietorii ei: Th. Bordeianu (1902-1969)
* Cotea D.V., Profesorul Teodor Martin unul din fondatorii ştiinţei viticole moderne SCP V Iaşi, 30 de ani în slujba cercetării şi producţiei viticole (1957-1987), Iaşi, 1987

* Cotea D.V., Contribuţii la ştiinţa europeană a viei şi vinului Gherasim Constantinescu (1902-1979), «Revista Academică», noiembrie, 1992
* Cotea D.V., Gherasim Constantinescu în conştiinţa urmaşilor, «Revista CAM», volumul 3/1992
* Cotea Victoria şi Cotea Valeriu, Viticultura, ampelografie şi oenologie. «EDP. RA.», Bucureşti, 1994
* Cotea D. V., Nicolae Bucur (1910-1960) personalitate marcantă a ştiinţei agronomice româneşti, «Revista Academică», martie, 1996
* Cotea D.V., Pavel Babalean (1910-1950) personalităţi de seamă a ştiinţei pomicole româneşti.,«Revista Academică», februarie, 1996
* Cotea V.D. - Cale, înaintaşi ai ştiinţei agricole româneşti, «Revista Academica», nr. 7/1997
* Cotea D. V., Pavel Băbălean şi Nicolae Bucur, Personalităţi româneşti ale ştiinţei agronomice româneşti, în vol. I Omagiu înaintaşilor, «Academia Română», Filiala Iaşi; Universitatea Agronomică Iaşi; S.C.A. Podu Iloaiei S.C.C.P.UV. Iaşi; S.C.P.P. Iaşi; Iaşi, 1999
* Cotea D. V., Podgoria Cotnari, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2006.
* Drăcea E. şi Severin V., Determinator, pentru recunoaşterea şi combaterea bolilor plantelor cultivate, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1964
* Dencescu S. şi colaboratori, Cultura soiei, Editura «Ceres», 1982
* Florea N., Cercetarea solului pe teren, «Editura Ştiinţifică», Bucureşti, 1964
* Grădinaru G. şi Istrate M., Studii de biologie pomicolă efectuate de profesor doctor Pavel Babalean "Omagiu înaintaşilor", «C.A.M.», 1996
* Grigorescu CC, Imaginea profesorului Nicolae Bucur în memoria foştilor studenţi, Omagiu înaintaşilor, «C.A.M.», 1996
* Iuriev N. V. şi colaboratoriA/we/Zorarea şi producerea seminţelor la plantele agricole. «Editura Agrosilvică de stat», Bucureşti, 1953
* Lixandru Gh., Viaţa şi opera profesorului emerit doctor docent Nicolae Bucur (1910-1969), Omagiul înaintaşilor, «C.A.M.», 1996
* Mantz N., Baraje de pământ, bazine de retenţie în agricultură, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1965
* Miliţiu I. şi Oprea Şt., Profesor Th. Bordeianu, personalitate proeminentă şi complexă a învăţământului superior românesc, «CAM», volumul II, 1992
* Mititelu D., Omagiul septuagenarului botanist Mihai Răvăruţ, profesor universitar eminent dr. doc. În ştiinţă, «Muzeul de Ştiinţele Naturii Bacău»; Studii şi comunicări, 1996-1997
* Mihai V., Omagiu dr. Nicolae Şarpe la 70 de an, «Cercetări Agronomice în Moldova», volumul 4 /1997

* Moroşanu V., Contribuţia academicianului Th. Bordeianu în îmbunătăţirea tehnologică de cultură a pomilor fructiferi, «CAM», volumul II, 1992
* Mureşan T., Notă autobibliografică
* Munteanu S. L., Profesorul Vasile Velican - 90 ani de la naştere. «Universitatea Agronomică», Cluj, 1994
* Murgescu Costin, Mersul ideilor economice la români, «Editura Enciclopedică», Bucureşti, 1990
* Nicolau C. Tratat. Îmbunătăţiri funciare, «Editura D.P.», Bucureşti, 1970.
* Neamţu Gavril.,/« memoriam: profesor doctor docent Cornel Bodea 1903-1985, «Revista Academiei Române»
* Neamţu G. şi colaboratori, Biochimie vegetală, «EDP», Bucureşti, 1995.
* Oprea C, Lucrări de viticultură, «EDP», Bucureşti, 1965
* Oprea C. şi colaboratori, Solurile saline şi alcaline, «Editura Ceres», Bucureşti, 1971
* Oancea N. şi Rogobete G., Pedologie generală şi ameliorаţii, «EDP», Bucureşti, 1967
* Patraş J. şi Peştean V.,Omagiu profesorului dr.T. Mureşan la 75 ani de viată
* Patraş J. şi Peştean V., Omagiu profesorului dr. docent Chirii Popescu la 75 de ani de viaţă, «Revista CAM», volumul I, 1997
* Peştean V., Haralamb Vasiliu, omul şi opera, Editura «Cronica», Iaşi, 1995
* Peştean V., Oameni de seamă ai ştiinţei agricole româneşti, Volumul I «Editura Cronica», 1997
* Peiu M. şi colaboratori, Contribuţia profesorului C-tin Manolache la dezvoltarea ştiinţei entomologice în România, «Lucrări Ştiinţifice Universitatea Agronomică Iaşi», Seria Horticultura, 1993
* Perju T., Conferenţiar doctor Rogojanu Victor, «Universitatea agricolă Cluj», 1983
* Puia I., Profesorul cercetător Emil Negruţiu, «Universitatea Agricolă», Cluj, 1992
* Răduică Georgeta şi Răduică Nicolin, Calendare şi almanahuri româneşti, Editura «ştiinţifică şi enciclopedică», Bucureşti, 1981
* Săvescu A., Album de protecţia plantelor, «Centrul de material didactic şi propagandă agricolă», Bucureşti, 1961
* Săndulescu A., Cercetarea oenologică în plină ascensiune, «Revista Academică», nr. 10/1996
* Săulescu N.N., Câmpul de experienţă, «Editura Agrosilvică», Bucureşti,, 1964
* Gheorghe Ionescu Şişeşti, Fenomenul de distrugere şi reconstituire a solului, «Tiparul românesc», Bucureşti, 1925
* Slepianu I. Vinificaţia, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1968

* Ştefan C. şi Răuţă C, Dirijarea nutriţiei plantelor, «CDA», Bucureşti, 1969
*Turenschi E., In memoriam, Mihai Răvăruţ, «Revista CAM», 1981 ¥
* Vrânceanu Alex V., Floareasoarelui, «Editura Academiei R.S.R.», 1974.
* Vacaru Opriş loan, Profesorul Emil Roşu, «C.A.M.», 1987
* Vasilescu N., Pavel Băbălean, cadrul didactic universitar "Omagiu înaintaşilor", «C.A.M.», 1996
* «Agricultura nouă», Cluj, 1934 -1944
* 10 ani de activitate ştiinţifică în sprijinul sporirii producţiei agricole în Câmpia Moldovei, «Redacţia revistei Agricole», 1957
* Manualul inginerului agronom volumul I, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1959
* Probleme actuale de Biologie şi Ştiinţe agricole, Lucrare dedicată academicianului profesor Gheorghe Ionescu Şişeşti cu prilejul împlinirii a 75 ani, «Editura Academiei Române», 1960
* Manualul inginerului agronom volumul I şi II, «Editura Agrosilvică», Bucureşti, 1967
* «Revista Probleme agricole», 1950-1970
* «Institutul Agronomic Iaşi» - Profesorul Constantin Manolache 1906-1977.
*«Analele Institutului Geologic», Bucureşti, 1940 -1985
*«Revista Producţia vegetală», 1970-1985
* Grădina botanică din Craiova, Index, nr. 32, 1990
* Universitatea Agronomică Iaşi, «Lucrări ştiinţifice», volumul 20-36, 1977-1993
* Colectivul de redacţie CAM - Academician N. Ceapoiu, 1911-1994 «Universitatea de Ştiinţe Agricole», Cluj, 1869 -1994
* Istoria Ştiinţelor în România. Ştiinţe Agricole sub conducerea academicianului D. Davidescu, «Editura Academiei Române», 1994
* Înaintaşi ai ştiinţei agricole româneşti, Ion Andriescu - Cale, «Revista Academica», nr. II 1997
* «Revista Cercetări agricole în Moldova», 1968-1998

1925-1950

* Andreiaş, Neculai, Profesor dr. doc. Dumitru Teaci la 75 ani de viaţă şi 50 ani de activitate în ştiinţa solului. Rev. Ştiinţa solului, XXXIV, nr 2,2000.
* Anghel, Gheorghe ş.a. „Buruienile din culturile agricole şi combaterea lor”, Ed. Ceres, 1972.
* Bărbulescu, Costică, „Cultura plantelor de nutreţ”, Manual pentru şcoli tehnice veterinare, Ed. Agrosilvică, Bucureşti, 1964.
* Baniţă, Petre, „Memoriu de activitate” Manuscris, 2000.

* Berea, Mihai, Teorie şi practică în biotehnologii genetice, Editura Ceres, Bucureşti, 2005.
* Berea, Mihai, Planificarea de mediu şi gestiunea resurselor naturale, Editura Ceres, Bucureşti, 2006.
* Bontea, Vera, Protecţia plantelor, Fitopatologia. Istoria Ştiinţelor în România „Ştiinţele Agricole". Ed. Academiei Române Bucureşti, 1964.
* Brad, Alexandru, Bucur, Şchiopu - omul unei generaţii de luptă şi sacrificii, Fundaţia Naţională „Satul românesc" 2002.
* Brad, Alexandru, Marian, Teodor, Angelo Miculescu, O viaţă dăruită ogorului românesc, Fundaţia Naţională „Satul Românesc", Bucureşti, 2000.
* Brânză, Horia ş.a., Ştiinţele zootehnice în România, în Istoria ştiinţelor în România -„Ştiinţele Agricole", Ed. Academiei Române, Bucureşti 1994.
* Buia, Alexandru, Mohan Gheorghe, Dicţionar de biologie vegetală, Lito, Bucureşti, 1974
* Cantemir, Dumitrie „Descrierea Moldovei", Editura Ion Creangă Bucureşti, 1978.
* Ceapoiu, Nicolae, Săulescu, N. Nicolae, Genetica şi ameliorarea plantelor agricole în Istoria Ştiinţelor în România, Ştiinţele Agricole, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1994.
* Ciocârlan, Vasile, Curriculum vitae, manuscris, Bucureşti, 2004.
* Cociu, Vasile, Milu Oşlobeanu la vârsta de 80 de ani şi la 50 de ani de activitate. Imprimeria de Vest-Oradea, 2005.
* Creangă, Steofil, Profesor dr. Nicolae Pipernea (1929-1996), creator al şcolii ieşene de genetică şi ameliorarea animalelor(manuscris), Iaşi, 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Profesorul N. Barbu, la cea de a 75-a aniversare, Profiluri în timp. Ed. Cantes, Iaşi, 2002.
* Cotea, D. Valeriu ş.a. Podgoriile şi vinurile României, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 2000.
* Cotea, D. Valeriu, Gheorghe Lixandru la 75 ani de viaţă şi 45 de ani de activitate, Academia Română, Centrul de cercetări pentru Oenologie, USAMV, Iaşi, 1997.
* Cotea, D. Valeriu, Un demnitar al pomiculturii româneşti, în "Un om pentru agricultura secolului XX" Prof. dr. doc. Nicolae Ştefan. Ed. Agricolă, 2005.
* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. Milu Oşlobeanu la 80 ani de viaţă şi 50 de ani de activitate, în volum „Profesor dr. Milu Oşlobeanu la aniversarea vârstei de 80 de ani şi 5o de ani de activitate".Tip. Imprimeria de Vest-Oradea, 2003.
* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. loan Miliţiu, un împătimit al horticulturii şi al învăţământului universitar horticol, în „Profiluri în timp", Ed. Cantes, Iaşi, 2002.

* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. Mircea Hatman la 7o ani de viaţă şi 46 ani de activitate, Academia Română., Filiala laşi, Centrul de cercetări pentru Oenologie, SCA Podu lloaiei, Iaşi, 1997.
* Cotea, D. Valeriu, Legumicultura, In Istoria Ştiinţelor în România, Ştiinţele Agricole, Ed. Academiei Române, 1994.
* Cotea, D. Valeriu, Cireaşă Victor, Pomicultura, în Istoria Ştiinţelor în România, Ştiinţele Agricole, Ed. Academiei Române, Bucureşti.
* Cotea, D. Valeriu, Omagiu unui mare viticultor-prof. dr. ing. Avram Tudosie la 70 ani de viaţă şi 45 ani de activitate, în Profiluri în timp, Ed. Cantes, Iaşi, 2006.
* Cotea, D. Valeriu, Nicolae I. Cerchez la a 7o-a aniversare, în Profiluri în timp. Ed. Cantes, Iaşi, 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. ing. Viorel Iulian Peştean la 65 de ani, Redacţia „Cercetări Agricole în Moldova", Iaşi 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Petre M. Baniţă , mare personalitate a ştiinţei şi practicii viticole româneşti, in, Profiluri în timp, Ed. Cantes,, laşi 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. Cristian Hera, cu prilejul acordării titlului de „Doctor honoris causa" al USAMV Bucureşti, 2002, în Profiluri în timp, Ed. Cantes, Iaşi, 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Prof. dr. Marius Popescu (1927~1995), nume proeminent al învăţământului universitar horticol craiovean, în Profiluri în timp, Ed. Cantes, Iaşi, 2002.
* Cotea, D. Valeriu, Mircea Oprean (1915-1984), mândrie a ştiinţei şi practicii viticole româneşti, în Profiluri în timp, Ed. Cantes, Iaşi, 2002.
* David, Davidescu, învăţământul agricol şi cercetarea ştiinţifică, în istoria ştiinţelor în România, "Ştiinţele Agricole", Ed. Academiei Române, 1994.
* David, Davidescu, Din istoricul Ministerului Agriculturii, în Istoria Ştiinţelor în România, "Ştiinţele Agricole", Ed. Academiei Române, 1994.
* Diaconu, Petru, Fitotehnie, cl. AXII-a. Ed. Ceres, Bucureşti, 1998.
* Georgescu, Gheorghe, Curriculum vitae, manuscris, 2002.
* Godeanu, loan ş.a., Omagiu Prof. univ. dr. Marin-Marius Popescu, Universitatea Craiova, 2000.
* Hera, Cristian, Profesor dr. Milu Oşlobeanu, la aniversarea vârstei de 80 de ani şi 5o de ani de activitate, în Volum omagial, 2003.
* Hera, Cristian, Curriculum vitae, 1994, 2002.
* Iacob, Teodor, ş.a. Tehnologia conservării furajelor, Ed. „Ion lonescu de la Brad", 2000.
* Iacob, Viorica, Prof. dr. doc. Mircea Hatman la a 70-a aniversare, în „Cercetări Agronomice în Moldova" -Rezultate, Recomandări. An XXIX, vol. 3- 4/1996.

* Lixandru, Gheorghe, Viaţa şi opera profesorului emerit Dr. doc. Nicolae Bucur (191o-1969) în „Omagiu înaintaşilor", Academia Română, Universitatea Agronomică Iaşi, 1995.
* Lixandru, Gheorghe, Aspecte din viaţa şi activitatea Profesorului Ion Andriescu Cale; în „Omagiu înaintaşilor" Academia Română, filiala Iaşi USAMV Iaşi, redacţia revistei „Cercetări Agronomice" Iaşi, 1997.
* Lixandru, Gheorghe, Curriculum vitae, 1997.
* Miliţiu, loan, Curriculum vitae, note diverse, manuscrise.
* Miliţiu, loan, Gânduri despre profesorul Marius Popescu, în Omagiu "Profesorul univ. dr. Marius Popescu", Craiova, 2002.
* Mititelu, Dumitru, Mititiuc, Mihai, Prof. dr. doc. Mircea Hatman la a 65-a aniversare, în „Buletinul Grădinii botanice - Iaşi", 1993.
* Mogoş, Vasile, Regimul alimentar în bolile digestive, Bucureşti, 1997. Mohan, Gheorghe, Mică enciclopedie de plante medicale şi fitoterapie. Ed.ALL, 2000.
* Munteanu, Ilarion Radu, Acad. prof. Tudorel Baicu, un om înaintea vremurilor sale, în Revista „Sănătatea plantelor", nr. 10, 1999.
* Munteanu, Leon, (col.), Fitotehnie, Ed. „Ion lonescu de la Brad", Iaşi, 1999. *Munteanu, Leon, (coordonator), Universitatea de Ştiinţe Agricole Cluj- Napoca (1869-1994), monografie.
* Oprescu, Stelian, înaintaşi ai geneticii în România, Ed. Ceres, Bucureşti, 1983.
* Olteanu, Ion, Mircea Oprean, personalitate marcantă a învăţământului horticol românesc, Craiova, 2000.
* Patraş, Jan, Prof. dr. Nicolae Ştefan la peste 5o ani de activitate. ASAS, Redacţia "Cercetări Agricole în Moldova", SCA Podu-Iloaiei, Iaşi 2001.
* Patraş, Jan, Omagiu Dr. doc. Alexandru Viorel Vrânceanu, Preşedinte al ASAS, Redacţia "Cercetări Agricole în Moldova", Iaşi, 1999.
* Patraş, Jan, Prof. dr. doc. Cristian Hera m.c. al Academiei Române, m. titular al ASAS, Redacţia "Cercetări Agricole în Moldova", 1999.
* Păun, Marin, Botanica, EDP, 1980, Bucureşti.
* Păun, Marin, Memoriu de titluri, activitate şi publicaţii, Tipografia Craiova, 1971.
* Peştean, Iulian Viorel, Contribuţii la studiul influenţei procesului de producere a seminţelor şi a unor măsuri fitotehnice asupra principalelor însuşiri biologice de productivitate la floarea soarelui. Teză de doctorat, Cluj 1969, (sub cond. prof. dr. doc. Vasile Velican).
*Peştean, Iulian Viorel, Procesul fecundării multiple la floarea-soarelui şi importanţa ştiinţifică şi practică a acestuia, în „Tehnologia producerii seminţelor şi materialului săditor", nr. 1/1971, CDA Bucureşti, 1971.

* Peştean, Iulian Viorel, Oameni de seamă ai ştiinţei agricole româneşti. Voi I, 1997, Ed. Cronica; Voi II. 2000, Ed. Satya.
* Popescu, Gheorghe, Grădina botanică „Alexandru Buia" Craiova (1952- 2002), Craiova, 2002.
* Popescu, Gheorghe, Grădina botanică montană „Marin Păun" M.ţii Paring, (1977-2002), Craiova, 2002.
* Popescu, Gheorghe, Profesor doctor docent Marin Păun, ctitorul Grădinii botanice montane Rînca.
* Prodan, Iuliu, Flora mică ilustrată a RPR, Ed. Agrosilvică de Stat, Bucureşti, 1958.
* Puşcă, Ion, Tehnologia vinurilor spumante, Editura Ceres, Bucureşti,1985.
* Rozental, Mihail, Iudin P, Mic dicţionar filozofic, Ed. de Stat, Bucureşti, 1956.
* Săvescu Aurel, Entomologie Agricolă, în, Istoria ştiinţelor în România, Ştiinţele agricole, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1994.
* Slepianu, Ion ş.a., Vinificaţia, Ed. Agrosilvică, Bucureşti, 1968.
* Sălăjeanu, Traian, Aspecte din creşterea vacilor în Germania, Revista Ferma, nr. 21/2003.
* Stoian, Viorel, Prof. Petre Baniţă la aniversarea a 7o de ani, manuscris, 1996.
* Stoian, Viorel, Tehnologii modeme de producere a vinurilor, Editura Artprint, Bucureşti, 2001.
* Stoian, Viorel, Marea carte a degustării vinurilor, Editura Ceres, Bucureşti, 1990.
* Stoian, Viorel, Zonarea soiurilor de viţă-de-vie în România, Editura Ceres, 1982.
* Şesan, Eugenia Tatiana, Tudorel Baicu, omul, mentoml, colegul, în Rev. Sănătatea plantelor, nr. 10/1999.
* Şesan, Eugenia Tatiana, Lista de lucrări publicate în colaborare cu acad. Tudorel Baicu, manuscris, 2004.
* Şesan, Eugenia Tatiana, Memoriu de activitate, elaborat de Tudorel Baicu, manuscris 2004.
* Taftă, Vasile, Curriculum vitae, manuscris, 2004.
* Tudosie, Avram, Grupul Şcolar Agricol „ Dimitrie Cantemir" Huşi, Ed. Cutia Pandorei, Vaslui, 2003.
* Universitatea din Vest Timişoara , Profesor univ. dr. Nicolee Fiorea, „Doctor honoris causa", Timişoara, 17 mai 2001
* Vasiliu, Amilcar, Cultura plantelor de câmp, Agrotehnica şi Fitotehnia în Istoria Ştiinţelor în România,"Ştiinţele Agricole" Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1994.
* Vacaru-Opriş, loan, Curriculum vitae, manuscris, 2001, 2003, Iaşi. Vintilă, loan, Curriculum vitae, manuscris, 2004.

* Mic dicţionar enciclopedic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.
* Dicţionarul Limbii române moderne, Ed. Academiei RPR, Bucureşti, 1958.
* Anuar 2003, Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice Bucureşti, ASAS, 2003.
* Anuarul Statistic al RSR, 1986,1967,1988.
* Anuarul Statistic al României, 1991.
* *** - Academicianul Cristian Hera la 70 de ani, 2003.

CUPRINS

PREFAŢĂ **3**

I. FONDATORI **5**
1. Ion Ionescu de la Brad (1818-1891) 10
2. Petre S. Aurelian (1833-1909) 12
3. Haralamb Vasiliu (1880-1953) 20
4. Gheorghe Ionescu Şişeşti (1885-1967) 22
5. Nicolae Giosan (1921-1990) 24

II. PEDOLOGI **26**
1. Gheorghe Munteanu-Murgoci (1872-1925) 28
2. Nicolae Florov (1876-1948) 30
3. Petre Enculescu (1879-1957) 32
4. Emanoil Protopopescu-Pache (1882-1967) 34
5. Nicolae Bucur (1910-1969) 36
6. Nicolae Cernescu (1904-1967) 38
7. Cristache V. Oprea (1905-1989) 40
8. Grigore Obrejanu (1911-1992) 42
9. Nicolae Florea (n. 1921) 44
10. Dumitru Teaci (1925-2001) 46
11. Andrei Canarache (n. 1927) 48
12. Neculai Barbu (n. 1924) 50

III. AGROCHIMIŞTI **52**
1. Pană Buescu (1833-1904) 54
2. Maximilian Popovici (1861-1918) 56
3. loan M. Dobrescu (1882-1967) 58
4. Teodor Saidel (1874-1967) 60
5. David Davidescu (1916-2004) 62
6. Cornel Bodea (1903-1985) 64
7. Nicolae Gh. Bălan (n. 1913) 66
8. Cristian Hera (n. 1933) 68

9. Zenoviu Borlan (1933-2003) 70
10. Velicica Elena Davidescu (n. 1936) 72
11. Gheorghe Lixandru (n. 1922) 74
12. Gavril Neamţu (1923-1998) 76

IV. BOTANIŞTI 78
1. Florian Porcius (1816-1906) 80
2. Iuliu Prodan (1875-1959 82
3. Ion Grinţescu (1874-1963) 84
4. George Bujorean (1893-1971) 86
5. Alexandru Buia (1911-1964) 88
6. Mihai Răvăruţ (1907-1981) 90
7. Marin Păun (1924-1997) 92
8. Stere Grigore (n. 1924) 94
9. Vasile Ciocârlan (n. 1926) 96
10. Gheorghe Popescu (n. 1939) 98

V. AGROFITOTEHNIŞTI 100
1. George Maior (1855-1927) 102
2. Corneliu Roman (1859-1919) 104
3. Bela Pater (1860-1938) 106
4. Marin Chiriţescu Arva (1889-1935) 108
5. Nicolae A. Săulescu (1898-1977) 110
6. Andrei Piescu (1896-1978) 112
7. Amilcar Vasiliu (1900-1994) 114
8. Vasile Gh. Velican (1904-1984) 116
9. Nicolae Zamfirescu (1899-1977) 118
10. Irimie Staicu (1905-1987) 120
11. Gheorghe Valuţă (1901-1987) 122
12. Nicolae Hulpoi'(1905-1997) 124
13. Gheorghe Bâlteanu (n. 1924) 126
14. Nicolae Şarpe (n. 1923) 128
15. Alexandru Salontai (n. 1927) 130
16. Gheorghe Sin (n. 1942) 132
17. Constantin Milică (n. 1929) 134
18. Matei Berindei (n. 1922) 136

19. Mihai Berea (n. 1943) 138
20. Lucian Gh. Buzdugan (n. 1947) 140

VI. SPECIALIŞTI CULTURA PLANTELOR FURAJERE ŞI PAJIŞTILOR 144
1. Ion Safta (1897-1983) 146
2. Gheorghe Anghel (1910-1986) 148
3. loan Puia (1923-2003) 150
4. Costică Bărbulescu (n. 1925) 152
5. Iuliu Moga (1928-2007) 154
6. Nicolae Dumitrescu (n. 1930) 156
7. Neculai Dragomir (n. 1949) 158

VII. AMELIORATORI ŞI GENETIŞTI 160
1. Vlad Cârnu-Munteanu (1858-1903) 162
2. Gheorghe Cipăianu (1879-1957) 164
3. Constantin Sandu-Aldea (1874-1927) 166
4. Dumitru I. Andronescu (1880-1971) 168
5. Ştefan Popescu (1885-1961) 170
6. Constantin Oescu (1891-1973) 172
7. Nechifor Ceapoiu (1911-1994) 174
8. Tiberiu Mureşan (n. 1923) 176
9. Iulian Drăcea (1922-1980) 178
10. Alexe Potlog (1904-1990) 180
11. Dezideriu Torje (1918-2007) 182
12. Alexandru Viorel Vrânceanu (n. 1927) 184
13. Mihai Cristea (n. 1929) 186
14. Gallia Butnaru (n. 1936) 188
15. Ilie Gaşpăr (1930-2004) 190

VIII. HORTICULTORI 192
1. George N. Nicoleanu (1858-1928) 194
2. Vasile S. Brezeanu (1864-1917) 196
3. Dumitru I. Ştefănescu (1882-1926) 198
4. Ernest Grinţescu (1884-1969) 200

5. Ion C. Teodorescu (1886-1978) 202
6. Dionisie Bernaz (1896-1984) 204
7. Nicolae Constantinescu (1899-1973) 206
8. Teodor Bordeianu (1902-1969) 208
9. Pavel Băbălean (1910-1950) 210
10. Gherasim Constantinescu (1902-1978) 212
11. Teodor Martin (1909-1987) 214
12. ValeriuD. Cotea (n.1926) 216
13. Nicolae Ştefan (n. 1923) 218
14. Milu Oşlobeanu (1921-2003) 220
15. Mircea Oprean (1915-1984) 222
16. loan Miliţiu (n. 1927) 224
17. Marin Marius Popescu (1927-1995) 226
18. Petre Baniţă (n. 1926) 228
19. Viorel Gheorghe Stoian (n. 1935) 230
20. Mihail Dumitrescu (n.1922) 232
21. Mircea Bălaşa (n. 1925) 234

IX. PROTECŢIA PLANTELOR 236
1. Wilhelm Knechtel (1835-1924) 238
2. Karl Wilhelm W. Knechtel (1884-1967) 240
3. Traian Săvulescu (1889-1963) 242
4. Victor Ghimpu (1896-1952) 244
5. Constantin Sandu-Ville (1897-1969) 246
6. Eugen Rădulescu (1904-1993) 248
7. Victor Rogojanu (1899-1983) 250
8. Constantin Manolache (1906-1977) 252
9. Teodosie Perju (n. 1923) 254
10. Alexandru V. Alexandri (1904-1977) 256
11. Tudorel Baicu (1931-1996) 258
12. Mircea Hatman (1927-2007) 260
13. loan Bobeş (n. 1925) 262

X. SPECIALIŞTI ÎN ÎMBUNĂTĂŢIRI FUNCIARE 264
1. Ion M. Gheorghiu (1899-1966) 266
2. Ion Andriescu-Cale (1887-1960) 268

3. Marcu Botzan (n. 1913) 270
4. Valeriu Blidaru (n. 1921) 272
5. Vlad Ionescu-Şişeşti (1918-2003) 274
6. Mircea Moţoc (1916-2006) 276
7. Chirii Popescu (1922-2007) 278
8. Cezar Nicolau (1925-1981) 280

XI. ZOOTEHNIŞTI 282
1. Nicolae Filip (1864-1922) 284
2. Agricola Cardaş (1883-1955) 286
3. Gheorghe K. Constantinescu (1888-1950) 288
4. Constantin Băicoianu (1894-1987) 290
5. Nicolae Teodoreanu (1889-1977) 292
6. Alexandru Furtunescu (1912-1989) 294
7. Emil Negruţiu (1911-1988 296
8. Virgil Gligor (1918-1977) 298
9. Emil Roşu (1912-1997) 300
10. Veceslav Harnaj (1917-1988) 302
11. Gheorghe Georgescu (n. 1932) 304
12. Adrian c. Petre (1928-2003) 306
13. Vasile Taftă (n. 1929) 308
14. Nicolae Pipernea (1929-1996) 310
15. loan Vintilă (n. 1934) 312
16. loan Vacaru-Opriş (n. 1938) 314
17. Ilie Van (n. 1951) 316

XII.SPECIALIŞTI ÎN ECONOMIE AGRARĂ 318
1. Radu Răducanu Rosetti (1853-1926) 320
2. Nicolae O. Popovici-Lupa (1864-1949) 322
3. Mihail Şerban (1887-1947) 324
4. Nicolae Cornăţeanu (1899-1977) 326
5. Ion T. Bold (n. 1935) 328
6. Valentin Mihai Bohotereț (n.1950) 330

XIII. SPECIALIŞTI DIN ÎNVĂŢĂMÂNTUL AGRICOL PREUNIVERSITAR 332
1. Teodor Marian (n. 1928) 334
2. Nicolae Cerchez (1930-2005) 336
3. Avram Tudosie (n. 1931) 338

XIV. SPECIALIŞTI - APLICAREA ŞTIINŢEI ÎN AGRICULTURĂ 340
1. Bucur Şchiopu (1911 -1991) 342
2. Angelo Miculescu (1929 -1990) 344
3. Grigore Mocanu (n. 1929) 346
4. Florentin D. Cârpanu (n. 1934) 348
5. Gheorghe Antochi (n. 1942) 350
6. Ion Puşcă (n. 1941) 352
7. Dimitrie Musca (n. 1950) 354
8. Traian Sălăjeanu (n. 1952) 356
9. Vasile Lungu (n. 1959) 358

XV. MARI PUBLICIŞTI AGRONOMI 360
1. Ştefan P. Radianu (1854-1921) 362
2. Constantin Filipescu (1879-1947) 364

XVI. INSTITUŢII DE ÎNVĂŢĂMÂNT, CERCETARE, SOCIETĂŢI AGRICOLE 366

POSTFAŢĂ 407

AUTORUL LUCRĂRII 408

BIBLIOGRAFIE 410

PRINTED IN ROMANIA

Tipar digital realizat la Editura și Tipografia pim
Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 4, Iași – 700497
Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407, 0733.004.203;
Fax: 0332.440.715
E-mail: editura@pimcopy.ro
www.pimcopy.ro